CĂRȚI ROMANTICE

Gustul dragostei

Barbara Taylor Bradford

De peste 160 de ani, impozanta Cavendon Hall este reşedinţa a două familii ale căror destine s-au întrepătruns inexorabil: aristocraţii Ingham şi slujitorii lor loiali, membrii familiei Swann.

Lady Daphne, cea mai frumoasă dintre cele patru fiice ale contelui, se pregăteşte să fie prezentată la curte şi să-şi facă debutul în înalta societate. Însă cineva şi-a pus în gând să distrugă totul – şi a ales cel mai crud mod cu putinţă. Consecinţele pot fi dezastruoase atât pentru viaţa şi reputaţia frumoasei tinere, cât şi pentru întreaga familie şi pentru numele de Ingham. Reîntoarcerea lui Hugo Ingham Stanton, vărul primar al contelui, alungat de la Cavendon Hall cu şaisprezece ani în urmă, va fi pentru Lady Daphne nu numai o salvare providenţială, ci şi găsirea unei iubiri pentru o viaţă.

Sub ameninţarea Primului Război Mondial, familiile Ingham şi Swann vor fi supuse unor încercări pe care nu le-ar fi crezut niciodată posibile – loialităţi vor fi puse sub semnul întrebării, secrete vor fi dezvăluite şi iubiri vor fi trădate.

În premieră în România, pe coperta 1
ALINA ELENA GALIŞ,
câştigătoarea concursului
FII O ROMANTICĂ CELEBRĂ

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-686-794-8

Lira

Creator de gust

BARBARA TAYLOR BRADFORD

Gustul dragostei

Cavendon Hall
Barbara Taylor Bradford
Copyright © 2014 Barbara Taylor Bradford

Lira este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Gustul dragostei
Barbara Taylor Bradford

Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Tudor
Credit foto: Florian Gîndilă
http://floriangindila.blogspot.ro;
http://sevenblinks.wordpress.com
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

La BIBLIOTHÈQUE
salon de frumuseţe şi cărţi bune

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Gustul dragostei / Barbara Taylor Bradford;
trad.: Diana Ţuţuianu Soft. – Bucureşti: Litera, 2014

ISBN 978-606-686-794-8

I. Ţuţuianu, Diana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

BARBARA TAYLOR BRADFORD

Gustul dragostei

Traducere din limba engleză
Diana Ţuţuianu

Lira

Pentru Bob, cu toată dragostea, de-a pururi

Partea întâi

FRUMOASELE FETE DE LA CAVENDON
Mai 1913

Frumoasă e, deci s-o curtez.
Şi e femeie – deci, s-o cuceresc.
William Shakespeare

Onorabilele femei: Ele ţes şi împletesc
Rozele raiului în viaţa pământească.
Johann von Schiller

Bărbatul este vânător; femeia este vânatul său.
Alfred, Lord Tennyson

capitolul 1

Cecily Swann era entuziasmată. Primise o sarcină, ceva special de făcut, din partea mamei sale, şi de-abia aştepta să se apuce de treabă. Înaintă grăbită de-a lungul potecii prăfuite, îndreptându-se spre Cavendon Hall, în timp ce prin mintea ei fragedă şi activă îi treceau tot felul de idei. Trebuia să se uite la nişte rochii foarte frumoase, în căutarea oricărui soi de defecte; era o sarcină importantă, după cum îi explicase mama ei, şi numai ea o putea duce la îndeplinire.

Nu voia să întârzie, aşa că mări pasul. I se spusese să fie acolo la ora zece fix, aşa că la ora zece avea să ajungă.

Mama ei, Alice Swann, subliniase adesea faptul că al doilea prenume al său ar putea fi cu uşurinţă „punctualitate", iar replica aceasta era rostită mereu cu un soi de admiraţie. Alice era foarte mândră de fiica ei şi era conştientă de talentele unice ale acesteia.

Deşi Cecily nu avea decât doisprezece ani, părea mult mai în vârstă din anumite puncte de vedere şi mai capabilă, cu un simţ neobişnuit al responsabilităţii. Toată lumea o considera o persoană de încredere şi mult mai matură decât majoritatea fetelor de vârsta ei.

Ridicându-şi privirea, Cecily se uită în sus la povârnişul din faţa ei. Sus de tot, în vârful dealului, se afla Cavendon, una dintre cele mai mari şi mai maiestuoase reşedinţe din Anglia şi o adevărată capodoperă.

După ce Humphrey Ingham, întâiul conte de Mowbray, cumpărase mii de acri de pământ în Yorkshire Dales, mandatase doi arhitecţi extraordinari să se ocupe de designul casei: John Carr din York şi faimosul Robert Adam.

Aceasta fusese terminată în 1761. Lancelot Brown cel Capabil crease mai apoi grădinile peisagistice,

decorate şi extrem de frumoase, care rămăseseră intacte până în ziua de azi. În apropierea casei se afla un lac ornamental artificial, iar în spatele casei se întindeau grădini acvatice.

Cecily mergea acolo de când era mică, şi pentru ea era cel mai frumos loc din lume. Cunoştea fiecare centimetru din această clădire, la fel ca tatăl ei, Walter Swann. Tatăl ei era valetul contelui, exact aşa cum fusese tatăl lui înaintea sa şi unchiul Henry înainte de asta.

Familia Swann din satul Little Skell muncea în marea casă de mai bine de o sută şaizeci de ani, de generaţii întregi, încă de pe vremea primului conte, în secolul al XVIII-lea. Cele două familii aproape că se întrepătrundeau şi erau extrem de legate una de cealaltă; familia Swann avea multe privilegii şi era extraordinar de loială familiei Ingham. Walter spusese întotdeauna că ar încasa un glonţ pentru conte, şi chiar ar fi făcut-o.

Mergând în mare grabă, preocupată de propriile gânduri, Cecily tresări deodată şi se opri brusc. Cineva îi sărise în faţă pe potecă, făcând-o să îngheţe locului, şocată. Apoi văzu că era ţigăncuşa aceea pe nume Genevra, care se furişa adesea prin părţile acestea.

Fătuca stătea în mijlocul potecii, rânjind larg cu toată gura, cu mâinile în şolduri, cu ochii ei negri scânteind.

– N-ar fi trebuit să faci asta! exclamă Cecily, păşind rapid într-o parte. M-ai speriat. De unde-ai mai apărut şi tu, Genevra?

– Ia, ghiceşte, îi răspunse ţiganca, fluturând din mână înspre pajiştea lungă. Te-am văzut venind, micuţă Cecily. Eram în spatele zidului ăluia.

– Trebuie să plec. Nu vreau să întârzii, spuse Cecily cu voce rece, ce dădea de înţeles că discuţia se încheiase.

Încercă să o ocolească pe fătucă, însă fără succes.

Ţiganca se trase şi ea într-o parte, blocându-i calea, şi murmură:

– Aha. Te grăbeşti spre casa aia veche de colo. Dă-mi mâna, şi o să-ţi ghicesc viitorul.

– Nu pot să-ţi pun nici un ban de argint în palmă, n-am nici măcar un penny la mine, spuse Cecily.

– Nu vreau banii tăi şi n-am nevoie să-ţi văd palma, ştiu totul despre tine.

Cecily se încruntă.

– Nu înţeleg...

Vocea i se stinse încet, nerăbdătoare să îşi reia drumul, nedorind să irosească şi mai mult timp cu ţiganca.

Genevra nu spuse nimic, ci doar îi aruncă lui Cecily o privire curioasă, după care se întoarse şi se uită lung la Cavendon. În lumina clară a acestei dimineţi însorite de mai, nenumăratele ferestre ale clădirii scânteiau, iar piatra deschisă la culoare strălucea precum marmura şlefuită. De fapt, întreaga casă părea să aibă o strălucire aparte.

Ţiganca ştia că aceasta era o iluzie creată de lumina soarelui. Iar ea fusese întotdeauna conştientă de acest lucru. Pentru un scurt moment, îşi reaminti să stea perfect nemişcată, pierdută în gânduri, uitându-se cu atenţie la Cavendon... Avea darul, darul previziunii. Şi astfel văzu viitorul. Fiindcă nu dorea să ducă povara acestor informaţii neaşteptate, închise ochii, îndepărtând viziunea avută.

În cele din urmă, ţiganca se întoarse din nou cu faţa la Cecily, clipind în lumina dimineţii. O fixă îndelung cu privirea pe fata de doisprezece ani, cu ochii mijiţi, cu o expresie serioasă întipărită pe faţă.

Cecily, marcată de privirea fixă a ţigăncii aţintită asupra ei, întrebă:

– De ce te uiţi aşa la mine? Care-i problema?

– Nu-i nimic, mormăi ţiganca. Nu-i nimic în neregulă, micuţă Cecily.

Genevra se aplecă, luă de jos o nuia lungă şi începu să scurme cu ea în ţărână. Desenă un pătrat, apoi deasupra pătratului făcu conturul unei păsări, după care aruncă rapid o privire semnificativă spre Cecily.

– Ce reprezintă? întrebă copila.

– Nimic.

Genevra azvârli nuiaua, având ochii negri plini de emoţie. Şi, dintr-odată, starea ei de spirit ciudată, enigmatică dispăru. Începu să râdă şi să danseze dintr-o parte în alta a potecii, de-a lungul zidului din piatră brută.

Punându-şi ambele mâini pe zid, îşi aruncă picioarele în sus, făcu un fel de tumbă peste zid şi aterizâ în picioare pe partea cealaltă.

După ce îşi potrivi baticul roşu legat în jurul buclelor ei închise la culoare, zburdă peste pajiştea întinsă şi dispăru în adâncul unui crâng. Râsul ei răsună mult timp de-a lungul câmpurilor cufundate în linişte, chiar dacă nu mai putea fi văzută.

Cecily clătină din cap, nedumerită de comportamentul ciudat al ţigăncii, şi îşi muşcă buza. Apoi şterse rapid cu picioarele simbolurile făcute de ţigancă în praf şi continuă să urce panta.

– Fata asta a fost dintotdeauna o ciudată, murmură Cecily în barbă în timp ce îşi continua drumul.

Ştia că Genevra locuia cu familia ei într-una din cele două căruţe cu coviltir pictate de ţigani, dispuse în partea mai îndepărtată a pădurii cu clopoţei, la o distanţă apreciabilă, în spatele pajiştii lungi. De asemenea, mai ştia că tribul de ţigani nu încălca limitele proprietăţii.

Acolo unde îşi făcuseră tabăra era pământul contelui de Mowbray, iar el le dăduse permisiunea să stea acolo atât timp cât vremea era caldă. Întotdeauna dispăreau în lunile de iarnă; nu ştia nimeni unde anume se duceau.

Familia de ţigani venise la Cavendon de mult timp, aflase ea de la Miles. El era al doilea fiu al contelui şi i se confesase spunându-i că nu înţelegea din ce motiv tatăl său era atât de binevoitor cu ţiganii. Miles avea paisprezece ani; el şi sora lui, DeLacy, erau cei mai buni prieteni ai ei.

Poteca prăfuită ce străbătea câmpurile din jur ducea direct din satul Little Skell către grădina din spate de la Cavendon Hall. Cecily alerga pe pietrişul din grădină când ceasul din turn începu să bată, anunţând ora exactă. Era ora zece, iar ea nu întârziase.

Vocea plină de voioşie, cu accent de Yorkshire, a bucătăresei-şefe răsună prin uşa din spate în timp ce Cecily se opri pentru moment, trăgându-şi sufletul şi ascultând.

- Nu mai sta acolo să te uiți la mine ca vițelul la poarta nouă, Polly, strigă bucătăreasa-șefă la fata care o ajuta la bucătărie. Și pentru numele Domnului, bagă lingura aia metalică în cutia cu făină înainte să-i pui capacul. Altfel o să se umple de gărgărițe!

- Da, șefa, murmură Polly.

Cecily zâmbi în barbă. Știa că toată dojana asta nu însemna prea mult. Tatăl ei îi spusese că bucătăreasa era rea de gură, dar inofensivă, ceea ce era cât se poate de adevărat. Bucătăreasa avea un suflet bun și o atitudine maternă.

Învârtind mânerul ușii, Cecily intră în bucătărie, unde fu întâmpinată de adevărați nori de abur, aer cald și cele mai delicioase mirosuri emanate de tigăile ce dădeau în clocot. Bucătăreasa pregătea masa de prânz pentru familie.

Întorcându-se la sunetul scos de ușa deschisă, bucătăreasa zâmbi larg când o văzu pe Cecily intrând pe domeniul său.

- Bună, scumpo, o întâmpină ea pe un ton binevoitor.

Toată lumea știa că Cecily era favorita ei; iar ea nu ezita să recunoască asta și să se manifeste ca atare.

- Bună dimineața, doamnă Jackson, îi răspunse Cecily și îi aruncă o privire rapidă fetei care ajuta la bucătărie. Bună, Polly.

Polly înclină din cap și se retrase într-un colț, la fel de timidă și de rușinoasă cum era de obicei când i se adresa Cecily.

- Mami m-a trimis să dau o mână de ajutor cu rochiile lui Lady Daphne, îi explică Cecily.

- Îhî, știu asta. Atunci nu mai sta, scumpo, du-te la ea. Lady DeLacy te așteaptă sus. Din câte-nțeleg, o să fie asistenta ta.

Și, în timp ce vorbea, bucătăreasa chicoti și îi făcu conspirativ cu ochiul lui Cecily.

Cecily râse.

- Mama o să ajungă aici în jur de ora unsprezece.

Bucătăreasa-șefă dădu din cap aprobator:

- O să mâncați amândouă prânzul aici, jos, cu noi. Și cu tatăl tău. O tratație specială.

– Asta o să fie minunat, doamnă Jackson.

Cecily continuă să meargă de-a lungul bucătăriei, îndreptându-se spre scările din spate ce duceau la etajele superioare ale acestei case grandioase.

Nell Jackson se uită la ea, mijindu-şi uşor ochii. Fata de numai doisprezece ani era drăgălaşă. Deodată, văzu în chipul acela tânăr şi inocent femeia care avea să devină. O adevărată frumuseţe. Şi o adevărată Swann. Nu încăpea nici o îndoială ce anume moştenea, cu acei pomeţi înalţi, cu pielea de culoarea fildeşului şi cu ochii într-o nuanţă asemănătoare levănţicii... Ochi deschişi la culoare, translucizi, un gri-albăstrui. O trăsătură inconfundabilă a familiei Swann. Şi apoi mai era şi părul acela bogat. Un păr des, luxuriant, şaten, cu inflexiuni roşietice. „O să fie leită Charlotte când o să crească", se gândi bucătăreasa şi oftă în sinea ei. Ce-şi mai irosise viaţa *ea*, *Charlotte Swann*. Ar fi putut ajunge departe, fără nici un fel de îndoială. „Sper că fata n-o să stea aici, aşa cum a făcut mătuşa ei", se gândi Nell acum, întorcându-se şi amestecând într-una dintre oale. „Fugi, Cecily, fugi. Fugi să-ţi salvezi viaţa. Şi nu te mai uita înapoi. Salvează-te!"

capitolul 2

Biblioteca de la Cavendon era o încăpere minunat proporţionată. Avea doi pereţi de rafturi din mahon pentru cărţi, ce se înălţau până în tavanul cu panouri ornamentale poleite, pictat în culori strălucitoare, reprezentând elemente de floră şi de faună. Un şir de ferestre înalte dădeau înspre terasa lungă ce se întindea pe întreaga lungime a casei. La fiecare capăt al peretelui cu ferestre era câte o uşă mare, dublă, din sticlă.

Deşi era luna mai şi soarele strălucea pe cer, focul ardea în şemineu, aşa cum se întâmpla de obicei de-a lungul întregului an. Charles Ingham, al şaselea conte de Mowbray, pur şi simplu respecta obiceiul impus de bunicul său şi ulterior de tatăl său. Ambii insistaseră să se facă focul în această încăpere, indiferent de vremea

de afară. Charles înţelesese pe deplin motivul. Biblioteca era cea mai răcoroasă încăpere de la Cavendon, chiar şi în lunile de vară, iar aceasta era o trăsătură caracteristică pe care nimeni nu fusese în stare să o înţeleagă vreodată.

În dimineaţa aceasta, intră în bibliotecă şi se duse direct spre şemineu, observând că un tablou al lui George Stubbs, cu un cal, era înclinat uşor într-o parte. Se îndreptă spre el ca să-l îndrepte. După care luă vătraiul şi împunse cu forţă lemnele din şemineu. Imediat se ridicară scântei, iar lemnele trosniră. Repetă mişcarea, apoi puse vătraiul la loc, în stativ.

Charles rămase pentru o clipă în faţa focului, cu mâna sprijinită pe poliţa căminului, căzut pe gânduri. Soţia sa Felicity tocmai plecase să o viziteze pe sora ei în Harrogate, iar el se întrebă încă o dată de ce nu insistase să o însoţească. „Fiindcă ea n-a vrut să mergi şi tu", îi reaminti o voce în interiorul lui. „Acceptă asta."

Felicity o luase pe fiica lor cea mare, Diedre, cu ea.

„Anne o să fie mult mai relaxată, Charles. Dacă o să vii şi tu, o să se simtă obligată să se ocupe de tine aşa cum se cuvine, ceea ce va presupune un adevărat efort pentru ea", îi explicase Felicity la micul dejun.

El se supusese voinţei ei, aşa cum făcea adesea în zilele acestea. Însă vorbele soţiei sale aveau întotdeauna noimă. Oftă în sinea lui, cu toate gândurile concentrate asupra cumnatei lui. Fusese bolnavă în ultima vreme, şi îşi făcuseră cu toţii griji pentru ea; după câte se părea, astăzi avea veşti bune şi îşi invitase sora la masa de prânz ca să i le împărtăşească.

Întorcându-se cu spatele la şemineu, Charles păşi de-a lungul covorului persan, înspre biroul vechi în stil georgian, aşezându-se pe scaunul din spatele acestuia.

Gândurile legate de boala lui Anne îi zăboviră în minte o vreme, după care îşi reaminti cât de practică şi de cu picioarele pe pământ era Diedre, ceea ce era liniştitor şi reconfortant. Îşi dădu seama că, la cei douăzeci de ani ai ei, Diedre era probabil cea mai raţională dintre odraslele lui. Guy, moştenitorul titlului, avea douăzeci şi doi de ani şi era un tânăr pe care te puteai baza cât

de cât, dar care avea din păcate o latură mai impulsivă ce ieşea uneori la iveală. Iar asta îl îngrijora pe Charles.

Miles, bineînţeles, era inteligentul familiei; manifesta acea înclinaţie spre îndeletniciri pur intelectuale şi artistice, chiar dacă avea numai paisprezece ani. Nu îşi făcuse niciodată griji cu privire la Miles. El îi era complet loial: o persoană cu-adevărat devotată.

Şi apoi mai erau celelalte trei fiice al sale. Daphne, la şaptesprezece ani, marea frumuseţe a familiei. Un adevărat bujor englezesc, cu o înfăţişare menită să răpească inima oricărui bărbat. Avea ambiţii foarte mari pentru Daphne. Avea să-i aranjeze o căsătorie grandioasă cu fiul unui duce, nimic mai prejos sau mai puţin important de-atât.

Sora ei DeLacy era cea mai amuzantă, dacă era să fie cinstit; o fată de doisprezece ani gata oricând să facă farse şi să se amuze pe seama celorlalţi. Charles era conştient de faptul că trebuia să se mai maturizeze puţin, şi, pe neaşteptate, pe faţă îi apăru un zâmbet cald. DeLacy reuşea întotdeauna să îl facă să râdă şi îl amuza cu felul ei de a fi. Fiica cea mai mică, în vârstă de cinci ani, Dulcie, era adorabilă, dar, spre marea lui surprindere, era deja o persoană în adevăratul sens al cuvântului, care îşi impunea punctele de vedere.

„Norocos, am fost şi sunt un mare norocos", se gândi el, întinzând mâna după corespondenţa de dimineaţă. „Cu şase copii minunaţi, toţi extraordinari, fiecare în felul lui. Am fost şi sunt binecuvântat", îşi spuse încă o dată. De-a dreptul binecuvântat cu soţia mea şi cu această familie admirabilă pe care am creat-o împreună. Sunt cel mai norocos bărbat din lume."

În timp ce răsfoia corespondenţa, un plic anume îi atrase atenţia în mod special. Conform ştampilei poştale era trimis din Zürich, Elveţia. Nedumerit, desfăcu plicul cu un cuţitaş de argint special pentru corespondenţă şi scoase scrisoarea.

Când îşi aruncă rapid privirea la semnătură, Charles fu luat complet prin surprindere. Scrisoarea fusese trimisă de vărul său primar, Hugo Ingham Stanton. Nu mai auzise nimic despre Hugo de când acesta plecase

de la Cavendon pe când avea şaisprezece ani, deşi tatăl lui Hugo îi spusese lui Charles că fiului lui îi mergea bine pe-acolo prin lume, pe unde era. Se întrebase adesea ce se alesese de Hugo. Fără îndoială, era pe cale să afle chiar acum.

26 aprilie 1913
Zürich

Dragul meu Charles,

Sunt sigur că o să fii surprins să primeşti această scrisoare de la mine după toţi aceşti ani. Totuşi, fiindcă am plecat de la Cavendon în cele mai ciudate circumstanţe şi în total dezacord cu mama mea, la momentul respectiv am hotărât că ar fi mai bine să întrerup orice fel de legătură cu familia. De unde şi lunga mea tăcere.

Am continuat să mă văd cu tata până în ziua în care a murit. Nimeni altcineva nu mi-a scris acolo la New York, şi, prin urmare, nu m-am îndurat nici eu să aştern ceva pe vreo coală de hârtie. Şi uite aşa au trecut anii, fără să iau legătura cu nimeni.

Nu vreau să te plictisesc cu un rezumat prelungit al ultimilor şaisprezece ani ai vieţii mele. E suficient să-ţi spun că m-am descurcat bine şi că am avut mare noroc că tata m-a trimis la prietenul său, Benjamin Silver. Am devenit un fel de ucenic la compania imobiliară a domnului Silver din New York. A fost un om bun şi absolut genial. M-a învăţat tot ce era de învăţat despre afacerile imobiliare – şi, aş putea adăuga, a făcut-o foarte bine.

Am acumulat cunoştinţe de nepreţuit, şi, mai mult, spre surprinderea mea, totul mi-a mers din plin. La vârsta de douăzeci şi doi de ani m-am căsătorit cu fiica domnului Silver, Loretta. Am avut o căsnicie fericită timp de opt ani, însă din păcate n-am avut copii. Având întotdeauna o sănătate fragilă, Loretta a murit aici în Zürich acum un an, ceea ce mi-a provocat o imensă durere. De anul trecut încoace, de când

a murit ea, am continuat să locuiesc aici în Zürich. Însă în cele din urmă singurătatea m-a copleşit, şi mi-e dor să mă întorc în ţara în care m-am născut. Aşa că m-am hotărât să revin în Anglia.

Vreau să mă mut în Yorkshire. Din acest motiv aş dori să-ţi fac o vizită şi sper din toată inima să mă primeşti cu cordialitate la Cavendon. Sunt o grămadă de lucruri pe care mi-ar plăcea să le discut cu tine, în mod deosebit despre proprietatea pe care o deţin în Yorkshire.

Plănuiesc să călătoresc la Londra în iunie, unde o să stau la hotelul Claridge. Sper să pot să te vizitez în iulie, la o dată convenabilă pentru tine.

Abia aştept să primesc veşti de la tine într-un viitor nu prea îndepărtat.

Cu cele mai bune urări pentru tine şi Felicity.

Al tău văr devotat,

Hugo

Charles se sprijini de spătarul scaunului, încă ţinând scrisoarea în mână. În cele din urmă, o puse pe birou şi închise ochii pentru o clipă, gândindu-se la conacul Little Skell, casa care îi aparţinuse mamei lui Hugo şi care era acum în proprietatea sa. Fără îndoială că Hugo voia să intre în posesia ei, şi avea tot dreptul să o facă.

Cu un geamăt uşor, involuntar, Charles deschise ochii şi îşi reluă poziţia normală. Nu-i folosea la nimic dacă întorcea spatele grijilor care îl invadau. Casa era proprietatea lui Hugo. Problema era că mătuşa lor, Lady Gwendolyn Ingham Baildon, locuia acolo şi, la cei şaptezeci şi doi de ani ai săi, nu s-ar fi clintit nici dacă Hugo şi-ar fi pus în cap să o dea afară.

Numai gândul la o dispută între mătuşa sa şi Hugo îl făcu pe Charles să simtă un fior rece prin tot corpul, iar mintea i se puse în mişcare în timp ce căuta o soluţie pentru această situaţie dificilă.

În cele din urmă se ridică şi se duse spre uşile duble din sticlă aflate în partea opusă faţă de biroul său; se opri şi se uită înspre terasă, dorindu-şi ca Felicity

să fi fost aici. Avea nevoie de cineva cu care să vorbească despre problema aceasta. *Chiar acum.*

După care o văzu pe ea, coborând în grabă treptele şi pornind-o spre poteca largă din pietriş ce dădea spre Skelldale House. Pe *Charlotte Swann.* Persoana cea mai potrivită să îl ajute. Bineînţeles că ea putea s-o facă.

Fără să mai stea pe gânduri, Charles ieşi pe terasă.

- Charlotte! strigă el. Charlotte! Vino înapoi!

Când îşi auzi numele, Charlotte se întoarse în mod automat, iar pe faţă îi apăru un zâmbet larg în momentul în care îl văzu.

- Bună, răspunse ea, ridicând braţul ca să îi facă cu mâna, după care începu să o ia înapoi spre treptele terasei.

- Ce este? întrebă când ajunse în faţa lui şi se opri. Uitându-se lung la el, continuă: Pari foarte supărat... Este ceva în neregulă?

- Probabil că da, replică el. Poţi să-mi acorzi câteva minute? Trebuie să-ţi arăt ceva şi să discutăm despre o chestiune de familie. Dacă ai timp acum, dacă nu-ţi este peste mână şi nu te deranjează. Altfel aş putea...

- Oh, Charlie, hai să fim serioşi, nu fi absurd. Bineînţeles că nu mă deranjează. Nu făceam decât să mă duc până la Skelldale House să iau o rochie pentru Lavinia. Vrea să i-o trimit la Londra.

- O, ce bine! Mi-e teamă că mă confrunt cu o problemă. O luă de braţ şi o conduse în bibliotecă, continuând: Ideea este că s-a întâmplat ceva care ar putea crea dificultăţi. Sau, şi mai rău, ar putea stârni o luptă serioasă în sânul familiei.

capitolul 3

Când erau împreună, complet singuri, între Charles Ingham şi Charlotte Swann exista o familiaritate firească.

Această acceptare reciprocă şi involuntară dăinuia încă din perioada prieteniei lor din copilărie, alături de o loialitate profund înrădăcinată ce rămăsese intactă de-a lungul anilor.

Charlotte crescuse cu Charles şi cu cele două surori mai mici ale lui, Lavinia şi Vanessa, şi fusese educată împreună cu ei de o guvernantă responsabilă cu lecţiile la Cavendon Hall pe vremea aceea.

Acesta era unul dintre privilegiile conferite familiei Swann de mai bine de o sută de ani de al treilea conte de Mowbray: o fată a familiei Swann era invitată să li se alăture copiilor familiei Ingham în timpul lecţiilor zilnice. Al treilea conte, un om foarte bun la suflet şi mărinimos, respectase familia Swann şi îi apreciase loialitatea faţă de familia Ingham de-a lungul a generaţii întregi, iar acesta fusese modul lui de a-i răsplăti. Obiceiul continuase până în ziua de azi, iar acum Cecily Swann era cea care se ducea în sala de clasă a reşedinţei împreună cu DeLacy Ingham, pentru lecţiile ţinute de domnişoara Audrey Payne, guvernanta.

În copilărie, lui Charlotte şi lui Charles le plăcea să le enerveze pe surorile lui mai mici strigându-se unul pe celălalt *Charlie*, chicotind ca urmare a confuziei astfel create. Fuseseră inseparabili până când el plecase la Eton. Cu toate acestea, loialitatea lor şi grija unuia faţă de celălalt dăinuiseră de-a lungul anilor, deşi într-un mod uşor diferit. Nu mai păstraseră legătura din momentul în care Charles se dusese la Oxford. De fapt, trăiseră în lumi complet diferite. Când erau în prezenţa familiei lui sau a altor persoane, se adresau unul altuia în mod formal şi erau foarte respectuoşi.

Însă legătura aceea din copilărie încă mai exista, şi erau amândoi conştienţi de apropierea dintre ei, deşi nu făceau niciodată referire la ea. El nu uitase nici o clipă cum ea îl protejase şi se îngrijise de el când erau mici. Era cu doar un an mai mare decât el, însă Charlotte fusese cea care îşi asumase responsabilitatea de-a avea grijă de ei toţi.

Ea fusese cea care îi alinase şi îi consolase pe el şi pe surorile lui când mama lor murise pe neaşteptate din cauza unui infarct; îi compătimise când, doi ani mai târziu, tatăl lor se recăsătorise. Noua contesă fusese onorabila Harriette Storm, pe care o detestaseră cu toţii. Femeia era snoabă, nepăsătoare şi autoritară şi avea

o latură ascunsă plină de răutate şi de cruzime. Îl prinsese în cursă pe contele afectat de durere, care se simţea singur şi pierdut, cu frumuseţea ei unică, despre care lui Charlotte îi plăcea să sublinieze că era doar la suprafaţă, netrecând dincolo de nivelul pielii.

Fuseseră încântaţi să-i facă tot felul de farse, cu cât mai rele, cu atât mai bine, iar Charlotte fusese cea care îi inventase o largă varietate de porecle: Vreme Rea, Uraganul Harriette şi Zi Ploioasă, ca să numim numai trei dintre ele. Numele îi făceau să râdă şi îi ajutau să treacă mai departe de poznele copilăreşti la care se dedau. La urma urmei, nu făceau altceva decât să glumească pe seama ei fără ca ea să ştie.

Căsătoria fusese teribilă pentru conte, care se retrăsese într-o carapace pe care şi-o crease el însuşi. Şi nu durase mult. Mult prea detestata Vreme Rea se întorsese în scurt timp la Londra. Şi tot acolo murise, la puţină vreme după plecarea ei de la Cavendon. O lăsase ficatul, complet distrus de cantităţile uriaşe de alcool pe care le consumase din momentul în care îşi făcuse debutul în înalta societate.

Lui Charles îi veni brusc în minte trecutul relativ recent în timp ce stătea şi se uita cum Charlotte îndrepta tabloul cu calul, pictat de George Stubbs, amintindu-şi cât de des făcea ea asta când lucra pentru tatăl lui.

– Tocmai am făcut şi eu acelaşi lucru cu puţin timp în urmă, spuse el amuzat. Pictura asta alunecă mereu într-o parte, însă nu cred că-i nevoie să-ţi spun ţie asta.

Charlotte se întoarse cu faţa spre el.

– A fost pus, luat şi repus aici de foarte multe ori, după cum ştii foarte bine. O să-l rog pe domnul Hanson să-i pună din nou un dop de plută vechi şi să-l fixeze cum trebuie.

– Ce treabă are un dop de plută cu asta? întrebă el nedumerit.

Apropiindu-se de el, ea îi explică:

– Tai o bucată din dop, ca o felie mai subţire, şi o bagi între perete şi partea de jos a ramei tabloului. O bucată de dop ţine întotdeauna tabloul în poziţie fixă. Am făcut asta ani de zile.

182008

Charles încuviinţă uşor din cap, gândindu-se la toate bucăţile de dop pe care le strânsese de pe jos şi le aruncase de-a lungul anilor. Acum ştia la ce anume folosiseră.

Ducându-se spre scaunul de pe partea cealaltă a biroului, el spuse:

– Te rog să stai jos, Charlotte, am nevoie de sfatul tău.

Ea făcu întocmai cum o rugase şi îi aruncă o privire scurtă în timp ce el se aşeza la rândul lui pe scaun. Se gândi preţ de o clipă că părea foarte chipeş. Avea patruzeci şi patru de ani, însă nu-şi arăta vârsta. Charles era atletic, aşa cum fusese şi tatăl lui, şi se menţinea în formă. Asemenea majorităţii bărbaţilor din familia Ingham, era înalt, atrăgător, avea acei ochi clari de un albastru inconfundabil, trăsături plăcute şi un păr şaten-deschis. Indiferent unde s-ar fi dus în lume, era convinsă că nimeni nu ar fi avut cum să greşească şi să bănuiască că el ar putea fi altceva decât englez. Şi, pe deasupra, nu unul oarecare, ci un gentleman. Avea acel aspect rafinat şi un aer distins şi elegant şi completa asta cu manierele sale impecabile.

Aplecându-se peste birou, Charles îi dădu lui Charlotte scrisoarea de la Hugo.

– Am primit asta în corespondenţa de dimineaţă şi trebuie să admit că m-a luat într-adevăr prin surprindere.

Ea luă scrisoarea de la el, întrebându-se cine o trimisese. Charlotte avea o minte ageră, era inteligentă şi abilă. Şi, cum lucrase ani de zile ca secretară personală a celui de-al cincilea conte, nu prea mai erau chestiuni legate de Cavendon – sau de persoane care aveau legătură cu acest loc – de care ea să nu ştie. Nu se arătă deloc surprinsă când văzu semnătura lui Hugo; trăia de mult cu gândul că într-o bună zi tânărul acesta aparte avea să-şi facă apariţia la Cavendon.

După ce citi rapid scrisoarea, ea spuse:

– Crezi că se întoarce să revendice conacul Little Skell, nu-i aşa?

– Bineînţeles. Ce altceva?

Charlotte încuviinţă din cap, îşi încreţi fruntea şi îşi ţuguie buzele:

– Dar în mod sigur Cavendon este încă plin de amintiri neplăcute pentru el, nu crezi?

– Aş fi înclinat să cred că aşa este; pe de altă parte, după cum ai văzut şi tu, Hugo spune în scrisoarea sa că doreşte să discute despre proprietatea pe care o deţine aici şi, de asemenea, mă informează că plănuieşte să rămână în Yorkshire.

– La conacul Little Skell. Şi probabil nu-i pasă că va trebui să dea o doamnă în vârstă afară din casa în care locuieşte de atâta amar de vreme – de fapt, cu mult înainte ca părinţii lui să moară.

– Ca să fiu foarte sincer, nu ştiu. Nu l-am mai văzut de şaisprezece ani. De fapt, de când *el* avea şaisprezece ani. Oricum, trebuie să fie pe deplin conştient de faptul că mătuşa noastră încă locuieşte acolo.

Charles îi aruncă o privire întrebătoare, ridicând o sprânceană în mod sugestiv.

– Este foarte uşor să verifici acest lucru pentru o familie bine cunoscută, chiar şi de la o distanţă apreciabilă, afirmă Charlotte. Lăsându-se pe spate pe scaun, se gândi un moment şi spuse: Mi-l amintesc pe Hugo. Era un băiat bun. Însă s-ar putea foarte bine să se fi schimbat, ţinând seama de ce i s-a întâmplat aici. A fost tratat foarte rău. Probabil îţi aminteşti cât de supărat a fost tatăl tău când sora lui l-a trimis pe Hugo în America.

– Da, îmi amintesc, replică Charles. Lui tata i s-a părut absolut ridicol. N-a crezut niciodată că Hugo i-a cauzat moartea lui Peter. Peter fusese dintotdeauna atras de activităţi riscante, nesăbuite. Să iasă pe lacul de-aici, într-o bărcuţă, noaptea târziu, şi beat pe deasupra, a fost complet necugetat din partea lui. Tata a susţinut întotdeauna că Hugo a încercat să sară în ajutorul fratelui său, pentru a-l salva, iar după aceea a fost acuzat de moartea lui.

– Nu trebuie să uităm că Peter era favoritul lui Lady Evelyne. Mătuşa ta nu i-a acordat niciodată prea multă atenţie lui Hugo. Toată povestea a fost foarte tristă. Chiar tragică.

Charles se aplecă încet în faţă, sprijinindu-şi coatele de birou.

– Știi bine câtă încredere am în judecata ta. Așa că spune-mi... ce să fac? O să iasă o ceartă serioasă, un adevărat scandal, dacă Hugo chiar își ia conacul înapoi. Ceea ce, desigur, poate face, în mod legal. Ce se va întâmpla cu mătușa Gwendolyn? Unde are să locuiască? Aici cu noi, în Aripa de Est? Asta-i singura soluție la care mă pot gândi.

Charlotte clătină din cap cu vehemență.

– Nu, nu, asta nu-i o soluție! Ar fi foarte aglomerat, cu tine și cu Felicity, cu șase copii și cu sora ta, Vanessa. Plus dădaca, guvernanta și întregul personal. Ar fi ca într-un... ei bine... *într-un hotel*. Cel puțin pentru Lady Gwendolyn așa ar fi. E o doamnă în vârstă, cu tabieturi, independentă, obișnuită să aibă totul sub control. Și prin asta mă refer la gospodărirea casei, cu propriul ei personal. Și, pe deasupra, ține foarte mult la intimitatea ei.

– Probabil ai dreptate, murmură Charles. Ar fi de-a dreptul înspăimântată.

– Mătușa ta s-ar simți ca... un oaspete, ca o prezență nedorită, continuă Charlotte. Și nu mi-o lua în nume de rău, cred că i-ar displăcea să fie înghesuită aici cu voi, Charles. De fapt, mi-e teamă c-o să pornească o adevărată luptă, căci o să fie mai mult decât nefericită să-și părăsească propria casă.

– Nu e casa ei, spuse Charles domol. Păcat că sora ei, Evelyne, nu și-a schimbat niciodată testamentul. Mătușa mea *va trebui* să se mute. Nu există altă modalitate de a rezolva chestiunea asta. Se lăsă pe spate în scaun, cu o expresie mohorâtă pe față. Chiar îmi doresc ca vărul Hugo să nu se întoarcă și să locuiască aici. Ce bătaie de cap! Ce treabă enervantă!

– Nu vreau să înrăutățesc lucrurile și mai mult, începu Charlotte, însă mai este un aspect. Nu...

– La ce te mai gândești? o întrerupse el imediat, cu o voce evident alarmată, îndreptându-și spatele.

– Știm bine că Lady Gwendolyn o să fie supărată și ofensată, însă nu crezi că prezența lui Hugo pe moșie o să deranjeze în aceeași măsură multe alte persoane?

Încă mai sunt acolo oameni care îl consideră pe Hugo responsabil pentru moartea lui Peter şi...

- Asta numai fiindcă nu cunosc povestea reală, o întrerupse el brusc. Sau se încăpăţânează să n-o accepte.

Charlotte rămase tăcută, toate rotiţele minţii ei învârtindu-se de zor.

Ridicându-se de pe scaun, Charles se duse spre şemineu şi se întoarse cu spatele la el, imaginându-şi tot felul de scenarii îngrijorătoare. Încă mai credea că singura modalitate de a rezolva uşor şi amiabil această problemă era să-şi invite mătuşa să locuiască împreună cu ei. Felicity ar putea sta de vorbă cu ea. Soţia putea fi mai convingătoare şi avea mai mult şarm.

Charlotte se ridică pentru a i se alătura lângă şemineu. În timp ce se apropia de el, nu se putu abţine să nu observe cât de mult semăna cu tatăl lui în anumite privinţe. Moştenise o parte din mişcările tatălui său şi deseori vocea lui suna exact ca a lui.

Mintea îi fugi pe dată la David Ingham, al cincilea conte de Mowbray. Lucrase pentru el timp de douăzeci de ani, până la moartea acestuia, cu opt ani în urmă. În timp ce prin minte i se perindau amintirile acelor zile fericite, încă atât de intense şi de vii în memoria ei, se gândi la Aripa de Sud de la Cavendon. Acolo era locul în care lucraseră, împreună cu domnul Harris, contabilul, domnul Nelson, administratorul domeniului, şi Maude Greene, secretara.

- Aripa de Sud, ăsta-i locul unde ar putea locui Lady Gwendolyn! izbucni Charlotte în momentul în care se opri lângă Charles.

- În încăperile pe care tata le-a folosit ca birouri? Unde-ai lucrat tu? o întrebă el, apoi pe faţă i se întipări un zâmbet larg. Charlotte, eşti un geniu. Bineînţeles c-ar putea locui acolo. Şi încă foarte confortabil.

Charlotte încuviinţă din cap şi continuă grăbită, cu un entuziasm crescând:

- Tatăl tău a amenajat acolo mai multe băi şi o mică bucătărie, dacă-ţi aduci aminte. Când ai construit anexa cu birouri în corpul destinat iniţial grajdurilor, tot mobilierul de birou a fost mutat acolo. Canapelele,

scaunele şi mobila din salonul de pictură au fost date jos din poduri şi duse în Aripa de Sud.

– *Exact.* Şi ştiu că Aripa de Sud a fost bine şi constant îngrijită de Hanson şi de doamna Thwaites. Fiecare aripă de la Cavendon este menţinută în condiţii perfecte, după cum bine ştii.

– Dacă Lady Gwendolyn va fi de acord, va avea la dispoziţie un apartament separat în bună parte şi intimitate totală, sublinie Charlotte.

– Asta-i adevărat, şi nu m-ar deranja să fac oricâte schimbări îşi doreşte ea. Oferindu-i braţul ca un adevărat gentleman, continuă: Hai să mergem să aruncăm o privire la încăperile acelea din Aripa de Sud, vrei? Ai timp, nu?

– Da, sigur, iar asta e o idee foarte bună, Charles, îi răspunse ea. Fiindcă nu ai altă alternativă în afară de a-l invita pe Hugo Stanton să viziteze Cavendon. Şi cred că trebuie să fii pregătit pentru ce poate fi mai rău. E foarte posibil să vrea să intre numaidecât în posesia conacului Little Skell.

El simţi o strângere de inimă la cuvintele ei, însă ştia că avea dreptate.

În timp ce hoinăreau prin diversele încăperi din Aripa de Sud şi îndeosebi prin cele pe care tatăl său le folosise pe post de birouri, Charles se gândi la relaţia dintre tatăl ei şi Charlotte.

„Oare a existat vreo relaţie între ei?"

Ea venise să lucreze pentru el când era tânără, la doar şaptesprezece ani, şi fusese tot timpul alături de cel de-al cincilea conte, călătorise cu el, fiindu-i companioană apropiată şi asistentă personală. Charlotte fusese alături de tatăl lui când acesta murise.

Charles era conştient de faptul că existaseră speculaţii referitoare la relaţia lor, însă nu se auzise niciodată vreun fel de zvon sau vreo bârfă care să poată fi confirmată. Nimeni nu ştia nimic. Probabil asta se datora discreţiei totale a tatălui său şi a lui Charlotte... şi de aceea nu existase nici urmă de scandal legat de ei doi.

Își ridică ochii spre Charlotte. Acum erau în încăperea de culoarea levănțicii, iar ea îi spunea că mătușii lui ar putea să îi placă s-o folosească pe post de dormitor. Era numai pe jumătate atent la vorbele ei.

Încăperea era scăldată din abundență de razele strălucitoare ale soarelui ce-i transformau părul roșcat într-un fel de nimb lucitor, de jur împrejurul feței. Ca de obicei, era palidă, iar ochii ei de un albastru-verzui pal păreau enormi. Pentru prima dată după ani și ani de zile, Charles o privi cu obiectivitate. Și își dădu seama că era o femeie tare frumoasă care își arăta doar jumătate din vârsta reală.

Bucurându-se de compania ei zi de zi, vreme de douăzeci de ani, cum ar fi putut oare tatăl lui să îi reziste? Charles Ingham era dintr-odată sigur că ei doi fuseseră implicați într-o relație. În toate felurile posibile.

Sigur, era numai o presupunere din partea lui, doar nu exista nici un fel de dovadă. Cu toate acestea, în momentul de față, acest lucru devenise brusc extrem de evident pentru el. Charles crescuse alături de tatăl lui și de Charlotte și îi cunoștea mai bine decât pe oricine altcineva, chiar mai bine decât pe soția sa Felicity – și în mod sigur pe *ea* chiar o cunoștea foarte bine. Iar el pătrunsese în esența lor, fusese conștient de calitățile și de defectele lor, de visele și de dorințele lor; așadar, credea, în adâncul sufletului lui, că era mai mult decât probabil ca ei să fi fost iubiți.

Charles se răsuci, dându-și seama că se holbase de-a dreptul, iar ea sesizase privirea lui pătrunzătoare. Mișcându-se rapid, băigui ceva despre mica bucătărie de-acolo și ieși în grabă din încăperea de culoarea levănțicii, afară, pe coridor.

„Și de ce ar mai conta asta acum?" se întrebă el. Tatăl lui era mort. Iar dacă Charlotte îl făcuse fericit și îl mai despovărase de griji, atunci el, unul, era mulțumit. Charles spera doar ca sentimentele să fi fost reciproce.

Însă cum stătea treaba cu Charlotte? Cum se simțea ea acum? Oare îi lipsea tatăl lui? Sigur, probabil îi era dor de el. Se simți dintr-odată îngrijorat pentru ea. Și-ar fi dorit să o întrebe cum se simțea. Însă nu îndrăzni.

Ar fi fost un amestec nedorit şi de neiertat în viaţa ei privată, şi chiar nu voia să o facă să se simtă stânjenită.

capitolul 4

Rochia de seară era întinsă pe un cearceaf alb, în dormitorul lui Lady DeLacy Ingham. DeLacy era fiica în vârstă de doisprezece ani a contelui şi a contesei şi cea mai bună prietenă a lui Cecily. În dimineaţa aceasta era foarte entuziasmată, deoarece i se permisese să o ajute pe Cecily cu rochiile. Acestea fuseseră coborâte din pod, din cuferele mari din lemn de cedru. Unele erau atârnate pe umeraşe în camera de lucru, o încăpere special destinată unor astfel de activităţi, aşteptând să fie inspectate îndeaproape de Alice; alte două rochii erau chiar aici.

Rochia care le reţinea acum atenţia era decorată cu o înşiruire de mărgele din cristal verzi, albastre şi turcoaz, iar pentru cele două fete ce stăteau în genunchi lângă ea, rochia era cel mai frumos lucru pe care îl văzuseră vreodată.

– Daphne o să fie încântătoare în ea, spuse DeLacy, uitându-se la Cecily pe deasupra rochiei. Ce părere ai?

Cecily dădu aprobator din cap.

– Mama vrea să mă uit după mici defecte, cum ar fi mărgele sparte, cusături rupte, orice alte nereguli. Trebuie să ştie de câte retuşuri este nevoie.

– Atunci exact asta o să şi facem, replică DeLacy. Să încep de-aici? Din jurul gulerului, spre umeri şi apoi la mâneci?

– Da, e o idee foarte bună, îi răspunse Cecily. Iar eu o să mă uit cu atenţie la tiv, care, după cum spune mama, e de regulă stricat de bărbaţi. Vreau să spun, de pantofii lor. Cu toţii au obiceiul de-a călca pe tiv când dansează.

DeLacy încuviinţă din cap.

– Nişte *neîndemânatici*, asta sunt, replică ea, întotdeauna gata să spună ce gândeşte. Se uită în jos la rochie şi exclamă: Uite, Ceci, cum străluceşte când o ating!

Scuturã uşor rochia. E ca marea, ca valurile, aşa se mişcă. O să se asorteze cu ochii lui Daphne, nu-i aşa? Oh, chiar sper că o să-i fie prezentată fiului unui duce atunci când o s-o poarte.

– Da, murmură Cecily absentă, cu capul plecat, concentrându-se la tivul rochiei cu mărgele.

Designul şi croiala fuseseră făcute la Paris de un creator faimos, iar contesa nu o purtase decât de câteva ori. După care fusese dusă cu multă grijă sus în pod, înfăşurată într-o pânză albă şi pusă într-o cutie mare. Rochia urma să îi fie dată lui Daphne, ca să o poarte la petrecerile speciale pe durata verii, de îndată ce avea să fie modificată astfel încât să se potrivească şi să cadă perfect pe corpul ei.

– Nu sunt nici un fel de probleme aici, anunţă Cecily câteva minute mai târziu. Cum sunt mânecile şi zona din jurul gâtului?

– În stare aproape perfectă, îi răspunse DeLacy. Nu lipsesc prea multe mărgele.

– Mama o să fie încântată, spuse Cecily şi se ridică iute. Hai să punem rochia la loc pe pat.

Ea şi DeLacy luară rochia de seară cu mărgele, fiecare de câte un capăt, şi o puseră cu grijă pe patul lui DeLacy.

– Doamne, dar chiar e grea, spuse DeLacy în timp ce o puneau la loc.

– Acesta este motivul pentru care rochiile cu mărgele sunt păstrate în cutii sau în sertare, îi explică Cecily. Dacă o rochie cu mărgele este pusă pe umeraş, în cele din urmă mărgelele atârnă greu, şi astfel rochia se lungeşte. Şi se deformează.

DeLacy dădu aprobator din cap, întotdeauna interesată de informaţiile pe care i le oferea Cecily, îndeosebi cu privire la rochii. Ea ştia o grămadă de lucruri despre haine, iar DeLacy învăţa tot timpul de la ea.

Cecily îndreptă rochia cu mărgele şi o acoperi cu o bucată lungă din pânză, după care traversă camera pentru a se uita pe geam. Spera să o vadă pe mama sa venind dinspre sat. Însă, deocamdată, nici urmă de ea.

DeLacy rămase lângă pat, uitându-se acum lung la cealaltă rochie de seară pentru sezonul cald, o combinaţie răpitoare din tul alb, tafta şi dantelă lucrată manual.

- Cred că asta-mi place cel mai mult, îi spuse ea lui Cecily fără a se întoarce cu faţa spre ea. Asta-i o *adevărată* rochie de bal.

- Ştiu. Mama mi-a spus că mama ta a purtat-o o singură dată şi că a fost păstrată ani şi ani de zile într-o învelitoare de bumbac, într-un cufăr din cedru. De aceea şi-a păstrat culoarea albă. Nu s-a schimbat deloc.

- Ce vrei să spui?

- Albul îşi modifică în timp culoarea. Se poate transforma în crem, galben sau într-un alb murdar. Însă rochia de bal a fost bine protejată şi e în aceeaşi stare ca atunci când era nouă.

Fără să stea pe gânduri, DeLacy se aplecă, luă rochia şi se îndepărtă de pat. Ţinând-o lipită de corp, începu să danseze prin cameră, rotindu-se şi răsucindu-se, fredonând, imaginându-şi că valsează într-o sală de bal. Poalele rochiei se înfoiaseră şi fâlfâiau în timp ce ea se mişca.

Cecily nu putea să-şi creadă ochilor ceea ce vede. Rămase complet fără glas, pufnind spre DeLacy în timp ce ea continua să se învârtă şi să sară cu delicata rochie de bal în braţe. Cecily era în stare de şoc, incapabilă să reacţioneze. Îi era frică să o prindă pe DeLacy şi să o oprească brusc, ca nu cumva rochia să păţească, Doamne fereşte, ceva în timpul acestei acţiuni, aşa că pur şi simplu rămase pe loc, trăgându-se înapoi temătoare, îngrijorată de soarta dantelei şi a tulului. Aceasta chiar era o adevărată rochie de bal, cu poalele înfoiate precum rochiile cu crinolină, şi s-ar fi putut rupe foarte uşor dacă se agăţa în vreuna dintre piesele de mobilier din jur.

Recăpătându-şi vocea în final, Cecily exclamă:

- Te rog, opreşte-te, DeLacy! S-ar putea strica materialul. E atât de delicat. Te rog să pui rochia la loc pe pat!

Cecily făcu un pas în faţă, apropiindu-se de prietena sa, care se retrase imediat dansând, îndepărtându-se ca nu cumva să poată fi prinsă. Continua să ţină rochia strâns pe lângă corp.

– N-o să-i fac nimic, Ceci, spuse DeLacy, încă învârtindu-se prin cameră. Promit că n-o să-i fac nimic.

– Oprește-te! Trebuie să te oprești! țipă Cecily cu disperare, gata să izbucnească în plâns.

DeLacy Ingham nici n-o băga în seamă pe Cecily Swann.

Se simțea bine și se distra atât de tare, dansând prin cameră, cufundată în propria ei lume pentru un moment sau două. Iar după aceea inevitabilul se produse. Nedoritul accident.

Cecily văzu cum începe totul, ca și cum ar fi fost niște imagini derulate cu încetinitorul, iar ea nu putu să facă nimic pentru a evita asta.

Piciorul lui DeLacy se încurcă în tivul rochiei. Se împletici. După care își pierdu echilibrul. Își întinse mâinile să se redreseze. Se prinse cu mâinile de marginea mesei, fără a da drumul rochiei. Și, în timp ce făcea asta, răsturnă din greșeală călimara de cerneală. Aceasta se rostogoli de-a lungul mesei spre ea. Se trase înapoi, însă nu suficient de rapid. Cerneala, un albastru viu, se vărsă și împroșcă partea din față a poalelor rochiei de bal din dantelă albă.

Cecily icni zgomotos, cu ochii vizibil măriți. Îngrozită de ceea ce tocmai se întâmplase și înspăimântată la gândul consecințelor, rămase locului, incapabilă să se miște.

DeLacy se uită în jos la cerneala de pe rochie, cuprinsă de panică. Când își aruncă privirea spre Cecily, ochii i se umplură de lacrimi.

– Uite ce-ai făcut! spuse Cecily, cu vocea tremurândă. De ce nu m-ai ascultat? De ce n-ai fost atentă?

DeLacy nu avea nici un fel de răspuns la întrebările ei. Stătea acolo cu rochia în brațe și cu fața plină de lacrimi.

capitolul 5

– DeLacy! Ce s-a întâmplat aici? izbucni Daphne din pragul ușii și intră în grabă, îndreptându-se direct spre sora ei.

DeLacy nu răspunse, cutremurându-se în sinea ei, ştiind cât de supărată urma să fie Daphne când avea să vadă rochia de bal distrusă. Rochia fusese aleasă să fie purtată de ea la balul organizat de părinţii lor în fiecare an la Cavendon, pe timpul verii. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji, şi înghiţi în sec cu putere, reprimându-şi frica. Ştia că intrase într-un mare bucluc. Cât de stupidă fusese să se joace cu rochia aceasta fragilă!

– De ce strângi rochia de bal în halul ăsta? Doamne, Dumnezeule, aia-i cerneală? Cum de-a ajuns *cerneala* pe dantelă?

Vocea lui Daphne, în mod normal blândă, se ridicase cu o octavă sau două, iar ea se înfioră, albindu-se la faţă.

Cum DeLacy rămase mută, arătând mai îngrozită decât o văzuse vreodată, Daphne se întoarse, privirea ei fixându-se acum asupra lui Cecily.

– Ce naiba făceaţi aici? Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva?

Cecily, extrem de loială celei mai bune prietene a ei, îşi drese vocea cu nervozitate, neştiind cum să-i răspundă lui Daphne fără să mintă. Nu putea să facă asta, dar nici nu voia să dea explicaţii privind înlănţuirea de evenimente ce avusese loc mai înainte.

Mintea îi lucra frenetic în timp ce se întreba ce anume să spună. Însă, în mod neaşteptat, fu salvată de la a spune ceva, căci mama ei intră chiar atunci în cameră.

Cecily începu să tremure înlăuntrul ei. Era pe deplin conştientă de cât de supărată urma să fie mama ei, iar *ea* avea să fie cea învinovăţită. Ea fusese însărcinată să se ocupe de treaba asta.

Alice înaintă rapid ca să li se alăture lui Daphne şi lui DeLacy. Când văzu rochia de bal în braţele lui DeLacy, se opri brusc, pe faţă întipărindu-i-se o expresie plină de dezamăgire, de disperare. Cu toate acestea, Alice se stăpâni şi spuse cu voce neschimbată:

– *Asta e distrusă!* Nu-i mai este nimănui de folos acum. Aruncându-i o privire rapidă fiicei sale, înălţă întrebător dintr-o sprânceană. Ei bine, ce ai de spus? Poţi,

te rog, să-mi explici cum de această rochie de bal cu totul deosebită a ajuns în halul acesta?

Incapabilă să vorbească, cu gura uscată, Cecily clătină din cap; se retrase, îndepărtându-se, lipindu-şi spatele de geam.

Alice nu se arătă deloc descumpănită de reacţia ei, aşa că nu făcu decât să continue:

- Ţi-am dat o treabă de făcut, Cecily. Ai fost instruită să inspectezi toate rochiile, îndeosebi rochia de bal, care a fost scoasă din cufărul din lemn de cedru din pod. Ţi-am cerut să ai grijă de ele. Era responsabilitatea ta. Cu toate acestea, este destul de evident că de asta nu ai avut grijă, nu-i aşa?

Cecily încercă să îşi suprime lacrimile ce ameninţau să-i inunde ochii. Clătină din cap şi răspunse şoptit:

- A fost un accident nefericit, mami. Încă mai încerca să o protejeze pe DeLacy când adăugă: Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

Alice pur şi simplu încuviinţă din cap, ţinându-şi supărarea sub control. De obicei era politicoasă, îndeosebi când se afla în prezenţa celor din familia Ingham. După care îi trecu prin minte gândul că DeLacy era responsabilă pentru tot acest dezastru. Înainte să poată să îi adreseze o întrebare directă, DeLacy făcu câţiva paşi în faţă, venind mai aproape de Alice. Trăgând aer în piept, spuse cu vocea tremurândă:

- Nu daţi vina pe Ceci, doamnă Alice! Vă rog să nu faceţi asta. E nevinovată. E vina mea, eu sunt cea care trebuie mustrată. Eu am luat rochia şi am valsat cu ea în mâini în jurul camerei. După care m-am împiedicat, mi-am pierdut echilibrul şi-am lovit călimara de cerneală... Se opri, clătină din cap şi începu să plângă, adăugând printre lacrimi: Am fost o nătângă.

Alice se duse spre ea.

- Mulţumesc că mi-aţi spus, Lady DeLacy, şi daţi-mi voie, vă rog, să iau rochia de la dumneavoastră. O şifonaţi. Vă rog să mi-o daţi mie, milady.

DeLacy se conformă, dând în sfârşit drumul rochiei.

- Îmi pare rău, doamnă Alice. Foarte rău, mărturisi ea.

Alice duse rochia de bal până la pat şi o puse jos, examinând petele, pe deplin conştientă de cât de dificil era să scoată cerneala – de fapt, absolut imposibil.

La cei şaptesprezece ani ai săi, Daphne Ingham era mai degrabă o fată ieşită din comun. Nu era numai uluitor de frumoasă, ci şi iertătoare, profundă şi plină de compasiune, cu o inimă bună. Se duse spre sora ei şi îşi petrecu un braţ în jurul ei, apoi îi spuse cu blândeţe:

– Înţeleg ce s-a întâmplat, Lacy dragă, a fost un accident, după cum a spus şi Ceci. O să înţeleagă şi mama. Lucrurile acestea se mai întâmplă câteodată, iar noi toate ştim că n-ai intenţionat să faci vreun rău.

Auzind aceste cuvinte şi ştiind cât de blândă era Daphne, DeLacy o strânse cu putere în braţe şi începu să plângă în hohote. Daphne o trase şi mai aproape, alinând-o, nedorindu-şi ca sora ei mai mică să fie atât de supărată – şi, dintre toate motivele posibile, fix din cauza unei rochii.

În mod surprinzător, Lady Daphne Ingham nu era prea vanitoasă. Dădea atenţie hainelor deoarece fusese învăţată să facă asta din cauza poziţiei sale sociale. În plus, ştia că tatăl ei îşi putea permite cu uşurinţă să cumpere oricând o rochie nouă pentru ea.

După un moment, Daphne se trase în spate.

– Haide, nu mai plânge, DeLacy. Lacrimile n-o să rezolve nimic. După care, uitându-se la Alice, întrebă: Dantela şi juponul mai pot fi curăţate, doamnă Swann?

Alice clătină din cap cu hotărâre.

– Nu prea cred, milady. Sau, cel puţin, nu cu prea mult succes. Bănuiesc că aş putea face o încercare cu suc de lămâie, sare, oţet alb... După care se opri. Nu, nu, n-o să folosească la nimic. Cerneala este îngrozitoare, ştiţi şi dumneavoastră, este ca vopseaua. Şi, că tot veni vorba despre cerneală, s-a întins peste tot pe masă, milady, şi pe covor. Să mă duc să o găsesc pe doamna Thwaites? Să-i spun să trimită aici sus pe una dintre slujnice?

– E-n regulă. O să sun să vină Peggy, doamnă Swann. O să cureţe ea cerneala. Nici una dintre noi n-ar trebui să se apropie de ea. Nu vrem să ne murdărim pe mâini, nu când sunt atâtea alte rochii în jur.

– Aveţi dreptate, Lady Daphne. Mă...

– Mami, le întrerupse Cecily. Eu pot să *repar* rochia de bal. Pot, mami. Cecily se întoarse, se uită fix la mama ei, simţindu-se dintr-odată foarte sigură pe ea. Faţa îi era inundată de un val de entuziasm, ochii îi străluceau. Sunt sigură că pot să o salvez, iar Lady Daphne va putea până la urmă să o poarte la balul din vară.

– N-o să scoţi niciodată cerneala aia de pe ea, Ceci, îi răspunse Alice, cu mai multă blândeţe în voce, acum că ştia că nu fiica ei era de fapt responsabilă de distrugerea rochiei.

– Mami, te rog, vino aici. Şi tu, DeLacy. La fel şi dumneavoastră, vă rog, Lady Daphne. Vreau să vă explic ce pot să fac.

Cele trei i se alăturară imediat, uitându-se în jos la rochia albă din dantelă întinsă la capătul patului.

– O să decupez partea din faţă a poalelor din dantelă albă, de la talie până jos la tiv. O să iau modelul. O să fac o aplicaţie care începe mai îngust din talie şi se lărgeşte pe măsură ce coboară. O să procedez la fel cu juponul alb din tafta şi cu tulul. Dacă şi cel de-al doilea strat din tul e pătat de cerneală, o să-l tai şi pe el.

– Şi după aceea? o întrebă Alice, uitându-se la ea nedumerită şi uşor încurcată.

– O să înlocuiesc bucăţile de dantelă, tafta şi tul. O să fie însă dificil să găsesc dantelă albă care să se potrivească cu rochia de bal. S-ar putea să trebuiască să te duci la Londra.

În ciuda scepticismului ei iniţial, Alice înţelese deodată ce spunea, de fapt, Cecily. Şi îşi dădu seama că era posibil ca fiica ei să aibă soluţia la această problemă.

– Mi se pare un plan bun, Cecily. Foarte inteligent. Din nefericire, ai dreptate cu privire la dantelă, o să fie dificil de găsit una care să se potrivească. Probabil chiar *va trebui* să mă duc la Londra. La Harrods. Alice se opri puţin, clătinând din cap. Sunt mai multe lucruri la care trebuie să ne mai gândim. În primul rând, aplicaţia aceea de dantelă care este diferită de restul părţii exterioare a poalelor rochiei ar fi extrem de uşor de observat.

În al doilea rând, în mod sigur vor exista niște cusături, iar acestea ar fi mai mult decât evidente.

- M-am gândit și la asta, răspunse Cecily în grabă. Pot să ascund cusăturile cu fâșii înguste din panglică de dantelă și apoi să cos o bucată continuă din aceeași panglică de dantelă în jurul taliei, ca retuș final. Își mușcă buza, înainte de a adăuga: Sau putem să facem niște poale *noi* din dantelă nouă.

- Înțeleg, spuse Alice. Însă noua dantelă nu se va potrivi cu corsajul. Și nici prin gând să nu-ți treacă să încerci să refaci corsajul, Cecily, căci asta ar fi, de departe, mult prea dificil pentru noi două.

- Nu trebuie să ne atingem de corsaj, mami.

- Cred că Cecily are dreptate, doamnă Swann, spuse Daphne. Ideile ei sunt geniale. După care îi zâmbi larg lui Cecily. Cred că într-o bună zi o să fii tu însăți o mare creatoare de rochii, precum Lucile din piața Hanovra.

- Este posibil, spuse Alice cu voce joasă. Am știut dintotdeauna că Cecily are talent și fler când vine vorba despre haine. Și un ochi format pentru aceste lucruri.

Pe neașteptate, Alice zâmbi pentru prima oară de când intrase în încăpere.

Pragmatică de felul ei și dornică să continue să vorbească despre rochia de bal, Cecily spuse:

- Dantela o să coste o grămadă de bani, nu-i așa?

I se adresase lui Alice, însă, înainte ca mama ei să poată răspunde, Daphne spuse:

- Oh, nu trebuie să-ți faci griji din pricina asta, Ceci. Sunt foarte sigură că vei putea să salvezi rochia, și știu că *papa* va fi fericit să plătească atât pentru dantelă, cât și pentru celelalte materiale necesare.

Alice luă rochia de bal și i-o dădu lui Cecily.

- Acum o să mergem în camera de lucru și o să punem asta pe un manechin, astfel încât să putem examina mai bine petele. Eu o să aduc rochia cu mărgele, fiindcă e grea. Se uită scurt înspre Daphne și întrebă: Milady, mergeți cu noi? Cred că ar trebui să probați ambele rochii, ca să vedem cum vi se potrivesc.

- O voi face cu plăcere, dar trec întâi prin camera mea, să mă schimb într-un halat. Întorcându-se spre

soră-sa, Daphne adăugă: O să sun să vină Peggy, şi, de îndată ce ajunge aici ca să cureţe cerneala, poţi să vii şi tu în camera de lucru. Poate să vină, nu-i aşa, doamnă Alice?

– Bineînţeles că poate, milady, îi răspunse Alice cu un zâmbet prietenos, după care ea şi fiica ei ieşiră din dormitorul lui DeLacy.

Cecily se simţea uşurată că mama ei nu mai era supărată pe ea. Cât de prostuţă fusese că nu încercase cu mai multă vehemenţă să o oprească pe DeLacy, iar DeLacy fusese absolut iresponsabilă să danseze de colo-colo cu rochia, în modul în care o făcuse. Amândouă ar fi trebuit să anticipeze ce se putea întâmpla. La urma urmei, erau fete mari acum.

Cred că ar fi bine să scot platforma de probă, anunţă Alice, ducându-se spre dulapul imens de depozitare din camera de lucru. O să fie mai uşor pentru mine să urmăresc linia tivului când Lady Daphne o să stea pe ea.

– Te ajut şi eu, mami.

Alice clătină din cap.

– Am luat-o, scumpo, nu-ţi face griji.

Întoarse invers cutia albă pe care o scosese din dulap şi o împinse de-a lungul camerei spre oglinda suspendată, cu cadru rotativ. În urmă cu mai mulţi ani, Walter Swann ataşase platformei două mici roţi pe lateral, astfel încât soţiei sale să îi fie mai uşor să o mişte de jur împrejur.

Chiar în acest moment, uşa se deschise larg, iar Lady Daphne intră purtând un halat din mătase albastră; DeLacy venea imediat în urma surorii sale mai mari, strecurându-se pe uşă, pe furiş, aproape ca şi când n-ar fi vrut să se facă observată.

Cecily îşi aţinti rapid privirea asupra prietenei sale şi încuviinţă din cap.

DeLacy îi oferi în schimb un zâmbet, însă era un zâmbet şters. Fata părea ruşinată, tristă şi chiar puţin intimidată.

Cecily îi spuse pe un ton încurajator:

– Hai să mergem să stăm acolo, Lacy, pe scaunele de lângă perete.

DeLacy îşi plecă uşor capul şi îşi urmă prietena, dar rămase tăcută.

– Am venit, doamnă Swann, spuse Daphne. Îmi pare rău c-a trebuit să vă fac să aşteptaţi.

– Nu e nici o problemă, milady. Dacă vă băgaţi după paravan, aduc rochia cu mărgele şi o să vă ajut s-o îmbrăcaţi.

Lui Cecily îi părea rău pentru DeLacy, aşa că se întinse spre ea, îi luă mâna şi i-o strânse uşor.

– Mama nu mai este supărată, îi şopti ea. Gata, acum înveseleşte-te.

DeLacy îşi roti capul, se uită la Cecily şi clipi ca să înlăture lacrimile care îi apăruseră brusc.

– Eşti sigură? întrebă ea în şoaptă. A fost extrem de supărată pe mine. Aş putea să jur.

– E bine, totul s-a reglat de la sine.

Câteva secunde mai târziu, Daphne stătea pe platforma din lemn în faţa oglinzii înalte, şi până şi ea, care nu manifesta un interes deosebit pentru haine, se trezi impresionată de modul în care arăta.

Mărgelele de cristal albastre, verzi şi turcoaz, ce acopereau întreaga rochie, licăreau la cea mai mică mişcare. Rochia îţi lua privirile, iar Daphne înţelegea cât de bine i se potrivea. Zâmbindu-i lui Alice, cu ochii ei albaştri acum strălucitori, exclamă:

– Se ondulează, face valuri! Este unică.

Se răsuci uşor pe platformă, privindu-se în oglindă din toate unghiurile posibile, în mod evident satisfăcută de şirul lung şi consistent de mărgele şi de efectul magic produs de acestea.

Alice era fericită. Rochia i se potrivea acestei frumuseţi, atât de zveltă, ca şi cum ar fi fost făcută special pentru ea, şi, în plus, Daphne manifesta în sfârşit un vag interes pentru haine. De asemenea, Alice îşi dădu seama ce inspirată fusese contesa când alesese această rochie din colecţia ei de rochii de seară şi alte haine păstrate în cuferele din cedru. Era... *minunată* pe Daphne. Nu exista alt cuvânt care să o descrie, însă

pe de altă parte *era* o piesă de *haute couture* de la Paris. Fusese făcută pentru contesă la Maison Callot, faimoasa casă de modă a celor trei talentate surori Callot, care creau haine cu mult stil pentru femeile din înalta societate.

– Rochia vi se potriveşte mai mult decât foarte bine, Lady Daphne, spuse Alice zâmbind şi se duse în faţa ei. Se învârti fără grabă în jurul platformei, studiind rochia, dând aprobator din cap din când în când. Tivul face nişte mici cute în câteva locuri, dar nu-i nimic de speriat, milady. Asta se întâmplă adesea la rochiile cu mărgele, din cauza greutăţii lor. O să-i pun câteva ace acolo unde mai trebuie ajustată. Se potriveşte perfect, Lady Daphne.

– Vă mulţumesc, doamnă Alice.

– Nu lipsesc foarte multe mărgele, mami, anunţă bucuroasă Cecily.

Alice îşi întoarse capul, îi zâmbi fiicei sale şi îşi văzu de treabă.

Cecily se lăsă pe spate în scaun, uitându-se la mama ei, căci avea mereu de învăţat câte ceva de la ea. Alice stătea acum în genunchi pe podea, cu o mică pernuţă pentru ace agăţată în stânga, în zona taliei. Din când în când, mai prindea câte un ac de-a lungul tivului, marcând cu exactitate locurile unde avea să îşi concentreze atenţia mai târziu.

Acele aveau propriul lor limbaj şi semnificaţie, iar Cecily era pe deplin conştientă de acest lucru. Era un limbaj pe care urma să-l înveţe curând şi ea. Mama îi făcuse o promisiune în sensul acesta, şi ştia că îşi respecta întotdeauna promisiunile.

Când, în cele din urmă, Daphne coborî de pe platformă şi se duse spre paravanul dispus într-un colţ al încăperii, Alice îi făcu semn cu capul lui Cecily, şi amândouă scoaseră rochia de bal albă şi bufantă de pe manechin. Alice se duse după Daphne, cărând şi rochia cu ea. Era sigură că şi aceasta avea să i se potrivească. Fusese făcută în aceeaşi perioadă cu rochia cu mărgele.

Daphne apăru câteva secunde mai târziu, arătând atât de frumoasă şi de diafană, în amestecul vaporos

de dantelă şi tul, încât Cecily îşi ţinu răsuflarea surprinsă. După care exclamă:

– Arăţi ca o prinţesă din poveşti!

Daphne păşi în faţă, zâmbind. Se învârti prin cameră, poalele rochiei umflându-se şi ondulându-se, şi nimeni nici măcar nu băgă de seamă petele de cerneală, la cât de fermecătoare era.

– Mireasa perfectă pentru fiul unui duce, îi scăpă lui DeLacy, după care se făcu mică la loc în scaun când ele toate se holbară la ea.

„Ducele fantomă care nu a fost găsit încă", se gândi Alice. „Şi, în consecinţă, nici fiul cu care să se căsătorească. Însă va apărea unul într-un viitor nu foarte îndepărtat, n-am nici o îndoială în privinţa asta. La urma urmei, nu are decât şaptesprezece ani, şi deocamdată nu este chiar pregătită pentru măritiş. E încă o copilă, din multe puncte de vedere. Şi o asemenea frumuseţe. Însă toate cele patru D sunt încântătoare, şi la fel este şi Cecily a mea. Da, ele sunt frumoasele fete de la Cavendon, fără de pereche în alt loc din lume."

Alice stătea acolo zâmbind, admirându-le şi gândindu-se ce vară plăcută avea să fie pentru toată lumea – supeurile, seratele dansante, marele bal şi petrecerile din weekend... o perioadă fericită, cu un aer festiv.

Alice nu avea habar cât de mult se înşela. Vara avea să fie una plină de cele mai devastatoare probleme, ce urmau să zdruncine din temelii casa Ingham.

capitolul 6

– Este foarte multă linişte aici, doamnă Jackson, remarcă majordomul din pragul uşii de la bucătărie, trecând în revistă domeniul bucătăresei.

– V-aţi gândit c-am murit cu toţii şi ne-am dus în paradis? replică Nell Jackson râzând. Doar ce m-am aşezat puţin ca să-mi trag sufletul, înainte să încep să fac felul principal. Încă nu pot să-l pregătesc, cel puţin nu până-n ultimul moment. Calcanul de Dover este un peşte delicat, nu trebuie lăsat mult la prăjit în tigaie.

Domnul Hanson încuviinţă din cap şi continuă:

– N-am nici o îndoială că în foarte scurt timp o să-nceapă din nou agitaţia.

– Aşa e. Acum toată lumea a dispărut să-şi facă treburile pe sus, la etaj, însă în curând o să vină cu toţii de-a valma aici jos, şi-odată cu ei vor reveni forfota şi gălăgia obişnuite. Iar pe Polly am trimis-o să se întindă în pat, domnule Hanson. Are gâtul inflamat şi-o mai doare şi capul. E mai bine să stea închisă la ea în cameră până când se va simţi mai bine. Nu vreau să răspândească boala, asta dacă cumva a răcit.

– V-aţi gândit foarte bine, doamnă Jackson. Lord Mowbray este maniac când vine vorba despre boală. Nu-i place să-i vadă pe membrii personalului la muncă dacă sunt bolnavi. Atât pentru binele lor, cât şi pentru al nostru. Dar o să reuşiţi să vă descurcaţi aşa cum trebuie. Nu vor fi decât trei persoane la masa de prânz, deoarece astăzi contesa şi Lady Diedre sunt la Harrogate.

– Nu-i nici o problemă, domnule Hanson, îl asigură doamna Jackson. Elsie şi Mary mă vor ajuta să pun mâncarea pe platouri, iar Malcolm şi Gordon se vor ocupa de servitul mesei de prânz.

– Iar eu voi servi vinul şi îi voi supraveghea, ca de obicei, îi reaminti el cu un zâmbet prietenos.

După care înclină din cap şi o porni de-a lungul coridorului, îndreptându-se spre biroul lui. Încăperea era una dintre favoritele sale din această casă grandioasă, pe care o iubea pentru frumuseţea, moştenirea şi spiritul trecutului. Avea grijă de ea ca şi cum ar fi fost propria sa casă şi nu pregeta să facă tot ce era necesar în acest sens.

Hanson se instalase în acest birou de câţiva ani buni, şi spaţiul în sine căpătase un grad sporit de confort de-a lungul timpului, semănând per ansamblu cu biroul unui gentleman după stilul adoptat. Henry venise la Cavendon Hall în 1888, în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, când avea douăzeci şi şase de ani. Încă din prima zi, Geoffrey Swann, majordomul casei la vremea respectivă, îl favorizase; văzuse ceva special la el. Geoffrey

Swann numise acel ceva „un potențial pentru măiestrie și desăvârșire" în domeniu.

Celebrul majordom îl propulsase cu ușurință pe Hanson pe toate treptele ierarhice, învățându-l toate lucrurile necesare a fi cunoscute în această branșă. Începând ca lacheu de rang inferior în ierarhia personalului casei, fusese ulterior promovat ca lacheu obișnuit, iar în cele din urmă ajunsese lacheu de rang superior, după care fusese numit asistent de majordom, sub coordonarea directă a lui Geoffrey Swann. Deja reprezenta o piesă esențială în mecanismul de administrare a casei în momentul în care, în 1898, spre groaza tuturor, Geoffrey Swann murise pe neașteptate din cauza unui infarct.

Cel de-al cincilea conte îl întrebase imediat pe Hanson dacă voia să preia funcția de majordom al casei. El fusese de acord pe loc și nu se mai uitase niciodată în urmă. Administra Cavendon Hall cu eficiență și cu nesfârșită grijă, cu iscusință și cu un imens simț de răspundere. Geoffrey Swann fusese un mentor extraordinar, transformându-l pe Hanson într-un majordom bine pregătit care devenise la fel de renumit și de prețuit în cercurile aristocratice cum fusese și Swann înaintea lui.

Așezat la biroul său, Hanson luă meniurile pentru masa de prânz și pentru cină, pe care doamna Jackson i le dăduse mai devreme, și le trecu rapid în revistă. În scurt timp trebuia să se ducă în pivnița cu vinuri și să aleagă cele mai potrivite vinuri pentru masă. Probabil un Pouilly Fuissé pentru pește și un Pomerol pentru mielul ce fusese ales pentru cină. Afundându-se în scaun, Hanson își lăsă gândurile să devieze și să se abată asupra altor probleme, pentru o secundă sau două, după care luă o decizie rapidă și se ridică iute. Ieșind din biroul său, se duse în direcția salonului menajerei.

Ușa era întredeschisă, așa că, după ce ciocăni, o împinse ca să o deschidă de tot și se uită înăuntru.

– Sunt eu, Hanson, doamnă Thwaites. Sunteți disponibilă un moment?

– Bineînțeles! exclamă ea. Poftiți, intrați.

Închizând ușa în urma lui, Hanson spuse:

– Voiam să stau de vorbă cu dumneavoastră... despre Peggy Swift. Mă întrebam cum se descurcă. E totul în regulă? întrebă, trecând direct la subiect, așa cum făcea întotdeauna. E potrivită pentru acest loc?

Agnes Thwaites nu răspunse pe dată, iar el nu se putu abține să nu se întrebe din ce motiv. Era pe cale să o întrebe dacă nu o nemulțumea cumva noua fată în casă, când ea începu să vorbească:

– Nu pot să mă plâng de munca ei, domnule Hanson. Chiar nu pot. E sprintenă și eficientă. Cu toate astea, e ceva ce nu pot identifica prea bine... E ceva la ea care nu-mi convine. Doamna Thwaites clătină din cap și adăugă cu voce șoptită: Mi se pare că e genul care prea le știe pe toate.

– Asta am observat și eu, replică Hanson cu îndârjire. Și-a făcut treaba la conacul Ellsford, iar dumneavoastră i-ați dat niște referințe excelente, însă conacul în sine nu prea se compară cu Cavendon. Nu este o reședință atât de grandioasă și de impunătoare.

– Oh, da, înțeleg acest lucru, răspunse ea, suprimându-și un zâmbet.

Era bine cunoscut faptul că Hanson credea că reședința Cavendon era mai bună decât oricare alta din țară, inclusiv decât palatul Buckingham, castelul Windsor și Sandringham, toate reședințele regale.

– Am observat că există o oarecare răceală între Peggy și celelalte servitoare, că se tratează cu indiferență. Nu mi-este clar de ce, adăugă doamna Thwaites.

– Doamna Jackson v-a spus ce crede despre Peggy? întrebă el, cu o sprânceană ridicată.

– Ei bine, după cum era de așteptat, doamna Jackson este mulțumită de eficiența și de promptitudinea ei. S-ar putea să nu fie altceva decât faptul că Peggy pur și simplu nu este potrivită pentru această casă.

– Ar trebui să o țineți sub atentă observație, întrucât fetele în casă sunt în responsabilitatea dumneavoastră, după cum lacheii sunt în a mea.

Hanson părăsi încăperea și se duse înapoi în biroul său. Se așeză la masa de lucru pentru moment, gândindu-se la întreaga situație, așa cum se prezenta în general.

Încă mai aveau nevoie de un al treilea lacheu în casă, şi, dacă se vedeau nevoiţi să o lase pe Peggy Swift să plece, aveau să rămână şi fără o slujnică. Problema aceasta trebuia rezolvată până în vară, căci contele şi contesa planificaseră o serie de evenimente şi, în plus, urmau să aibă şi oaspeţi de weekend. Oftând în sinea sa, Hanson se aplecă, descuie sertarul cel mai de jos, îşi scoase cheile de-acolo şi o porni spre pivniţa cu vinuri.

La puţin timp după aceea, când se întorcea la birou, aducând cu el două sticle de vin, se întâlni cu Walter Swann, soţul lui Alice, tatăl lui Cecily şi valetul lui Lord Mowbray.

– Oh, aici eraţi, domnule Hanson! exclamă Walter cu vocea lui voioasă ca de obicei şi zâmbind larg. Tocmai veneam să vă spun că Înălţimea Sa contele vrea să se asigure că masa de prânz de astăzi se va termina devreme. Ştie că Alice şi Cecily ni se vor alătura în sala de mese a personalului şi nu vrea ca noi toţi să mâncăm „în toiul după-amiezii", după cum s-a exprimat. Aşa că a vrut să ştiţi despre asta.

– Foarte amabil din partea Domniei Sale, trebuie să recunosc, replică Hanson, bucuros să audă această veste îmbucurătoare.

– O să mă duc să îi spun bucătăresei, iar după aceea trebuie să mă întorc la etaj. Astăzi am de făcut o grămadă de lucruri pentru Lord Mowbray, se justifică Walter.

– Ne vedem mai târziu, Walter. De-abia aştept să luăm prânzul împreună cu Alice şi cu fata voastră. Toată lumea o iubeşte pe Cecily.

Walter zâmbi şi o porni în grabă spre bucătărie, unde se opri în cadrul uşii, explicându-i doamnei Jackson chestiunile discutate anterior.

De îndată ce ajunse iarăşi în biroul lui, Hanson puse cele două sticle pe măsuţa de lângă fereastră şi se duse din nou la masa de lucru. Lăsă legătura de chei să cadă în sertarul de jos şi îşi aruncă un ochi la ceas în vreme ce se aşeza pe scaun. Era douăsprezece fără zece minute, aşa că mai avea puţin timp la dispoziţie înainte să trebuiască să se ducă sus să verifice cum stau lucrurile. Se uită

la lista pe care o făcuse mai devreme, observând că cea mai presantă chestiune era seiful cu argintărie. Trebuia să verifice toată argintăria, cel mai târziu mâine. Servitorii își terminaseră treaba - o parte importantă din setul de argint trebuise curățat pentru petrecerile ce aveau să înceapă luna ce urma.

Lăsându-se pe spate în scaun, gândurile i se concentrară asupra lui Walter. Cât de bine arăta el întotdeauna în haina lui neagră ajustată pe corp și în pantalonii lui gri în dungulițe... Zâmbi în sinea lui, gândindu-se la cei doi servitori, Malcolm și Gordon, care aveau niște păreri atât de bune legate de propriul aspect. Dar degeaba.

Cei doi nu se puteau compara nici pe departe cu Walter Swann. La cei treizeci și cinci de ani ai săi, el era în floarea vârstei - chipeș, inteligent și extrem de muncitor. Și, în plus, cel mai de încredere om pe care îl cunoștea Henry Hanson. Walter zâmbea la muncă, lăsându-și deoparte problemele personale, era manierat, preocupat și atent, având întotdeauna o dispoziție agreabilă și prietenoasă. Puțini erau cei care puteau să îl întrecă, hotărî Hanson. Și care să-i mai și rămână întipăriți în memorie.

Îl cunoștea pe Walter Swann încă de pe vremea când nu era decât un băiat... în vârstă de zece ani. Și îl urmărise cum creștea și se dezvolta, transformându-se în bărbatul din prezent. Hanson îl văzuse supărat numai când avuseseră loc niște evenimente cu-adevărat triste: când tatăl său, apoi unchiul său Geoffrey, iar după aceea cel de-al cincilea conte muriseră. Și, de asemenea, la moartea regelui Edward al VII-lea. Asta îl afectase pe Walter foarte mult: era un patriot adevărat și își iubea regele și țara.

Ziua în care regele fusese înmormântat îi reveni rapid în minte lui Henry Hanson. Ar fi putut, la fel de bine, să fie și cu doar o zi în urmă, atât de limpezi îi erau amintirile legate de acest eveniment. El și Walter însoțiseră familia la Londra în luna mai 1910, ca să redeschidă reședința Mayfair pentru sezonul de vară.

Moartea neașteptată a regelui șocase pe toată lumea; când Hanson îl întrebase pe conte dacă el și Walter puteau să își ia liber în dimineața respectivă ca să iasă pe străzi și să urmărească procesiunea de înmormântare ce pornea de la Westminster Hall, contele fusese înțelegător și îi lăsase să plece.

În urmă cu trei ani, pe 20 mai: aceasta fusese ziua înmormântării regelui, după ce corpul neînsuflețit fusese depus la catedrală, pentru ca oamenii să-i poată aduce un ultim omagiu. Hanson și Walter nu văzuseră niciodată atâția oameni adunați laolaltă pe străzile Londrei: sute de mii de persoane tăcute, cuprinse de tristețe, oameni obișnuiți din Anglia, jelindu-l pe „Bertie" al lor, prințul playboy care se dovedise a fi un rege bun și un adevărat părinte al națiunii. Fuseseră mai mulți cei care participaseră la înmormântarea sa decât la cea a mamei sale, regina Victoria.

Hanson știa că *el* nu avea să uite niciodată imaginea cortegiului funerar și credea că Walter simțea la fel – afetul de tun huruind de-a lungul drumului, calul de luptă al regelui cu cizmele de călărie și scara de la șa puse invers și un scoțian din munții Scoției într-un kilt ce se legăna dintr-o parte în cealaltă, ducând terierul țepos al regelui în spatele coșciugului stăpânului său. El și Walter fuseseră amândoi pe punctul de a izbucni în plâns la vederea acelui câine mic în cadrul procesiunii, îndreptându-se spre gara Paddington, de unde avea să ia trenul spre Windsor, locul în care urma să fie înmormântat regele. Mai târziu, aflaseră că pe micul câine al regelui îl chema Cezar. Își plânseseră regele în ziua aceea, își împărtășiseră mâhnirea și deveniseră prieteni și mai apropiați.

Se auzi un ciocănit la ușă, iar Hanson reveni instantaneu la realitate.

– Intră, strigă el și se ridică de pe scaun, pornind de-a lungul camerei.

Atinse sticla de vin alb. Încă era foarte rece, căci stătuse în pivnița de vinuri. Trebuia să o ducă sus în oficiul

de lângă camera de zi, să fie la îndemână şi să o pregătească pentru masa de prânz.

Doamna Thwaites stătea în pragul uşii, iar el îi făcu semn cu capul să intre când ea se uită la el întrebător. Când ea închise uşa şi veni spre el, majordomul observă că expresia femeii era foarte serioasă.

Ea se opri pentru moment când ajunse lângă el, după care zise:

– Instinctul mi-a spus că este ceva *de neacceptat* cu privire la Peggy, iar acum ştiu ce anume mă deranjează. Este genul acela de tânără cu tupeu, care încurajează bărbaţii... Ştiţi ce vreau să spun.

Hanson fu luat prin surprindere şi se încruntă, uitându-se lung la ea.

– Şi ce vă face să spuneţi asta?

– Doar ce-am văzut-o adineauri. Sau mai degrabă pe *ei*. Pe Peggy Swift şi pe Gordon Lane. Erau într-un fel de... Erau furişaţi în micul dumneavoastră oficiu de lângă camera de zi. Se giugiulea cu el. Eu veneam pe scările din spate de la hol şi am făcut zgomot ca ei să ştie că se apropie cineva. Apoi m-am dus în partea opusă. Nu m-au văzut. Instinctul îmi spune că Peggy Swift o să ne creeze probleme, domnule Hanson.

Hanson rămase tăcut o vreme, apoi spuse:

– Întotdeauna există şansa să se întâmple *asta*, doamnă Thwaites. Să flirteze. Sunt tineri, vorba ceea.

– Ştiu, şi aveţi dreptate. Însă asta pare să fie puţin mai mult decât un simplu flirt. În plus, erau sus, *la etaj*, unde contele, contesa şi tinerele lady ar fi putut să îi vadă foarte uşor. Doamna Thwaites clătină din cap cu aceeaşi figură îngrijorată. Chiar am crezut că trebuie să ştiţi.

– Aţi făcut exact ce trebuia să faceţi. Iar noi nu putem tolera în această casă nici un fel de manifestare de acest gen. Această reşedinţă nu poate fi atinsă de zvonuri sau de scandal. Haideţi să facem astfel încât chestiunea aceasta să rămână numai între noi. E mai bine aşa, căci evităm discuţii inutile care ar putea afecta familia.

– N-o să spun nici un cuvânt, domnule Hanson. Puteţi să aveţi încredere în mine în privinţa aceasta.

capitolul 7

Daphne stătea la masa de toaletă, uitându-se lung la reflexia ei în antica oglindă în stil georgian. Şi se văzu într-un cu totul alt mod. Pentru prima dată în viaţa ei, decise că *este* frumoasă, aşa cum susţinuse întotdeauna tatăl ei.

Pe neaşteptate, avea acum o imagine diferită asupra ei înseşi, şi totul se datora celor două rochii de seară pe care tocmai le probase.

Fusese surprinsă de modul în care arăta în rochia cu mărgele albastre şi verzi, acea combinaţie de mărgele ce străluceau şi licăreau în culorile mării, cât şi în cea albă de bal. Chiar dacă cea din urmă era pătată cu cerneală, o făcuse să se simtă fericită, optimistă, încrezătoare şi plină de viaţă, în timp ce rochia lungă, mulată pe corp, din mărgele strălucitoare îi conferise un sentiment de eleganţă şi rafinament pe care nu îl mai simţise vreodată până atunci.

Aplecându-se înainte, îşi studie faţa cu un nou interes şi văzu o faţă diferită. O faţă pe care fiul unui duce ar putea să o găsească la fel de atrăgătoare pe cât o găsea şi tatăl ei.

Se gândi că probabil el alesese pe cineva pentru ea, chiar dacă nu spusese niciodată aşa ceva. Însă părea extrem de hotărât să aranjeze o căsătorie grandioasă pentru ea, şi era sigură că aşa avea să şi facă. Tatăl ei era inteligent şi îi cunoştea pe toţi cei care contau în înalta societate. La urma urmei, era unul dintre conţii de prim rang din Anglia.

O mică doză de entuziasm şi anticipare îi îmbujoră obrajii, iar ochii ei albaştri scânteiară de bucurie. Ideea că într-o bună zi avea să fie ducesă o făcu să se înfioare. Abia aştepta.

Anul următor, când urma să împlinească optsprezece ani, avea să îşi facă debutul în societate, să fie prezentată curţii regale în faţa regelui George şi a reginei Mary, alături de alte debutante. Părinţii ei aveau să organizeze un bal pentru ea care să-i marcheze debutul în înalta societate, şi urmau să fie şi alte baluri organizate

pentru celelalte debutante, de către părinţii acestora, iar ea o să meargă la toate aceste evenimente mondene. Iar după ce perioada de vară avea să se termine, nu exista nici un motiv pentru care ea să nu fie logodită cu un fiu de duce, indiferent care ar fi fost acela, ales de tatăl ei.

Îi scăpă un oftat uşor şi rămase cu cotul mâinii drepte proptit în măsuţa de toaletă şi cu capul sprijinit în palmă. În timp ce se lăsa pradă imaginaţiei şi visurilor romantice, pe chipul ei delicat şi inocent apăru o expresie ce trăda faptul că era pierdută în gânduri. Avea mintea plină de visuri extraordinare despre cum avea să se îndrăgostească, să aibă un iubit, să se implice într-o poveste de dragoste adevărată. O căsătorie minunată. O casă a ei. Şi copii, într-o bună zi.

Un zgomot brusc venit dinspre uşă o smulse din reverie şi o făcu să se răsucească pe taburetul pe care stătea în timp ce uşa se deschise larg.

O fată mică, dar hotărâtă, roşie la faţă, dădu buzna înăuntru, îndreptându-se spre ea. Nu încăpea îndoială că fetiţa era mânioasă şi în plină criză de nervi.

– Acum ce problemă mai ai? întrebă Daphne, ducându-se spre sora ei de numai cinci ani, Dulcie, care de obicei era o dulceaţă, toată numai zâmbete.

– Nu-mi place rochia asta! Dădaca spune că trebuie s-o port. N-o s-o port! N-o să fac asta! Nu pentru *o ocazie specială!* strigă ea şi rămase acolo uitându-se la Daphne, cu mâinile în şolduri, cu o indignare făţişă.

Daphne îşi reprimă cu greu râsetele ce ameninţau să erupă şi se strădui din răsputeri să afişeze o expresie neutră, care să nu o dea de gol. Într-un contrast izbitor cu propria ei lipsă de interes faţă de haine, sora ei cea mică se arătase cât se putea de preocupată de ale ei încă din momentul în care fusese capabilă să-şi exprime opiniile. Diedre, sora lor cea mai mare, o numise pe Dulcie „o mică madam", şi făcuse asta pe cel mai critic şi mai dispreţuitor ton posibil. În plus, o evita cât de mult putea.

– Şi care-i ocazia asta atât de specială? o întrebă Daphne cu o voce afectuoasă, lăsându-se în jos, astfel încât chipul ei să fie la nivelul feţei surorii sale.

– O să iau masa de prânz cu *papa*, anunţă Dulcie pe un ton plin de importanţă. În camera de zi.

– Oh, nu-i aşa că-i minunat, scumpo? Şi eu o să fac la fel, şi DeLacy.

Dulcie se uită mirată la ea, încruntându-se atât de tare, încât sprâncenele blonde părură a se împreuna.

– Dădaca a spus că *eu* o să mănânc prânzul cu *papa*. Nu mi-a zis nimic de tine şi de DeLacy.

– Ei bine, vom fi şi *noi* acolo. Însă trebuie să fiu de acord cu tine cu privire la rochie, spuse Daphne cu repeziciune, dorind să o împace pe copila supărată. Pur şi simplu nu se potriveşte, nu pentru masa de prânz cu *papa*. Ai absolută dreptate. Hai să mergem şi să găsim ceva mai adecvat, vrei?

Expresia îmbufnată dispăru pe dată, iar pe faţa lui Dulcie se lăţi un zâmbet luminos.

– Am ştiut că am dreptate! exclamă ea şi o apucă pe Daphne de mână, acum, că revenise la comportamentul ei normal, de copil fericit.

Împreună, cele două surori străbătură întregul coridor către scările ce duceau în sus la etajul unde erau spaţiile destinate tuturor activităţilor copiilor, de la locul de joacă la dormitoare. La un moment dat, Daphne se aplecă şi spuse cu voce domoală:

– În privinţa asta trebuie să dovedeşti că eşti fată mare. Spune-i dădacei că ţie, de fapt, îţi place rochia asta, dar că nu-i suficient de frumoasă pentru această masă specială. Şi poţi să-i zici că eu sunt de acord cu tine.

– Aşa o să fac.

– Şi trebuie s-o spui într-un mod plăcut; nu trebuie să fii nepoliticoasă sau supărată, o atenţionă Daphne, în timp ce urcau scările împreună.

– Nu sunt supărată, acum nu, mărturisi Dulcie, uitându-se în sus la sora ei favorită, Daphne, pe care o adora. Îi plăcea şi de DeLacy, iar ele două erau bune prietene, însă era precaută când venea vorba despre Diedre. Sora lor cea mai mare părea în mod constant supărată pe ea,

judecând atât după modul în care o privea, cât şi după cum îi vorbea, iar asta o nedumerea şi o îngrijora pe biata copilă.

Dădaca aştepta în pragul uşii de la spaţiul special destinat copiilor.

- Eram pe punctul să vin să te caut, Dulcie!

Fetiţa rămase tăcută.

Daphne interveni în grabă, nedorind ca femeia să o certe:

- Cred c-am rezolvat problema. Zâmbi cu multă căldură, după care îi aruncă dădacei o privire plină de subînţeles şi adăugă: Dulcie nu are prea des ocazia să ia masa cu *papa*, iar aceasta este, ei bine, mai degrabă un prânz special pentru ea. Iar eu chiar cred că ar putea să poarte o rochie mult mai potrivită. Ceva probabil puţin mai elegant. Sunt sigură că sunteţi de acord.

- Bineînţeles, Lady Daphne, cum credeţi dumneavoastră că este mai bine.

Dădaca deschise uşa şi mai larg, apoi intrară toate în camera de zi a copiilor.

Dulcie îi explică, pe cel mai serios şi mai sincer ton, cu o expresie solemnă pe faţă:

- Mie chiar îmi place rochia asta, însă vreau mult de tot s-o port pe cea albastră cu guler alb. Pot?

- Bineînţeles că poţi, Dulcie. Hai să mergem să vedem cum arată, iar dumneavoastră, Lady Daphne, o să veniţi cu noi, nu-i aşa?

- Desigur.

Dulcie era deja la jumătatea drumului, îndreptându-se spre dormitorul ei.

- Haide, Daphne, vino şi uită-te la cea mai frumoasă rochie a mea. Doamna Alice a făcut-o pentru mine.

În timp ce o urma pe fetiţă, Daphne zâmbi în sinea ei. Învăţase cu mult timp în urmă că cea mai bună modalitate de a reacţiona la toanele surioarei ei, care era încăpăţânată şi independentă de fel, era să fie imediat de acord cu ea şi abia apoi să negocieze.

- Oh, aici erai, Hanson, spuse Lord Mowbray, intrând în sufrageria unde serveau masa. Era cât pe ce să sun

după tine. Dulcie o să ni se alăture astăzi pentru masa de prânz; astăzi, mica noastră copilă va primi un tratament special. Aşa că ai putea să mai adaugi tacâmuri pentru încă un loc la masă?

Hanson îşi înclină capul.

- Bineînţeles, milord.

Se scuză şi se grăbi să se ducă în micul oficiu de lângă camera de zi.

Contele se răsuci pe călcâie şi se întoarse în bibliotecă, unde se aşeză la biroul său şi citi lista invitaţilor pe care ea şi Felicity intenţionau să îi poftească la balul anual din iulie. Mai adăugă câteva nume şi după aceea se lăsă pe spate, întrebându-se cine fusese omis de pe listă, pe cine era posibil să fi uitat.

Şi în clipa aia văzu o pereche de ochi albaştri uitându-se insistent la el. Abia dacă erau vizibili pe deasupra marginii mesei imense destinată partenerilor de lucru. După care, o clipă mai târziu, apăru întreaga faţă, iar el ştiu că Dulcie stătea pe vârfuri.

- Sunt aici, *papa*, spuse ea.

- Asta văd şi eu, răspunse el râzând. Hai, vino încoace, Dulcie, lasă-mă să mă uit şi eu la tine.

Ea făcu întocmai, iar el se învârti în scaunul rotativ şi îşi întinse mâinile spre ea.

- Eşti foarte frumuşică în dimineaţa aceasta.

- Mulţumesc, *papa*. Doamna Alice a făcut rochia asta pentru mine. E nouă. E favorita mea.

- Iar eu pot să înţeleg de ce, replică bărbatul, trăgând-o spre el, aducând-o mai aproape.

Era cu-adevărat cel mai drăgălaş copil, cu ochii ei aproape violeţi şi cu claia de cârlionţi blonzi. Feţişoara ei drăguţă încă mai era bucălată, o caracteristică a copiilor foarte mici, iar lui îi evoca imaginea unui înger de-al lui Botticelli. Însă unul cu o voinţă de fier, îşi reaminti el. Nici una dintre fiicele sale nu era atât de încăpăţânată.

Dulcie se sprijini de genunchiul său şi se uită în sus, la faţa lui.

- Pot să am un cal?

Cererea ei îl luă prin surprindere.

- De ce un cal? Nu-i cam mare pentru tine, scumpo?
- Nu, cresc repede, după cum spune dădaca.
- Sunt de acord, însă nu eşti încă pe deplin pregătită.
- Dar pot să călăresc, *papa*.
- Ştiu, iar tu chiar te-ai bucurat de micul tău ponei din Insulele Shetland. Însă am o idee. O să-ţi cumpăr un ponei nou. Un ponei mai bun. Doar până când o să te poţi descurca mai bine cu un cal, când o să mai creşti puţin.

Dulcie străluci de fericire la această sugestie şi încuviinţă din cap.

- Mulţumesc, *papa*! Şi cum ar trebui să-i spun noului meu ponei?
- Sunt sigur că o să te gândeşti tu la cel mai potrivit nume. Între timp, trebuie să ne alăturăm surorilor tale, pentru masa de prânz – şi, apropo, hai să păstrăm secretul despre noul ponei, vrei?
- Oh, da. Este secretul *nostru*, *papa*.

Îl luă de mână şi ieşiră împreună din bibliotecă. „Chiar o alint", se gândi Charles. „Însă pur şi simplu nu pot să mă abţin. E cea mai adorabilă copilă."

În timp ce ei traversau împreună holul, mână în mână, Daphne şi DeLacy coborâră în grabă scara cea mare. Amândouă fetele veniră în fugă să îl salute, iar după aceea DeLacy se aplecă şi îşi sărută sora mai mică pe obraz.

- Îmi place rochia ta, Dulcie, murmură ea, mângâind-o drăgăstos cu mâna pe buclele aurii.

Dulcie îi zâmbi la rândul ei şi deschise gura să vorbească, dar o închise la loc imediat. Vestea referitoare la noul ponei era un secret, *papa* îi spusese asta, iar ea trebuia să păstreze acest secret.

capitolul 8

După masa de prânz specială, după cum o numise Dulcie, fetiţa de cinci ani se înapoie împreună cu DeLacy în camera copiilor. Tatăl lor se retrăsese iarăşi în bibliotecă să îşi termine corespondenţa, iar Daphne,

neavând nimic de făcut, decise să pornească într-o plimbare până la Havers Lodge.

Clădirea, în stilul unui conac de pe vremea Tudorilor, se afla în partea cealaltă a pădurii pline cu clopoței și era casa familiei Torbett, vechi prieteni ai familiei Ingham. Daphne și surorile ei crescuseră împreună cu cei trei fii ai familiei Torbett, Richard, Alexander și Julian. Julian, în vârstă de nouăsprezece ani, era favoritul lui Daphne; fuseseră prieteni în copilărie și încă mai erau apropiați.

Traversând micul pod de piatră ce trecea peste pârâu, își aruncă privirea în sus spre cer. Era de un albastru azuriu plăcut privirii și neacoperit de nori, scăldat în lumina strălucitoare a soarelui. Îi plăcea mult asta. Vremea în Yorkshire era imprevizibilă, și putea să plouă foarte ușor, aproape din senin. Din fericire, nu se vedea nici urmă de nori negri și apăsători care prevesteau de regulă precipitații masive.

Se simțea totuși o adiere, un curent de aer rece, în ciuda soarelui strălucitor, iar ea se bucură că își pusese atât o pălărie pe cap, cât și o haină peste fusta ei gri de lână și bluza de mătase asortată. Își trase haina mai strâns pe lângă ea și își băgă mâinile în buzunare, mergând într-un ritm constant.

Julian nu o aștepta să vină în după-amiaza aceasta, însă avea să îl găsească la conac. În zilele de sâmbătă, el exersa dresajul cailor. Era un călăreț foarte bun, iubea caii și intenționa să se înroleze într-un regiment de cavalerie din armata britanică. De fapt, dorea cu tot dinadinsul să facă asta încă de când era mic. Avea să meargă la Sandhurst la sfârșitul verii și era emoționat de faptul că fusese acceptat de această faimoasă academie militară. Îi spusese odată că țintea să ajungă general, iar ea nu se îndoia că avea să facă întocmai în anii ce urmau să vină.

Daphne voia să îi spună lui Julian că tatăl său își dăduse acordul, la masa de prânz de astăzi, ca ea să o invite pe Madge Courtney la balul din vară de la Cavendon. Membrii familiei Torbett veneau întotdeauna și, după cum era și de așteptat, erau invitați din nou vara aceasta.

Tatăl ei se gândise acum că era adecvat şi corect să o includă şi pe Madge. Ea şi Julian erau logodiţi în mod neoficial şi, când el avea să absolve academia de la Sandhurst, adică peste câţiva ani, aveau să se căsătorească.

În depărtare, pe pajiştea lungă, Daphne o văzu pe ţigăncuşă, pe Genevra. Aceasta îi făcea cu mâna; Daphne îi răspunse făcându-i şi ea cu mâna, după care o luă la stânga, intrând în pădurea cu clopoţei, pe care o iubea atât de tare.

Pădurea era plină de stejari bătrâni, de platani şi de multe alte specii, copaci magnifici, înalţi, ce parcă ajungeau până la cer. Sub copaci erau petice mari de iarbă verde şi dâmburi acoperite cu muşchi, precum şi tufişuri ce nu-şi pierdeau coloritul nici iarna şi altele care înfloreau numai primăvara.

Un pârâu curgea printr-o parte a pădurii. Acolo creşteau papură şi mătasea-broaştei, pe care, când era mică, obişnuia să le dea la o parte şi să se uite cu atenţie în porţiunile de apă neacoperite, pentru a vedea cum înoată mormolocii şi broscuţele mici. Şi, din când în când, broaştele mari care săreau din apă le luau prin surprindere pe ea şi pe surorile sale.

Ocazional, Daphne văzuse câte un bâtlan stând în apa curgătoare, o pasăre înaltă şi elegantă ce părea ciudat de nelalocul ei acolo. Acum se uită după el, însă nu îl zări. Din loc în loc, în jurul şuvoiului de apă, printre rădăcinile copacilor şi pe sub frunzişul de pe jos erau grupuri răzleţe de flori. Şi, bineînţeles, erau şi clopoţeii, şiruri impresionante ce începeau acum să înflorească sub copaci; aceştia o făcură să îşi ţină răsuflarea de încântare.

În pădure îşi făcuseră casă tot soiul de animale micuţe – în scorburi, în trunchiul copacilor, sub tufişuri. Micile creaturi cu blană precum rozătoarele de câmp şi alunarii, obişnuiţii şoareci-de-câmp şi veveriţele... Ei nu îi fusese niciodată frică de ele, le iubea pe toate. Însă pentru ea cele mai preţioase erau păsările, în special sticleţii. Învăţase o grămadă despre natură de la mătuşa Gwendolyn, care crescuse la Cavendon, şi ea fusese cea care îi spusese că stolul de sticleţi purta un nume

special. Micile păsări scoteau niște triluri foarte plăcute auzului, asemenea clinchetelor de clopoței. Mătușa ei îi spusese că, de fapt, cântau în deplină armonie, iar ea o crezuse.

Odată, mama ei numise partea de sus a copacilor „boltă umbroasă", locul în care ramurile lor se întrepătrundeau și se îngemănau, iar de-atunci ea tot folosise această sintagmă. Astăzi erau vizibile mai multe petice de cer albastru, iar razele soarelui păreau filtrate de acea boltă înfrunzită impresionantă de deasupra ei, ce le transforma în niște fascicule lungi.

Pământul lor era minunat, iar ea știa cât de norocoși erau să locuiască acolo. Chiar în stânga acestei păduri erau mlaștinile cu turbă care se întindeau la nesfârșit de-a lungul liniei orizontului. Implacabile și înfricoșătoare pe timpul iernii, erau plăcute înspre sfârșitul verii, când plantele acelea mici cu flori predominant violet, dar și unele roz și albe, adică iarba-neagră, zisă și vuietoarea, înflorea formând o mare purpurie ce se întindea până spre coastă.

Însă, ca familie, ei își petrecuseră majoritatea timpului în pădure, unde făceau picnicuri pe timpul verii. „Datorită umbrei, se înțelege", le explica mătușa Gwendolyn oaspeților ei. Era o femeie care rezista cu stoicism în orice fel de ocazii și nu se plângea niciodată de nimic, târșâindu-și plină de veselie picioarele ca să țină pasul cu ei, hotărâtă să nu piardă niciodată festinurile din pădure sau oricare altă activitate a lor. Iar balul era evenimentul ei favorit – unul pe care nu l-ar fi ratat pentru nimic în lume, susținea ea, afirmând că nu ratase nici o participare la vreun bal de pe vremea când era tânără. „Întotdeauna am fost frumoasa balului,", replica ea.

Gândurile lui Daphne se concentrară asupra balului din vară. Pentru o fracțiune de secundă, se gândi la petele de cerneală, și imaginea ei îmbrăcată în rochie fu distrusă. După care, aproape instantaneu, acest gând dispăru pur și simplu. Era absolut convinsă că Cecily o să facă rochia la fel de frumoasă ca atunci când fusese nouă și că *avea să o poarte* în cele din urmă.

În timpul mesei de prânz, DeLacy îi povestise tatălui lor despre teribilul accident cu cerneala, petrecut din vina ei. El fusese înţelegător şi nu o pedepsise. Cu toate acestea, îi atrăsese atenţia că ar fi trebuit să ştie că nu e bine să se joace cu o rochie atât de valoroasă.

Singurul lucru asupra căruia se concentrase el fusese modul în care reacţionase Cecily, arătându-se dispusă să îşi asume întreaga vină numai pentru a o proteja pe DeLacy. „Ea este o adevărată Swann, gata numaidecât să stea pavăză în faţa unui Ingham. Aminteşte-ţi mottoul nostru, DeLacy, «Trăiesc pentru a fi loial». Este în aceeaşi măsură şi mottoul lor. Familiile Ingham şi Swann sunt legate pe vecie."

„E-adevărat", se gândi Daphne. „Întotdeauna a fost aşa şi va fi întotdeauna la fel."

Apoi se uită lung în faţă pe măsură ce pomii se răreau şi se trezi traversând drumul şi păşind pe pământul familiei Torbett.

Daphne se apropie de Havers Lodge prin partea din spate a casei şi nu se putu împiedica să observe cât de straşnic arăta astăzi. Cărămizile ei spălăcite, cu tentă rozalie, emanau căldură şi inspirau ospitalitate în lumina soarelui. Arhitectura specifică perioadei elisabetane era splendidă şi consta în multe ferestre şi câteva turnuleţe, aşa cum aveau întotdeauna casele în stilul tradiţional al Tudorilor. Iar unele zone de gard viu şi arbuşti erau tunse în tot felul de forme ornamentale.

Întinderea destul de vastă a pajiştii bine îngrijite era străbătută de o potecă din plăci masive de pavaj din piatră de calcar, ce ducea în sus înspre terasă. De îndată ce ajunse la ea, o luă pe după colţul casei la dreapta şi se duse spre uşa de la intrare. Aceasta era făcută din stejar masiv şi era încadrată în benzi lamelare din fier.

Abia bătuse o dată cu ciocănelul din fier de pe uşă, când aceasta se deschise. Williams, majordomul familiei Torbett, apăru în faţa ei şi zâmbi când o văzu.

– Lady Daphne! Bună ziua. Vă rog să intraţi, milady.

Ea înclină din cap.

– Mulţumesc. Bună ziua, Williams.

După ce închise uşa, el întrebă:

- Să îi spun doamnei Torbett că sunteţi aici? Iertaţi-mă, dar doamna vă aşteaptă, milady?

- Nu, nu mă aşteaptă, Williams. Am trecut pe-aici să îl văd pe domnul Julian. Dacă ai vrea să fii atât de bun şi să îl anunţi că sunt aici.

- Oh, Doamne! Este plecat, Lady Daphne. Nu a spus cât o să lipsească. Însă nu s-a dus călare. L-am văzut mergând pe jos.

Daphne îi zâmbi călduros majordomului.

- Anunţă-l doar că am fost aici, Williams. Şi te rog spune-i să vină până la Cavendon în zilele următoare. Nu este nimic important, doar o invitaţie pe care vreau să i-o transmiţi.

- Aşa o să fac, milady.

Majordomul o conduse la uşă şi aşteptă ca ea să iasă. Nu putu să nu observe că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Care avea să se mărite cu fiul unui duce, da, chiar aşa. Sau cel puţin el, unul, asta auzise.

capitolul 9

Daphne mergea de-a lungul potecii din zona împădurită de numai câteva minute, când auzi un sunet ciudat, ca un foşnet. Uitându-se în jur, nu văzu nimic neobişnuit, aşa că pur şi simplu ridică din umeri şi continuă să meargă în ritmul ei obişnuit. „Probabil sunt nişte veverite care se joacă", se gândi ea, dar apoi se opri brusc în clipa când văzu bâtlanul la marginea apei curgătoare, stând drept pe picioarele lui înalte în apa puţin adâncă. Era o pasăre atât de elegantă!

Pe faţă îi apăru un zâmbet de încântare. Era un loc atât de ciudat pentru a vedea o asemenea pasăre. Nu se putu abţine să nu se întrebe de ce anume continua să se întoarcă, dar probabil îi plăceau şuvoiul de apă şi decorul împădurit. „Poate se simte acasă..."

Gândul i se întrerupse brusc atunci când ceva tare o lovi în spate, chiar între omoplaţi. Împinsă în faţă, se lovi cu capul de un buştean când căzu la pământ.

Rămase nemişcată pentru un scurt moment, năucită şi copleşită de ameţeală. Înţelegând că fusese atacată de cineva, se chinui să se ridice; reuşi să se salte în genunchi şi era cât pe ce să se ridice de tot, folosindu-se de mâini şi de picioare, însă o forţă de brută o ţintui la pământ, din spate.

Se luptă să se elibereze, însă greutatea de deasupra era prea mare pentru puterile ei; deodată se trezi întoarsă invers fără menajamente şi întinsă pe spate.

Daphne se uită în sus la atacatorul său, la bărbatul care o ţintuia cu o asemenea forţă. Acesta avea o eşarfă gri-închis înfăşurată în jurul capului, astfel că ea nu putea să îi vadă decât ochii. Erau duri şi plini de cruzime. Din cauza eşarfei nu avea nici cea mai vagă idee cine era persoana respectivă. Şi era îngrozită.

Înţelegând că nu avea nici o şansă să scape de el, începu să tremure, copleşită de temeri şi de nelinişte. Într-un efort final, plin de curaj, îl împinse cu putere, însă îi fu imposibil să îl arunce de pe ea.

Când el îşi duse mâinile aproape de gâtul ei, ea se crispă de frică şi înţepeni. Crezu că urma să o strângă de gât. În loc de asta, bărbatul îi sfâşie partea din faţă a bluzei şi se aplecă peste ea; îi găsi sânii cu mâinile şi începu să o mângâie, după care o apucă de unul din ei şi strânse mai tare şi mai tare. Asta îi provocă durere, făcând-o să ţipe. El se opri pe dată şi îi puse o mână peste gură. Cu cealaltă îi ridică fusta.

Încremenită de frică, ştiind că nu avea nici o şansă de scăpare, înţelegându-i intenţiile, Daphne închise ochii şi se rugă la Dumnezeu să nu o omoare după ce o să termine cu ea.

O violă fără menajamente.

Parcă turbat, bărbatul dezlănţuit o penetră cu forţa. Actul fizic o răni îngrozitor: fu copleşită de durerea cumplită din lăuntrul ei, ca şi cum măruntaiele i-ar fi fost sfâşiate. Ştia că orice ţipăt avea să fie în zadar, aşa că strânse din dinţi şi întoarse capul într-o parte, forţându-se să se tragă cât mai departe de el. Nu mai era nimic de făcut din partea ei... în afară de a aştepta sfârşitul acestei grozăvii.

Deodată, bărbatul începu să se mişte înainte şi înapoi foarte repede, tremurând şi gâfâind. Cu un geamăt lung, se opri în cele din urmă şi rămase neclintit, prăbuşindu-se peste ea, cu toată greutatea. Iar corpul i se moleşi în întregime.

În acea clipă, Daphne profită de ocazia ivită. Se întinse în sus, apucă eşarfa din jurul feţei lui şi trase de ea cu putere. Când aceasta fu dată la o parte, iar ea îi văzu faţa, rămase cu gura căscată de uimire şi de oroare, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Bărbatul care o violase era Richard Torbett, fratele mai mare al lui Julian. Încă buimacă în urma atacului violent, îngrozită de faptul că cineva pe care îl cunoştea îi făcuse aşa ceva, nu reuşi să rostească nici o vorbă.

Cât despre Torbett, îl înfuria faptul că identitatea sa fusese dezvăluită. Se făcu tot roşu pe măsură ce furia punea stăpânire pe el.

Se aplecă, apropiindu-şi capul de al ei. La ureche, îi şuieră printre dinţi:

– Dacă spui cuiva despre ce s-a întâmplat, *ele* vor fi ucise. Sora ta cea mică şi mama ta. Ştiu oameni care ar face asta pentru câţiva bănuţi. Nici un cuvânt. Ai înţeles?

Şocul şi o frică nedisimulată o lăsară pe Daphne fără grai. Nu putu decât să încuviinţeze din cap.

El se împinse în sus şi se ridică iute, uitându-se în jos la ea.

– Nu uita, să-ţi ţii gura!

Daphne închise ochii. Îl auzi cum se îndepărtează printre tufişuri, în mod evident nedorind să fie văzut pe potecă. Se simţea de parcă întregul corp îi fusese ciomăgit, şi oasele îi fuseseră zdrobite. Aşa că rămase în continuare acolo, zăcând complet nemişcată, încercând să respire normal, sperând să îşi recapete puterile, întrebându-se dacă avea să poată. Nu era sigură nici măcar dacă putea să se ridice de-acolo. Lacrimile i se scurseră de sub pleoape şi i se prelinseră pe obraji, în timp ce continua să zacă acolo năucită, incapabilă să se adune, cu dureri în tot corpul. El nu avea să se întoarcă, era sigură de asta. Îşi luase ceea ce dorise de la ea.

*

Daphne simţi un deget care i se plimba cu blândeţe uşor pe faţă, ştergându-i lacrimile, iar după aceea auzi o voce spunându-i pe nume:

- Lady Daphne, Lady Daphne.

Deschise ochii şi o văzu pe ţigăncuşă în genunchi lângă ea, părând extrem de îngrijorată.

- Genevra, spuse Daphne, încercând să se ridice.

Fata îi oferi o mână şi o ajută pe Daphne să ajungă în poziţia şezând.

- Haideţi... hai să mergem, milady. Sunt nori negri pe cer. Poate o să plouă.

Cu puţin efort, Daphne reuşi să se ridice şi îşi aranjă rapid hainele, trăgându-şi jacheta peste bluza ruptă. Genevra îi dădu lui Daphne pălăria, care îi căzuse în timpul luptei, iar ea şi-o puse pe cap. După care o porni şontâc-şontâc spre Cavendon, sprijinită tot drumul de Genevra. Când ajunseră la marginea pădurii, Genevra se opri şi se uită la Daphne cu o privire pătrunzătoare. Îi spuse:

- Aţi căzut foarte rău, milady.

Daphne se holbă la ea, nedumerită. Se uită la ţigancă încruntându-se.

- Aţi căzut, Lady Daphne, repetă ea. Asta e ceea ce vi s-a-ntâmplat.

Daphne încuviinţă din cap.

- Am căzut, repetă ea, dându-şi imediat seama că Genevra fusese martoră la atacul asupra ei.

Se înfioră la gândul acesta, cu o expresie şocată pe chip.

Ţiganca încuviinţă din cap, se întoarse şi îi făcu semn cu mâna spre Cavendon, aflat în vârful dealului.

- Duceţi-vă, Lady Daphne, mergeţi mai departe! Acolo o să fiţi în siguranţă.

Îi zâmbi, după care dispăru în fugă, îndreptându-se spre pajiştea lungă.

Daphne o urmări cu privirea, uitându-se la ea cum se îndepărta, simţindu-se cuprinsă de un val de recunoştinţă. „Nici măcar nu i-am mulţumit că m-a ajutat să vin spre casă", se mustră ea, mâhnită că nu se gândise la asta. Pe de altă parte, încă mai era confuză din cauza

a ceea ce se întâmplase, acel viol înfiorător, uluită că fusese atacată de unul de-al ei, un aristocrat, nimeni altcineva decât un om pe care îl cunoştea de-o viaţă întreagă.

capitolul 10

Genevra avusese dreptate. Începu să plouă. Daphne simţi primii stropi de ploaie pe frunte în momentul în care ajunse la Cavendon. Evitând atât uşa de la bucătărie, cât şi pe cea de la intrare, nedorind să dea ochii cu cineva, se strecură în casă prin sera de flori, cu pereţii ei de sticlă. Numai ea şi mama ei foloseau această încăpere, iar astăzi mama ei era în Harrogate.

De îndată ce ajunse înăuntru, în casă, Daphne se simţi copleşită de uşurare. În plus, se întrebă cum de reuşise să urce dealul. Fusese extrem de dificil pentru ea să meargă singură pe ultima bucată de drum. După care îi trecu prin minte faptul că n-ar fi reuşit niciodată nici măcar să traverseze pădurea dacă n-ar fi primit ajutor. Genevra o sprijinise, susţinând-o să stea în picioare tot drumul.

Traversând pardoseala din plăci de teracotă a serei, Daphne urcă la etaj pe scara din spate. La jumătatea drumului, trebui să se aşeze pe o treaptă pentru o clipă. O durea spatele, era lovită şi plină de vânătăi. Avea nevoie de o baie fierbinte care să îi aline durerea din corp. Trebuia să se calmeze, să-şi preia controlul simţurilor extrem de tulburate, să se poată gândi la ceea ce se întâmplase. Era înfricoşată şi în aceeaşi măsură îngrozită de ceea ce i se făcuse cu atâta forţă şi cruzime.

Trăgând de mai multe ori aer în piept, în cele din urmă se ridică şi continuă să urce pe scara îngustă. Când în final păşi pe coridorul de la dormitoare, se trezi faţă în faţă cu DeLacy şi cu Cecily. Ambele fete aveau braţele pline cu rochii de vară, iar Alice era imediat în spatele lor.

– Daphne! strigă DeLacy când îşi văzu sora. Ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă ai fi fost târâtă pe spate printr-un gard viu!

La rândul ei, Cecily se uită la Daphne cu gura căscată, dintr-odată speriată, însă nu rosti nici măcar un cuvânt.

Plină de groază, fără urmă de încredere în sine, Daphne rămase tăcută. Fusese luată prin surprindere, era tulburată şi atât de şocată, încât nu se putea mişca. Trăgându-se înapoi, se făcu parcă şi mai mică, lipindu-se de perete.

Alice Swann fu cea care preluă imediat controlul acestei situaţii. Întorcându-se spre fete, spuse:

– Vă rog să duceţi rochiile sus în camera de lucru. Şi, zâmbind spre DeLacy, adăugă: Şi de ce nu probaţi câteva dintre ele, milady? Împreună cu Cecily puteţi decide care vă place cel mai mult. O să vin şi eu în scurt timp.

Ele făcură după cum li se sugerase, ştiind că cel mai bun lucru era să nu spună nimic, aşa că nu mai zăboviră nici un moment în plus.

Daphne o luase deja spre dormitorul ei; Alice se duse în grabă spre ea. Punându-şi mâna sub cotul lui Daphne, o conduse cu grijă înăuntru.

După ce închise uşa în urma lor, Alice rămase acolo, nu numai întrebându-se ce i se întâmplase lui Daphne, ci căutând totodată o cale diplomatică de a aborda această problemă.

Deşi Daphne încerca să ascundă asta, Alice observă că bluza îi era sfâşiată, iar mâneca hainei era ruptă la umăr.

Daphne vorbi prima. Cu o voce tremurândă, şopti:

– S-a întâmplat ceva...

Nu reuşi să continue, se întoarse şi se prăbuşi pe un scaun, tot corpul tremurându-i ca varga.

Femeie cu mult spirit de observaţie, Alice văzu totul dintr-o singură privire: starea de tulburare şi de nelinişte a lui Daphne, paloarea din ochii ei albaştri, gura tremurândă, aura de frică ce o înconjura. Era evident că se afla în stare de şoc, iar Alice nu se putu abţine să nu anticipeze ce era mai rău.

Ochii ei cercetară cu atenţie hainele fiicei contelui. Erau într-o stare de nedescris, nu numai rupte, ci şi cu urme de iarbă şi cu pete de murdărie, noroi pe haină,

şi, când se uită mai de aproape, i se păru că vede sânge pe fustă. Pieptul i se încordă de teamă, cuprinsă de o sumbră presimţire.

Ducându-se spre ea, îi spuse cu blândeţe:

– S-a întâmplat ceva rău, nu-i aşa, Lady Daphne? Când văzu că Daphne nu îi răspunde, Alice continuă: Am dreptate, milady?

Daphne nu putea să vorbească. Încercase să rămână liniştită, însă nu se mai putea opri din tremurat. Voia să aibă încredere în doamna Alice doar pentru a se uşura de această povară, însă nu îndrăznea să îi spună adevărul. Nu după ameninţarea terifiantă a lui Richard Torbett că avea să pună la cale uciderea lui Dulcie şi a mamei sale. Numai gândindu-se la asta ochii lui Daphne se umplură de lacrimi, şi începu să plângă în hohote, de parcă i s-ar fi rupt inima de durere.

Alice se repezi spre ea, îngenunche la picioarele ei şi îi luă mâinile în ale ei.

– Lady Daphne, sunt aici să vă ajut. Să nu vă fie teamă să plângeţi. Descărcaţi-vă. Lacrimile ajută la eliberarea tensiunii.

Îşi băgă mâna în buzunarul de la haină şi îi dădu lui Daphne o batistă albă, curată. Alice aşteptă în tăcere, îngenuncheată lângă tânără, dornică să o sprijine şi să îi ofere confort şi alinare, dacă acest lucru era posibil în situaţia dată.

La un moment dat, Alice se ridică, se duse la uşă şi o încuie, ca să-i asigure intimitatea. Se întoarse şi se aşeză din nou lângă Daphne. Încetul cu încetul, hohotele de plâns se mai potoliră. Daphne îşi şterse ochii din nou şi în cele din urmă se mai îndreptă în scaun. Se uită la Alice şi îi explică:

– Am căzut foarte rău, doamnă Alice, şi...

– Nu mai spuneţi nimic altceva, milady! o întrerupse Alice. Trăgându-se mai aproape de ea, adăugă: Nu e nevoie să ştiu nimic. Nimic, nimic. Pe o tonalitate mai joasă, îi şopti: Să nu spuneţi la nimeni. La nimeni, nimic. Aţi înţeles?

Daphne o fixă cu privirea.

– Da.

– Să n-aveţi încredere în nimeni în casa asta, insistă Alice. Niciodată.

Vorbele ei o nedumeriră şi chiar o înfricoşară un pic pe Daphne.

Văzându-i reacţia şi dorind să îi domolească orice fel de temeri, Alice se întinse şi îi luă o mână, ca să o liniştească.

– Numai în părinţii dumneavoastră. Puteţi să aveţi încredere în ei. E firesc. Şi puteţi să aveţi încredere în mine. Şi în Walter, şi în Cecily. *Noi suntem familia Swann.* Noi o să vă protejăm întotdeauna.

Daphne încuviinţă din cap, şi în ochi îi apăru o expresie de uşurare.

– Strămoşii noştri au făcut un legământ de sânge acum mai bine de o sută şaizeci de ani. Şi n-a fost niciodată încălcat. Vă rog să spuneţi mottoul, Lady Daphne.

În timp ce vorbea, Alice întinse mâna dreaptă şi îşi strânse pumnul.

Daphne îşi puse la rândul ei mâna dreaptă peste pumnul lui Alice şi rosti în franceză:

– *Loyaulté me lie.*

– Trăiesc pentru a fi loial, spuse Alice.

După care îşi puse mâna stângă deasupra mâinii lui Daphne, iar tânăra făcu acelaşi lucru.

– Suntem legate împreună pentru eternitate, murmurară ele la unison.

După câteva momente de tăcere, Alice îşi desprinse mâinile din strânsoare şi se ridică. Apoi zise cu o voce joasă:

– Cred că trebuie să vă dezbrăcaţi, iar după aceea să faceţi o baie fierbinte, milady. Apa o să fie o alinare pentru tot corpul dumneavoastră. Să vă ajut?

– Nu, nu, mulţumesc, doamnă Alice. Pot să mă descurc, spuse Daphne în grabă.

Înţelegând că tânăra dorea intimitate, Alice încuviinţă din cap.

– Vă rog să-mi daţi pălăria, Lady Daphne.

Daphne se conformă şi se ridică, mergând şontâc-şontâc către baie, cu mintea plină de tot felul de gânduri,

inclusiv de sfatul dat de Alice de-a nu se încrede în nimeni cu excepţia părinţilor săi şi a familiei Swann.

O să iau hainele acestea cu mine mai târziu, o să le curăţ şi o să le cos unde este cazul, şi nimeni n-o să ştie nimic, o anunţă Alice.

Daphne se opri, se întoarse cu totul şi se uită lung la ea.

- Dar...

- Nici un fel de dar, milady. Nu ne putem permite să le găsească vreuna dintre servitoare, nu-i aşa?

Daphne nu făcu decât să încuviinţeze din cap, înţelegând că doamna Alice avea dreptate.

- O să mă duc sus în camera de lucru să le satisfac curiozitatea lui DeLacy şi lui Cecily, să le liniştesc iute, ca să nu le mai vină alte idei în căpşoarele alea mici ale lor. Apropo, unde aţi căzut, Lady Daphne? În pădure?

- Da, răspunse imediat Daphne, înghiţind în sec, destul de vizibil.

- O să încui uşa după mine, milady. N-aveţi nevoie să intre nimeni pe neaşteptate. O să lipsesc doar câteva minute.

- Daphne este bine? întrebă DeLacy de îndată ce Alice intră în camera de lucru.

- O, da, cât se poate de bine, răspunse Alice, zâmbind. După care adăugă: Arăţi minunat în rochia aceea de şifon de culoare trandafirie, Lady DeLacy. Cred că o să aibă un efect nemaipomenit la supeul de primăvară din luna aceasta. Nu eşti de acord, Cecily?

- Ba da, mamă, este o culoare extraordinară pentru DeLacy şi o schimbare de la obişnuitul albastru. Cecily începu să râdă. Toată lumea din familia asta vrea să poarte albastru. Îi aruncă o privire rapidă lui DeLacy şi adăugă: Îmi pare rău, Lacy, însă *acesta* este adevărul.

- O, ştiu. Mătuşa Gwendolyn spune că avem păreri învechite şi că suntem lipsite de imaginaţie. Ea crede c-ar trebui să purtăm toate violet - culoarea *regală*. Şi chiar se miră tot timpul cu voce tare că ne dorim haine care să se asorteze cu ochii noştri.

Alice nu avu cum să nu râdă la rândul ei.

– Spune asta dintotdeauna, încă de pe vremea când eram eu copil.

DeLacy se învârti ca un titirez, rochia de seară din şifon înfoindu-se, înfăşurându-se şi desfăşurându-se în jurul picioarelor sale. În timp ce se învârtea încă o dată, spuse:

– Bănuiesc că Daphne a căzut în pădure. Ştiu că avea de gând să se ducă să îl vadă pe Julian la Havers Lodge... să îi spună că poate să îşi invite logodnica la marele bal. Probabil se grăbea să se întoarcă mai repede, din cauza norilor de furtună, şi s-a împiedicat.

– Exact asta s-a întâmplat, încuviinţă Alice, iar mintea ei se concentră instantaneu asupra familiei Torbett.

Ştia că atât contele, cât şi contesa nu fuseseră niciodată prea încântaţi de prietenia lui Lady Daphne cu Julian, pe când erau copii. Le era teamă ca nu cumva cei doi să devină prea ataşaţi unul faţă de celălalt. Din fericire, acest lucru nu se întâmplase, datorită intenţiilor lui Julian de a avea o carieră militară şi ca urmare a lipsei de interes a lui Daphne faţă de el pe plan sentimental.

Fuseseră doar nişte prieteni platonici. Iar asta şi pentru că mintea lui Daphne era plină de visuri legate de fiul unui duce şi de o căsătorie grandioasă cu acesta, sădite acolo de către tatăl ei de la o vârstă foarte fragedă.

După părerea lui Alice, era ceva ciudat în legătură cu familia Torbett. Aceştia aveau tendinţa de a epata şi de umbla cu tot felul de fasoane, deşi nu erau atât de bogaţi pe cât le plăcea să creadă lumea. Hanson îi spusese întotdeauna lui Walter că erau nişte neica-nimeni, plini de pretenţii, care-şi acordau complet aiurea o importanţă total necuvenită.

Pe de altă parte, era la fel de adevărat că Hanson era puţin cam snob şi avea tendinţa să minimalizeze pe oricine nu deţinea un titlu nobiliar. Oricum, afirmaţiile lui critice ei, una, i se păreau pertinente.

Ducându-se spre stativul unde erau atârnate rochiile, Alice le analiză cu ochiul ei format; erau perfecte pentru DeLacy, hotărî ea. Luă o rochie de bal din tafta de culoarea mierii de albine şi se duse spre DeLacy.

– Cred că aceasta o să fie încântătoare...

Se auzi un ciocănit la uşă, şi când Alice strigă: „Intră", Walter fu cel care îşi băgă capul pe uşă.

- Scuze de deranj, doamnelor, însă Înălţimea Sa contele ar dori ca DeLacy să coboare pentru ceaiul de după-amiază. Lady Gwendolyn tocmai a sosit, şi aşteaptă amândoi în salonaş.

Alice încuviinţă din cap şi exclamă:

- Ceaiul, desigur! Ar fi bine să coborâţi numaidecât, Lady DeLacy.

„Iar eu mai bine mă duc să văd ce face Daphne", se gândi Alice, în timp ce îi dădea rochia de culoarea mierii de albine lui Cecily, după care ieşi în grabă, ca să i se alăture soţului ei.

Pe coridor, Alice îl apucă pe Walter de braţ.

- Contesa nu s-a întors încă de la Harrogate?

- Nu, n-o să se întoarcă mai devreme de o oră sau două.

- O să ne vedem diseară, acasă, spuse Alice şi coborî scările până la etajul unde erau dispuse dormitoarele.

Walter veni după ea şi o strânse uşor de braţ cu afecţiune, înainte să se despartă şi să pornească în direcţii diferite. DeLacy era deja la jumătatea scărilor în drum spre locul unde se servea ceaiul.

Alice descuie uşa de la dormitorul lui Daphne, intră, trase uşa după ea şi o încuie rapid la loc. Daphne nu se vedea nicăieri. Alice văzu grămăjoara de haine împăturite, puse pe un scaun. Se duse să le examineze îndeaproape. Bluza era sfâşiată destul de rău, dar Alice se gândi că putea să o coasă pentru a ascunde ruptura. Cât despre haină, partea din spate era murdară şi avea urme verzi de la iarbă şi pete de noroi. Fusta era în cea mai proastă stare, cu dâre de pământ, iarbă şi pete de sânge. Putea să le curete destul de uşor. Avea produse bune şi metode speciale de curăţat.

Cu grijă, Alice le împături la loc şi în cele din urmă luă juponul. Pe el erau pete mari de sânge şi alte zone umede. Alice îşi plecă uşor capul şi mirosi, după care îşi întoarse capul într-o parte, strâmbând din nas. Temerile ei cele mai mari se confirmaseră. Nu mai încăpea îndoială, un bărbat o atacase pe Lady Daphne afară, în pădure.

Mirosul de bărbat rămăsese impregnat în jupon. Cu grijă, împături juponul şi îl puse sub grămada de haine, clătinând din cap.

Alice se lăsă greoaie pe scaun. Se simţea de parcă avea un bulgăre de plumb în capul pieptului. Mintea i se blocă pentru moment, şi se gândi cu milă la Daphne, care era atât de dulce, de minunată. Indiferent cine îi făcuse un asemenea lucru unei fete inocente în vârstă de şaptesprezece ani merita, cu siguranţă, cea mai aspră pedeapsă. Se întrebă dacă vreunul dintre pădurari sau grădinari văzuseră ceva; mai mulţi membri ai marii familii Swann lucrau afară pe domeniul de la Cavendon. Walter va trebui să îi întrebe dacă văzuseră ceva neobişnuit în după-amiaza aceasta.

Un moment mai târziu, uşa de la baie se deschise, şi Lady Daphne ieşi îmbrăcată în halat. Îi zâmbi lui Alice, însă, după aceea, aproape instantaneu, zâmbetul îi păli.

– Am sperat să n-am julituri sau vânătăi pe faţă, dar am un semn, aici pe obraz, spuse Daphne cu îngrijorare, atingându-şi faţa. Cum o să le explic asta mamei şi lui *papa*, doamnă Alice?

Alice traversă rapid încăperea şi se uită cu atenţie la faţa ei.

– Nu e atât de rău, Lady Daphne. Cred că poate fi acoperit cu un strat subţire de pudră şi fard. Şi, aduceţi-vă aminte, aţi căzut, şi, dacă aţi căzut în faţă, atunci aţi fi putut foarte uşor să vă loviţi de un bolovan, de trunchiul sau de rădăcinile unui copac. O explicaţie rezonabilă. Dar restul corpului, milady?

– Este plin de vânătăi, dar nu am nimic rupt. Le-aţi văzut pe DeLacy şi pe Cecily?

– Da, erau în camera de lucru. Le-am spus că v-aţi împiedicat şi aţi căzut. DeLacy a bănuit că s-a întâmplat în pădure, fiindcă a zis că vă duceaţi la Havers Lodge să vă întâlniţi cu Julian Torbett în după-amiaza aceasta.

– Asta e adevărat. Am fost să-i spun că logodnica lui îl poate însoţi la marele bal. În mod evident, DeLacy m-a auzit spunându-i lui tata după masa de prânz că am de gând să mă duc acolo.

– Apropo, că tot veni vorba, DeLacy s-a dus jos să își bea ceaiul împreună cu mătușa și tatăl dumneavoastră. Walter a adus un mesaj din partea Domniei Sale, contele. Cum rămâne cu dumneavoastră? Vreți să vă alăturați Domniilor Lor, milady?

Daphne clătină din cap.

– Cred c-ar trebui să mă odihnesc. Sper să fiu în măsură să cobor mai târziu pentru cină, însă acum...

Vocea i se stinse treptat. Alice încuviință din cap.

– Da, rămâneți aici să vă odihniți. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, m-aș băga în pat, milady. Dacă totul este în regulă, o să-i spun lui Walter să îl informeze pe tatăl dumneavoastră că vă odihniți după ce ați tot probat rochii o bună parte din zi. O să-i spun că vă simțiți cam obosită.

Daphne înclină ușor capul.

– Mulțumesc, doamnă Alice. Aș aprecia foarte mult dacă ați face asta. Și vă mulțumesc... pentru tot.

capitolul 11

Lady Gwendolyn Ingham Baildon stătea în centrul marelui hol de la intrarea în Cavendon Hall, uitându-se de jur împrejur, cu un zâmbet larg pe față. Toată săptămâna trecută fusese la Londra, iar aceasta era prima ei vizită de când se întorsese în Yorkshire, cu două zile în urmă.

Pentru ea, Cavendon era cel mai minunat loc posibil. Nicăieri altundeva nu mai era ca aici, și numai aici trăise sentimente euforice, de fericire autentică, de mulțumire și de satisfacție. Atât de multe amintiri, atât de multe emoții erau tăinuite în această casă; își petrecuse întreaga viață aici.

Zâmbetul îi zăbovi pe chip în timp ce privirea i se opri asupra picturilor în ulei ale strămoșilor ei, care se înșirau de-a lungul peretelui de deasupra grandioasei scări. De acolo de sus o priveau înșiși părinții ei. Frumoasa ei mamă, Florence, soția lui Marmaduke, cel de-al patrulea conte, tatăl ei. Lângă tatăl ei era un portret izbitor

de reuşit al fratelui ei, David, cel mai frumos dintre bărbaţi. El fusese cel de-al cincilea conte, iar lângă el era o pictură în ulei încântătoare a soţiei sale, Constance, care murise mult prea tânără. Oftă în sinea ei. Propriul ei soţ, Paul Baildon, murise tot tânăr; aşa că era văduvă de foarte mult timp.

Întorcându-se, Lady Gwendolyn traversă holul în direcţia micului salonaş cu pereţi galbeni, unde era servit ceaiul de ani şi ani de zile.

Gwendolyn se născuse în această casă în urmă cu şaptezeci şi doi de ani şi crescuse aici cu David şi cu sora ei Evelyne. Cunoştea fiecare ungher, fiecare crăpătură în zid, fiece cotlon şi loc secret în care puteai să te ascunzi. De fapt, nu prea erau multe lucruri pe care ea să nu le ştie despre Cavendon şi familia Ingham. Ei bine, asta nu era tocmai adevărat. Era destul de ignorantă cu privire la diverse chestiuni, printre care şi nepotul ei Charles.

Pe chip îi înflori pentru o clipă un mic zâmbet amuzat. Numai cei din familia Swann ştiau totul, şi informaţiile se transmiseseră de la o generaţie la alta. Existau chiar şi nişte registre pline cu tot felul de notiţe şi nesfârşite însemnări, cel puţin aşa i se spusese ei cândva, iar această informaţie provenise de la cea mai bună sursă – nimeni altul decât un membru al familiei Swann.

„Ei bine, oare ce ne-am fi făcut fără familia Swann?" se întrebă Gwendolyn în sinea ei, „Căci ei, slavă Domnului, ne sprijină şi stau de veghe în spatele nostru." Şi-ar fi încredinţat viaţa unui Swann dacă ar fi fost nevoită să o facă.

Nepotul ei era singurul ocupant al salonaşului cu pereţi galbeni, iar el se ridică rapid şi veni spre ea de îndată ce o văzu că apare în pragul uşii.

După ce o sărută pe obraz, îi spuse:

– E minunat să te văd din nou la Cavendon, mătuşă Gwendolyn.

– Mulţumesc, Charles, şi eu simt acelaşi lucru. Aruncă o privire prin încăpere. Am ajuns prima?

– De fapt, da, cam aşa este. Mi-e teamă că astăzi, numeric vorbind, suntem mai puţini. Felicity este încă

la Harrogate, în vizită la Anne, iar Diedre a însoţit-o. Însă DeLacy o să ni se alăture imediat.

Exact în momentul acela Hanson se strecură în încăpere şi, după ce o salută respectuos pe Lady Gwendolyn, i se adresă contelui:

– Doriţi să fie servit ceaiul, milord?

– Da, Hanson, mulţumesc. Dar poţi şi să-i transmiţi un mesaj lui Lady DeLacy să coboare.

– Mi-am îngăduit să fac acest lucru cu puţin timp în urmă, milord.

Charles dădu aprobator din cap.

– Mulţumesc, Hanson. Foarte prevăzător din partea ta. Mi-e teamă că punctualitatea nu este chiar punctul ei forte.

În timp ce Hanson ieşea din încăpere, Gwendolyn spuse:

– Dar Daphne nu ni se alătură, Charles?

– Nu cred. După câte se pare, a fost în marea parte a zilei ocupată cu probatul şi cu ajustarea rochiilor şi se simte cam obosită. M-a rugat să o scuzăm.

– Îmi pare rău că am întârziat, *papa!* strigă DeLacy în momentul în care intră în goană în cameră, cu un zâmbet luminos pe faţă.

Se repezi până la mătuşa ei şi o sărută pe obraz, după care se duse să îl sărute şi pe tatăl ei.

– O să vii şi tu la serate şi la marele bal, nu-i aşa, mătuşică Gwendolyn? o întrebă DeLacy, un moment mai târziu, aşezându-se lângă ea. Nu mai au acelaşi farmec dacă nu eşti prezentă.

– Cât eşti de drăguţă să spui asta, Lacy! Bineînţeles că plănuiesc să vin, draga mea. Întotdeauna m-am gândit că nimic nu se compară cu distracţia de care avem noi parte la Cavendon în acea perioadă a anului, în lunile de vară. Aplecându-se uşor, ca să se apropie de ea, îi spuse cu o voce scăzută: Te rog să încerci să eviţi albastrul azuriu în acest sezon, dragă. Nu încape îndoială că este mai degrabă o culoare plictisitoare, ştii?

DeLacy se uită lung la ea, văzu amuzamentul din ochii ei scânteietori de un albastru intens şi începu să chicotească.

- În mod sigur aşa o să fac, îi răspunse ea, încă râzând.

După aceea se uită rapid înspre uşă în momentul în care doi servitori intrară, împingând amândoi măsuţe de servit ceaiul încărcate ochi, urmaţi îndeaproape de Hanson, care era ca întotdeauna prezent, ca să se asigure că nu lipseşte nimic şi să observe dacă nu merge ceva aşa cum ar trebui.

În timp ce erau cufundaţi în ritualul ceaiului de după-amiază, Charles se gândi în tăcere dacă să îi spună mătuşii sale sau nu că Hugo era pe cale să le facă o vizită. În cele din urmă, decise că trebuia să o facă. Era de preferat să nu o anunţe în ultimul moment. Însă în mod sigur avea să evite să menţioneze ceva despre moşie şi despre conacul Little Skell.

După ce DeLacy insistă că trebuia să încerce o bucată din pandişpan, Charles luă o înghiţitură, apoi îşi lăsă furculiţa jos. Uitându-se peste masă la mătuşa sa, spuse:

- Astăzi am primit o scrisoare din Elveţia. Şi n-o să ghiceşti niciodată de la cine.

Lady Gwendolyn îi aruncă o privire nedumerită.

- Nu, mi-e teamă că nu... Nu ştiu pe nimeni care să locuiască în Elveţia.

Lui îi apăru rapid un zâmbet în colţul gurii, care dispăru însă la fel de repede.

- Era de la Hugo Stanton, spuse el cu voce imperturbabilă, pe aceeaşi tonalitate, întrebându-se cum avea să reacţioneze ea la auzul acestei veşti.

- Dumnezeule, milosteveşte-te de mine! exclamă Lady Gwendolyn. Hugo Stanton, dintre toţi oamenii de pe pământ, şi după atât de mulţi ani de tăcere! Se încruntă şi se uită atentă la Charles. Dar credeam că a fost trimis să trăiască în America, nu? adăugă ea şi ridică dintr-o sprânceană întrebător.

- A fost...

- Cea mai greşită mişcare posibilă, după opinia mea chibzuită, îl întrerupse brusc Lady Gwendolyn. Foarte pripită şi nesăbuită.

– S-a bucurat de mare succes acolo, după cum reiese din scrisoarea lui, mătuşă. S-a descurcat bine în afaceri şi s-a căsătorit la fel de bine. Oricum, din păcate, soţia sa a murit anul trecut. Din ce am înţeles, trăiau în Zürich de mai mulţi ani.

– Înţeleg, zise Lady Gwendolyn – genul acela de remarcă neutră – şi luă o gură de ceai.

– În orice caz, Hugo mi-a scris că trebuie să meargă cu afaceri la Londra şi m-a întrebat dacă ar putea să vină şi pe aici în vizită. Presupun că se întreba dacă va fi bine-venit.

După un scurt moment de tăcere, Lady Gwendolyn spuse:

– Bineînţeles că va fi bine-venit, cel puţin din câte ştiu eu. Mie mi-a plăcut întotdeauna de Hugo şi n-am crezut nici un moment că a avut ceva de-a face cu moartea fratelui său. Astea n-au fost decât nişte aiureli.

– Sunt întru totul de acord.

– Când o să vină? întrebă ea.

– O, cândva în vară. Cred că probabil în iunie sau în iulie. O să-i sugerez asta când o să-i răspund.

– Iar eu abia aştept să-l revăd, anunţă Lady Gwendolyn cu un zâmbet cald.

Charles încuviinţă din cap şi hotărî să nu mai spună altceva. „De ce să aduc în discuţie conacul Little Skell sau moşia, respectiv cine ce are în proprietate în momentul de faţă?"

– Şi eu la fel, aprobă Charles afabil şi mai luă o gură din prăjitura din faţa sa. Întotdeauna va fi bine-venit la Cavendon.

Câteva minute mai târziu, DeLacy ţipă:

– Mama! Diedre! V-aţi întors mai devreme, numai bine pentru a servi ceaiul cu noi.

Contele se uită rapid înspre uşă, la fel de surprins pe cât sunase vocea lui DeLacy. Se ridică imediat şi traversă încăperea ca să le întâmpine şi să le ureze bun venit soţiei sale şi fiicei celei mai mari.

În timp ce le însoţea de la uşă spre locul de servit ceaiul, i se adresă lui Felicity:

– Sper că aţi avut parte de o vizită plăcută la Anne, draga mea.

– Da, aşa a fost, îi răspunse Felicity încet, încercând să îşi menţină vocea pe aceeaşi tonalitate, cu o expresie neutră pe chip, nedorind să îşi afişeze vreunul dintre viile sale simţăminte.

– Bună ziua, mătuşică Gwendolyn, zise Diedre şi se duse să o sărute.

Felicity o urmă din convenienţă şi o atinse pe DeLacy uşor pe umăr când trecu pe lângă ea, după care se aşeză pe un scaun aflat în partea opusă faţă de ei.

Hanson, pregătit ca întotdeauna, apăru urmat de un servitor care turnă ceai pentru contesă şi pentru Diedre. Şi astfel ritualul ceaiului de după-amiază începu din nou, de la cap la coadă.

Foindu-se uşor pe canapea, Lady Gwendolyn îşi concentră atenţia asupra nepoatei sale prin alianţă, gândindu-se încă o dată că părea ciudat de neliniştită. Faţa lui Felicity era încordată, şi observă numaidecât mâhnirea din ochii ei de un verde-deschis. „Ceva este în neregulă", se gândi Gwendolyn. „Groaznic de în neregulă. Femeia din faţa mea are multe probleme, multe griji. Oare ce se întâmplă cu ea? Nu am văzut-o nicicând atât de agitată."

capitolul 12

Diedre Ingham, fiica cea mai mare a contelui, avea o adevărată afinitate pentru Lady Gwendolyn, iar ele fuseseră dintotdeauna bune prietene încă de când ea era doar o copilă. Erau făcute parcă din acelaşi material, aveau caracteristici similare, erau amândouă practice, cu picioarele pe pământ şi bine organizate. De asemenea, semănau foarte bine şi la înfăţişare, şi la constituţie, de parcă erau făcute după acelaşi calapod.

Deşi Diedre nu avea acea frumuseţe fascinantă a lui Daphne şi nici drăgălăşenia sclipitoare a lui DeLacy, era totuşi o tânără arătoasă, cu trăsături regulate şi cu acei

ochi albaştri încântători ce reprezentau trăsătura caracteristică familiei Ingham.

Înaltă precum mătuşa ei, moştenise eleganţa şi stilul lui Lady Gwendolyn, respectiv gustul ei pentru haine unicat croite la comandă şi pentru bijuterii discrete, scumpe, dar nu ţipătoare sau vulgare.

Felul lor pragmatic de a fi le legase de-a lungul anilor. Vedeau lucrurile la fel şi împărtăşeau aceleaşi păreri şi, ori de câte ori Diedre avea o problemă sau trebuia să ia o decizie, Lady Gwendolyn era cea la care se ducea.

În acest moment, Diedre îşi dorea să poată vorbi cu mătuşa ei, însă acest lucru nu era posibil. În nici un caz nu ar fi putut întrerupe ceaiul de după-amiază pentru a se retrage cu ea în altă parte, într-un colţ liniştit.

Probabil o s-o poată însoţi mai târziu până la conacul Little Skell şi aveau să stea atunci de vorbă. Mai devreme în acea zi se ivise, pe neaşteptate, o situaţie extrem de dificilă. Mătuşa lor, Anne Sedgewick, era pe moarte; Diedre avea nevoie de cineva căreia să i se confeseze şi să îi ceară un sfat. Cu toate că era inteligentă şi binecuvântată cu simţul realităţii, nu avea decât douăzeci de ani, şi câteodată înţelepciunea femeii mai în vârstă putea să o ajute să înţeleagă lucrurile mult mai clar.

Deodată, Diedre îşi ajustă poziţia pe scaun, atentă la ce se discuta. După sunetul vocii, tatăl său vorbea despre ceva important, aşa că se strădui să iasă din reverie ca să îl asculte.

– Şi, între noi, Felicity, draga mea, nu pot să-ţi spun cât de surprins am fost să primesc scrisoarea asta de la Hugo, după tăcerea lui din toţi anii ăştia. În esenţă, este vorba despre următorul lucru: va vizita în scurt timp Londra şi m-a întrebat dacă poate să vină la Cavendon să ne vadă.

Diedre, care o privea cu atenţie pe mama ei, văzu cum aceasta se luminează brusc la faţă, şi ochii îi licăresc dintr-odată de încântare.

– Cât de minunat este că în cele din urmă ai primit nişte veşti de la el, Charles, spuse Felicity, cu voce caldă. Am trăit destul de mulţi ani făcându-mi griji cu privire la micul Hugo şi întrebându-mă din când în când cum

o mai duce, sperând că este bine. O asemenea tragedie... Să fie trimis undeva departe...

- Dar nu era căzut în dizgrație? se aventură Diedre, uitându-se la tatăl ei.

Înainte ca el să poată răspunde, Lady Gwendolyn spuse pe un ton ce nu admitea replică:

- El nu a avut nici un fel de vină, iar sora mea a greșit cu atitudinea ei ridicolă. Și i-am spus și ei asta pe șleau, fără nici un fel de menajamente. Asta nu a schimbat însă cu nimic situația. Dar întotdeauna am regretat că n-am fost mai fermă sau mai convingătoare cu ea.

- N-ar fi schimbat absolut nimic, veni replica lui Felicity. Mătușii Evelyne îi intrase în minte că el nu și-a ajutat fratele și nimic nu a reușit să îi mai schimbe această opinie. A fost o femeie extraordinar de încăpățânată și, apropo, avea nevoie de un țap ispășitor.

- Fratele lui n-a murit în lac... înecat? începu DeLacy, dar se opri brusc când văzu privirea lui Diedre, care o avertiză să tacă.

- Gata cu trecutul! interveni Charles. Acum suntem în prezent, privind spre viitor, iar viitorul este foarte luminos pentru noi. Și pentru Hugo. S-a descurcat foarte bine acolo pe unde a fost și, deși soția sa a murit în urmă cu un an, cred că o să treacă cu mult curaj peste asta. La urma urmei, este un Ingham, iar noi asta facem. Nu ne dăm bătuți și nu cedăm cu una, cu două. În plus, el are doar treizeci și doi de ani. Are întreaga viață în față.

- Chiar așa, încuviință Lady Gwendolyn cu voce foarte fermă.

- Când o să vină? întrebă Felicity cu calm, uitându-se lung la soțul său.

- Asta depinde de mine sau mai degrabă de noi, dragă. Intenționează să viziteze Londra în următoarele câteva săptămâni. Așa că am de gând să îi sugerez să vină aici în iulie.

Felicity nu făcu decât să încuviințeze din cap. Lady Gwendolyn spuse:

- Cred că o vizită de weekend ar fi cea mai potrivită, Charles. Îi aruncă o privire rapidă lui Felicity: Nu ești de acord, draga mea?

– Asta ar fi nemaipomenit, admise Felicity, lăsându-se pe spate în scaun, obosită după lunga şi dificila zi petrecută în Harrogate.

Charles ridică uşor capul spre ele.

– Asta rezolvă chestiunea. O să îi scriu după ce reuşesc să clarific toate angajamentele pe care le am în următoarele câteva săptămâni, ca să stabilesc care este cel mai bun weekend pentru venirea lui.

– O, *papa*, te rog să-l inviţi aici când va avea loc o seară dansantă. Ştii că întotdeauna ducem lipsă de bărbaţi la aceste dansuri, iar unele dintre noi trebuie să devenim partenerele celorlalte.

Întotdeauna indulgent cu ea, Charles nu îşi putu reţine amuzamentul stârnit de nerăbdarea ei de a avea parteneri de dans bărbaţi.

– Stai, stai, DeLacy, tu n-ai decât doisprezece ani, după cum bine ştii, îi răspunse el cu o voce amuzată.

Nu o mustrase niciodată prea aspru când ea fusese neobrăzată sau prea îndrăzneaţă. Chiar nu se îndura să o facă, ea fiind favorita lui; mai degrabă îi plăcea atitudinea asta a ei.

Lady Gwendolyn fu şi ea amuzată, lucru lesne de înţeles după expresia pe care o avea pe chip în momentul când se ridică.

– Mulţumesc, Charles şi Felicity, trebuie să mă întorc la conac, să mă odihnesc. Vizita la Londra a presupus multă agitaţie, ştiţi şi voi bine.

– Pot să merg şi eu cu tine, mătuşică Gwendolyn? întrebă Diedre, deja în picioare.

– Bineînţeles, draga mea. Chiar mi-ar face plăcere compania ta.

– Pot să vin şi eu? întrebă DeLacy sărind în picioare şi uitându-se la Diedre cu o privire stăruitoare.

Diedre dădu să refuze, dar se răzgândi numaidecât.

– Poţi să vii cu noi dacă vrei.

„DeLacy ar putea la fel de bine să cunoască adevărul, tot ce se petrece", se gândi Diedre, în timp ce ieşeau împreună din salonaşul galben. „E suficient de mare să ştie cât de dură poate fi viaţa şi cu ce anume ne confruntăm: moartea iminentă a surorii mamei noastre;

o pierdere grea şi un motiv de doliu în familie, care o va da peste cap pe mama mai rău ca oricând."

De îndată ce rămaseră singuri, Felicity se duse şi se aşeză pe canapea alături de Charles; plecându-se într-o parte şi lipindu-se de el, ea spuse:

- Am veşti proaste... Anne este pe moarte.

O expresie plină de uimire se aşternu pe faţa lui, iar sprâncenele i se uniră din cauza încruntăturii accentuate.

- Cum se poate asta? Mi-ai spus că se simţea mai bine! Că ea zisese că este în regulă. Azi te-ai dus la ea pentru a sărbători acest lucru.

- Asta am crezut eu că o să facem. Mi-a spus vineri că s-a întâlnit cu doctorii ei şi că i-au dat rezultatele ultimelor teste. După care a adăugat că e în regulă. Problema este că eu i-am interpretat greşit vorbele.

- Şi cum trebuiau interpretate?

- Era în regulă faptul că aflase care urma să fie consecinţa directă a bolii sale şi cât de mult mai are de trăit.

Charles se trase uşor înapoi la auzul acestor cuvinte. O apucă de mână pe soţia sa şi o strânse cu putere, fixând-o cu o privire plină de compasiune.

- Îmi pare atât de rău, Felicity. Pentru Anne şi pentru tine, draga mea.

O privi cu atenţie, studiind trăsăturile frumoase ale feţei ei delicat machiate, înconjurată parcă de un nimb de păr auriu-roşcat, se uită intens în ochii ei verzui şi se simţi gâtuit de emoţie. Ştia cât de tare aveau s-o afecteze aceste veşti proaste.

Felicity se apropie şi mai mult de el. El o cuprinse cu braţele şi o lipi strâns de el, făcând eforturi să îşi reţină lacrimile ce stăteau să dea năvală. Cumnata sa, Anne Sedgewick, era o femeie ce deborda de inteligenţă, bunătate şi umor. Şi o artistă extraordinară. Splendidele ei picturi în ulei, având ca temă natura moartă, deveniseră piese de colecţie de-a lungul anilor, iar ea ajunsese faimoasă pentru ele. Şi, pe deasupra, era o femeie încântătoare şi extrem de profundă, la care el ţinea enorm. Voia să întrebe cât timp mai avea de trăit, însă nu îndrăzni să o facă. Se simţea vlăguit.

Felicity se trase înapoi, desprinzându-se din îmbrăţişare, şi se uită în sus la faţa lui, apoi i se adresă:

– Îmi pare rău că ţi-am spus-o aşa direct, fără pic de menajamente, Charles. Numai că pur şi simplu n-am ştiut cum să-ţi dau vestea asta, ştiind că tu credeai că masa de prânz de astăzi a fost menită să-i sărbătorim vindecarea... Am simţit doar că trebuie să-ţi spun, fără nici un fel de înfloriturі.

Ochii i se umplură de lacrimi, şi începu să plângă. Aplecându-se spre ea, Charles o strânse încă o dată în braţe şi începu şi el să plângă. Şi, aşa învăluiţi în durere cum erau, nici unul dintre ei nu îl văzu pe Hanson cum se retrage în liniştе, gonindu-i prin semne şi pe cei doi servitori aflaţi în faţa lui, cu discreţia care îl caracterizase dintotdeauna.

La etaj, la Cavendon, în camera ei învăluită în întuneric, Daphne zăcea ghemuită în patul său. Îndurerată şi deznădăjduită, plânsese până când lacrimile îi secaseră. Şi, în cele din urmă, se culcase, extenuată de pe urma asaltului la care fuseseră supuse corpul şi judecata.

Acum, că era trează, prin minte îi treceau tot de felul de gânduri pline de îngrijorare, iar temerile şi neliniştea interioară ieşiseră la suprafaţă. Nu avea habar cum să rezolve situaţia în care se găsea. Nu putea să se confeseze nimănui, din cauza ameninţării lui Richard Torbett. Nu avea curaj să le spună părinţilor ei, şi era convinsă că doamna Alice înţelesese ce se întâmplase. Bănuise din momentul în care îi văzuse hainele pătate şi le luase cu ea.

Încă de la începutul atacului din pădurea cu clopoţei, Daphne crezuse că bărbatul avea să o omoare după viol. Nu o omorâse. Dar îi luase viaţa. Şi o lăsase fără nimic de valoare. Virginitatea îi fusese răpită şi la fel şi şansa ei de a deveni soţia fiului unui duce. Sau soţia oricui altcuiva, la urma urmei.

Viitorul ei nu mai avea noimă acum... Nu mai rămăsese nimic pentru ea. În afară de tristeţe. Şi singurătate.

capitolul 13

Harry Swann, fratele lui Cecily în vârstă de cincisprezece ani, îi captase întreaga atenţie, iar ea îl asculta cu atenţie, impresionată de cunoştinţele lui.

- Şi uite aşa, spuse el, Richard Neville, contele de Warwick, a fost cel care l-a pus pe Edward Plantagenet pe tronul Angliei, şi a făcut asta când era foarte tânăr. La numai optsprezece ani. Imaginează-ţi aşa ceva! încheie el cu entuziasm.

- În mod evident ţi-ai învăţat bine lecţiile de istorie, Harry, îi răspunse Cecily, zâmbindu-i călduros fratelui ei mult iubit. Nu-i de mirare că erai printre primii din clasă la şcoală.

Harry îi zâmbi larg.

- Contele de Warwick trăia la castelul Middleham. Ne-am dus şi noi o dată acolo, dacă-ţi mai aminteşti, cu mătuşa Charlotte. Crezi c-am putea să mai mergem vreodată acolo? Oare ne-ar mai lua cu ea? Locul musteşte de-atâta istorie. Iar istoria este hobby-ul meu.

- Nu e foarte departe de-aici. Putem să o întrebăm mâine când ne ducem să bem ceaiul împreună. Probabil o să meargă cu noi la vară.

Harry încuviinţă, apoi îşi plecă uşor capul lui frumos şi îşi mâncă mărul copt în tăcere, savurându-l. Încă de pe vremea copilăriei, acesta fusese desertul lui favorit. Cei doi erau în bucătăria casei lor, terminându-şi cina.

Lăsându-se pe spate în scaunul ei, Cecily îl privi şi observă că arăta mai matur decât vârsta lui, probabil datorită seriozităţii sale şi inteligenţei ce se citea în ochii aceia verzui. Şi, totodată, datorită constituţiei sale fizice. Asemenea tatălui lui, era înalt; în mod sigur nu încăpea îndoială că Harry era un Swann. Nu numai datorită felului în care arăta, ci şi modului său de a se purta, încrederii de sine, precum şi farmecului său natural.

Cecily era conştientă de faptul că fusese întotdeauna silitor, că îi mergea mintea şi că se exprima cu claritate, bazându-se întotdeauna pe logică. Ştia că avea să ajungă departe în viaţă - dacă i se dădea această şansă. Mătuşa Charlotte îi spusese la rândul ei acelaşi lucru;

ele împărtășeau aceeași părere despre abilitățile și talentul lui ca grădinar peisagist, lucrând cu vărul său Bill la Cavendon.

Deodată, el se uită în sus la ea și o întrebă:

- Când vine Miles acasă de la Eton? Pentru sezonul de vară, vreau să spun.

- Nu știu, însă asta o să se întâmple în curând. Până la sfârșitul lunii.

- Sper să mergem cu toții la pescuit într-un weekend. Ce zici, Ceci?

- Da, o să mergem la pescuit, o să admirăm păsări și o să facem picnicuri în pădure. Desigur, DeLacy o să ne însoțească.

- Întotdeauna ne-am distrat foarte bine împreună, comentă Harry.

- Ei, ce faceți voi doi aici? întrebă Alice, vocea ei sunând la fel de voioasă ca de obicei când intra grăbită în bucătărie.

În realitate era împovărată, deprimată și îngrijorată din cauza lui Daphne și se simțea neliniștită, nu-și găsea locul. Nu putea să-și scoată din minte situația dificilă în care se afla fata.

- Tocmai am luat cina, mami. Nu-i așa, Ceci? Musacaua de cartofi a fost bună, și mulțumesc pentru mărul meu copt.

Alice rămase în picioare uitându-se la ei, năpădită de o neașteptată bucurie. Ei erau copiii ei atât de adorați. Știa că sunt speciali, fiecare în felul său, cel puțin pentru ea și pentru Walter. Aveau să se bucure de o viață frumoasă. Le zâmbi și le luă farfuriile goale să le spele. În momentul în care dădu drumul la apă, mintea îi zbură la Lady Daphne și fu din nou copleșită de tristețe. Gândul la durerea fetei i se părea insuportabil.

- Te ajutăm și noi, mami!

Cecily sări în picioare, urmată de Harry, și spălară și șterseră vasele împreună. Îi spuseră mamei lor ce aveau să facă cu Walter a doua zi, când acesta urma să aibă liber, așa cum se întâmpla în fiecare zi de duminică. Aceasta era un privilegiu acordat oricărui membru al familiei Swann care deținea rolul de a fi valetul contelui.

*

Mult mai târziu în seara aceea, când Walter se întoarse de la Cavendon în satul Little Skell, el şi Alice se duseră să o vadă pe Charlotte. Ea locuia peste drum faţă de ei, iar acesta era un ritual de care se bucurau adesea seara târziu. Aveau să bea cafea şi coniac în timp ce discutau despre ce se mai întâmplă pe la Cavendon şi se puneau reciproc la curent cu noutăţile. Erau apropiaţi şi legaţi unii de alţii.

Deşi era luna mai, pe înserat se făcuse destul de rece. Charlotte avea focul aprins în salonul în care îşi primea oaspeţii; cafeaua şi coniacul erau deja pe bufet, iar ea îşi aştepta musafirii cu zâmbetul pe faţă.

De îndată ce se aşezară în faţa focului în încăperea confortabilă, sorbind din cafea, Charlotte le spuse:

– Am o veste pentru voi. Ceva neaşteptat, care l-a supărat pe conte azi-dimineaţă. Eu tocmai coboram scările de la terasă, când el m-a văzut şi a ieşit afară din bibliotecă să-mi vorbească despre asta.

– Ce, a primit veşti supărătoare? întrebă Walter, uitându-se la ea cu interes, preocupat ca întotdeauna de orice afecta în vreun fel Cavendon.

– N-o să vă vină să credeţi asta, dar Hugo Stanton o să se întoarcă pentru a-l vedea pe conte.

– Asta-i o surpriză plăcută! exclamă Walter. Ce l-a determinat să revină acasă? A fost izgonit de-aici fără să aibă ocazia să-şi ia rămas-bun.

– Mie mereu mi-a plăcut de Hugo, şi cu siguranţă nu şi-a ucis fratele, interveni şi Alice, pe un ton defensiv.

Walter izbucni în râs.

– Nimeni n-a spus vreodată că a făcut-o, Alice.

– Însă asta au gândit, replică ea în grabă. Nici măcar n-a existat vreodată o asemenea posibilitate. Erau numai prostii îndrugate de mama lui.

– De ce era contele atât de supărat? întrebă Walter, concentrându-se asupra mătuşii lui.

– Crede că Hugo vrea conacul Little Skell, care este al lui de drept, şi că o s-o dea afară pe Lady Gwendolyn.

– Hugo n-ar face aşa ceva, protestă Alice. Nu e genul.

Charlotte îi aruncă lui Alice o privire ciudată ce-i trăda nedumerirea.

- Nu-ţi aminteşti, mătuşă Charlotte? interveni Walter. Tatăl lui Alice a lucrat pentru familia Stanton.

- Ce prostie din partea mea. Uitasem pentru moment. Bineînţeles că tatăl tău a fost dresor, nu-i aşa? Avea grijă de ferma Stanton de lângă Ripon, ajutându-l pe Major Gaunt să îşi dreseze caii de cursă. Am dreptate, nu-i aşa?

Alice încuviinţă din cap.

- Da, şi Hugo n-ar da-o afară. Mătuşa lui i-a ţinut mereu partea.

- Dar, dacă o s-o facă, Lady Gwendolyn se poate muta în Aripa de Sud. Spaţiul în sine este precum un apartament izolat şi extrem de generos. S-ar simţi confortabil acolo. I-am explicat asta lui Charles, le spuse Charlotte.

- Foarte frumos din partea ta că te-ai gândit la aşa ceva. Walter luă o gură de cafea. Oricum, s-ar putea să nu se ajungă până acolo.

- Nu, sunt sigură că nu, zise Alice.

- Am şi eu o veste, anunţă Walter. Însă mi-e teamă că este mai degrabă tristă. În cele din urmă, a reieşit că doamna Sedgewick nu s-a recuperat de pe urma cancerului. E pe moarte... Walter făcu o pauză, mâhnit. Înălţimea Sa contele mi-a spus în seara asta. Contesa este devastată, a crezut că sora Domniei Sale se simte mai bine şi că luau prânzul împreună pentru a sărbători, gândindu-se că are să mai aibă mulţi ani de trăit. Din câte se pare, nu este chiar aşa.

- Ce teribil pentru contesă. Probabil suferă foarte tare. Ea şi sora ei sunt foarte apropiate.

Charlotte se întinse după paharul ei de coniac şi luă o înghiţitură. Îi părea foarte rău pentru Felicity Ingham.

- Ce încurcătură nefericită, murmură Alice.

Toţi trei rămaseră o vreme în tăcere deplină, sorbind câte puţin din paharele de coniac, pierduţi în propriile gânduri. Nu se auzea nici un zgomot cu excepţia pârâitului lemnelor din foc, a ticăitului ceasului şi a foşnetului copacilor de-afară. Erau suficient de înţelepţi

să înţeleagă că se întâmplau adesea lucruri neaşteptate şi inevitabil nedrepte. Viaţa avea modul ei de a-şi stabili propriile reguli, jucându-şi propriile cărţi, iar cărţile erau arareori norocoase.

Alice reuşi în cele din urmă să se adune, ştiind că trebuia să îi informeze pe soţul ei şi pe Charlotte despre chinul groaznic la care fusese supusă Daphne. După un moment în care îşi adună tot curajul, spuse cu o voce cât putu de egală:

– Mi-e teamă că veştile mele sunt cele mai rele dintre toate... Alice se uită scurt spre soţul ei, după aceea spre Charlotte. Cu voce abia audibilă, rosti: Lady Daphne a fost atacată în această după-amiază.

– *Poftim?* izbucni Charlotte, ridicând brusc vocea. Părea şocată, şi se uită mirată la Alice. *Atacată?* Ce vrei să spui prin *asta?*

– Că a atacat-o cineva. Fizic.

– Sper că nu vrei să spui ceea ce cred eu că vrei să spui, Alice.

Walter îi aruncă soţiei sale o privire pătrunzătoare, încruntându-se.

Alice se uită când la unul, când la celălalt. Văzu expresia de şoc şi groază de pe chipul lui Charlotte şi neîncrederea din privirea lui Walter, despre care ştia că ascundea o mulţime de temeri şi presimţiri urâte. Reieşea clar din expresia lui încordată şi din rigiditatea poziţiei corpului.

Înghiţind în sec, cu gura uscată din cauza nervozităţii, Alice spuse uşor, cu băgare de seamă:

– Când Lady Daphne s-a întors acasă, în după-amiaza aceasta, m-am întâlnit din întâmplare cu ea. Era tulburată şi cu hainele în dezordine. De îndată ce le-am făcut pe Cecily şi pe DeLacy să plece de-acolo, să nu ne stea în cale, am dus-o la ea în dormitor. Mi-a spus că s-a întâmplat ceva. Am întrebat-o dacă ceva rău, şi ea mi-a răspuns. Mai târziu, mi-a spus că a căzut.

– Dar tu eşti sigură că a fost *atacată fizic?* întrebă Walter, ca să se lămurească situaţia, încă neverosimilă.

– Da, sunt sigură.

– Vrei să spui că a fost *violată*? întrebă Charlotte cu calm.

– Da.

– O, Dumnezeule!

Charlotte era oripilată, iar groaza din interior i se zugrăvi pe chip. Rămase acolo, incapabilă să mai spună ceva, profund şocată.

Walter era la rândul lui redus la tăcere de şoc, în vreme ce asimila înţelesul vorbelor lui Alice.

– Cine-ar îndrăzni să se apropie de Lady Daphne? tună el. Să o atingă? Pentru numele lui Dumnezeu, *cine*? Unde s-a-ntâmplat asta, Alice? Ţi-a spus?

Vocea îi suna aspră şi neîndurătoare în încăperea cufundată în linişte. Alice clătină din cap.

– Nu. Oricum, mai târziu, când le-am explicat lui DeLacy şi Cecily că Daphne a căzut destul de urât – nu uitaţi că Daphne era foarte ciufulită şi cu hainele în dezordine, aşa că a trebuit să le spun ceva –, DeLacy a zis că probabil s-a întâmplat în pădure. A mai adăugat că Daphne a mers să-l vadă pe Julian Torbett după masa de prânz şi că ea se duce întotdeauna la Havers Lodge prin pădurea cu clopoţei.

– Pe pământul nostru! A fost violată pe pământul nostru! urlă Walter plin de mânie. Pentru numele lui Dumnezeu, nu ştiu cine a făcut asta, dar o să-l snopesc, o să-l distrug.

Charlotte, albă ca varul, spuse pe o voce joasă, foarte îngrijorată:

– Eşti *foarte* sigură de asta, nu-i aşa, Alice? Ţi-a spus ea că a fost violată?

– Nu, nu mi-a spus, Charlotte. Când mi-a confirmat că i s-a întâmplat ceva foarte rău, i-am spus să nu scoată o vorbă. Am zis că n-am nevoie să ştiu mai mult şi că nu trebuie să spună la nimeni despre asta. Şi, de asemenea, am avertizat-o să aibă încredere numai în părinţii ei şi în noi, familia Swann.

– Săraca, e compromisă, o deplânse Walter cu o voce plină de amărăciune. Viaţa ei s-a terminat. A fost distrusă complet, aşa, pur şi simplu, într-o clipă.

– Chiar dacă nu mi s-a confesat, știu că este adevărat, din cauza hainelor. Jacheta și bluza de pe ea erau rupte, și am văzut pete pe haină și pe fustă. Alice făcu o pauză, îi aruncă lui Charlotte o privire plină de înțeles, după care adăugă: Juponul era și el la fel de pătat.

– Unde naiba sunt hainele alea? întrebă Charlotte îngrijorată.

– Le-am adus acasă, le-am spălat și le-am curățat mai devreme astă-seară. O să le repar și nu o să se mai vadă nimic.

– Deșteaptă mișcare, recunoscu Charlotte și se lăsă pe spate în scaun, cu o mulțime de gânduri îngrămădindu-i-se în minte.

Se gândea la Felicity și la Charles Ingham, respectiv la planurile lor pentru Daphne și la suferința pe care ar avea-o de îndurat dacă ar afla vreodată despre asta.

Deodată, lui Charlotte îi veni o idee, și trase adânc aer în piept.

– Nu este neapărat distrusă, nu atâta timp cât nimeni în afară de noi nu află despre viol. Căci există modalități de mascare a pierderii virginității... O să trebuiască să apelăm la vechile cărți medicale, Alice.

– Le ai pe toate, nu-i așa? întrebă Alice, sărind iute în picioare.

– Da. Sunt sub cheie, împreună cu registrele ce acoperă generații și generații ale istoriei noastre... Istoria familiilor Ingham și Swann – și a vieților lor întrepătrunse.

– Ești sigură că ea n-o să spună la nimeni, Alice? întrebă Walter. Câteodată, tinerele simt nevoia să se despovăreze de secrete.

– Cine poate fi pe deplin sigur de acțiunile altcuiva? replică Alice. Pe de altă parte, o cunosc pe Lady Daphne de când s-a născut, iar ea este o singuratică, nu e genul care să se confeseze despre orice. Și cui să i se confeseze? Nu lui Diedre, există o distanță vizibilă între ele. Și, sincer vorbind, s-ar gândi că DeLacy este prea mică pentru așa ceva. Nu, n-o să vorbească, pur și simplu știu asta. Nu mă întreba cum, dar știu.

– Noi, cei din familia Swann, trebuie să facem tot ce putem pentru a ne asigura că ea este cât se poate de în

siguranță, anunță Charlotte cu voce puternică. Walter, vorbește cu ceilalți membri ai familiei Swann, cei care lucrează afară, pe domeniu, și hai să stabilim un cerc de protecție în jurul ei.

- E ca și făcut, spuse Walter pe nerăsuflate. O să mă văd mâine cu toți grăjdarii și cu pădurarii noștri. O să le spun să supravegheze și să fie atenți la toate persoanele care vor să ne încalce proprietatea. O să le vorbesc despre braconieri, o să le dau de înțeles că am depistat unul și o să îi spun și contelui același lucru.

Charlotte se aplecă în față.

- Nu putem permite ca lumea să se întrebe de ce trebuie să fie Lady Daphne protejată, așa că zvonurile legate de braconierii de pe domeniul nostru *reprezintă* cel mai bun motiv de dat. Folosește-l!

- Lady Daphne nu era foarte coerentă, părea încă în stare de șoc când am ajutat-o azi după-masă, spuse Alice. Era... năucă și înfricoșată, biata fată. Am încercat să fac tot ce îmi stătea în puteri să o liniștesc, să îi alin suferința, Charlotte.

- Continuă să faci asta, Alice. Stai aproape de ea. Charlotte se ridică, se duse și aduse sticla de coniac lângă foc și turnă lichidul auriu în pahare. O să facem totul cum trebuie. O să facem să dispară definitiv acel viol... o s-o facem la loc, întreagă. Atât de bine pe cât vom reuși. Iar ea *chiar* se va mărita cu fiul unui duce dacă e să avem și noi un cuvânt de spus în privința asta.

- Da, așa trebuie să gândim, o susținu și Walter. Și, nu uitați, cei din familia Swann învinș întotdeauna.

Alice înălță în gând o rugăciune, sperând că acesta avea să fie rezultatul final, că o să-i poată salva viitorul lui Daphne. Problema era că ea, una, nu era convinsă că membrii familiei Swann aveau să mai câștige de data asta.

capitolul 14

Daphne stătea la măsuța de toaletă, studiindu-și fața în oglindă. Julitura se estompase în final. În realitate,

nu fusese decât o zgârietură uşoară; pudra şi fardul îşi făcuseră treaba, iar trucul reuşise. Nimeni nu observase asta, cu excepţia lui Dulcie, care şi comentase, dar, din fericire, nu o luase nimeni în seamă. Toţi ceilalţi erau concentraţi asupra altor lucruri.

Mătuşii ei îi rămăseseră numai şase luni de trăit, în cel mai fericit caz, aşa că mama şi tatăl ei fuseseră preocupaţi toată săptămâna de această veste tragică. De asemenea, manifestaseră un interes deosebit pentru apropiata sosire a lui Hugo Stanton, vărul tatălui ei, şi făcuseră planuri pentru vizita lui într-unul din week-endurile din luna iulie.

Şi astfel, în ultimele zile, nu le acordaseră prea multă atenţie celor patru fiice ale lor, spre marea ei uşurare. Nu observaseră julitura; ea nu pomenise nimic despre căzătura din pădure. Şi nici DeLacy. O rugase pe sora sa mai mică să nu aducă asta în discuţie, iar DeLacy fusese de acord să păstreze tăcerea.

Aşadar, una peste alta, reuşise să treacă peste săptămâna aceea fără să fie nevoită să dea nici un fel de explicaţii. Însă nu fusese uşor pentru ea. Corpul începuse să i se vindece, vânătăile şi zgârieturile se estompaseră, însă mintea îi era extrem de preocupată.

Îi era efectiv imposibil să-şi scoată din minte acel atac violent asupra trupului său. Furia de pe faţa lui Richard Torbett, când ea îi trăsese de pe faţă eşarfa cu care se deghizase, şi ameninţarea lui privind uciderea mamei ei şi a lui Dulcie îi rămăseseră întipărite adânc în creier.

Când doamna Alice îi adusese înapoi hainele într-o stare perfectă şi i le pusese deoparte în dulapul de haine, ea îi mulţumise fără a face vreun comentariu. Şi nici doamna Alice nu zisese nimic despre asta. În schimb, ea îi spusese şoptit: „Înţeleg că sunt braconieri pe domeniul nostru, aşa că să nu fiţi surprinsă dacă o să vedeţi mai mulţi pădurari pe-aici prin jur decât de obicei. Vor fi atenţi la toate persoanele care ne încalcă proprietatea".

Daphne încuviinţase pur şi simplu din cap şi abia mai târziu îşi pusese întrebări în legătură cu acel comentariu. Cu toate acestea, îi era clar că nici un Swann

nu ar discuta cu altcineva despre un Ingham. Secretul ei era în siguranţă, nu încăpea nici o îndoială cu privire la asta. Şi totuşi, îi trecu prin minte că pădurarii erau în alertă din cauza ei, fără ca vreunul din ei să ştie acest lucru. Cei din familia Swann se asigurau că ea este protejată. Aşa procedau ei. Într-un mod extrem de inteligent. Şi discret.

Trecându-şi uşor mâna prin păr, Daphne îşi tamponă puţină pudră pe obraji şi îşi aranjă jaboul bluzei de culoare albă.

Săptămâna trecută, când Madge Courtney şi Julian Torbett veniseră în vizită, ea îi oferise lui Madge invitaţia de a veni la balul pe care aveau să-l organizeze în vară. Şi fusese de acord să meargă cu ei să călărească în dimineaţa asta. Era sâmbătă dimineaţă, şi pe ea o cuprinsese brusc o frică îngrozitoare. Julian nu era deloc precum periculosul său frate mai mare, care era cunoscut ca un nemernic desfrânat şi un cartofor înrăit. Însă, cu toate acestea, nu se putu abţine să nu se simtă stânjenită şi neliniştită, chiar dacă Julian era prietenul ei din copilărie. Simplul fapt că trebuia să se afle în preajma lui o făcea să se gândească la violator.

Madge li se alăturase, iar ea o rugase şi pe DeLacy să meargă cu ei. Sora ei fusese încântată de invitaţia de-a călări cu acest grup mai în vârstă decât ea şi acceptase fără să stea pe gânduri.

Se auzi un ciocănit la uşa de la dormitor, iar DeLacy, cu faţa numai zâmbet, întră întrebând:

– Eşti gata, Daphne? Toată lumea te aşteaptă.

Daphne se întinse după pălăria ei elegantă atât de potrivită cu distincţia unei lady; uitându-se în oglindă, îşi trecu uşor mâna peste părul prins la spate şi îşi puse pălăria pe vârful capului.

– Da, sunt gata, răspunse ea şi se ridică, îşi luă mănuşile şi şi le trase pe mâini, apoi continuă: Nu prea mă simt în stare să călăresc astăzi, însă n-am vrut să îi dezamăgesc pe Julian şi pe Madge.

– Nu vrei să-l dezamăgeşti nici pe *papa*! exclamă atunci DeLacy.

– *Papa*! Vine cu noi?

Gândul că tatăl ei urma să fie cu ele o bucură nespus, aducându-i zâmbetul pe buze şi strălucirea în ochii ei albaştri.

– Da, vine şi el. Mi-a spus că o plimbare bună la galop o să-i facă bine, că trebuie să-şi limpezească mintea. Mama nu se duce azi la Harrogate, şi i-a invitat pe Julian şi pe Madge să ni se alăture la masă, după plimbarea călare.

– Foarte drăguţ din partea ei, aprobă Daphne din cap, încercând, în timp ce coborau împreună scările, să îşi scoată din minte imaginea atât de vie a feţei înfuriate a lui Richard Torbett, ce parcă îşi arăta colţii la ea.

Contele, Julian şi Madge aşteptau afară, lângă caii lor, discutând amiabil. Daphne şi DeLacy li se alăturară; după ce îşi salută tatăl, Daphne trecu mai departe şi le ură bun venit lui Julian şi logodnicei sale.

Madge Courtney avea un păr roşcat ce îţi sărea imediat în ochi, arăta foarte bine, fiind mai viguroasă de fel şi mai înaltă decât Julian; era o fire prietenoasă, îi plăcea să cunoască şi să stea de vorbă cu oameni noi şi era o companie plăcută.

Daphne considerase dintotdeauna că arătau cam ciudat împreună. Julian, de înălţime medie, cu un colorit mai natural şi mai deschis al părului şi cu trăsături delicate, părea mult mai tânăr decât ea. Cu toate acestea, aveau aceeaşi vârstă; Julian era introvertit şi ieşea mai puţin în evidenţă.

Julian o îmbrăţişă, cu tandreţe şi prietenie, ca întotdeauna, şi îi spuse că arăta minunat.

– Eşti atât de elegantă, Daphne, în costumul tău de călărie bleumarin. O culoare neobişnuită. Şi îmi place pălăria. Îi adaugă o notă de distincţie.

– Mulţumesc, Julian, răspunse ea cu căldură. Apoi adăugă, adresându-i-se lui Madge: Sunt atât de bucuroasă că o să veniţi să luăm prânzul împreună.

– Abia aştept, răspunse aceasta, apoi se întoarse spre DeLacy pentru a-i vorbi.

Câteva minute mai târziu, erau cu toţii în şa. DeLacy călărea pe Dreamer, iapa ei preferată, în timp ce Daphne

era călare pe Greensleeves, o iapă splendidă cu coama albă, pe care o avea de mai mulți ani, primită cadou de la tatăl ei.

În câteva minute, ieșiră din incinta grajdurilor la trap, îndreptându-se spre întinderea vastă a câmpurilor, unde puteau să-și savureze pe deplin plimbarea călare, întrecându-se la galop și făcându-și caii să se bucure de o alergare ca lumea.

În timp ce goneau pe câmpul deschis, Daphne începu să se simtă mai bine. Tatăl ei avea dreptate, aerul proaspăt îți limpezea mintea. Plimbarea călare în aer liber fusese o idee inspirată, hotărî ea și se așeză și mai bine în șa, mânându-și calul cu abilitatea și finețea ce-o caracterizau.

De îndată ce ajunseră la marginea câmpului, înviorați de cursa făcută, reduseră ritmul și își mânară caii spre stânga. O luară de-a lungul uneia dintre potecile largi, speciale pentru călărie, din dreapta pădurii cu clopoței, avansând încetul cu încetul pe drumul de întoarcere înspre Cavendon.

Era o zi frumoasă, însorită și liniștită, cu un cer albastru și fără nici un semn de ploaie. Daphne își blocă mental imaginea atacului asupra ei din pădure. Aceasta era pădurea *lor*, iar ea nu avea de gând să o evite, chiar dacă trebuia să strângă din dinți pentru a uita calvarul prin care trecuse. Însă avea să lase în urmă acest lucru. Nu o să se mai întâmple, de asta era sigură. Pământurile lor aveau să fie acum patrulate în mod regulat de angajați, mulțumită celor din familia Swann.

În timp ce mergea la trap de-a lungul potecii, în spatele lui DeLacy, bucurându-se de umbra creată de ramurile copacilor, Daphne observă că bâtlanul ei cel drăguț se întorsese. Stătea în iazul din mijlocul pădurii, iar asta îi aduse ei un zâmbet pe față. Își găsise o casă, hotărî ea.

Pe neașteptate, îl zări pe fratele lui Walter, Percy, care era paznicul-șef al domeniului de vânătoare de la Cavendon. Îl văzu pe tatăl său făcându-i semn cu capul să se apropie, iar Percy o luă la fugă. Se opri și vorbi cu contele câteva momente înainte să plece în mare grabă.

Deodată, în depărtare, se auzi sunetul strident al unui foc de armă. Alte împuşcături răsunară, speriindu-i pe toţi, îndeosebi pe cai. Greensleeves fornăi şi se cabră, apoi îşi scutură capul, speriată de zgomotul brusc. Daphne strânse cu putere frâul şi încercă să o liniştească, străduindu-se să recapete controlul asupra ei. Şi în final reuşi. După aceea văzu, spre marea ei uimire, că armăsarul lui Julian nu numai că se panicase, ci chiar o luase la fugă.

Acum calul galopa de-a lungul potecii, repezindu-se înainte şi gonind nebuneşte, fiind extrem de speriat de focul de armă. Apoi ea se simţi cuprinsă de teamă în momentul în care îl văzu pe Julian aruncat de pe cal. Se izbi cu putere de pământ, se lovi de un bolovan mare, se rostogoli până ajunse pe spate şi rămase acolo, zăcând nemişcat.

Daphne văzu că şi ceilalţi cai erau la fel de agitaţi, lovind cu copitele, scuturându-şi capetele şi cabrându-se. DeLacy încă se mai lupta cu Dreamer, încercând să o liniştească. În cele din urmă, tatăl ei recăpătă controlul asupra armăsarului său, Blackstar, spre uşurarea lui Daphne.

Calul lui Julian, încă îngrozit, nu se oprise din galop.

DeLacy şi Daphne continuară să meargă şi ele înainte tot în galop. Când se apropiară de Julian, îşi struniră caii, îi ţinură în frâu şi săriră din şa. Tatăl lor alerga şi el spre Julian, în locul în care zăcea nemişcat. În mod evident, era foarte grav rănit.

Numai Madge rămăsese călare pe calul ei, înţepenită de şoc şi de frică, incapabilă să îşi mişte vreun muşchi. Îi pierise toată culoarea din obraji, iar ochii îi erau lărgiţi de groază.

Uitându-se rapid în jur, DeLacy întrebă pur şi simplu, nu pe cineva anume:

– De unde-au venit împuşcăturile alea?

După aceea se duse să i se alăture tatălui ei, care îngenunchease lângă Julian. Contele clătină din cap.

– N-am nici cea mai vagă idee, DeLacy. Dar noi n-am scos niciodată armele în perioada asta a anului.

Îi luă pulsul lui Julian. Era slab, abia perceptibil, dar exista. Tânărul avea o paloare cadaverică, iar Charles observă că tăietura din fruntea lui era adâncă şi sângera. Avea ochii închişi; părul lui deschis la culoare era împroşcat cu sânge. Era nemişcat, aproape înţepenit, şi răsufla anevoie. Pe Charles îl cuprinse teama pentru soarta tânărului. Căzătura fusese destul de periculoasă, iar picioarele îi atârnau într-o parte, ca şi cum ar fi fost rupte.

Percy Swann veni deodată înapoi, gâfâind din cauza faptului că alergase foarte repede.

- N-au tras băieţii noştri, milord. Nici unul dintre oamenii noştri nu are arme afară, aici. Nu sunt sigur de unde au venit împuşcăturile acelea, milord.

- De pe pământul familiei Torbett, interveni Daphne, convinsă că avea dreptate. Întorcându-se pe jumătate, arătă cu mâna undeva în spatele ei. În mod clar, de-acolo s-a auzit.

Nu se putu abţine să nu se gândească că fusese Richard Torbett, care nu se dădea în lături de la mârşăviile sale. După care se uită în jos la Julian, şi o izbi starea lui şi lipsa totală a oricărui gest, a oricărei mişcări, de paloarea sa extremă. Începu să se teamă pentru el. Ştia că starea lui era gravă. Pieptul i se strânse, şi îngrijorarea începu să-i sporească în timp ce se întreba dacă el urma să-şi revină. Avea dubii. Părea atât de... *afectat*. Zăcea acolo precum o păpuşă stricată.

- Nu cred c-ar trebui să-l mişcăm pe domnul Julian, Swann, zise contele. Sau să-l cărăm de-aici. Ar putea fi periculos. Zace într-o poziţie foarte ciudată. S-ar putea să aibă gâtul rupt sau coloana vertebrală fracturată. Dacă-mi amintesc bine, avem un fel de targă improvizată la Cavendon, nu?

- Da, Lord Mowbray. A fost făcută pentru Sir Redvers Andrews, când a făcut infarct pe terenul de vânătoare, anul trecut, în august. Şi este încă acolo, în pivniţă, din câte ştiu eu. Pot să o aduc, milord, şi să mă întorc în câteva minute cu câţiva dintre pădurari.

– Mulţumesc, Swann. Pune-l pe Hanson să dea un telefon doctorului Shawcross. Ar trebui să îi spună că avem nevoie de o ambulanţă. Domnul Torbett va trebui să fie dus la spital. Cel din Harrogate este cel mai apropiat.

– Aveţi dreptate, milord, răspunse Percy şi începu să se îndepărteze.

– *Papa*, Swann ar trebui să ia calul meu, interveni Daphne. Sigur e mai rapid să călăreşti decât să alergi.

– Bună idee, Daphne. Ia calul lui Lady Daphne, Swann, spuse contele.

DeLacy se lăsă în genunchi lângă tatăl ei şi întrebă pe un ton îngrijorat:

– Crezi că Julian o să moară, *papa*?

Îi trecu prin cap că, de fapt, era posibil să fie deja mort, însă nu îndrăzni să spună asta cu voce tare.

– N-am nici cea mai vagă idee. Mă rog Domnului să nu fie aşa. A avut parte de o căzătură teribilă, foarte dură. Probabil şi-a distrus coloana vertebrală şi e posibil să aibă o rană foarte urâtă la cap. Uită-te la sângele de pe iarbă. În mod sigur este inconştient.

– Ştiu, spuse DeLacy.

În timp ce sora ei vorbea, Daphne se duse înapoi spre Madge. Ştia că trebuia să îi ofere un strop de alinare tinerei, care încă stătea pe calul ei, ca şi cum ar fi înţepenit acolo. Era precum o statuie, albă ca varul la faţă, şi arăta extrem de neobişnuit. Culoarea albă contrasta puternic cu părul ei roşcat.

Atingând-o pe braţ, Daphne o întrebă cu blândeţe:

– Poţi să descaleci, Madge? Sau ai nevoie să te ajute tata?

Madge se uită la Daphne şi, observându-i expresia plină de compasiune, începu să plângă. Lacrimile i se rostogoleau în jos pe obraji.

– N-am nevoie de ajutor, pot să mă descurc acum. Însă o să am nevoie de ajutor mai târziu... sunt sigură de asta.

Îi aruncă lui Daphne o privire tristă, clătinând din cap în semn că nu îi venea să creadă.

După ce reuşi să descalece într-un fel destul de ciudat, Madge şi Daphne se duseră spre conte şi spre DeLacy. Aceştia încă erau în genunchi pe iarbă, cu ochii aţintiţi asupra lui Julian, care arăta precum un cadavru.

Madge se lăsă în jos lângă logodnicul ei. Îi atinse faţa şi îşi trecu mâna moale peste fruntea lui.

– Sunt eu, Julian, spuse ea, trăgându-se mai aproape. Sunt aici, dragul meu, sunt aici.

El nu îi răspunse. Ea începu să plângă, iar Daphne încercă să-i aline durerea cum putea mai bine.

Chiar dacă Percy Swann şi pădurarii, precum şi restul personalului de la Cavendon se mişcaseră cu mare rapiditate şi eficienţă, trecuseră două ore până când Julian Torbett ajunse la spitalul din Harrogate. Suferise o fractură craniană şi una de coloană vertebrală, dar încă era în viaţă. Însă, înainte de ora şase a acelei zile, se stinse, fără să îşi fi recăpătat vreo clipă cunoştinţa.

Funeraliile lui Julian Baxter Torbett fură organizate de către familia sa şi se ţinură patru zile mai târziu la catedrala Ripon. Printre participanţi se numărau marile familii din Yorkshire, plus alţi prieteni, veniţi în număr foarte mare.

Contele şi contesa de Mowbray, cele trei fete mai mari ale lor şi alţi membri ai familiei Ingham fură prezenţi, stând pe scaune pe rândul din faţă al catedralei.

Femeile erau îmbrăcate în negru din cap până în picioare şi toate purtau pălării cu voal. Lady Daphne Ingham alesese o pălărie cu boruri largi cu un voal din tul negru care îi ascundea complet faţa. Se asigură că stătea în strană pe scaun între tatăl şi mama ei, unde se simţea protejată şi în siguranţă.

Nu se uită la familia Torbett nici măcar o dată.

La sfârşitul serviciului religios, însoţită de surorile ei Diedre şi DeLacy, merse şi le transmise condoleanţe mamei lui Julian şi lui Madge. După aceea ieşiră toate trei din catedrală, unde nu li se permisese accesul altor persoane, după cum îi explică Diedre ulterior.

Daphne se simţea tristă din cauza morţii premature şi nedrepte a prietenului ei din copilărie, însă nu avea nici un fel de sentimente faţă de cei din familia Torbett - cu excepţia urii, desigur, faţă de violatorul din acea familie.

Partea a doua

ULTIMA VARĂ
Iulie - Septembrie 1913

A căzut o lacrimă splendidă
Din floarea pasiunii de la poartă.
Ea vine, rândunica mea, draga mea;
Ea vine, viaţa mea, soarta mea.

Alfred, Lord Tennyson

O Dragoste Sentimentală, jumătate înger
şi jumătate pasăre,
Şi întru totul o minune şi-o sălbatică dorinţă.

Robert Browning

Însă eu, sărac fiind, am doar visurile mele;
Mi-am aşternut visurile sub picioarele tale;
Păşeşte cu blândeţe, căci calci pe visurile mele.

W.B. Yeats

capitolul 15

– S-a întâmplat ceva cu Daphne? întrebă Miles Ingham, fixând-o pe Cecily, aflată în faţa lui, cu una dintre privirile acelea ale lui foarte directe. Toţi cei din familie pe care i-am întrebat spun că este cât se poate de bine, dar eu nu cred că-i aşa. De fapt, ştiu că nu este.

Cecily îşi schimbă uşor poziţia pe pătura groasă întinsă pe pământ, rămase tăcută preţ de o clipă, apoi ridică din umeri.

– Da, pare, într-adevăr, puţin cam distantă... de cam multă vreme. Însă nu cred că *s-a întâmplat* ceva cu ea. *Sincer.*

– Te cred, fiindcă noi doi nu ne-am ascuns niciodată nimic. Dar ştii că eu sunt foarte apropiat de ea, Ceci, şi simt că pur şi simplu nu e ea însăşi. Indiferent de ce spune oricine altcineva.

Turnă limonadă în două căni vechi de argint, pe care le luase la insistenţele bucătăresei, căreia nu îi plăcea ca familia să folosească pahare de sticlă în afara casei, din cauza accidentelor anterioare. Îi dădu una din căni lui Cecily, care îi mulţumi. Miles luă o înghiţitură zdravănă de limonadă, după care se întinse după un sendviş cu castravete. Mintea îi lucra cu febrilitate. Venise acasă de la Eton de aproape o săptămână şi înţelesese imediat ce ajunsese la Cavendon că sora lui avea probleme. Ajunsese să se întrebe dacă nu cumva era bolnavă. Era apatică şi indiferentă, mai palidă decât de obicei, şi părea preocupată. Când o întrebase, ea negase cu vehemenţă că ar fi ceva în neregulă. Însă *el* nu era convins de asta.

Miles şi Cecily stăteau sub un platan mare într-o poiană de la marginea pădurii, bucurându-se de unul dintre picnicurile lor speciale. Era o dimineaţă frumoasă de vară şi totul mergea bine la Cavendon. Cel puţin aparent. Familia încerca să facă faţă bolii incurabile

a lui Anne Sedgewick şi morţii neaşteptate a lui Julian Torbett, care fusese atât de supărătoare pentru ei.

Experienţa înfiorătoare a lui Daphne rămăsese un secret cunoscut numai de familia Swann şi, drept urmare, adânc îngropat. Părinţii ei nici măcar nu ştiau că Daphne căzuse în pădure. Daphne nu spusese nimic, şi nici DeLacy nu o făcuse. Cecily, o adevărată Swann, ştia că nu trebuia să sufle o vorbă despre asta.

Cu Miles întors acasă de la Eton şi cu Guy venit de la Oxford, întreaga familie era acum reunită. În mod normal, ar fi fost cu toţii la casa din Londra pentru sezonul de vară, însă contesa îl întrebase pe conte dacă nu se putea să rămână în Yorkshire pe timpul verii. Era îngrijorată pentru sora ei şi voia să fie în zonă în caz că era nevoie de ea.

Contele, care îşi adora soţia şi voia să îi facă pe plac, fusese de acord. Nu se duseseră până la Londra nici în iunie, pentru săptămâna Royal Ascot[1].

– Crezi că-i posibil să fie atât de tăcută din cauza morţii lui Julian? întrebă Miles deodată. Bineînţeles că nu, Ceci. La urma urmei, nu au fost decât simpli prieteni – şi asta pe vremea când erau copii. Se încruntă şi îi aruncă fetei o privire nedumerită. Nu se poate să îl jelească în felul acesta, nu-i aşa?

Miles, la cei paisprezece ani ai săi, era neobişnuit de perspicace şi ştiuse mereu că Daphne nu era nici un pic interesată de Julian.

– Nu, bineînţeles că nu, nu fi prostuţ. O fi ea tristă, dar nu mai mult decât tine sau decât mine...

Ceci se opri brusc, uitându-se lung în depărtare.

– Ce este? întrebă Miles. Cunosc mult prea bine expresia asta de pe faţa ta.

– Poate că... Ei bine, a căzut în pădure acum ceva timp. A fost îngrijorată din cauza unei jelituri mai urâte de pe faţă. S-a vindecat repede, însă n-a vrut ca tatăl tău să ştie.

[1] Faimoasă cursă de cai organizată anual la Ascot, în luna iunie, pe durata a patru zile, cunoscută ca eveniment social îndeosebi pentru aristocraţi, ocazie cu care femeile îşi etalează toaletele şi pălăriile la modă (n.tr.)

Daphne nu a spus nimic despre căzătură, aşa că ăsta trebuie să fie secretul nostru, Miles. Te rog să-mi promiţi.

– Îţi promit. Înţeleg care-i problema ei, ştii bine. Tata e hotărât să o mărite cu fiul unui duce, iar ea este extrem de conştientă de frumuseţea ei. Pe de altă parte, cine nu este? Oricum, normal că n-ar vrea să ştie tata că a căzut. Ar mustra-o că n-a fost atentă. El îi tot repetă de ani de zile că frumuseţea ei este cel mai mare atu pe care îl are.

– Asta trebuie să fie o mare responsabilitate pentru ea, murmură Cecily, cu o faţă expresivă.

Miles dădu aprobator din cap.

– A făcut-o pe Daphne foarte grijulie, extrem de atentă. Ştie că nu se poate răni la faţă sau în orice altă parte a corpului. Se uită la Cecily cu privirea sa caldă şi fermă şi adăugă pe o voce joasă: Şi tu eşti frumoasă, Ceci. Aplecându-se peste mâncarea pusă în mijlocul păturii, o sărută pe obraz. Şi eşti fata mea cea specială. Eşti?

Ori de câte ori el o săruta aşa sau îi vorbea în maniera aceasta afectuoasă, Cecily se făcea brusc rozalie la faţă, şi aşa se întâmplă şi acum, roşind cu adevărat. Uitându-se la el pe sub genele lungi şi întunecate la culoare, şopti:

– Da, iar tu eşti băiatul meu cel special, nu-i aşa?

El îi oferi un zâmbet plin de afecţiune, încuviinţă din cap şi îşi termină sendvişul.

Cecily luă cana de argint, despre care ştia că fusese trimisă de Hanson la bucătărie fiindcă era uşor deformată, luă o gură de limonadă, apoi îşi îndreptă privirea spre blazonul gravat în lateral. „Trăiesc pentru a fi loial", îşi spuse ea. Cunoştea acest motto pe de rost; îl auzise toată viaţa.

Miles zâmbi spre ea, cu ochii lui albaştri plini de admiraţie pentru Cecily, alături de care crescuse şi de care nu îşi putea imagina să stea despărţit prea mult timp. Auzi un zgomot înfundat şi se uită iute în spate. Se auzeau paşi ce veneau spre ei de-a lungul aleii, iar el se întrebă cine putea fi. Sări în picioare, în alertă.

Genevra se opri brusc în momentul în care îi văzu, în mod evident luată prin surprindere.

– Au, micuţa domnişoară Swann. Şi stăpânul Ingham în persoană, care-i face curte.

Râse şi făcu o piruetă, apoi se apropie de ei, uitându-se atent la Miles.

– Lady Daphne? Cum este? întrebă ea deodată.

Miles se holbă la ea, rămas fără grai, neştiind ce să îi răspundă.

Cecily sări în picioare.

– Ce vrei să spui, Genevra? întrebă ea apăsat.

– E mai bine? întrebă Genevra.

– Nu are de ce să fie mai bine, pentru că n-a fost bolnavă! exclamă Cecily tăios, fixând-o cu privirea.

– Ştiu asta, micuţă Cecily.

Ţigăncuşa îşi mută privirea de la Cecily la Miles. Se uită lung în ochii lui şi văzu lumina din jurul lui, îi văzu destinul într-o fracţiune de secundă. Imediat, ochii ei se aţintiră asupra lui Cecily, şi simţi o strângere de inimă când surprinse o frântură din viitorul ei, aşa cum mai făcuse cu numai câteva luni în urmă.

Fără să spună nimic, Genevra se întoarse şi se îndepărtă. Se opri pentru un scurt moment, când ajunse la marginea pădurii, uitându-se lung în sus la Cavendon, cum stătea cocoţat acolo sus pe deal. Ochii i se plimbară peste ferestrele strălucitoare; luciul de pe ziduri era precum un înveliş de argint. Clipind la vederea acestei străluciri intense, închise ochii.

Când îi redeschise, marea casă arăta întunecată, ameninţătoare şi prevestitoare de rele, iar viitorul era atât de limpede în ochii ei, încât o făcu să tresară. Fu străbătută de un fior. Nimic nu-i mai apăruse vreodată atât de clar ca acum.

Genevra, ţiganca înzestrată cu darul clarviziunii, o luă la fugă pe câmp, lacrimile orbind-o în timp ce alerga. Din păcate, nu putea schimba nimic. Ceea ce era menit să se întâmple avea să se întâmple. *Che sera sera.*

capitolul 16

Alice Swann mergea de-a lungul coridorului spre dormitorul lui Lady Daphne, ducându-i trei rochii de vară

încântătoare. Acestea fuseseră modificate pentru a i se potrivi şi erau proaspăt călcate, iar Alice spera ca ele să îi aducă un zâmbet pe faţă, să o înveselească.

De-a lungul săptămânii trecute, Alice devenise tot mai îngrijorată din cauza tinerei de şaptesprezece ani, care părea pierdută, neajutorată şi lipsită de entuziasm pentru orice, până şi pentru lucrurile simple, de zi cu zi.

Când ajunse în dreptul camerei, Alice ciocăni la uşă, însă, văzând că nu primeşte nici un răspuns, răsuci de mâner - doar ca să descopere că uşa era încuiată. Trăgându-se mai aproape de uşă, spuse cu o voce joasă, dar stăruitoare:

- Lady Daphne, sunt eu, doamna Alice. Lăsaţi-mă, vă rog, să intru. Am venit cu rochiile dumneavoastră.

Fiindcă nu primi nici un răspuns, Alice ciocăni din nou, de data asta puţin mai tare. Se auziră nişte sunete înfundate dincolo de uşă, apoi cheia se învârti în broască. Uşa se întredeschise, iar Alice se strecură înăuntru cu rapiditate. Când văzu starea în care era Daphne, se alarmă şi încuie uşa imediat.

Fata stătea acolo, oropsită şi nearanjată. Era limpede că plânsese, avea ochii roşii, părul ciufulit şi hainele aruncate parcă la întâmplare pe ea.

- Ce s-a întâmplat, Lady Daphne? întrebă Alice în timp ce străbătea camera spre ea.

Daphne nu spuse nimic, ci rămase locului privind în gol, indiferentă la Alice, cu disperarea şi groaza întipărite pe chip. Dădu să spună ceva, dar se opri brusc.

Alice îi arătă rochiile.

- Uitaţi, Lady Daphne, rochiile de vară din şifon. Sunt pregătite pentru petrecerile ce vor veni. O să arătaţi minunat în ele, sunt sigură.

- Mulţumesc, şopti Daphne şi se cufundă din nou în muţenie.

Alice se duse spre dulapul de haine, atârnă umeraşele pe bară şi închise uşa. Se întoarse la loc în mijlocul încăperii, o apucă pe tânără de cot şi o conduse discret spre canapea.

– Vă rog să staţi jos, Lady Daphne, şi să-mi spuneţi care-i problema. Ştiţi că o să vă ajut dacă pot şi mai ştiţi şi că puteţi avea încredere în mine.

Daphne deveni brusc agitată, de parcă ar fi fost în primejdie. Pe obrajii ei palizi începură să se rostogolească lacrimi mari, care i se prelinseră pe mâinile încleştate în poală. Alice observă că tremura şi că avea o privire atât de îngrozită, încât lui Alice i se făcu frică. Ceva îngrozitor, absolut îngrozitor se petrecuse. Simţi o durere apăsătoare în zona inimii şi se rugă la Dumnezeu ca temerea ei cea mai rea să nu fie pe cale să devină realitate. Alice îşi trase un scaun, se aşeză şi se întinse în faţă. Luă una din mâinile lui Daphne şi o ţinu strâns în ale ei.

Vocea îi era caldă şi blajină când îi spuse:

– Respiraţi adânc, Lady Daphne, şi spuneţi-mi de ce sunteţi atât de tulburată.

Lady Daphne Ingham, a doua fiică a contelui de Mowbray, marea frumuseţe a familiei, de la care se aştepta atât de mult, nu putea să vorbească. De zile bune fusese într-o stare năucitoare de neîncredere, abia reuşind să funcţioneze relativ normal, şi începea să nu mai poată găsi scuze pentru că petrecea atât de mult timp singură la ea în cameră. Nu ştia ce să facă sau cui să i se adreseze, cu excepţia doamnei Alice, care îi spusese să nu se încreadă în nimeni cu excepţia părinţilor ei şi a familiei Swann. Dar la părinţii săi nu se putea duce. Era ceva de neconceput.

Încercând să-şi controleze simţurile ce parcă îi pluteau în neant, Daphne îşi căută pe bâjbâite batista în buzunar şi îşi şterse ochii. Se uită la Alice Swann şi încuviinţă din cap, însă descoperi încă o dată că nu putea să vorbească. Cuvintele pur şi simplu nu îi ieşeau din gură. Era incapabilă să le rostească.

Aplecându-se mai mult spre tânără, Alice o întrebă şoptit:

– Sunteţi însărcinată?

Daphne se trase repede înapoi, holbându-se la Alice, cu o expresie îngrozită întipărită pe faţă. Începu să tremure necontrolat. Lacrimile umplură iarăşi ochii ei albaştri. Apoi începu să plângă în hohote. După care,

în mod neașteptat, se întinse spre Alice, care o trase mai aproape de ea și o ținu strâns în brațe, încercând să o liniștească, înțelegând pe deplin temerile fetei.

– Nu mi-a venit ciclul de două ori, iar acum mi-e greață în fiecare dimineață, răspunse ea cu glas pierit.

„O, Dumnezeule mare, ăsta-i un adevărat dezastru", se gândi Alice. „Și-acum ce-o să facem?" O fiică de conte însărcinată în afara căsătoriei... Era o nenorocire pentru orice familie, dar era cu atât mai rău cu cât familia respectivă era mai de vază. Membrii familiei Ingham aveau să fie distruși când aflau. „Charlotte", se gândi ea, „trebuie să mă duc la Charlotte. Numai ea poate să rezolve asta, să îi ajute pe conte și pe contesă. Ei au mare încredere în ea, iar ea este foarte deșteaptă."

Eliberând-o pe Daphne din îmbrățișarea strânsă, Alice spuse:

– E o problemă cumplită, știți și dumneavoastră asta la fel de bine ca mine. Dar cred că putem să prevenim un dezastru pentru familie dacă ne ocupăm de ea cum se cuvine.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Daphne, tamponându-și ușor ochii cu batista. Cum să ne ocupăm de ea? Starea... în care mă aflu nu o să dispară așa, pur și simplu.

– Nu, așa e, însă există modalități de a *masca* această stare, ca să-i spunem așa. Modalități de a face lucruri certe... *invizibile*.

Daphne își mușcă buza, clătinând din cap.

– Părinții mei o să fie furioși, îndeosebi *papa*...

– Haideți să nu ne gândim la asta chiar acum, Lady Daphne, o întrerupse Alice. Pentru moment, lăsați lucrurile pe seama familiei Swann. Trebuie să vorbesc cu Charlotte. Ea o să se gândească la o strategie, vă promit. Între timp, vreau să faceți ceva pentru mine și pentru dumneavoastră. Și asta este foarte important.

– Ce doriți să fac, doamnă Alice? Aș face orice ar fi de ajutor.

– Vreau să vă reveniți și să vă controlați din nou emoțiile. Și asta fără întârziere. *Acum*. În după-amiaza asta. Vreau să afișați o imagine pentru toți ceilalți – una credibilă.

– Nu sunt sigură că înţeleg, zise Daphne încruntată.

– Întotdeauna aţi fost o mică actriţă talentată, în toate scenetele ce au avut loc în familie de-a lungul anilor. Acum vreau să jucaţi un rol în toată regula. Rolul vieţii dumneavoastră. Trebuie să vă comportaţi pe cât posibil normal şi să fiţi extrem de frumoasă. De fapt, să radiaţi. Trebuie să vă păcăliţi familia. Nu trebuie să-i treacă nimănui prin cap că este ceva în neregulă sau că sunteţi bolnavă ori nefericită. Nu puteţi să umblaţi pe-aici în starea asta deplorabilă sau să rămâneţi zăvorâtă în cameră. Altfel, vor intra cu toţii la bănuieli şi se vor întreba dacă sunteţi cumva bolnavă.

– Da, da, înţeleg ce vreţi să spuneţi. Şi o să fiu eu însămi, o să mă comport normal, vă promit. Însă ce-o să facem cu privire... la celălalt lucru? întrebă ea îngrijorată şi temătoare.

– După cum v-am zis, o să vorbesc cu Charlotte, iar ea o să se ocupe de tot. Asta-i tot ce pot să vă spun pentru moment. Ascultaţi-mă cu atenţie, milady. Totul depinde de dumneavoastră şi de comportamentul dumneavoastră. Nimeni – şi vreau să spun *absolut nimeni* – nu poate suspecta ceva. Păstrarea secretului este cheia reuşitei. Înţelegeţi asta, nu-i aşa, Lady Daphne? Nu puteţi să vă confesaţi nimănui.

– Ştiu asta, doamnă Alice. Se aşează mai bine în scaun şi îşi îndreptă poziţia corpului. Să nu spun la nimeni. Să n-am încredere în nimeni.

Alice dădu aprobator din cap şi se ridică de pe scaun. Traversă încăperea, dar se opri înainte să ajungă la uşă. Întorcându-se, spuse cu multă blândeţe:

– Familia Swann o să vă protejeze, milady. Trebuie să vă amintiţi asta când vă simţiţi descurajată sau îngrijorată.

Ceainicul şuiera în momentul în care Alice deschise uşa de la intrare a casei lor din satul Little Skell şi pătrunse înăuntru. Cecily era în bucătărie pregătind ceaiul, iar Alice observă cât de frumos fusese aşezată masa. Totul era pregătit pentru ele două, şi în aer plutea un amestec de mirosuri delicioase.

– Ai întârziat puţin, mami, spuse Cecily, zâmbindu-i mamei ei. Te-am aşteptat o grămadă.

– A trebuit s-o ajut pe Lady Daphne să probeze rochiile de vară din şifon, improviză Alice. Şi trebuie să spun că arată minunat în ele.

– Ei, ea e atât de frumoasă! Însă Miles îşi face griji din pricina ei, se trezi Cecily spunând, dar apoi se opri, dorindu-şi să nu fi adus asta în discuţie.

Pe Alice o luă pe nepregătite acest comentariu, însă nu lăsă să i se schimbe în vreun fel expresia feţei. În schimb, îşi scoase haina din bumbac şi începu să îşi facă de lucru prin bucătărie, permiţându-i lui Cecily să termine ce avea de făcut. Însă mintea lui Alice se învârtea ca o sfârleză. Miles era foarte apropiat de Daphne şi era firesc să observe orice fel de schimbare apărută la ea. Nu putea decât să spere că nimeni altcineva nu o mai făcuse. „Trebuie să ne mişcăm repede, să înăbuşim din faşă orice pornire", se gândi ea şi se aşeză la masa de bucătărie.

– De ce este Miles îngrijorat din pricina lui Lady Daphne? întrebă ea după ceva vreme.

– Are impresia că nu e în apele ei. „Apatică" a fost cuvântul folosit de el, adăugă Cecily, nedorind să înrăutăţească lucrurile repetând chiar totul.

În mod sigur nu voia ca mama ei să ştie că îi spusese lui Miles că Daphne căzuse în pădure. Alice avea să se supere dacă afla asta.

– Cred că *n-a prea fost* în apele ei, admise Alice în final, încercând să pară detaşată. Mi-a spus că îi tot dă târcoale o răceală... Nu pot decât să spun că starea ei de sănătate era mult mai bună când a probat rochiile, minţi ea şi schimbă imediat subiectul.

Mai târziu, Alice nu se putu abţine să nu se gândească că fusese un lucru bun că stătuse azi de vorbă cu Daphne, pentru că astfel reuşise, probabil, să prevină o criză în sânul familiei, o explozie de proporţii însemnate.

Cecily făcuse plăcintă cu ou şi bacon. În timp ce mâncau, Alice îşi lăudă fiica pentru deliciosul preparat. Un pic mai târziu, aduse vorba despre Miles Ingham, căci voia să afle mai multe.

– Aşadar, cum a fost picnicul tău cu Miles? întrebă ea cu un zâmbet cald.

– Plăcut, mami. Deşi lui DeLacy nu i s-a dat voie să vină. A trebuit să meargă cu mama ei şi cu Diedre... la dentistul din Harrogate.

– Da, aşa am auzit şi eu. Contesa s-a dus să-şi viziteze sora în timp ce fetele erau la doctorul Potts. Biata doamnă Sedgewick! Am auzit că nu s-a simţit prea bine în ultimele câteva săptămâni. Este foarte bolnavă, mi-a spus bucătăreasa.

– Miles a spus că starea precară de sănătate a mătuşii lui o afectează foarte mult pe mama lui şi că nu pare interesată de nimic altceva.

Alice bău o gură de ceai, cu un aer meditativ. Pe cât de cumplită şi de tristă era, boala aceasta din sânul familiei se dovedea într-o anumită măsură o binecuvântare, căci ajuta la mascarea celeilalte nenorociri. Îi distrăgea atenţia contesei, care nu observase apatia fiicei sale – după cum descrisese Miles starea surorii lui – sau că era ceva în neregulă cu frumoasa familiei. Daphne fusese norocoasă că evitase astfel privirea cercetătoare a mamei sale.

– Mi-a spus Miles că vărul contelui, Hugo Stanton, o să sosească în curând pentru o vizită de weekend, i se confesă Cecily mamei sale, înainte să îşi termine felia de plăcintă cu ou şi bacon.

– Tatăl tău mi-a vorbit despre asta mai deunăzi, îi răspunse Alice şi continuă: Trebuie să mă reped peste drum să discut puţin cu mătuşa Charlotte, Ceci. Însă mai întâi o să te ajut să strângi masa.

– Nu, nu, mami, pot să fac eu asta. Tu ai cusut toată ziua. Probabil eşti epuizată. Ştii bine că-ţi obosesc ochii.

Alice îi zâmbi plină de dragoste. Cecily era o fată minunată. Şi într-o bună zi avea să plece de la Cavendon, să-şi câştige traiul, devenind faimoasă undeva în lumea largă. O să fie designerul unor haine extraordinare, o să ajungă cineva. Alice ştia asta în străfundul sufletului ei; ştia cât de talentată şi cu adevărat iscusită era fiica ei şi că era menită să se bucure de succes.

capitolul 17

Hanson stătea la el în birou, fixând cu privirea calendarul de pe masa de lucru. Era vineri, 11 iulie, iar vinerea viitoare, la numai o săptămână distanţă de ziua aceea, aveau să organizeze prima serată a sezonului estival. Acest eveniment era, de regulă, întâmpinat cu mare entuziasm. Însă anul acesta lucrurile nu stăteau la fel, iar el era dezamăgit şi puţin îngrijorat.

Majordomul oftă în timp ce se uita în jos la dată, întrebându-se ce fel de serată avea să mai fie şi aceasta. Contesa era mult mai concentrată asupra bolii surorii sale decât asupra evenimentului ce se apropia, în timp ce contele îşi făcea griji cu privire la soţia sa şi la starea ei mentală.

Lady Diedre era mai rezervată şi mai distantă ca niciodată şi părea tulburată şi confuză, în timp ce Lady Daphne îşi petrecuse zilele abătută şi prost dispusă, părând tot timpul gata să izbucnească în lacrimi. Se întreba cât de mult avea de-a face modul ei de a se manifesta cu moartea lui Julian Torbett. El, unul, nu avea un răspuns la asta.

Slavă Domnului, favorita familiei revenise cumva la viaţă în ultimele două zile şi începuse să fie din ce în ce mai mult ea însăşi, aşa cum fusese odinioară. De-atunci arăta încântător, părea plină de viaţă, zâmbind la toată lumea şi redevenind minunata Lady Daphne cu care erau obişnuiţi şi pe care o iubeau cu toţii.

Hanson fusese întristat de moartea atât de tragică a tânărului Julian Torbett. Pădurarii şi grădinarii încă mai vorbeau despre împuşcăturile de armă ce se auziseră din senin şi nu fuseseră trase de nici unul dintre oamenii lor. Era un mister care tulburase pe toată lumea.

Însă împuşcăturile fuseseră trase totuşi de cineva, iar rezultatul fusese moartea unui tânăr... din cauza faptului că animalul călărit de el fusese speriat într-un hal fără de hal de împuşcături, motiv pentru care o luase la goană în mod necontrolat şi îl azvârlise din şa.

Cei din familia Torbett transmiseseră regretele lor profunde că nu puteau participa la serată. Întreaga

familie era în doliu şi îşi anulase toate aranjamentele şi obligaţiile.

Toată lumea din zonă era circumspectă cu privire la familia Torbett, considerându-i o familie de oameni aroganţi şi snobi, cărora li se urcase prea tare la cap poziţia lor actuală. Din acest motiv, Henry nu era nemulţumit în mod special de faptul că ei aveau să fie absenţi. Lui doar îi părea rău pentru tânărul care murise înainte să apuce să îşi trăiască viaţa. Fusese cel mai drăguţ dintre cei trei fii ai familiei Torbett. Alexander era un beţiv patetic, iar Richard, cel mai mare dintre ei, era un tip obsedat de disciplină, un individ complet nesuferit şi antipatic pentru tot personalul.

Henry Hanson luă un creion roşu şi trase o linie peste numele lor, tăindu-i de pe listă. „Mare pagubă-n ciuperci", se gândi el.

După aceea, majordomul studie listele de şampanii şi vinuri, pe care el şi contele le întocmiseră săptămâna trecută. Încuviinţă din cap. Alegerile făcute erau bune. Trecu mai departe, la meniul pentru serată. Acesta fusese pregătit de bucătăreasă, care cunoştea gusturile şi preferinţele familiei şi pe cele ale oaspeţilor. Contele fusese cel care îşi dăduse acordul, deoarece contesa fusese în Harrogate.

Un ciocănit brusc în uşă îl făcu pe Hanson să îşi înalţe capul.

– Intră, strigă el.

O secundă mai târziu, Lady Daphne apăru în pragul uşii. În momentul în care o văzu, el sări în picioare.

– Bună dimineaţa, milady! exclamă el surprins, apoi se uită lung la tânăra care o însoţea şi care ţinea un copil mic în braţe.

Conştientă de faptul că îl luase complet prin surprindere, Daphne îi explică:

– Îmi pare rău să te deranjez, Hanson, însă m-am întâlnit din întâmplare cu această tânără în grădina din spate. O căuta pe Peggy Swift. E sora lui Peggy, şi trebuie să vorbească numaidecât cu ea despre o problemă de familie.

– Înţeleg, îi răspunse Hanson, ocolind masa de lucru, cu ochii pironiţi asupra tinerei.

Era îmbrăcată simplu, dar îngrijit, şi semăna, într-adevăr, cu Peggy.

– Vino, te rog, pe-aici. O să te duc în încăperea de zi a servitorilor, şi poţi să stai acolo în timp ce noi o căutăm pe Peggy. Cum te chemă, dacă nu te deranjează că te întreb?

– June, domnule Hanson. Doamna June O'Sullivan. Soţul meu m-a adus la Cavendon de la Ripon. Călare, la trap. Acum aşteaptă afară.

– Vino după mine, spuse Hanson înclinându-şi capul şi îi deschise calea de-a lungul coridorului. Constată cu surprindere că Lady Daphne era în continuare cu ei, aşa că se întoarse spre ea. Vă mulţumesc, milady, ca aţi adus-o pe doamna O'Sullivan la mine, însă acum pot să mă ocup personal de dumneaei.

– O, e în regulă, Hanson. Nu mă deranjează să stau cu doamna O'Sullivan până când vine Peggy.

Îi zâmbi tinerei femei, care părea trasă la faţă şi foarte obosită:

– Te rog să stai jos. Pot să-ţi aduc un pahar cu apă sau altceva de băut?

– Oh, nu, vă mulţumesc, milady. Sunt bine. Însă o să stau jos dacă nu vă deranjează, mulţumesc foarte mult. Copilul este puţin cam greu. Zâmbi uşor. Aşa sunt băieţii.

Deşi Hanson nu era prea încântat de ideea ca Lady Daphne să zăbovească aici, în partea aceasta a casei destinată servitorilor, cu o rudă a uneia dintre slujitoare, era suficient de deştept ca să nu îşi arate sentimentele. Aşa că dispăru în grabă în căutarea doamnei Thwaites.

Daphne continuă să stea în pragul uşii de la holul servitorilor şi, întrucât tăcerea lăsată se prelungea, o întrebă:

– Cât are cel mic?

– Are optsprezece luni şi e foarte bine, Lady Daphne.

– Şi cum îl cheamă?

– Kevin, milady. Urmă un scurt moment de pauză, apoi ea spuse, afişând din nou un zâmbet timid: Patrick,

soţul meu, este irlandez. Aşa că, în mod evident, am ales un nume irlandez.

Înainte să poată răspunde, Daphne auzi zgomot de paşi alergând de-a lungul coridorului, şi Peggy Swift intră în grabă în încăpere, uşor agitată, cu o expresie îngrijorată pe faţă. Când îşi văzu sora, se duse în grabă spre ea şi îi cuprinse cu braţele atât pe ea, cât şi pe cel mic. După care se uită în jos la copil şi îi mângâie obrazul cu degetul.

În acea clipă, Daphne înţelese că Peggy era mama acelui copil, nu June. Pe faţa ei se reflectau o asemenea adoraţie şi dragoste maternă, încât acest lucru era mai mult decât evident. Daphne continuă să se uite la ea, întrebându-se care anume era situaţia ei de fapt.

Ca şi cum Peggy ar fi devenit cumva conştientă de privirea fixă şi cercetătoare a lui Daphne, se răsuci şi se uită lung la Daphne, după care se făcu roşie la faţă.

„Ştie la ce mă gândesc", îşi dădu seama Daphne şi se întrebă cum s-o facă pe tânăra servitoare să nu se simtă prost.

– Nepoţelul tău este un băieţel adorabil, Peggy, spuse ea şi se trase dincolo de pragul uşii. Acum o să vă las singure. Bănuiesc că aveţi lucruri de discutat.

Cu un alt zâmbet şi o înclinare uşoară a capului, plină de graţie, ea o porni în grabă pe coridor spre scările din spate şi urcă.

Câteva zeci de secunde mai târziu, era deja în sera de flori, încăperea ei favorită, unde să prăbuşi într-un scaun, gândindu-se încă la Peggy Swift şi la June. Nu se putuse abţine să nu îşi concentreze atenţia asupra lui June, pe care o găsise rătăcind de colo-colo în spatele casei. Ştiuse că era ceva în neregulă încă din momentul în care June vorbise cu ea, întrebând de Peggy. Iar acum era şi mai convinsă de acest lucru. Toată lumea ştia că nu este bine să cauţi o rudă în timpul serviciului. Asta nu se mai întâmplase niciodată. Aşadar, exista o problemă. O problemă serioasă. I se rupea inima de Peggy. Probabil că soţii O'Sullivan nu mai puteau să aibă grijă de copil...

Gândurile lui Daphne zburară în altă direcţie în timp ce ea se lăsă pe spate pe nişte perne... şi se gândi la propriul ei necaz. Era însărcinată şi nemăritată, aşa cum mai mult ca sigur fusese şi Peggy. Diferenţa era că ea provenea dintr-o familie bogată şi puternică care putea să o ajute cu problema ei şi care avea să facă asta cu multă afecţiune. Cel puţin Charlotte Swann o asigurase de acest lucru. Dar oare Charlotte avea dreptate? Nu era sigură de asta. „Aruncă o pietricică într-un lac şi uită-te cum micile valuri concentrice, apărute instantaneu, se propagă în jur, se gândi Daphne. Eu sunt o pietricică, iar valurile sunt pe cale să se răspândească din ce în ce mai mult în jur. Şi viaţa mea nu va mai fi niciodată la fel." Probabil violul ar fi putut fi ascuns. Dar oare şi sarcina? Era puţin probabil.

– E drăguţă, spuse June, luând o gură din cana de ceai pe care Peggy tocmai i-o adusese de la bucătărie.

– Te referi la Lady Daphne?

– Da, desigur. Dar şi bucătăreasa este drăguţă. Vrei să-l ţii pe Kevin pentru un minut, Peg? Ca să-mi pot bea ceaiul.

– Cum să nu, dă-mi-l mie, răspunse ea şi luă copilul în braţe.

Însă nu se aşeză pe scaun. Bucătăreasa îi spusese deja să termine repede ce avea de făcut. Vizitatorii nu erau priviţi cu ochi buni, o avertizase ea.

– Doamna Thwaites a venit la bucătărie să întrebe de ce eşti aici, îi spuse ea surorii sale.

June încuviinţă din cap în semn că înţelege.

– Ce i-ai spus?

– I-am zis că ai nevoie de semnătura mea pe un document care are legătură cu ferma lui tata. Aşa că o să-l semnez când o să-ţi termini de băut ceaiul.

– Mulţumesc, Peg, că eşti atât de bună să renunţi la partea ta, iar noi apreciem asta. Patrick o să facă o treabă bună cu ferma, şi bineînţeles că-i şi casa ta, oricând ai nevoie.

– Ştiu asta, spuse Peggy încuviinţând din cap, căci înţelesese chiar de la începutul căsătoriei lor că într-o

bună zi aveau să-şi dorească ferma. Oricum, la ce i-ar folosi ei o fermă? Oricum n-ar fi fost în stare să se ocupe de ea. Cu toate astea, se foloseau de copil pentru a o determina să le cedeze jumătatea ei. Nu era atât de proastă pe cât o credeau. Nu fusese proastă decât atunci când îi cedase lui Andy Newson, care o făcuse să creadă că aveau să întemeieze o familie, iar după aceea fugise de ea mâncând pământul. Patru mii cinci sute de kilometri, mai exact, deoarece plecase în America.

Peggy se uită în jos la fiul ei şi îi zâmbi, îi atinse obrazul, îl pupă pe nas. Era un copil nemaipomenit. Avea încredere în sora ei când venea vorba despre copil. June avea să îl iubească, să-l crească şi să-l educe, să-i poarte de grijă. Nu avea nici un fel de îndoieli cu privire la asta.

- Lady Daphne este cea de care te ocupi? Eşti camerista ei? întrebă June, învinsă de curiozitate.

- Nu, sunt mai mult un fel de fată în casă, bună la toate. Toate cele patru fete D sunt drăguţe, dar...

- Cine sunt cele patru fete D?

Peggy zâmbi larg.

- Diedre, Daphne, DeLacy şi Dulcie. Cele patru fiice ale contelui. Toate frumoase în felul lor, însă teroarea cea mare este Dulcie. La cinci ani, zici că are cincisprezece şi este o obrăznicătură.

Comentariul o făcu pe June să zâmbească şi să clatine din cap.

- Unele fetiţe aşa sunt, se maturizează înainte de vreme. Aşadar, *chiar* îţi place aici la Cavendon?

- Se poate zice că-mi place, da. Menajera casei este foarte drăguţă şi la fel şi bucătăreasa. Ridică din umeri. Lacheii sunt însă plini de ei, se cred mari şi tari.

- Am avut impresia că este unul de care-ţi place.

- Da, Gordon Lane. E un tip agreabil, care-a fost bun cu mine şi nu este prea îngâmfat.

- Ai grijă, Peg, o avertiză June, uitându-se sugestiv la sora ei.

Peggy se îmbujoră.

- N-o s-o apuc din nou pe calea aia, de asta te asigur. Făcu o pauză, îşi ciuli urechile, după care îi dădu în grabă copilul înapoi lui June. Dă-mi documentul să-l

semnez. Haide, mişcă-te repede. Îl aud pe Hanson cum vine pe coridor încoace. Conduce locul ăsta cu o mână de fier. N-o să-i convină că încă eşti aici. O să spună că pierd vremea.

– Trebuie să avem doi martori când semnezi, strigă June, punând plicul pe masă.

– O, Dumnezeule! Nu!

Peggy deveni agitată când Hanson intră în mare grabă în holul servitorilor, părând oarecum iritat.

– Ce se petrece aici? întrebă el, uitându-se suspicios la Peggy. Sora ta a stat deja mai mult decât se cuvine. Iar tu lipseşti de la îndatoririle tale, Swift.

– Da, ştiu. Îmi pare atât de rău, domnule Hanson. Trebuie să semnez hârtia asta, un document legal. Însă am nevoie de doi martori, se plânse ea, părând deodată extrem de panicată.

Nerăbdător să scape de femeie şi de copil şi să o vadă pe Peggy Swift înapoi la treabă, Hanson exclamă:

– Ei bine, atunci lasă-mă să iau un toc şi-o să semnez. În plus, o s-o aduc şi pe doamna Thwaites cu mine. De îndată ce-am rezolvat cu documentul, sora ta trebuie să plece. Imediat.

– Am înţeles, vă mulţumesc, domnule Hanson. Vă sunt foarte recunoscătoare.

capitolul 18

Familia Ingham era într-o situaţie extremă, ca şi cum ar fi fost la marginea unei prăpăstii. Un singur pas greşit putea să se dovedească fatal. Şi, dacă aveau să cadă, urmau să fie pierduţi pentru totdeauna.

„Prăbuşirea casei de Ingham", se gândi Charlotte. „Nu, nu, nu pot să permit să se întâmple aşa ceva. Nu pot să fiu singura Swann în mai bine de o sută şi şaizeci de ani care să dea greş în îndeplinirea responsabilităţilor care-i revin. Încă din 1749 familia Swann a protejat familia Ingham, începând cu strămoşul meu James Swann, vasalul lui Humphrey Ingham, primul conte de Mowbray. Trebuie să fac nişte trucuri, să scot ceva din

pălărie precum magicienii", își spuse ea. „Nu pot să ezit, nu am voie să dau greș."

Dar știa că nu putea să facă să dispară sarcina, așa pur și simplu, pocnind din degete. Nu exista decât o singură soluție: trebuia să o ascundă, să o camufleze și să păstreze secretul asupra ei. Și avea nevoie de un plan infailibil pentru asta.

Charlotte oftă în sinea ei în timp ce continua să meargă, cu mintea plină de gânduri și de nenumărate posibilități. Se uită în jur, și parcul i se păru minunat în această dimineață însorită de iulie. Își făcuse obiceiul de-a o lua pe aici, evitând drumul nepietruit, plin de praf, ce venea din sat. Acela era mai scurt, însă nu la fel de plăcut de parcurs.

Când ajunse la grădina de trandafiri, îngrădită de jur împrejur, împinse ușa grea de lemn până o deschise și intră, apoi se așeză pe un scaun masiv de grădină și inspiră profund parfumul de trandafiri. Aceștia erau în plin proces de înflorire și împrăștiau un parfum îmbătător, aproape copleșitor. Însă trandafirii erau florile ei preferate.

Lăsându-se pe spate în scaunul de lemn, Charlotte închise ochii, relaxându-se puțin, concentrându-se asupra unei probleme insurmontabile: o fată nemăritată, însărcinată, fiica de șaptesprezece ani a unuia dintre cei mai importanți conți din Anglia, provenind dintr-o familie de frunte și foarte influentă; o mare frumusețe, de la care toți se așteptau să realizeze lucruri importante pentru ei printr-o căsătorie grandioasă cu fiul unui duce.

Visul tatălui ei... un vis distrus acum, și asta într-o clipă de o violență de neconceput.

Charlotte simți un fior prin tot corpul și își închise strâns ochii, nedorind să lase lacrimile să i se prelingă pe obraji. Și chiar *era* pe punctul de a izbucni în lacrimi. Aceasta era o tragedie teribilă, sfâșietoare, iar fata nu putea fi învinovățită pentru asta. Era o victimă nevinovată. Un maniac turbat, un pervers violase o tânără inocentă, îi răpise întreaga viață. Viitorul lui Daphne *chiar* avea să fie distrus... dacă nu o salva Charlotte.

„Daphne. Biata Daphne", se gândi Charlotte, văzând-o cu ochii minții... Imaginea ei din urmă cu o zi fusese memorabilă. Arătase cu-adevărat frumoasă, iar Charlotte fusese atât de uimită pentru moment, încât își ținuse răsuflarea când Daphne ieșise pe terasă pentru a vorbi cu ea în dimineața aceea.

Purta o rochie de culoarea piersicii, al cărei guler se termina cu o glugă, cu volane de la brâu până jos la tiv și cu mâneci lungi ce-i dădeau un aer grațios. Culoarea în sine îi scotea în evidență tenul rozaliu și ochii albaștri. Charlotte își dădu seama, exact în acel moment, că un tânăr, orice bărbat, ar fi fost copleșit de admirație față de ea, prins în mreje de frumusețea și de farmecul ei diafan.

Rochia vaporoasă de culoarea piersicii, fața ei zâmbitoare, buna ei dispoziție... toate acestea erau rezultatul strădaniei lui Alice, care îi spusese totul lui Charlotte imediat ce aflase despre sarcină.

– I-am explicat lui Daphne că trebuie să joace rolul vieții ei în următoarele câteva zile, până când o să ticluiești tu un plan. I-am spus că nu poate să dea greș.

„Și nici eu, la rândul meu, nu pot să dau greș", își reaminti Charlotte în timp ce ieșea din grădina de trandafiri, întorcându-se în grabă la Cavendon, cocoțat acolo sus, pe dealul ce domina ținutul Dales, cu ferestrele strălucindu-i în lumina puternică a soarelui ce bătea dinspre nord.

Știa că Charles și Felicity o așteptau. Cu o zi în urmă, îi întrebase dacă putea să se vadă cu amândoi astăzi, ca să discute despre ceva foarte important.

Cu relaxarea ce-l caracteriza, Charles fusese de acord și nici măcar nu întrebase despre ce anume era vorba. În plus, îi spusese că Felicity urma să fie la Cavendon fiindcă nu avea să se ducă la Harrogate. Din câte se părea, singurul copil al lui Anne Sedgewick, Grace, și soțul lui Grace, Adrian, sosiseră în cele din urmă de la Cairo, iar acum stăteau cu ea.

Mai târziu, Charlotte se întâlnise din nou cu Daphne pe terasă și îi ceruse să fie disponibilă a doua zi. Fata era îngrozită să dea ochii cu părinții ei, chiar dacă era

complet inocentă şi nu se făcea vinovată de nimic. Şi totuşi, era atât de îngrozită, încât se transformase brusc într-o epavă din punct de vedere nervos, aşa că, atunci când Charlotte se oferise să vorbească mai întâi doar ea cu părinţii lui Daphne, aceasta acceptase bucuroasă. Deşi plină de îngrijorare din pricina întâlnirii, era mult mai calmă când Charlotte plecase în final acasă, mai târziu în acea după-amiază.

Charlotte se uită la ceasul de buzunar cu lănţişor în vreme ce se ducea spre uşa din spate a casei. Nu era decât zece şi zece minute. Avea timp să bea rapid o cană de ceai şi să stea puţin de vorbă cu Hanson înaintea întâlnirii stabilite.

Când intră în bucătărie, bucătăreasa se lumină la faţă când o văzu.

- Charlotte! Este nemaipomenit să te văd, dragă! Eu ştiu că tu întotdeauna vii şi pleci, însă nu bagi niciodată capul aici, cel puţin nu în ultima vreme, am dreptate?

Charlotte se duse spre bucătăreasă, îi luă mâinile cu afecţiune şi i le ţinu un moment în ale ei.

- Nu-mi place să vin să te deranjez când ai atât de multe de făcut. Dar azi am câteva minute la dispoziţie, înainte să mă întâlnesc cu Lord Mowbray, aşa că mi-am zis că trebuie să vin şi să te salut.

- Ei bine, atunci, hai să bem nişte ceai. Sau preferi o ceaşcă de cafea? Tocmai am făcut un ibric.

- De ce nu? Sună foarte bine, doamnă Jackson.

- Ştii că micuţa Cecily începe să îţi semene din ce în ce mai mult pe zi ce trece, Charlotte? O să fie la fel de frumoasă ca tine, spuse bucătăreasa îndreptându-se spre aragaz şi turnând cafeaua, după care aduse ceştile la masă. O scumpete de fată, asta e.

- Da, ştiu, e o scumpă, încuviinţă Charlotte şi luă o gură de cafea. Şi este atât de talentată... Nu-mi vine să cred cât de îndemânatică este când are un ac cu aţă în mână.

- Lady Daphne crede că într-o bună zi o să ajungă creatoare de rochii. La Londra, a zis ea. De asta ce mai spui? Doamna Jackson îi aruncă lui Charlotte o privire

plină de înţeles. Şi chiar a reuşit să repare rochia aia stricată cu cerneală!

– Aşa am auzit şi eu, spuse Charlotte zâmbind.

Apropiindu-se şi mai mult, bucătăreasa îi spuse în şoaptă:

– Doamna Sedgewick s-a simţit rău de tot şi continuă să se simtă tot aşa! Iar contesa şi-a ieşit din minţi de îngrijorare. Însă lucrurile par să se liniştească acum. Oh, iar nepoata contesei s-a întors din Egipt.

– Da, am aflat. Charlotte luă din nou ceaşca de cafea şi mai sorbi o înghiţitură. Nu prea sunt multe secrete în casa asta.

– Aşa e, foarte adevărat. N-am nici o îndoială că ai aflat că stăpânul Hugo va veni în vizită. Întotdeauna mi-a plăcut de băiatul ăsta, chiar aşa. Păcat c-a fost trimis în ţinuturile alea sălbatice.

– S-a dus la New York, doamnă Jackson, nu în Africa cea neagră. Din câte se pare, mai toată lumea abia aşteaptă să-l revadă.

– Asta cam aşa-i, da.

Bucătăreasa se grăbi spre oalele care dădeau în fiert, le scoase capacele, se uită atentă înăuntru şi amestecă într-una dintre ele.

– Mi-e teamă că trebuie să plec, doamnă Jackson, zise Charlotte. Vă mulţumesc pentru cafea. A fost bună şi a venit la ţanc.

Bucătăreasa îi zâmbi fericită şi îi trimise un pupic în zbor în timp ce ea ieşea discret din bucătărie.

Charlotte îl găsi pe majordom la el în birou, ascuns ca de obicei în dosul unui teanc de hârtii de pe masa lui de lucru. El îşi ridică privirea în momentul în care ea ciocăni la uşă şi intră, spunând:

– Bună dimineaţa, domnule Hanson. Voiam doar să vă anunţ că mă întâlnesc cu contele şi cu contesa în Aripa de Sud, în câteva minute. E o întâlnire privată. N-am vrut să vă alarmaţi dacă o să vedeţi o mulţime de lumini aprinse într-o dimineaţă de sâmbătă.

– Vă mulţumesc, domnişoară Charlotte. Vă sunt recunoscător pentru grija dumneavoastră. Însă am fost deja informat de către Domnia Sa contele.

182008

Charlotte zâmbi şi se retrase. O porni de-a lungul coridorului din spate şi pe scări spre holul principal de la intrare. După care se îndreptă înspre Aripa de Sud, adunându-şi curajul pentru întâlnirea cu contele şi contesa.

capitolul 19

Charlotte auzi paşi în spatele ei şi îi recunoscu numaidecât. Se opri şi se întoarse. Exact aşa cum se gândea, Hanson venea în grabă după ea, cu o expresie hotărâtă pe faţă.

– Îmi cer scuze, domnişoară Charlotte, spuse el şi se opri. Nu v-am întrebat dacă aţi dori să fie servite nişte aperitive sau băuturi răcoritoare în timpul întâlnirii. Contele nu mi-a dat nici un fel de instrucţiuni, şi a fost vina mea că n-am adus în discuţie asta puţin mai înainte.

– Nu cred că e cazul, domnule Hanson, dar vă mulţumesc mult că v-aţi gândit la asta.

Zâmbi spre el cu căldură. Omul acesta era cu totul special pentru ea; avea o slăbiciune deosebită pentru el, căci autoritatea şi calmul pe care le emana el o linişteau de fiecare dată. Prezenţa lui constantă, neîntreruptă, consecventă fusese extrem de încurajatoare, asigurând calmul în vremuri pline de necazuri; în plus, devotamentul lui pentru Cavendon şi pentru familie era absolut meritoriu. Deşi Hanson putea fi neînduplecat şi riguros cu personalul, nu ridicase niciodată vocea şi nici nu fusese nedrept cu cineva. Avea un talent deosebit, reflectat în modul în care se ocupa de personal. „Şi de familie", îşi zise ea, zâmbind în sinea ei.

– Dacă nu vă deranjează, o să vă însoţesc până la Aripa de Sud, zise Hanson. Pot să vă ajut să aprindeţi luminile. Sunt o mulţime de întrerupătoare, după cum bine ştiţi. Cu toate acestea, sunt foarte mulţumit că cel de-al cincilea conte a băgat curent electric aici. N-am fi putut să ne descurcăm fără el acum.

– Te rog vino acum cu mine, Hanson. O să-mi fii de mare ajutor.

Înţelegând că el era măcinat de curiozitate cu privire la întâlnire şi dorind să îi liniştească orice fel de griji pe care ar fi putut să le aibă, Charlotte spuse, pe un ton plin de încredere:

– I-am sugerat Domniei Sale contele că ar trebui să ne gândim să folosim din nou Aripa de Sud. Ar fi foarte folositor să o redeschidem, deoarece Aripa de Est a fost cam prea mult folosită. Oricum, am adus în discuţie asta şi gândindu-mă că-i bine pentru conte să o ia în consideraţie ca reşedinţă a lui Lady Gwendolyn.

Hanson se opri brusc şi se holbă la ea, în mod evident surprins.

– Nu înţeleg. Lady Gwendolyn este fericită acolo unde locuieşte, nu-i aşa?

Părea cu adevărat nedumerit. Charlotte încuviinţă din cap.

– Da, chiar este. Însă o să vă fac o confidenţă, domnule Hanson, iar asta trebuie să rămână între noi doi.

– Dar nu se pune problema, bineînţeles. N-aş dezvălui niciodată un secret: probabil ştiţi asta după toţi aceşti ani.

– Da. Mi-e teamă că, dintr-un anumit punct de vedere, reîntoarcerea domnului Hugo ar putea stârni ceva probleme. Vezi dumneata, conacul Little Skell este, de fapt, al *lui*. I-a aparţinut mamei sale, însă Lady Gwendolyn a continuat să locuiască acolo după moartea ei. Oricum ar fi, din punct de vedere legal casa îi revine lui.

Expresia de pe chipul lui Hanson dădea de înţeles că pricepuse.

– Lady Evelyne nu şi-a schimbat niciodată testamentul în favoarea surorii sale. Asta-i problema, nu?

– Mi-e teamă că da. Domnul Hugo ar fi îndreptăţit prin lege să revendice casa. Am tot încercat să găsesc o soluţie, în caz că va fi nevoie. Unde am putea să o ducem pe Lady Gwendolyn? În mod evident, m-am gândit la Aripa de Sud. Care-i părerea dumitale, Hanson?

– Este soluţia perfectă, domnişoară Charlotte. Lui Lady Gwendolyn chiar îi place intimitatea, iar Aripa

de Sud este minunată şi foarte confortabilă. Ah, iată că am ajuns. Haideţi să intrăm şi să aprindem luminile.

În timp ce vorbea, Hanson deschise uşile duble din mahon şi îi făcu semn lui Charlotte să intre. Făcură împreună turul camerelor, acţionând întrerupătoarele sistemului de iluminat în vreme ce discutau despre diversele locşoare. Charlotte cunoştea aripa aceasta a clădirii pe dinafară, căci lucrase în ea ani de zile alături de David Ingham, cel de-al cincilea conte.

– Mulţumesc pentru ajutor, spuse ea cu un glas scăzut când auzi zgomot de paşi şi voci.

Ea şi Hanson ieşiră să îi întâmpine pe conte şi pe contesă în timp ce aceştia intrau în galeria Aripii de Sud.

Hanson se scuză imediat şi ieşi în mare grabă.

– Hanson s-a oferit să mă ajute să aprind toate luminile, spuse Charlotte. Şi chiar sunt multe.

Lady Felicity se uita în jur la camera de zi de un verde pal şi exclamă:

– Uitasem cât de plăcută este încăperea aceasta, Charles, iar antichităţile sunt extraordinare! Mătuşa Gwendolyn ar fi fericită aici. Cine n-ar fi? Ai avut o idee bună, Charlotte.

– E posibil să fi uitat, dar şi restul camerelor sunt la fel de încântătoare. Haideţi să facem un tur, ce părere aveţi? sugeră ea.

Contesa încuviinţă pe dată şi o porni grăbită înainte, lăsându-i pe Charles şi pe Charlotte să o urmeze.

– Cu cât văd mai mult din aripa aceasta, cu-atât îmi place mai tare.

– Mă gândesc foarte serios să o deschidem pentru evenimentele de pe timpul verii, chiar dacă Hugo n-o să revendice acum conacul.

Charlotte nu făcu decât să încuviinţeze din cap.

În momentul în care o ajunseră din urmă pe Felicity, Charles îi spuse despre ideea care-i venise, iar ea fu imediat de acord.

Se întoarseră în camera de zi, iar Felicity spuse:

– Îţi mulţumesc din nou, Charlotte, dar acum trebuie să plec. Am atât de multe...

– Nu poţi să pleci, draga mea, o întrerupse contele cu repeziciune. Când ţi-am zis mai devreme că vreau să vezi Aripa de Sud, ţi-am mai spus şi că Charlotte doreşte să stea de vorbă cu noi. Despre ceva important.

Contesa se uită la Charlotte, încruntându-se.

– Ai vreo problemă?

– Nu, eu nu am, milady. Înălţimea Voastră şi contele aveţi. Şi, când familia Ingham are probleme, atunci are şi familia Swann.

– Ce s-a întâmplat, Charlie? întrebă contele, adresându-i-se cu numele pe care îl folosea în copilărie, dintr-odată conştient de îngrijorarea de pe chipul ei, de neliniştea ce îi invadase ochii.

Trăgând adânc aer în piept, ea răspunse:

– Cred că ar fi o idee bună dacă aţi sta amândoi jos... Vocea i se stinse uşor.

Felicity păru să ezite, dornică să plece la treburile ei, însă Charles simţi că era vorba despre ceva extrem de grav.

– Haide încoace, Felicity, stai lângă mine pe canapea, insistă el.

Felicity se conformă fără tragere de inimă, cu ochii aţintiţi acum asupra lui Charlotte.

– Despre ce vrei să discutăm? Cu siguranţă nu poate fi vorba despre ceva chiar atât de grav, nu?

Aşezându-se şi ea pe un scaun lângă ei, Charlotte răspunse cu voce joasă:

– Este ceva într-adevăr foarte grav, Lady Mowbray. Vă confruntaţi amândoi cu o situaţie aproape insurmontabilă. Ar putea fi dezastruoasă. Ar putea duce cu uşurinţă la decăderea casei Ingham.

Felicity se uită la ea cu gura căscată, cu o privire năucită, în mod vădit incapabilă să facă faţă unei sugestii atât de absurde.

Charles Ingham, al şaselea conte de Mowbray, avea încredere deplină în Charlotte Swann. Ştia că ea nu exagera. Nu-i stătea în fire. Se făcu palid la faţă, şi ochii lui de un albastru-deschis se umplură de nelinişte în timp ce se concentra asupra ei.

- Hai să auzim despre ce e vorba, Charlotte, spuse el, îmbărbătându-se.

capitolul 20

Luând o gură mare de aer, Charlotte spuse pe nerăsuflate:

- Daphne este însărcinată.

Ochii ei rămaseră ațintiți asupra fețelor celor doi în timp ce rostea aceste cuvinte fatale.

Cuvintele răsunară în încăpere exact precum explozia unei bombe.

Charles și Felicity fură atât de uluiți și de șocați, încât, pentru moment, nu reușiră să scoată vreun cuvânt. Se uitară unul la celălalt alarmați, apoi o fixară cu privirea pe Charlotte. Judecând după expresiile lor, era limpede că nu le venea să creadă. Arătau de parcă nu reușeau să înțeleagă ce îi anunțase ea atât de direct, fără pic de menajamente.

- Nu! Nu! Nu se poate așa ceva! exclamă Charles cu furie. Nu Daphne! Așa ceva nu-i posibil! Ea nu are nici o legătură cu vreun bărbat. Așadar, cum se poate să fie însărcinată?

Se cutremură când pronunță acel cuvânt, clătinând din cap cu vehemență. „Charlotte se înșală", se gândi el. „Trebuie să se înșele. Nu poate fi adevărat. Daphne nu poate fi însărcinată. Nu Daphne a mea."

Felicity își recăpătă în final vocea.

- Sunt de acord cu Charles, spuse ea, cu vocea stridentă și aspră.

Își duse o mână tremurândă la gură, într-un efort vădit de a-și înăbuși hohotele de plâns pe cale să răbufnească.

- Ea nu și-ar încălca niciodată onoarea și nu ne-ar dezamăgi. E total de acord cu planul lui Charles; vrea să se mărite cu fiul unui duce. Este o persoană integră și, da, e adevărat, nu cunoaște nici un alt bărbat în afară de Julian Torbett, însă...

Incapabilă să-şi controleze emoţiile şi furia, Felicity începu să plângă în hohote, lacrimile prelingându-i-se pe obraji.

Charles veni mai aproape de ea pe canapea şi îşi petrecu un braţ în jurul ei, străduindu-se să o liniştească. Însă ea era înnebunită de durere, la fel ca el. Nici el nu îşi revenise de pe urma şocului şi avea senzaţia că îi secase toată puterea. Pentru prima dată în viaţă, era şocat în halul acesta, atât de speriat de aceste veşti îngrozitoare, încât se simţea distrus.

Ţinându-şi în braţe soţia care plângea sfâşietor, se uită neajutorat la Charlotte şi îşi drese vocea, reuşind să întrebe cu glas tremurând:

– Cine i-a făcut asta?

Charlotte înghiţi în sec şi îi răspunse şovăitoare:

– Nu ştiu. Noi nu ştim...

– Vrei să zici că nu ţi-a spus cine-i... iubitul ei? ţipă Felicity mai strident ca oricând, albă la faţă precum inul înălbit.

– Nu există nici un iubit, milady. Daphne n-a avut nici un fel de legătură cu vreun bărbat. Este o victimă inocentă. A fost atacată de un bărbat – un străin sau cineva pe care îl cunoaşte, nu ştim. A fost violată.

– Vrei să spui că Julian Torbett a violat-o? tună Charles, vocea răsunându-i de mânie. Pur şi simplu nu-i venea să creadă. În mod sigur nu Julian, adăugă apoi. El era atât de timid şi de umil.

– Nu ştiu dacă a fost *el*. Ea n-a vrut să vorbească despre cele întâmplate...

– Şi când s-a întâmplat aşa ceva? întrebă Charles.

– În sâmbăta în care aţi luat masa de prânz cu ea şi cu fetele. Pe 3 mai. S-a dus la Havers Lodge după masa de prânz...

– Mi-amintesc asta! o întrerupse el, intervenind brusc. Daphne mi-a spus că are de gând să meargă la Havers Lodge să-l vadă pe Julian, să-i spună că poate veni împreună cu Madge Courtney la balul estival. Probabil m-am înşelat în privinţa lui. Poate că el e cel care a siluit-o; da, asta s-a întâmplat.

– Ai dreptate, Charles, spuse Felicity cu voce joasă, încercând să se controleze. Probabil că s-a întâmplat la cabană, când ea era acolo.

– Nu, nu, interveni Charlotte. A fost în pădurea cu clopoţei...

Vocea îi pieri când văzu din nou şocul întipărit pe feţele lor. Asta chiar era greu de îndurat.

– Pe pământul nostru! urlă Charles, incapabil să se mai stăpânească, după cum îi stătea în fire.

Furia lui căpăta proporţii.

Felicity, gânditoare, zise cu voce scăzută:

– Ştiu că Julian s-a logodit cu Madge Courtney, însă în mare parte din cauză că Daphne nu s-a arătat niciodată interesată de el pe plan sentimental. Ea era dornică să ducă la îndeplinire planurile pe care Charles le avea în privinţa ei. Oricum ar fi, eu am crezut tot timpul că Julian era îndrăgostit de ea. După părerea mea, Madge a fost a doua opţiune. Oricum, Madge este bogată, să nu uităm asta. Familia Torbett este atrasă de femeile cu averi semnificative, ştiţi bine.

Se lăsă un moment lung de linişte. Charlotte rupse tăcerea când spuse:

– Cred că ar trebui să vă spun tot ce ştiu. După aceea o să trebuiască să vorbiţi cu Daphne. Ea este îngrozită şi totodată copleşită de mâhnire şi de durere. Încearcă să salveze aparenţele, încurajată de Alice. Însă chiar are nevoie de Înălţimile Voastre, are nevoie de consolarea, de dragostea şi de înţelegerea pe care i le puteţi oferi.

– Bineînţeles că are nevoie, fu de acord Charles, încercând să se liniştească. Daphne este o tânără minunată, şi nu-i pun la îndoială nevinovăţia. Noi trebuie să o asigurăm că suntem de partea ei şi că o s-o ajutăm cu tot ce ne stă în putinţă.

Felicity trase adânc aer în piept.

– O să ne asigurăm că o să treacă peste asta cu bine, Charlotte, însă ce putem face cu privire la starea ei? Cum o să ţinem secretul? Cum o să ascundem sarcina? Cum o să amăgim lumea că ducem o viaţă normală? Şi dacă secretul o să fie dezvăluit şi lumea o să afle? Ea o să fie distrusă. Familia noastră o să fie la rândul

ei distrusă, după cum ne-ai avertizat. Şi cum rămâne cu planurile pe care le aveam pentru anul viitor? Se presupune că va ieşi în înalta societate ca debutantă, că va fi prezentată la curte? Ce putem face pentru a nu întina reputaţia familiei?

– Am pus la cale un plan. Mai întâi, aş vrea să vă ajut să înţelegeţi cât a pătimit Daphne.

– Da, te rog, Charlie, spune-ne totul.

Charles se lăsă pe spate, aşteptând, cu o expresie încordată pe chip.

Charlotte, aplecându-se înainte, cu mâinile împreunate, făcu întocmai ce le promisese: le spuse tot ce trebuiau să ştie, oricât de greu de suportat era asta.

Când Charlotte îşi termină istorisirea, Charles se ridică şi îi mulţumi, apoi se uită la soţia sa.

– Acum trebuie să mergem să o găsim pe Daphne şi să o alinăm, să-i acordăm tot sprijinul nostru. Probabil că este copleşită de toate astea.

– Da, probabil că da. Felicity se ridică şi ea, însă exact în acel moment se auzi un ciocănit în uşa Aripii de Sud.

Charlotte fu cea care se duse în grabă să o deschidă.

Daphne stătea acolo, arătând cu-adevărat frumoasă într-o ţinută de un albastru pal, dar în mod clar era neliniştită şi tematoare.

– Intraţi, intraţi, Lady Daphne. Părinţii dumneavoastră tocmai voiau să meargă să vă caute, îi spuse Charlotte cu un zâmbet larg. Au înţeles că sunteţi total nevinovată, încheie ea cu voce mai domoală.

Daphne păşi în galerie. Mama ei fugi spre ea imediat şi o îmbrăţişă. Charles o urmă cu repeziciune, şi le cuprinse pe amândouă cu braţele, ţinându-le strâns la piept, protector.

– Eu o să fiu în camera de culoarea levănţicii, aici, în Aripa de Sud, îi anunţă Charlotte. Anunţaţi-mă când sunteţi gata să-mi auziţi planurile legate de Daphne. Pentru moment, trebuie să discutaţi această problemă şi să vă alinaţi reciproc.

Charles înclină din cap, zâmbindu-i lui Charlotte.

– Mulţumesc, murmură el şi se întoarse din nou spre fiica şi spre soţia lui.

Îngrijorarea lui pentru ele era indiscutabilă, la fel ca dragostea lui profundă.

Stând la micuţa masă de scris extrem de veche din camera de culoarea levănţicii, Charlotte folosi acest interval de timp pentru a revedea planurile pe care şi le creionase în minte de-a lungul ultimelor zile. Credea că aveau să meargă; se rugă pentru asta. De îndată ce aveau să fie puse în aplicare, trăia cu convingerea că ea şi familia Ingham puteau să o salveze pe Daphne – şi să-şi salveze reputaţia ca familie. Acesta era atât scopul, cât şi responsabilitatea ei. Ea era o Swann. Şi mai erau şi ceilalţi membri ai familiei Swann, pentru a da o mână de ajutor.

Puţin mai târziu, Daphne veni după Charlotte în dormitorul de culoarea levănţicii şi se duseră împreună înapoi în camera de zi. Nu încăpea îndoială că familia Ingham îşi sprijinea fiica în această situaţie dificilă şi că îi oferea toată dragostea. Daphne era acum mult mai relaxată şi mai uşurată.

În momentul în care ele se aşezară, Charles întrebă:

– Cine altcineva mai ştie despre această situaţie, Charlotte?

– Noi patru, Alice şi Walter.

– Atunci suntem în siguranţă, totul e ţinut secret. Îi aruncă o privire lui Daphne. Nu le-ai spus nici uneia dintre surorile tale, nu-i aşa?

– Nu, *papa*, nu le-am spus. Doamna Alice mi-a zis că n-ar trebui să... Mi-a zis să nu spun nimănui. Să nu mă încred în nimeni din casa asta, cu excepţia părinţilor mei şi a familiei Swann. Am ascultat-o şi am făcut întocmai.

– Mă bucur să aud asta, Daphne. Întorcându-se spre Charlotte, întrebă: Aşadar, ce planuri ai făcut?

– Păstrarea secretului este prima regulă *vitală*, replică Charlotte. Dacă simţiţi nevoia să vorbiţi, dacă sunteţi neliniştite – se uită în mod explicit la Daphne şi la Felicity, apoi continuă –, atunci ar trebui să vorbiţi una

cu cealaltă, sau cu Alice, sau cu mine. Încercați să căutați un loc unde să aveți intimitate deplină, unde să nu vă poată auzi nimeni. În regulă? Nu uitați, nu trebuie să existe nici un fel de zvon cu privire la dumneavoastră, Lady Daphne. Cum amândouă încuviințară din cap, Charlotte continuă: Următorul lucru esențial este comportamentul dumneavoastră. Trebuie să vă purtați cât se poate de normal. Cu toții. Nici măcar o singură persoană n-ar trebui să se gândească o clipă că este ceva în neregulă. Asta-i deosebit de important în ceea ce vă privește, Lady Daphne. După cum v-a spus și Alice, trebuie să continuați să afișați imaginea aceasta fericită. Se lăsă pe spate în scaun, făcând o pauză preț de o secundă înainte să i se adreseze lui Charles: Tatăl dumneavoastră mi-a spus cândva ceva ce n-o să uit cât trăiesc, și anume: „Nu-ți arăta niciodată slăbiciunea, nu-ți pierde niciodată imaginea în fața oamenilor".

Charles dădu aprobator din cap.

– Mi-a spus și mie același lucru, și e bine să ne readucem în minte sfatul său.

– Acum, haideți să trecem la problema sarcinii. Atacul asupra lui Daphne a avut loc pe 3 mai; astăzi este 12 iulie. După calculele mele, asta înseamnă în jur de două luni de sarcină. Așa că în următoarele patru luni sunt sigură că putem să ascundem starea lui Daphne.

– Cum e posibil așa ceva? întrebă Charles, ridicând întrebător dintr-o sprânceană.

– Daphne o să mai poată purta hainele pe care le are acum pentru câteva săptămâni bune de acum înainte. În răstimpul acesta, Alice o să facă niște ținute foarte bine croite pentru ea, care o să-i ascundă sarcina. În plus, Daphne este înaltă și subțirică precum mama ei, ceea ce ajută. Din câte îmi amintesc, la Domnia Sa contesa sarcina nu a fost vizibilă foarte mult timp.

În timp ce zicea asta, Charlotte se uită la Felicity, așteptând confirmarea vorbelor ei.

Contesa încuviință din cap și îi spuse lui Charles:

– De fapt, ori de câte ori am fost însărcinată, sarcina nu a fost vizibilă, cel puțin nu până în luna a șasea.

Să sperăm că Daphne se aseamănă cu mine în privinţa asta.

El tăcea, sperând din suflet ca soţia sa şi Charlotte să aibă dreptate.

Charlotte se aplecă în faţă şi se întoarse din nou spre Felicity.

- Cred că Daphne poate rămâne fără nici o grijă aici la Cavendon pe timpul sezonului de vară şi să participe la toate evenimentele fără să bage careva de seamă, Înălţimea Voastră. Hainele pe care le poartă, modul în care se mişcă, postura şi constituţia sa o să fie toate în favoarea ei. Nu credeţi?

- Cu siguranţă aşa este, şi e bine că lucrurile continuă cât se poate de firesc.

Pentru o clipă, Charlotte rămase pe gânduri, dar în final spuse:

- Daphne va trebui să dispară la un moment dat, şi mi-a venit altă idee. De ce să nu o lăsaţi să facă un tur european? Multe tinere fac asta înainte de a debuta în societate şi a fi prezentate regelui şi reginei la curte.

- Asta-i o idee excelentă, replică Felicity şi se uită rapid la Charles. Nu eşti de acord?

- Ba da. Cine o s-o însoţească?

- Dacă doriţi, Înălţimea Voastră, aş putea să fac eu asta, să merg cu ea pe post de însoţitoare oficială şi doamnă de companie. Cred cu tărie că o să vină o vreme când Daphne *va trebui* să plece de aici, când sarcina va începe să devină vizibilă.

- Mi-ar plăcea să facă un tur european, răspunse Charles, dându-şi seama că se simţea tot mai uşurat pe măsură ce Charlotte îşi dezvăluia planul. Tu ce crezi despre asta, scumpo? o întrebă el pe Daphne, zâmbindu-i şi reţinând impulsului de a o lua în braţe şi de a o ţine aproape de el şi în siguranţă pentru totdeauna.

- Mi-ar plăcea asta, *papa* - şi oricum nu prea sunt multe alte soluţii. N-aş putea sta la casa Mayfair, din cauza personalului. Aşa că acest tur pare exact răspunsul la întrebările noastre. Întorcându-se să se uite la Charlotte, adăugă: O să-mi facă plăcere să fiu cu dumneavoastră, domnişoară Charlotte, şi în mod sigur asta o să însemne

că mă voi putea relaxa. Fiindcă s-ar putea ca sarcina să fie vizibilă până în luna octombrie, nu credeţi?

Charlotte încuviinţă din cap.

- Şi după acest tur? întrebă Felicity, uitându-se la Charlotte. Care este următorul pas?

- Probabil Daphne ar putea să vină acasă la Cavendon pentru vreo două săptămâni, iar apoi o să vă spună că i-ar plăcea să meargă la un pension de domnişoare fie în Paris, fie undeva în Elveţia. Desigur, n-o să meargă la nici un pension, însă o să aibă nişte profesori capabili şi o să înveţe foarte mult. O să folosim nume false.

- Iar Daphne ar putea să vină acasă de Anul Nou, cizelată, vorbitoare de franceză şi cu o notă şic aparte, ca o pariziană adevărată? întrebă Charles, aruncându-i lui Charlotte o privire întrebătoare.

- Exact asta am avut şi eu în minte, Lord Mowbray.

- Unde-o să nască Daphne? întrebă Charles în şoaptă.

- Într-un spital bun din sudul Angliei, poate în Kent - oricum, într-unul din ţinuturile din sud. Şi, încă o dată, sub un nume fals.

- Şi ce-o să se întâmple cu copilul? întrebă Felicity cu voce joasă, extrem de tulburată.

- Asta depinde numai de familie, însă cred că aveţi o grămadă de timp la dispoziţie să luaţi o decizie referitoare la adopţie. Nu sunt prea convinsă că aveţi altă opţiune, răspunse Charlotte cu blândeţe.

- Ei bine, cred că ne-ai ajutat să ne mai domolim grijile, spuse Charles, zâmbind slab spre Charlotte. Îţi suntem foarte recunoscători. O să discutăm lucrurile acestea şi o să luăm deciziile cele mai bune la momentul potrivit. Acum, Charlotte, n-ai vrea să ni te alături la masa de prânz?

- Vă mulţumesc, Înălţimea Voastră, însă am făcut un aranjament cu Alice şi este puţin cam greu de anulat. Oricum, dacă doriţi, aş putea să vin după-masă, pentru ceai. Ar fi în regulă pentru dumneavoastră? Mi-ar plăcea să-l văd pe Guy.

- Ar fi perfect, spuse Felicity imediat. Mătuşa Gwendolyn vine şi ea; de fapt, întreaga familie o să fie prezentă. Şi eşti, desigur, bine-venită.

capitolul 21

Mai târziu în după-amiaza aceea, Charles Ingham, al şaselea conte de Mowbray, urca prin ţinutul cu turbă spre nişte stânci de dimensiuni gigantice ce ieşeau în relief. Existau acolo încă de pe vremea gheţarilor ce acoperiseră Yorkshire în Era Glaciară şi erau cunoscute drept High Skell.

Rocile monolitice erau dispuse în semicerc şi creaseră o zonă izolată şi protejată. Acesta era unul dintre locurile preferate ale lui Charles, încă de pe vremea copilăriei.

Norii se cam adunaseră pe cer, şi, în timp ce mergea spre stânci, el îşi ridică privirea înspre ei. În ciuda aspectului plumburiu, ştia că nu avea să plouă. Se aşeză pe una dintre stâncile plate şi se sprijini cu spatele de o alta, apoi închise ochii pentru o clipă, relaxându-şi muşchii încordaţi. Se gândea la High Skell ca la locul său privat, unde putea gândi mult mai limpede şi unde putea rezolva toate problemele care nu-i dădeau pace.

În această întindere vastă şi pustiită de pământ mlăştinos, el îşi găsea calmul şi liniştea, un sentiment profund de pace interioară. Aici nu era nimic altceva în afară de cer şi de turbă – şi asprimea vântului ce bătea dinspre Marea Nordului când vremea era nemiloasă.

Vastul spaţiu gol era o binecuvântare. Nu-l deranja nimic. Nu trebuia să-şi bată capul decât cu propriile sale gânduri. Aici putea să le pună în ordine, să atingă acel nivel de concentrare necesar pentru rezolvarea problemelor. Şi, prin urmare, venise aici să fie singur. Şi să jelească.

Fusese şocat până în străfundul fiinţei sale de dezvăluirile făcute de Charlotte cu doar câteva ore în urmă. Probabilitatea de a se întâmpla ceea ce i se întâmplase iubitei sale fiice, scumpei lui Daphne, era extrem de mică. Ideea ca o copilă de-a lui să fie violată pe propriul său pământ era de neimaginat, profund îngrozitor. Îi frânsese inima, îi distrusese toate planurile şi năzuinţele pe care şi le făcuse. Şi, în aceeaşi măsură, şi năzuinţele ei.

Dusese o viaţă liniştită, protejată şi ocrotită în sânul propriei ei familii; nu fusese niciodată expusă lumii exterioare şi era neexperimentată în toate sensurile... Şi totuşi fusese agresată fizic în cel mai sălbatic şi mai crud mod posibil.

Cât de şocată şi de înspăimântată trebuie să fi fost – şi încă era îngrozită de gândul că adevărul ar putea ieşi la iveală. Fusese curajoasă şi puternică, ceea ce dovedea încă o dată că era o adevărată Ingham. Se simţea mândru de stoicismul ei.

Charles oftă în sinea lui, gândindu-se la cel mai rău scenariu posibil. Ar fi putut fi violată şi apoi ucisă; bărbatul, indiferent cine era, ar fi putut hotărî s-o omoare, ca să se protejeze.

De fiecare dată când se gândea la asta, mintea i se bloca numai la ideea în sine; acum alungă încă o dată acest gând macabru.

Erau norocoşi că ea rămăsese în viaţă, că violatorul nu recursese la acel ultim gest şi nu o omorâse. Din fericire, frumuseţea chipului ei nu fusese afectată în nici un fel. Începuse să se recupereze fizic, chiar dacă nu şi mental; în mod evident, asta avea să necesite timp, iar ea urma să aibă nevoie de îngrijire specială. El şi Felicity aveau să îi acorde tot sprijinul necesar, la fel cum urmau să facă şi Charlotte, şi Alice.

Din câte se părea, Alice reacţionase cu înţelepciune după ce înţelesese că se întâmplase un lucru îngrozitor în acea sâmbătă fatidică din luna mai. Şi, după cum se dovedise, fusese un adevărat noroc faptul că Alice descoperise prima ce se întâmplase şi acţionase cu promptitudine, pentru a păstra totul sub tăcere. Acum ei aveau să o protejeze pe Daphne şi să se ocupe de ea până la naşterea copilului.

Şi cu bebeluşul ce o să facă? Dacă stăteai să te gândeşti, copilul era pe jumătate un Ingham, sânge din sângele lui, prin Daphne. Închise ochii, lăsându-şi gândurile să zboare.

Cine o violase? I se părea puţin probabil să fi fost un străin, vreun bărbat care bântuia pe proprietatea lor şi care atacase la nimereală, apoi fugise.

Când el îl pomenise pe Julian Torbett în discuţia cu Daphne, fata îşi plecase dintr-odată capul, uitându-se în jos la mâinile ei împreunate în poală, şi izbucnise în plâns. În momentul acela, îşi dădea el acum seama, fusese convins că ea îi aprobase în mod tacit insinuarea.

„Julian Torbett." Charles se concentră mental asupra tânărului. Bărbatul fusese întotdeauna timid şi umil, gentil şi chiar puţin insipid şi şovăitor, după cum îl catalogase Felicity. Cum de îşi făcuse curaj să o siluiască pe Daphne?

Răspunsul îi veni rapid în minte. Cei mai timizi, mai umili şi mai blajini bărbaţi găsesc o putere interioară enormă şi o voinţă extraordinară pentru a obţine ceva după care tânjesc de mult timp. Frustrare, dorinţă, iubire şi poftă trupească, toate combinate laolaltă, pot deveni o forţă de neoprit. Oare asta se întâmplase în ziua aceea de mai? El, unul, chiar nu ştia. Nu avea să ştie niciodată. Însă acum i se păru logic faptul că Julian îi făcuse asta lui Daphne. Ei bine, el era mort şi îngropat. Şi cu asta, basta. Acum ei trebuiau să înfrunte realitatea.

Dacă urmau planurile pe care le făcuse Charlotte, Daphne avea să-şi poată relua, cel mai probabil, viaţa în luna februarie 1914, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ăsta rămânea secretul lor.

Daphne avea să se întoarcă din sejurul ei prin Europa, unde o să dobândească o mulţime de cunoştinţe noi despre istorie şi artă, o limbă nouă, franceza, şi acea atitudine şic specific pariziană. O să aibă o nouă garderobă de la cele mai bune case de modă din Paris şi avea să îşi facă debutul în înalta societate, exact aşa cum planificaseră. Avea să le fie prezentată la curte regelui şi reginei, iar el şi Felicity urma să îi organizeze un bal de ieşire în societate. Şi *chiar* avea să se mărite cu fiul unui duce.

Charlotte le spusese că totul putea fi aranjat, iar el avea încredere în Charlotte Swann. Întotdeauna avusese. Tatăl lui se bazase pe raţionamentul ei ani de zile, şi la fel făcuse şi el. Ori de câte ori privea în urmă, îşi dădea seama că îi fusese mereu sprijin, încă din copilărie.

Ştia, înainte de a o fi întrebat, că ea nu avea să accepte invitaţia lui la masa de prânz, fiindcă era ceva prea protocolar. Însă urma să vină la ceaiul de după-amiază, care era mai puţin oficial. Nu era o servitoare, dar nici aristocrată nu era, ci pur şi simplu o persoană apropiată, extrem de loială familiei. Ea era perfect conştientă de locul care-i revenea.

Charles îşi scoase ceasul de buzunar şi se uită la el, după care se ridică şi se îndepărtă de mica enclavă formată din stânci, luând-o înapoi spre casă. Pe drum se întâlni din întâmplare cu doi pădurari care mergeau împreună de-a lungul unei coame de munte mai joase, ridică un braţ şi le făcu semn cu mâna. Ei îi răspunseră la rândul lor.

După întâlnirea de dimineaţă cu Charlotte, înţelesese pe deplin de ce zilele acestea erau atât de mulţi pădurari pe proprietate, cutreierând-o în lung şi-n lat. Percy Swann, paznicul-şef al terenului de vânătoare, îi spusese nu demult că circulau zvonuri cum că ar exista braconieri pe proprietatea sa. Evident, nu era adevărat. Charlotte adoptase în grabă o măsură de protecţie pentru întreaga familie, asigurându-se că toţi cei care lucrau afară, pe domeniu, erau cu ochii în patru. Asta era acum extrem de limpede pentru el. Îi aproba acţiunile; prezenţa angajaţilor săi îi conferea o stare de linişte.

Puţin mai târziu, când Charles intră în garderoba alipită dormitorului său, văzu că îl aştepta Walter Swann.

– Mi-e teamă că sunt în întârziere, Swann. Contesa a coborât deja pentru ceai?

– Da, milord, de vreo zece minute. Lady Gwendolyn a sosit puţin mai devreme decât ne aşteptam.

Charles încuviinţă din cap în timp ce Walter îl ajuta să îşi dea jos haina de tweed.

– Ca de obicei, murmură el, clătinând din cap cu subînţeles. Mătuşii mele îi este mereu frică să nu rateze ceva, de unde şi punctualitatea ei exagerată. Face asta de ani de zile.

– Hanson mi-a lăsat un mesaj pentru dumneavoastră, milord. Domnul Hugo Stanton a telefonat de la Londra. Hanson mi-a dat numărul de telefon.

Walter îi înmânâ lui Charles o foaie de hârtie; contele se uită rapid peste ea şi o puse pe comodă.

– Aş face bine ca mai întâi să mă îmbrac, spuse Charles şi se îndreptă spre baie. O să port un costum gri, Walter, aşa că te rog, eşti amabil să alegi o cravată care se potriveşte? adăugă el peste umăr.

– Imediat, milord, replică Walter şi se duse înspre dulapul cu haine.

La baie, Charles se spălă pe mâini şi pe faţă, apoi se uită lung la propria-i imagine reflectată în oglindă. Se gândi că arată cam încordat şi imediat îşi reaminti să se relaxeze şi să se comporte cât mai firesc. Nu se putu abţine să nu se întrebe de ce anume îl suna Hugo. Cu puţin noroc, poate îşi anula vizita. „În contextul actual, asta chiar ar reprezenta o veste bună." Gândul la iminenta vizită a lui Hugo era enervant, îndeosebi în circumstanţele actuale. Orice oaspete venit în casă avea să reprezinte o bătaie de cap în momentul de faţă. Nu intenţiona să anuleze vizita planificată a lui Hugo; dar, dacă avea noroc, era posibil ca însuşi Hugo să o facă.

DeLacy stătea pe canapeaua cea mică, lângă Miles.

– Astăzi ceaiul este foarte bun, nu-i aşa? zise ea. Iar mama pare să se simtă mult mai bine.

– E adevărat, admise Miles, uitându-se rapid de jur împrejur prin încăpere.

În familia Ingham, el era cel mai bun observator dintre toţi, nescăpându-i absolut nimic. Deja băgase de seamă starea de spirit a mamei sale. Trecuse de la o extremă la cealaltă, şi, după ce toată săptămâna fusese neliniştită şi îngrijorată cu privire la mătuşa lui, acum râdea şi zâmbea mult prea mult. Ea, care nu era niciodată frivolă, acum chiar aşa părea. Miles se încruntă şi îşi îndreptă privirea spre Daphne. Şi starea ei de spirit se îmbunătăţise. Părea calmă; nu mai era abătută şi nici

nu mai părea înlăcrimată. Cât despre tatăl lui, el era în mod categoric o prezență agreabilă.

Extrem de perspicace pentru cei paisprezece ani ai lui, Miles hotărî că nici unul dintre ei nu se comporta normal. Nu se putu abține să nu se întrebe de ce erau atât de diferiți în după-amiaza aceasta. Ce se întâmpla? Oricum, nu putea nici măcar să se hazardeze să ghicească despre ce-ar fi putut fi vorba.

– Dau un bănuț pentru gândurile tale, spuse DeLacy, înghiontindu-l. Pari foarte preocupat. Care-i problema?

– Nimic, Lacy, sincer vorbind. Nu mă gândeam decât la serata dansantă de vinerea viitoare. Nu pot să spun că o aștept cu nerăbdare, improviză el.

– O, te rog, nu mai fi așa urâcios, Miles. O să fie distractiv. Și o să dansez cu tine, iar Diedre și Daphne o să facă și ele la fel. Și-atunci o să scapi de toate fetele alea care o să chicotească și o să fie leșinate după tine.

– Nu, n-o să fie nici una! replică el tăios, și imediat se îmbujoră. Încetează să mă mai tachinezi. Nu-mi place, și tu știi prea bine acest lucru. Oricum, nu sunt interesat de nici una dintre femeiuștile acelea nătânge, vlăstare ale familiilor de nobili din împrejurimi. Nici măcar nu înțeleg de ce-au fost invitate.

– Deoarece mama și *papa* înțeleg că, în calitate de familie de prim rang aici în Yorkshire, trebuie să fie gazdele câtorva evenimente sociale estivale.

– L-am văzut pe Harry Swann în după-amiaza asta și i-am promis că o să mergem la pescuit în Skell sâmbăta viitoare, anunță Miles, schimbând subiectul. Putem să organizăm un picnic în pădure. Știu că tu și cu Ceci o să vă bucurați și o să vă simțiți bine. Nu-i o idee bună?

Miles îi zâmbi, dorind să fie un frate bun și amabil. DeLacy era sora lui favorită; în plus, nu voia să-i trezească nici un fel de suspiciuni cu privire la familie. Știa cât de curioasă era și cum își băga nasul întotdeauna în treburile celorlalți.

– A, va fi nemaipomenit! exclamă DeLacy.

Apoi atenția îi fu atrasă de fata în casă, Peggy Swift, care stătea afară pe hol, chiar lângă camera de zi cea galbenă. Se trăgea din ce în ce mai aproape de servitorul

Gordon. DeLacy trebui să își înăbușe un chicot. Cei doi credeau că nu îi putea vedea nimeni.

Pentru a nu-i mai observa pe cei doi flirtând, DeLacy se ridică rapid de pe canapea și se mută pe cealaltă canapea, lângă Daphne. Arăta absolut minunat în după-amiaza aceasta, îmbrăcată cu o rochie adecvată, din mătase de culoarea lămâii verzi. DeLacy se gândi că probabil era ultimul model de la doamna Alice, iar culoarea era perfectă.

– E o rochie nouă? întrebă ea, uitându-se admirativ la sora ei. Îți vine foarte bine, Daphne.

– Nu, nu este nouă. Doamna Alice mi-a făcut-o anul trecut. N-am purtat-o decât o dată.

– Uită-te la Peggy cum flirtează cu Gordon, îi șopti DeLacy, surprinzând iarăși imaginea celor doi.

Daphne se uită cu multă atenție în direcția în care privea ea.

– Ei, dar nu cred că flirtează, spuse Daphne cu mărinimie, simțind nevoia să o apere pe Peggy. Fusese impresionată să o vadă pe tânără împreună cu copilașul ei și îi părea rău pentru soarta fetei. Cred că nu fac decât să verifice dacă ar trebui să suplimenteze vreun fel de mâncare. Daphne îi zâmbi lui DeLacy. Rochia albă de seară arată nemaipomenit, e ca nouă, Lacy. Cecily a făcut o treabă fantastică; a creat ceva extraordinar.

DeLacy îi răspunse tot cu un zâmbet, încântată de aceste vești, și se gândi la petele de cerneală. Își alungă imediat din minte amintirea asta urâtă și începu să vorbească despre apropiata serată și despre ce anume aveau să poarte sâmbătă seara.

De partea cealaltă a încăperii, Charlotte stătea lângă Guy Ingham, iar compania lui îi făcea plăcere. Era bucuroasă că venise la ceai. De obicei se simțea bine la astfel de reuniuni, în bună parte deoarece la ora ceaiului atmosfera era mult mai relaxată decât la mesele în familie, care erau mai protocolare și mult prea lungi. Și, adesea, puțin cam pretențioase.

Guy, care o făcea mai mereu să râdă, nu se lăsă nici acum mai prejos și îi șopti conspirativ:

- Mătușa Gwendolyn tocmai m-a informat că a găsit cea mai potrivită fată pentru mine. Are de gând să mi-o prezinte la serata din weekendul viitor. Pot să fac pariu că o să fie urâtă ca noaptea, dar o să aibă o ditamai averea.

De îndată ce râsul i se mai potoli, Charlotte remarcă:

- Lady Gwendolyn chiar încearcă din răsputeri să fie peţitoarea perfectă - şi, ca să fim cinstiţi, este absolut adevărat că reuşeşte să găsească tinere care urmează să moştenească averi fabuloase. După un moment de pauză, ea întrebă: Dar ce s-a întâmplat cu Violet Lansing? Am crezut că erai prieten cu ea, Guy. Cel puţin, asta-i impresia pe care mi-ai lăsat-o de Paşte.

Se sprijini de speteaza scaunului, uitându-se atentă la el. Îl ştia încă de când se născuse şi avea o relaţie specială cu el. Acum observă că se schimbase brusc la faţă. Expresia îi deveni neaşteptat de tristă şi de melancolică, ochii lui de un albastru-deschis întunecându-i-se de mâhnire.

După un moment, Guy luă o gură zdravănă de aer şi spuse cu voce scăzută:

- Mi s-a atras atenţia că, din cauza averii, Violet nu este foarte potrivită pentru un viitor conte. Oftă cu năduf. Era cât pe ce să... ei bine, să mă implic din ce în ce mai serios în relaţia cu ea, dar mi-am reprimat simţămintele la timp. Aşa că am lăsat situaţia... Ridică din umeri şi continuă cu aceeaşi voce scăzută: ... La voia întâmplării, până când totul s-a răcit şi ne-am depărtat definitiv. Am simţit nevoia să fiu bun cu Violet. N-am vrut să o rănesc. Guy se lăsă pe spate şi îi zâmbi cu căldură lui Charlotte. N-avea nici un rost să mă dau cu capul de pereţi. Asta nu avea să ducă la nimic bun. Ei n-au vrut-o în viaţa mea.

- Îmi pare atât de rău, îl compătimi Charlotte, după care îl atinse uşor pe braţ. O să cunoşti o fată care o să fie potrivită din toate punctele de vedere. Într-o bună zi. O să vezi, aşa o să se întâmple.

- Ştiu. Exact asta mi-a spus şi *papa*. Însă n-o să mai fie vreodată cineva precum Violet...

Lăsă propoziţia să se stingă de la sine, ştiind că soarta lui fusese hotărâtă cu mult timp înainte. Aşa că nu avea nici un rost să continue să vorbească despre iubirea lui pierdută... probabil iubirea vieţii lui.

Charlotte se pregătea să-şi exprime compasiunea, când Diedre veni şi se aşeză lângă ea, adresându-i-se lui Guy:

- A spus *papa* ceva despre sezonul de la Londra? Sau anul acesta nu mai mergem în oraş?

- Nu ştiu şi, sincer să fiu, Didi, nu-mi pasă, îi răspunse fratele ei. Mie, personal, îmi place vara aici, la Cavendon. Cu tenisul, crichetul, înotul, pescuitul, seratele dansante şi toată distracţia de pe timpul verii. Şi vânătoarea care începe pe 12 august.

- Dar noi suntem întotdeauna aici în luna august, pentru începerea sezonului de vânătoare. Asta-i ceva stabilit. Eu vorbesc despre luna de-acum, Guy, despre iulie, protestă Diedre.

- Nu cred că o să mergem la Londra anul acesta, răspunse el. Cel puţin nu cu toţii, ca familie, pentru sezonul de vară. Din cauză că mătuşa Anne e tare bolnavă, iar mama nu vrea să fie prea departe de-aici. Cel puţin, asta-i ce mi-a spus Daphne.

- Oh, ce să ştie ea, când nu-i interesată decât de cum arată.

Guy îi aruncă surorii sale o privire ciudată, întrebându-se de ce era atât de răutăcioasă, şi schimbă subiectul. Începu să vorbească despre Hugo Stanton, care avea să vină în curând să îi viziteze, punându-i lui Charlotte o grămadă de întrebări despre el, despre cum era când îl cunoscuse ea, cu atâţia ani în urmă.

Deodată, se auzi o explozie de zgomote, în timp ce o bucăţică de om, intenţionând să-şi facă simţită prezenţa, intră în grabă în încăpere, exclamând:

- Am venit şi eu la ceai, *papa*! Pot, nu-i aşa? Trebuie să fiu şi eu la petrecere.

La vederea lui Dulcie zburdând de-a lungul podelei cât de repede putea cu picioruşele ei cele mici, Charles sări de pe canapeaua unde stătea împreună cu mătuşa sa. O prinse imediat pe fiica lui cea mai mică şi o ridică

în braţe, legănând-o uşor. Fusese cât pe ce să se încurce în picioarele servitoarei, Mary, care ducea o tavă cu sendvişuri abia făcute spre Hanson, care aştepta lângă una dintre măsuţele pe rotile pentru ceai.

– Aici suntem, draga mea, zise Charles, ţinând-o pe Dulcie lipită la piept. Da, o să bei şi tu ceaiul cu noi. Însă, mai întâi, n-ai vrea să mergi cu mine să dau un telefon foarte important?

– Oh, ba da, *papa*, aş vrea să merg. Pot să vorbesc eu la *tefolon*?

Râseră cu toţii, încântaţi de modul în care copila frumoasă şi puţin cam gălăgioasă stâlcise cuvântul. Charles râse şi el în timp ce ieşea în grabă, ducându-se spre bibliotecă, uşurat de faptul că reuşise să prevină un accident cu fata în casă.

O puse pe Dulcie în scaunul său de la birou şi apoi spuse:

– Acum, fii fată cuminte, scumpa mea, şi, de îndată ce termin de vorbit la telefon, o să ne întoarcem în salon să ne bem ceaiul. Bănuiesc c-ai vrea un cornuleţ cu gem, nu-i aşa? Şi căpşune cu frişcă?

– O, da, *papa*. O să fiu fată cuminte, îi spuse Dulcie, afişând un zâmbet strălucitor.

Îl iubea pe *papa* şi era bucuroasă că o luase aici cu el. De-acum surorile ei aveau să ştie că *ea* este favorita lui. Se lipi de spătarul scaunului tapiţat cu piele, încă zâmbind foarte larg, cu faţa ei mică radiind de bucurie.

Ridicând receptorul telefonului, Charles ceru la centrală legătura telefonică cu numărul de la Londra scris pe bucata de hârtie. Peste o secundă sau două, o operatoare îl anunţa că i se făcea legătura la Claridge's Hotel. Ceru să stea de vorbă cu domnul Hugo Stanton.

– Alo, Stanton la telefon, spuse o voce masculină.

– Sunt vărul tău Charles, Hugo. Am primit mesajul tău mai devreme şi te-am sunat înapoi cât de repede am putut.

– Este minunat să-ţi aud vocea după toţi anii ăştia! exclamă Hugo, părând în mod sincer bucuros. Te-am sunat fiindcă speram să-mi pot schimba data vizitei mele la Yorkshire.

Deşi luat prin surprindere, Charles spuse cu vocea neschimbată:

- Da, bineînţeles. Şi când ai prefera să vii?

- Mă întrebam şi speram că vei fi de acord să apar vinerea asta care vine. Pentru câteva zile, după cum planificasem.

Charles tresări şi ezită înainte să spună:

- Cred că o să fie în regulă, Hugo. Trebuie să te avertizez că fix atunci vom organiza o serată dansantă. Dacă nu te deranjează asta, cred că schimbarea e bine-venită. Trebuie să vorbesc şi cu Felicity, desigur. Oricum, nu văd de ce nu s-ar putea, bătrâne, încheie el, dorind să fie cordial.

- Mulţumesc, Charles. Şi, apropo, chiar îmi place să dansez, aşa că voi dansa ca să-mi câştig locul la masă, ca să zic aşa. Te asigur că, de regulă, nu schimb aranjamentele făcute, nu aşa din scurt, adăugă el. Pe de altă parte, tocmai mi s-a adus la cunoştinţă organizarea unei reuniuni importante la Zürich la care trebuie să particip, chiar în weekendul în care urma să vin la Yorkshire. Mi-e teamă că datele coincid.

- Chiar te înţeleg, stai liniştit. Din când în când se mai întâmplă şi astfel de lucruri. Nu-i nici un fel de problemă. Şi, bineînţeles, o să trebuiască să fii îmbrăcat elegant. O să-ţi dau mâine-dimineaţă un telefon de confirmare.

- Mulţumesc foarte mult, Charles. Abia aştept să mă întorc la Cavendon. Noapte bună.

- Noapte bună, îi răspunse Charles şi puse receptorul jos.

După aceea o luă pe Dulcie şi ieşiră din bibliotecă.

- Nu m-ai lăsat să vorbesc! exclamă ea dintr-odată.

- Ştiu. Îmi pare rău, Dulcie, dar bărbatul cu care am vorbit se grăbea foarte tare. Aşa că acum putem să mergem să mâncăm cornuleţe cu gem şi căpşune cu frişcă. *Formidabile.*

Din pragul uşii camerei de zi celei galbene, ţinând-o pe Dulcie în braţe, Charles anunţă:

- Acum ascultaţi ultima veste, oameni buni.

Toată lumea se întoarse să se uite lung la el.

- Tocmai am vorbit cu Hugo Stanton, şi mi-a spus că o să ajungă aici vinerea viitoare, după-amiaza.

- Ce minunat! exclamă mătuşa Gwendolyn. Abia aştept să-l revăd.

- Încă o persoană cu care se poate dansa, *papa*! ţipă DeLacy.

- Cum se face că vine atunci, Charles? întrebă Felicity.

- Hugo a telefonat mai devreme, când eu ieşisem la o plimbare. Tocmai am vorbit cu el. Stă la Claridge's Hotel. Şi are o problemă cu suprapunerea unor date. E-n regulă dacă vine, nu-i aşa? Weekendul viitor?

- Da. Nu-i nici o problemă. Iar DeLacy are dreptate. O să fie nemaipomenit să avem un oaspete nou, mai ales un văr pe care nu l-am mai văzut de atâta timp. O să poată dansa cu toate tinerele lady, aşa cum a sugerat Lacy. Şi, de asemenea, probabil şi cu unele dintre cele mai în vârstă.

capitolul 22

- Vrei să mergem la o plimbare? întrebă Gordon Lane, zâmbindu-i lui Peggy. Simt nevoia să fumez o ţigară şi să iau o gură de aer.

Ea îi răspunse tot cu un zâmbet:

- De ce nu? Doar să-i spun bucătăresei.

Gordon încuviinţă din cap. Îşi scoase cravata, vesta şi haina, le agăţă într-un cârlig al cuierului şi îşi băgă pachetul de ţigarete şi cutia de chibrituri într-un buzunar de la pantaloni.

- Bucătăreasa zice că-i în regulă, îl anunţă Peggy, revenind în holul servitorilor. Dar mi-a spus să nu stau prea mult. O să aştepte să ne întoarcem. Peggy rânji. Doamna Jackson spune că nu vrea ca Hanson să ne încuie afară.

- Ticălosul ăla bătrân chiar ar face-o.

- Gordon, ai grijă ce spui, şuieră Peggy printre dinţi, scoţându-şi boneta şi şorţul şi atârnându-le într-un alt cârlig. Haide, hai să facem odată plimbarea aia, înainte s-apară aici şi să ne oprească.

Cei doi ieşiră pe uşa din spate, iar Gordon o prinse pe Peggy de mână şi spuse:

- Hai s-o luăm spre pădure. O să fumez o ţigaretă, apoi ne întoarcem. Durează cel mult o jumătate de oră. Eşti de acord?

Ea încuviinţă dând din cap.

- Şi totuşi, nu aş vrea să intrăm în pădure, Gordon. Este înspăimântător acolo când e întuneric.

El se uită în jos la ea, zâmbindu-i larg.

- Mă ai pe mine să te protejez, iubita mea - şi, oricum, în noaptea asta nu-i aşa întuneric. Uită-te la luna aia plină ce străluceşte deasupra noastră. Romantic, eh, ce zici?

Peggy rămase tăcută pentru moment, după care spuse încet, cu voce fermă:

- Nu vreau să o fac, Gordon. Sper că înţelegi asta. Nu mă deranjează să mă îmbrăţişezi şi să-mi dai câteva săruturi, dar asta-i tot.

- Ştiu. Mereu îmi spui asta. Doar un pupic şi o îmbrăţişare. Oricum, nu putem să stăm prea mult timp, nu vrem să ne încuie afară. Atunci ar trebui să dormim în grajduri.

Peggy zâmbi, dar nu spuse nimic. Continuară să meargă în tăcere, pierduţi în propriile gânduri. Nu aveau cum să o ştie, dar fiecare se gândea la celălalt.

Peggy se îndrăgostise tot mai tare de Gordon Lane de-a lungul ultimelor săptămâni. Era un bărbat tânăr, frumos, înalt şi bine clădit, însă ceea ce îi plăcea cu-adevărat era bunătatea lui. Fusese de partea ei încă de când începuse să lucreze la Cavendon Hall, întotdeauna gata să o apere când era necesar.

Malcolm Smith, lacheul-şef, arăta şi el bine, însă nu era la fel de amabil ca Gordon. Iar ea îl văzuse flirtând cu celelalte două servitoare, Mary Ince şi Elsie Roland. Gordon îi spusese că Malcolm este un fustangiu şi jumătate, ceea ce era adevărat.

Chiar dacă ştia că ea şi Gordon începeau să devină din ce în ce mai apropiaţi, când acesta încercase să îi pipăie sânii în cămară, îl plesnise cu putere peste faţă. De-atunci nu se mai apropiase de ea.

Peggy ştia că era înnebunită după Gordon, iar el, după ea. Totuşi, exista o problemă. El voia ca ea să meargă până la capăt, ceea ce şi-ar fi dorit şi ea. Însă, din cauza experienţei nefaste din trecut, ea îşi promisese solemn că a doua oară nu avea să mai dea de belea.

Aşa că în noaptea aceasta era vigilentă în timp ce se îndreptau spre pădure. În nici un caz nu trebuia să lase ca pasiunea pentru el să preia controlul. Trebuia să păstreze nişte limite, însă fără a-i răni lui sentimentele.

În ceea ce-l privea, Gordon era cât se poate de serios implicat în relaţia cu Peggy Swift. Se amorezase nebuneşte de ea imediat ce ea începuse să lucreze la Cavendon. Era o femeie arătoasă, cu ochi expresivi, forme apetisante şi o fire extrem de plăcută. De asemenea, era inteligentă şi isteaţă, în foarte multe şi diferite feluri.

Desigur, i-ar fi plăcut să o seducă, însă, cu toate astea, începuse să îşi dea seama că era o femeie cu care ar fi fost fericit să se căsătorească. Trebuia să-şi înfrâneze emoţiile devastatoare, pofta trupească pentru ea; în caz contrar, lucrurile puteau să ia o întorsătură extrem de neplăcută.

Deşi ea nu ştia, el era pe deplin conştient de faptul că ea avusese un copil. În acea parte a casei destinată servitorilor întotdeauna umblau zvonuri. Întotdeauna erau bârfe acolo. În plus, mai ştia că bărbatul, tatăl copilului, o părăsise când avea cea mai mare nevoie de el şi fugise în America. „Nemernicul", înjură el în barbă, în timp ce se opri şi îşi scoase ţigaretele.

După ce îşi aprinse una, o porniră agale amândoi.

– O să fiu băiat bun, o anunţă el pe neaşteptate. N-o să-ţi fac rău în nici un fel şi nici nu o să te bag în necazuri. Dar câteva săruturi merg, nu? Nu te deranjează, nu-i aşa?

– Nu, spuse ea. Ba chiar mi-ar plăcea foarte mult. Însă nimic altceva.

Până în momentul în care ajunseseră la pădure, Gordon terminase de fumat. Strivi ţigareta de o buturugă şi o conduse spre marginea pădurii, într-o poieniţă. Se aşezară pe iarbă, Gordon îşi petrecu braţul în jurul ei, începu să o sărute pe gât, apoi o culcă

pe neașteptate pe iarbă, se aplecă deasupra ei și o sărută pasional. Își lăsă limba să zăbovească lipită de limba ei, după aceea își duse mâna spre rochia ei, îi deschise nasturii de sus, pipăind-o ca să îi găsească sânii.

Peggy se zbătu sub el.

- Nu, Gordon, nu face asta. Te rog nu. O să mă înnebunești de tot.

El nu dădu atenție cuvintelor ei. Aplecându-și capul, începu să îi sugă un sfârc și în același timp o trase mai aproape de el, lipindu-se strâns de corpul ei. O apăsa foarte tare cu corpul lui, în mod evident extrem de excitat, iar ea simțea înlăuntrul ei cum se topește în timp ce el îi sugea sânul. Dar cu ochii minții văzu fluturând un steguleț roșu și știu că trebuia să își păstreze controlul.

- Să ne oprim, șopti ea.

Iar el se conformă imediat, știind că nu avea de ales. Nu voia să o sperie.

Gordon își duse gura la gura ei și pur și simplu i-o devoră. În același timp, îi ridică juponul cu o mână și își croi drum cu degetele în interiorul pantalonașilor bufanți până găsi miezul feminității ei.

Sprijinindu-se într-un cot, Gordon se uită în jos la fața ei și îi șopti cu dragoste:

- Ești atât de frumoasă în lumina lunii, Peggy. Vreau să te ating. Te doresc, dar n-o să te forțez... Spune-mi doar că pot să te ating... aici, așa.

O mângâie cu blândețe, lăsându-și degetele să zăbovească în interiorul ei.

Cu gura uscată, ea putu doar să dea aprobator din cap. El o sărută pe față și continuă să o mângâie ușor și ritmic până când ea gemu.

Lipit cu fața de fața ei, el îi șopti:

- Haide, relaxează-te, hai, lasă-mă să-ți ofer plăcere. Nu vreau decât să te fac să te simți bine, Peg.

Ea făcu întocmai, și în câteva secunde corpul îi înțepeni brusc, apoi tremură spasmodic în vreme ce ea îl striga pe nume. Gordon o strânse cu putere la piept, de parcă nu ar fi vrut să-i mai dea drumul vreodată.

- Ți-a plăcut, nu ? Da, știu, ți-am văzut fața. Am văzut ce efect au avut atingerile mele tandre.

- Da, răspunse ea în şoaptă, părând deodată timidă. Mi-a plăcut fantastic de mult, însă asta n-a fost chiar cinstit faţă de tine. Iar eu...

Peggy nu îşi termină propoziţia. Se opri şi înţepeni în braţele lui, brusc atentă la ce se întâmpla în jur.

- Ce este? întrebă el, încruntându-se, înţelegând că atenţia ei fusese captată de ceva neobişnuit.

- Şşşşşt, şopti ea. Mai este cineva aici în pădure, Gordon.

Amândoi se ridicară, ascultând cu atenţie. Auziră din nou rămurelele pocnind sub picioarele cuiva. *Era* cineva acolo, îndepărtându-se în grabă printre copaci.

Gordon sări în sus, o trase şi pe Peggy în picioare şi fugiră ca să iasă din pădure şi să urce în grabă dealul spre Cavendon. Alergară tot drumul până acolo şi intrară în curtea interioară gâfâind.

Amândoi rămaseră lângă zidul de piatră, trăgându-şi sufletul, uitându-se fix unul la celălalt. După un moment, Peggy spuse:

- A fost un bărbat, sunt sigură de asta, Gordon. Paşii lui erau greoi; de-asta am auzit noi rămurelele trosnind. Gândul c-a fost cineva acolo, poate uitându-se la noi, m-a înspăimântat. Crezi c-a fost unul dintr-ăia care trag cu ochiul?

- Cine-ar putea fi pe-afară la ora asta? se întrebă Gordon cu voce tare.

- Ei bine, noi suntem, replică Peggy şi îi zâmbi, dragostea strălucindu-i pe chip. Mulţumesc pentru că ai fost... cuviincios, Gordon.

Aplecându-se şi mai mult spre ea, el îi cuprinse faţa în mâini şi o sărută uşor pe buze. După care se trezi luând decizia vieţii lui şi spuse:

- Vrei să te măriţi cu mine, Peggy Swift? Vrei să fii cu mine pentru totdeauna? Vrei să fii soţia mea?

Ea fu atât de surprinsă, atât de uimită de cererea lui în căsătorie, încât pentru moment nu putu să vorbească. În cele din urmă, răspunse:

- Da, Gordon Lane. Da! Da! Da!

Îşi aruncă braţele în jurul lui, îmbrăţişându-l. Şi se sărutară, apoi se desprinseră din îmbrăţişare.

Peggy rămase acolo uitându-se în sus la el, profund conştientă de faptul că îl iubeşte pe acest bărbat din toată inima şi ştiind că trebuia să îi spună adevărul despre ea. Ar fi fost necinstit să nu îi dea nici un fel de explicaţie cu privire la Kevin.

– Este ceva ce trebuie să-ţi mărturisesc, Gordon. Eu am un...

El o întrerupse când spuse:

– Un copil. Da, ştiu. Şi asta nu-mi schimbă sentimentele. Te iubesc, Peggy, şi, când o să fim în măsură să facem toate aranjamentele necesare, o să vină şi o să stea cu noi. O să fiu atât tatăl lui, cât şi soţul tău.

Peggy se trase din nou aproape de el, cu lacrimi în ochi. Clipi des ca să le îndepărteze.

– Mulţumesc că spui asta, Gordon. Şi-ţi promit că o să fiu cea mai bună soţie posibil.

Exact în momentul acela uşa din spate se deschise, iar bucătăreasa apăru în cadrul ei, o siluetă conturată în lumina strălucitoare ce venea dinspre bucătărie. Le făcu semn cu capul să intre imediat.

Ţinându-se de mână, ei veniră în fugă spre ea. Ea îi băgă în grabă în bucătărie şi spuse:

– Hanson tot dă târcoale pe aici. Aprinde-ţi o ţigaretă, Gordon, repede de tot, băiete. Acum ascultaţi la mine... tu ai fost afară în curte pentru câteva minute, ca să fumezi. Eu tocmai am chemat-o pe ea. Ceea ce am şi făcut, nu-i aşa?

Gordon încuviinţă atunci din cap, aprinzându-şi rapid ţigareta.

Hanson apăru în bucătărie peste câteva secunde şi înclină din cap când îi văzu. După care se duse la uşa din spate şi o încuie, se întoarse şi porni spre coridor.

– Noapte bună. Noapte bună tuturor, strigă el şi se îndepărtă.

– Noapte bună, domnule Hanson, spuseră Gordon şi Peggy la unison cu bucătăreasa.

Mult mai târziu, în noaptea aceea, în timp ce stătea la ea în pat în dormitorul servitoarelor, gândindu-se la Gordon şi la căsătoria cu el, Peggy fu învăluită

de o fericire imensă. Ştia că o să le fie bine împreună şi că aveau să facă o echipă bună. După un timp, gândurile îi reveniră la ce se întâmplase în pădure în seara aceea. Era convinsă că fusese cineva acolo, ascuns printre copaci, şi la fel era şi Gordon. Nu se putu abţine să nu se întrebe dacă persoana respectivă văzuse cum o dezmierdase Gordon.

Cineva care trăsese cu ochiul? Dar cine? Sigur nu era unul dintre pădurarii lor? Sau cineva din sat? Se întreba dacă n-ar trebui să îi spună bucătăresei sau doamnei Thwaites. Poate chiar domnului Hanson? Însă aproape instantaneu Peggy decise să nu o facă. Ar fi dezvăluit prea mult despre locul în care fusese cu Gordon. În plus, ce-ar fi rezolvat? Trebuia să îl avertizeze pe Gordon a doua zi dimineaţă să nu aducă în discuţie prezenţa bărbatului din pădure. Nimeni nu trebuia să ştie că ei fuseseră acolo când se presupunea că n-aveau voie să iasă din casă noaptea. Regulile erau stricte la Cavendon. Iar Hanson se asigura că erau respectate.

A doua zi dimineaţă, Peggy fu prima servitoare ajunsă la bucătărie. Îi venea să cânte de fericire. Însă nu putea face asta. Când o salută pe bucătăreasă, avea pe chip întipărit un zâmbet.

– Eşti foarte luminoasă la faţă şi binedispusă, fato, observă Nell Jackson, zâmbindu-i şi ea. E un băiat drăguţ acest Gordon Lane. Sincer şi cu inimă bună. Ceea ce-i mult mai mult decât pot să spun despre Malcolm Smith. Se împăunează de mama focului, asta face el. E la fel de mândru de el ca un păun.

– E adevărat, încuviinţă Peggy.

Ducându-se spre bucătăreasă, care stătea lângă plita de gătit, îi spuse în şoaptă:

– Este încă secret, dar să ştii că ne gândim serios la viitorul nostru.

– Asta-i foarte bine pentru tine, Peggy. N-aş fi putut să-ţi doresc să-ţi găseşti un tânăr mai drăguţ, iubito.

Încă zâmbind, reveni la plita de gătit şi luă o lingură de lemn. Un moment mai târziu, apăru şi doamna Thwaites.

- Bună dimineaţa, doamnă bucătăreasă, 'neaţa Swift. Fiindcă ai apărut prima astăzi, cred că ai face bine să te duci sus şi să aprinzi focul în bibliotecă, pentru conte. De îndată ce vine şi Ince, o s-o trimit să te ajute să aranjaţi masa pentru micul dejun. Haide, fato, grăbeşte-te. N-avem toată ziua la dispoziţie.

Peggy făcu aşa cum i se spusese, astfel că în câteva clipe se lăsa în genunchi în faţa şemineului din bibliotecă, curăţând cenuşa de ziua trecută şi punând-o într-un făraş.

După ce puse pe grătarul şemineului nişte vreascuri, talaş, bucăţi subţiri din lemn ca nişte aşchii şi fâşii de ziare, tăiate de servitori, aprinse un băţ de chibrit şi îl apropie de hârtie. În scurt timp auzi focul cum pârâie pe grătar. Mai puse câteva lemne, după care se ridică.

Peggy îşi dădu seama că este murdară pe mâini şi coborî în grabă scările ca să se spele.

Mary Ince şi Elsie Roland, celelalte două fete în casă, stăteau lângă dulapul cu porţelanuri de pe coridor, şuşotind. Se opriră brusc din vorbit când o văzură.

- Bună dimineaţa, spuse Peggy, zâmbind spre ele.

Ele mormăiră un răspuns, însă amândouă păreau ursuze, dacă nu cumva chiar neprietenoase. Peggy îşi imaginâ că vorbiseră despre ea şi Gordon. Făcuseră tot felul de remarci ciudate zilele astea.

Deodată, se auziră nişte paşi venind în mare grabă, iar Malcolm Smith coborî scările ca în zbor, exclamând:

- Domnul Hanson vrea alt vas din argint care să fie încălzit! Hai, una dintre voi să se ducă rapid să găsească unul. Repede de tot.

Peggy era cea mai aproape de dulapul mic cu argintărie, aşa că deschise uşa şi căută înăuntru. Îl simţi pe Malcolm stând chiar în spatele ei, suflându-i în ceafă.

- Gata, deja vă jucaţi de-a familia? Fac pariu că lui îi place, târfuliţă ce-mi eşti.

Înainte ca ea să poată răspunde, el o apucă de fund şi o strânse cu putere, după care se îndepărtă rapid de ea, în timp ce uşa din spate a casei se deschise, iar Gordon îşi făcu apariţia.

Într-o fracțiune de secundă, Peggy se răsuci și spuse pe un ton tăios și glacial:

- Nu cumva să-mi mai faci vreodată așa ceva, Malcolm Smith. Dacă mai îndrăznești, o să-i spun domnului Hanson că ești extrem de nerușinat și că încerci să devii mult prea intim cu mine.

Malcolm izbucni în râs.

- Toți bărbații de-aici sunt nerușinați și încearcă să devină mult prea intimi cu tine, Peggy Swift, și cu felul în care îți desfaci picioarele.

Se auzi un icnet și un zgomot brusc chiar în clipa când Gordon se năpusti de-a lungul bucătăriei și apoi pe coridor într-un salt gigantic. Căzu pe Malcolm și începu să-i care pumni în piept.

Lacheul-șef se luptă cu Gordon cât de bine putu, însă nu era atât de puternic precum subalternul său. Când încercă să îi tragă un pumn lui Gordon, rată, alunecă și căzu pe spate, cu brațele fluturându-i prin aer. Gordon era gata să se năpustească spre el, când Peggy îl apucă de un braț, iar bucătăreasa de celălalt. Împreună, îl scoaseră pe Gordon din încăierare.

O clipă mai târziu, Hanson, extrem de furios, era acolo și se holba la ei.

- Ce-i asta? Să vă bateți ca niște derbedei de pe stradă! Și amândoi sunteți în serviciul unuia dintre conții de prim rang din Anglia. Contele de Mowbray ar fi îngrozit de așa ceva. Acesta este comportamentul cel mai reprobabil pe care l-am văzut vreodată. Ar trebui să știți cum să vă purtați. Nu vă e rușine de voi înșivă? Se uită în jos la Malcolm și adăugă cu asprime: Ridică-te odată! Și aranjează-ți livreaua, Smith. Cât despre tine, Lane, explică-ți comportamentul.

Înainte ca Gordon să poată răspunde, bucătăreasa interveni cu voce puternică și extrem de hotărâtă:

- Am fost martoră la scena asta, domnule Hanson, și-a fost vina lui Malcolm. El l-a provocat pe Gordon, fără îndoială. Credeți-mă pe cuvânt.

- Cum? întrebă Hanson cu răceală, uitându-se fix la bucătăreasă. Îmi trebuie mai multe detalii.

– A insultat-o pe Peggy, care va fi soţia lui Gordon. Iar Gordon i-a apărat numele şi reputaţia.

Hanson se încruntă şi apoi îşi aruncă privirea spre Gordon.

– Ce-a zis de-a creat zarva asta teribilă? Haide, spune cu voce tare, Lane. Hai să auzim totul.

Gordon rămase tăcut, încă furios pe celălalt servitor, acum din ce în ce mai nervos şi mai neliniştit sub privirea neînduplecată a lui Hanson. Clătină din cap.

– Aş prefera să nu-i repet vorbele, domnule Hanson.

– Vă rog să mă credeţi pe cuvânt, interveni din nou Nell Jackson. Am auzit fiecare cuvânt în parte. Oh, Dumnezeule mare!

Zâmbi către o femeie mică de înălţime, îmbrăcată foarte îngrijit, cu o pălărie verde peste părul roşcat strălucitor, care tocmai intrase în bucătărie ducând o valijoară în mână.

Nell se duse rapid spre ea, exclamând:

– Domnişoară Wilson! Ce surpriză plăcută! Bine ai revenit! Eşti o încântare şi o mângâiere pentru ochii mei. Am crezut că nu te întorci la noi până săptămâna viitoare.

– Am reuşit să rezolv totul mai devreme decât mă aşteptam, îi răspunse Olive Wilson.

Zâmbindu-i cu căldură, luă mâna întinsă a bucătăresei şi i-o strânse cu multă afecţiune. Erau cunoştinţe vechi, prietene bune; amândouă lucrau la Cavendon de ani şi ani de zile.

Aruncându-le o privire aspră celor doi servitori, Hanson se duse să îi ureze şi el bun venit lui Olive Wilson. Era camerista personală a contesei, iar el ştia foarte bine cât de mult îi fusese resimţită lipsa aici.

– Bine aţi revenit! Bănuiesc că totul este în regulă, domnişoară Wilson? spuse majordomul, dând mâna cu ea.

– Era, domnule Hanson, până când am intrat în haosul de-aici.

Hanson făcu o grimasă.

– Haos într-adevăr... Ca la o casă de nebuni. Scuzaţi-mă o clipă. Se întoarse şi se uită la cei doi servitori.

O să mă ocup de voi doi mai târziu, anunţă el. Acum, mişcaţi-vă de-aici amândoi. Se uită la ceasul din bucătărie. Duceţi-vă sus imediat şi puneţi masa pentru micul dejun, pregătiţi şi bufetul. Ince, Roland, mai bine mergeţi şi voi cu ei şi daţi o mână de ajutor, ca totul să fie gata şi să arate mulţumitor.

Cei doi servitori şi fetele în casă ieşiră în grabă, iar Hanson se uită înspre Peggy şi spuse:

– Tu mai bine rămâi aici, jos. Cred că azi e cel mai potrivit lucru pe care să-l faci. Poţi s-o ajuţi pe Polly... Se uită în jur după fată, o văzu ghemuită într-un colţ şi continuă: Voi două puteţi pune mâncarea pe platourile acoperite imediat ce este gata şi s-o ajutaţi pe bucătăreasă cu tot ce are nevoie.

– Da, domnule Hanson. Şi ţin să vă mulţumesc foarte mult.

El dădu aprobator din cap.

– Fereşte-te din calea lui Smith.

– Aşa o să fac, domnule. *A fost* numai vina lui, ştiţi şi dumneavoastră.

Hanson oftă din rărunchi.

– O să vorbesc mai târziu cu dumneata, domnişoară Wilson.

După care ieşi din bucătărie; era supărat şi umilit de faptul că ea, camerista personală a contesei, văzuse această scenă ridicolă.

Olive Wilson veni în mijlocul bucătăriei şi se uită la Peggy.

– Se băteau pentru tine? întrebă ea zâmbind.

După voce părea că-i venea să râdă şi avea ochii plini de veselie.

– Nu. Gordon este iubitul meu, înţelegeţi, iar Malcolm a făcut o glumă obscenă. Gordon s-a simţit ofensat. Aşa m-am simţit şi eu, ca să fiu sinceră.

– Tipic. Individul acela nu e decât un bădăran care ciupeşte fetele de şezut. Ai grijă la el. Apropo, eu sunt camerista personală a lui Lady Mowbray.

– Mi-am dat seama de asta. Am auzit foarte multe despre dumneavoastră.

– Sper că numai lucruri plăcute?

- Așa este - am auzit numai cuvinte de laudă.

Nell Jackson, care întotdeauna își băga nasul peste tot, spuse:

- Așadar, ai rezolvat totul și acum iată-te aici. Apoi adăugă nedumerită: E foarte devreme. Cum de-ai ajuns aici de la gara din Harrogate?

Olive Wilson începu să râdă și îi explică:

- Am venit de la Londra noaptea trecută, iar Domnia Sa contesa aranjase dinainte ca șoferul doamnei Sedgewick să mă ia de la gara Harrogate. El m-a adus cu mașina, și mi-am petrecut noaptea la domnișoara Charlotte. Știam că altfel aș fi ajuns aici după ora zece, așa că am aranjat și chestiunea asta în avans. N-am vrut să deranjez întreaga casă.

- Ei bine, mă bucur că te-ai întors, domnișoară Wilson. Cu toate astea, mie mi s-a părut c-au trecut mai mult de trei luni. Mai degrabă trei ani.

- Știu ce vrei să spui, doamnă Jackson. Și mie mi-ați lipsit cu toții.

capitolul 23

Avea șaisprezece ani când plecase, un tânăr novice de la școala de băieți de la Eton, nerăbdător să se ducă la Oxford. Revenea în Yorkshire pentru prima dată în șaisprezece ani, un bărbat în toată regula la cei treizeci și doi de ani ai săi. Ingham Stanton era arătos, ambițios, foarte motivat în ceea ce făcea și plin de succes.

Era un adevărat magnat în domeniul imobiliar, nu un trepăduș, o persoană activă și energică, care realiza tranzacții de succes și un om de afaceri extrem de talentat. Mișcându-se rapid și decisiv, fusese binecuvântat în aceeași măsură și cu un stil de lucru fermecător. Omenii erau foarte ușor captivați de magia lui, atât bărbații, cât și femeile, iar copiii erau imediat cuceriți de abilitatea sa extraordinară de a-i trata ca pe egalii săi.

Acum, în timp ce limuzina Rolls-Royce se deplasa lin prin centrul orașului Harrogate, Hugo stătea și se uita pe geam. Nu avea cum să nu observe că orașul

se schimbase. Vedea clădiri noi şi mult mai multe hoteluri. Harrogate fusese un oraş balnear timp de secole bune, după descoperirea, în 1571, a unor izvoare subterane cu apă tămăduitoare. Şi, după câte se părea, în prezent era în plin avânt. Din ce citise în *The Times* cu o zi înainte, prima săptămână din luna iulie fusese spectaculoasă, cu tot felul de concerte şi alte distracţii şi o mulţime de oaspeţi din familia regală aflaţi în vizită la băi, ca să încerce apa aceea miraculoasă. Se părea că Harrogate era în cea mai bună formă, pregătit de sărbătoare toată vara.

Pe Hugo îl bucurase faptul că Charles îl trimisese pe şoferul lui, Gregg, ca să îl ia de la gară cu maşina sa Rolls-Royce. Gestul în sine era un indiciu pentru el, îi dădea de înţeles că îl aştepta o primire călduroasă, deşi nu avusese vreodată cu-adevărat îndoieli cu privire la asta.

Charles Ingham fusese întotdeauna un bărbat de primă clasă. Hugo zâmbi în sinea sa, întrebându-se dacă familia avea să-l considere prea americanizat. El, unul, nu se considera aşa, însă altora ar putea să li se pară că este.

Se lăsă pe spate pe bancheta de piele, simţindu-se în largul său, nerăbdător să-i vadă pe Charles, pe Felicity şi pe restul familiei.

Hugo nu avea nici un fel de îndoieli sau remuşcări legate de reîntoarcerea la Cavendon, locul în care crescuse. Nu făcuse nimic greşit; cu toate acestea, fusese brusc trimis de-acasă de către mama sa, care avusese nevoie de cineva pe care să dea vina pentru pierderea fiului ei favorit. Ea nu reuşise să accepte că fratele lui fusese cel mai mare duşman al lui însuşi: un tip periculos şi răsfăţat.

Lady Evelyne Ingham Stanton, mama lui şi sora celui de-al cincilea conte, se comportase nedrept şi iraţional. Toată lumea crezuse asta. Tatăl său, Ian, îl susţinuse şi, împreună, deciseseră că era mai bine pentru Hugo să plece la New York, ca să lucreze pentru cel mai bun prieten al tatălui său, Benjamin Silver. „Dacă o să rămâi, o să te pedepsească tot timpul într-un fel sau altul

şi o să te sâcâie întruna", îi spusese tatăl lui. Hugo fusese de acord, şi făcuseră planuri pentru călătoria lui la New York City.

Spre uşurarea lui Hugo, tatăl său nu întrerupsese niciodată legătura cu el. Îi scrisese în fiecare săptămână şi îl vizitase la New York în fiecare an, până când murise, în urmă cu opt ani. Rămăseseră apropiaţi, cei mai buni prieteni.

Părinţii săi trăiau vieţi separate cu mult timp înainte de teribilul accident al fratelui său, însă nu divorţaseră niciodată. Cu şaisprezece ani în urmă, modul în care fusese tratat de mama sa îl exasperase şi îl înfuriase atât de tare pe tatăl său, încât ruptura dintre el şi soţia lui se accentuase. Părinţii lui fuseseră nişte oameni foarte diferiţi, şi trăise fiecare în lumea lui. Mama sa se refugiase în Cavendon, locul în care se născuse, şi devenise un fel de pustnică, muzica şi grădina ei reprezentând singurele lucruri care o interesau cu adevărat.

Tatăl său trăise în lumea cailor de rasă, a curselor de cai şi a hergheliei de mare succes pe care o deţinea în Middleham, nu departe de Ripon. Crescătoria de cai Stanton de la Endersby House fusese administrată ani de zile de Major Gaunt, un crescător de animale de prăsilă şi dresor angajat de tatăl său. De la moartea tatălui său, crescătoria devenise a lui, însă continuase să se afle sub îngrijirea lui Major Gaunt, ceea ce lui Hugo îi convenea.

Iubea şi el caii, însă nu aşa mult precum tatăl său, şi nu dorea să fie implicat în treburile de zi cu zi ale crescătoriei de cai. Lăsase asta în seama lui Gaunt.

Gaunt locuia la Endersby House, iar Hugo plănuise să se ducă până acolo pe timpul acestei vizite a lui aici. Dorea să-l felicite pentru succesul său neîntrerupt şi să îi dea asigurări cu privire la viitor. Hugo nu avea de gând să închidă crescătoria. Era o afacere bănoasă.

Endersby House era una dintre numeroasele proprietăţi pe care Hugo le deţinea în Yorkshire, însă el nu avea să vândă niciodată casa şi grajdurile atâta timp cât Major era în viaţă. Aceasta era casa lui, însemna totul pentru el şi era locul în care el crescuse atâţia cai

de curse pentru ei. După care mai era conacul Little Skell, casa pe care mama sa i-o lăsase lui, precum și casa tatălui său din East Witton.

„Oh, o să mă ocup de asta mai târziu", hotărî Hugo, lăsând aceste gânduri deoparte. În timp ce se cufunda mai mult în bancheta de piele a Rollsului, Hugo se gândi la clipa când trecuse ultima dată prin aceste porți mari de fier ce se conturau în față; porțile de la Cavendon Hall, ce deschideau calea spre aleea lungă, încadrată de copaci.

Fusese cu tatăl lui, cu ocazia călătoriei pe care o făceau spre Liverpool. De acolo se îmbarcase pe nava cu care se dusese la New York.

După cum se dovedise, Manhattanul fusese locul perfect pentru el. Benjamin Silver îl plăcuse numaidecât, și nu durase mult până când începuse să îl trateze ca pe fiul pe care nu îl avusese niciodată. Iar Hugo beneficiase de cea mai bună pregătire în domeniul afacerilor imobiliare și în cel bancar, învățase să apeleze la tot felul de soluții ingenioase și uneori viclene când venea vorba despre Wall Street. Hugo fusese un elev pasionat și avid de cunoaștere, iar Benjamin se dovedise un profesor inspirat. Astfel, ajunseseră inseparabili.

Iar mai apoi, într-o bună zi, el devenise ginerele lui Benjamin, după ce se căsătorise cu Loretta Silver, singurul copil al lui Benjamin. Inteligența și talentul făcuseră din Hugo multimilionar. Apoi, după moartea ei prematură, Loretta îl făcuse și mai bogat. Hugo moștenise întreaga ei avere, pe care Benjamin i-o transferase fiicei sale la moartea lui.

Benjamin și Loretta fuseseră cei mai buni prieteni ai lui; îi iubise pe amândoi nespus și știa cât de îndatorat le era. Pierderea lor și singurătatea în care se afundase îl făcuseră să se întoarcă la Yorkshire, locul în care crescuse, unde măcar avea rude. Optimismul îi sporise când simțise căldura și amabilitatea lui Charles, prima oară prin intermediul scrisorii și ulterior la telefon.

Aici își încheiase anii tinereții. La New York se redescoperise și începuse să devină bărbatul care era astăzi. Iar acum, probabil o să aibă parte de un nou început

aici, unde cândva îşi avusese locul şi unde spera să-şi găsească din nou un loc.

capitolul 24

Hugo se simţi cuprins de entuziasm în momentul în care Rolls-Royce-ul opri în cele din urmă la intrarea principală de la Cavendon Hall, cu uşile sale duble, imense. Coborî din maşină şi rămase locului uitându-se în sus la una dintre cele mai falnice şi mai impunătoare case din Anglia, năpădit de amintiri şi, pentru o clipă, transpus în trecut.

Uşa de la intrare se deschise, iar Charles şi Felicity apărură în prag. Coborâră împreună în grabă cele câteva trepte ca să îi iasă în întâmpinare, urmaţi de Hanson, însoţit la rândul lui de doi lachei care să ia bagajele.

Charles îl îmbrăţişă, dădu mâna cu el şi exclamă:

- Bine ai venit, Hugo, bun venit acasă!

- E minunat să mă aflu aici, Charles, îi răspunse Hugo şi se întoarse să o îmbrăţişeze pe Felicity, care, constată el, nu se schimbase absolut deloc.

Era aceeaşi frumuseţe blondă cu pielea rozalie pe care şi-o amintea de pe vremea adolescenţei lui: călduroasă, prietenoasă şi îmbrăcată la fel de elegant ca întotdeauna. Când se desprinseră din îmbrăţişare, Hugo spuse:

- Nu te-ai schimbat şi n-ai îmbătrânit absolut deloc, Felicity. Eşti la fel de încântătoare ca întotdeauna şi n-ai nici urmă de rid. Nu ştiu cum reuşeşti.

- E de la clima din Yorkshire, Hugo, scumpule. Însă trebuie să recunosc, *tu* te-ai schimbat. Erai un băiat de şcoală când ai plecat de-aici, şi uită-te la tine acum. Un bărbat în toată firea şi, din câte-am înţeles, un om căruia i-a mers din plin peste tot prin lume.

El dădu aprobator din cap şi îi făcu cu ochiul, după care se întoarse să îl salute pe Hanson, care avea un zâmbet larg pe faţă.

- Mă bucur mult să te văd, Hanson, spuse el şi-i întinse mâna.

– Şi eu pe dumneavoastră, domnule Hugo. Aplecându-se uşor şi apropiindu-se mai mult, majordomul spuse cu voce joasă: Le-aţi lipsit multora de-aici. Tatăl dumneavoastră obişnuia să mă pună la curent cu ultimele veşti când se întorcea de la New York. Vedeţi, dumnealui ştia că eu doream să ştiu ce faceţi. De fapt, tot personalul dorea asta.

– Mi-a spus, Hanson, îi răspunse Hugo, în timp ce Felicity şi Charles îl conduceau în sus pe scări spre intrarea din Cavendon.

În holul de la intrare, Hugo îşi aruncă privirea în jur, gâtuit de emoţie. Totul era aşa cum îşi amintea că fusese cu atâţia şi atâţia ani în urmă, însă arăta oarecum mai bine în realitate, mult mai auriu şi mai decorat, dacă era posibil aşa ceva.

Holul avea o strălucire aparte, iar frumuseţea lui îi produse o mare satisfacţie... Scările grandioase ce se revărsau parcă de la etaj, cu portretele strămoşilor săi pe pereţi, cu candelabrele de cristal, cu antichităţile în culori delicate şi vazele uriaşe ca nişte urne umplute cu flori. De-a lungul anilor, tânjise să fie înapoi aici, iar acum era întâmpinat cu multă afecţiune, ca un membru al familiei. Simţi că i se ia o piatră de pe inimă, bucuros că în final avusese curajul să facă acest pas, să se întoarcă la rădăcinile sale.

– Ai vrea ceva anume? întrebă Charles. O băutură răcoritoare? Ţi-e foame, vrei ceva de mâncare? Sau preferi să aştepţi să fie adus ceaiul?

– O, da, o să aştept. Nimic nu se compară cu ceaiul de după-amiază de la Cavendon, niciunde în lume.

– Dă-mi voie să te conduc sus la camera ta, Hugo, îi spuse Felicity zâmbind şi îşi strecură mâna pe sub braţul lui. În Camera Albastră. Ştiu că întotdeauna ţi-a plăcut.

– E favorita mea.

– Vino jos când vrei tu, Hugo, îi zise Charles. Eu o să fiu în bibliotecă. Sunt câteva lucruri pe care aş vrea să le discut cu tine, înainte să fii înconjurat de femei, la ora servirii ceaiului.

Charles râse pe înfundate.

– O să-mi facă plăcere. Sper să ne vedem curând, Charles.

În momentul în care Hugo păşi în Camera Albastră, pe faţă îi apăru imediat un zâmbet larg. Arăta exact le fel ca în ziua în care el plecase spre America. Pereţi albi, materiale textile, ţesături albe şi albastre; totul pregătit de curând, special pentru el. Şi, bineînţeles, bolurile mari cu flori peste tot, inclusiv bujorii roz, favoriţii lui. Stilul inconfundabil al lui Felicity.

– Nu pot să-ţi spun cât sunt de fericit că m-am întors la Cavendon.

– Şi noi suntem la fel de fericiţi, Hugo. Îi zâmbi şi se duse spre uşă, adăugând: Hanson l-a desemnat pe Gordon Lane să fie valetul tău. Este cel mai potrivit, o să vezi.

– Mulţumesc, Felicity.

Ea înclină uşor din cap şi ieşi discret din cameră, lăsându-l singur, conştientă, ca de obicei, de nevoia celorlalţi de a se bucura de intimitate pentru o scurtă bucată de timp.

El traversă camera, uitându-se afară pe fereastră la pajiştea dispusă în diferite straturi şi la pâlcul de copaci de lângă grădina de trandafiri, după care se duse la baie să se spele.

Se pregătea să iasă şi să coboare, când auzi un ciocănit uşor la uşa dormitorului. Traversă camera, deschise uşa şi rămase cu gura căscată de uimire. În faţa lui stătea cea mai frumoasă copilă pe care o văzuse vreodată. Un înger din picturile lui Botticelli. Se uita lung în sus la el cu o curiozitate nedisimulată.

Lăsându-se în jos până la nivelul ei, el se trezi uitându-se fix în ochii albaştri mari ca nişte farfurioare, extrem de serioşi.

– Bună, spuse el cu blândeţe.

– N-am vorbit la *tefalon* cu tine deoarece *papa* mi-a spus că te grăbeai, îi explică ea cu multă seriozitate. Îmi pare rău.

Un moment rămase amuţit, complet nedumerit, dar apoi zise:

– Ei bine, cred că acum putem să vorbim faţă în faţă. Eu sunt Hugo.

Şi îi întinse mâna. Ea îi dădu şi ea mâna şi răspunse:

– Iar eu sunt Lady Dulcie Agatha Ingham. Încântată să te cunosc. Făcu o mică reverenţă şi continuă pe un ton solemn: Eu sunt prima dintre surori cu care te întâlneşti?

Hugo îşi reprimă un zâmbet şi, ridicându-se la loc, deschise uşa şi spuse:

– Te rog să intri, Lady Dulcie. Şi da, într-adevăr, tu eşti prima dintre surori cu care mă întâlnesc.

Faţa ei radie de bucurie, şi apoi chicoti:

– Îmi place să le iau faţa.

– Să le-o iei în faţă, o corectă el, bucurându-se de prezenţa acestei fetiţe unice, care îl urmă în cameră fără a-şi dezlipi privirea de la el, studiindu-l făţiş.

– Oh, cred că am înţeles greşit expresia asta. Câteodată mai înţeleg greşit unele lucruri, dar DeLacy spune că nu contează.

– Bineînţeles că nu contează.

– Aici erai! strigă o voce feminină, şi peste o clipă o femeie tânără, în mod vădit dădaca ei, intră în încăpere.

– Vă rog să o scuzaţi pe Dulcie, domnule Stanton. Am căutat-o peste tot. Nu mi-a trecut prin cap că v-ar putea găsi atât de uşor.

Hugo începu să râdă.

– Asta-i complet adevărat, răspunse el, încă râzând, căci situaţia i se părea cu adevărat amuzantă.

– Şi-a dorit din toată inima să vă vadă prima, înaintea surorilor sale, îi explică bona. Şi cred că aşa s-a şi întâmplat.

– Aveţi dreptate. Şi n-a fost deloc deranjantă sau supărătoare. Din contră, a fost mai degrabă... fermecătoare.

Dulcie îi dărui imediat un zâmbet.

– Va trebui să plec, Hugo.

Mai făcu o reverenţă şi se îndepărtă împreună cu bona.

El rămase acolo, clătinând din cap un moment, după care râse pe înfundate. Copila era frumoasă şi în mod evident în competiţie cu surorile ei – şi probabil avea

să se bucure de succes date fiind hotărârea şi energia ce-o caracterizau. „Mai bine n-aş scăpa-o din ochi", îşi spuse el, încă râzând pe înfundate când ieşi afară pe hol. „Copila asta începe deja să aibă succes în viaţă."

capitolul 25

În momentul în care Hugo păşi în bibliotecă, câteva minute mai târziu, Charles se ridică imediat şi dădu roată biroului.

- Ai venit, Hugo. Haide, hai să ne aşezăm lângă foc şi să stăm puţin de vorbă. Avem o grămadă de recuperat.

Hugo încuviinţă din cap şi o porni spre cămin, amintindu-şi brusc că în această încăpere era întotdeauna frig, chiar şi când afară venea câte un val de căldură, şi că focul ardea tot timpul, indiferent de anotimp.

- Ai descoperit vreodată care-i motivul pentru care în bibliotecă e întotdeauna atât de frig, tot anul? întrebă el întorcându-se spre Charles.

Acesta clătină din cap.

- N-am reuşit niciodată să descopăr, bătrâne, deşi există tot felul de poveşti vechi cum că locul în care ne aflăm, Cavendon, este construit pe un cimitir străvechi al druizilor; sau că la mare adâncime sub Cavendon, în măruntaiele pământului, sunt ascunse puţuri de apă rămase de pe vremea Erei Glaciare... Şi tot aşa, oricine poate inventa câte-o poveste, iar noi ne pricopsim cu ea. Însă, în realitate, nimeni nu are un răspuns concret.

De îndată ce amândoi se aşezară în fotolii, Charles îi spuse:

- În scrisoarea pe care mi-ai trimis-o de la Zürich, ai menţionat ceva despre proprietatea ta din Yorkshire. La ce casă te refereai, Hugo?

- La toate. Ei bine, de fapt, nu chiar. N-ar trebui să includ aici şi Endersby House, unde locuieşte Major Gaunt. Aia va fi casa lui atâta timp cât se ocupă de creşcătoria de cai. Însă tatăl meu mi-a lăsat Beldon Grange în East Witton, pe care cred că o s-o vând, apoi mai este şi conacul Little Skell, aici pe domeniu. Mă...

– Știi că mătușa Gwendolyn încă mai locuiește acolo, Hugo, îl întrerupse Charles. Și asta de foarte multă vreme.

– O da, știu asta. Și trebuie s-o liniștesc când o văd în după-amiaza asta. Se uită la Charles și ridică întrebător dintr-o sprânceană. E bine, nu? Vine și ea la ceai?

– O, da, nici s-o pici cu ceară n-ar rata ocazia asta. Abia așteaptă să te vadă, și n-a mai încetat să vorbească despre tine de când am informat-o că ai de gând să vii să ne vezi.

– Și probabil să mă stabilesc aici cu totul, spuse Hugo. Însă, revenind la conacul Little Skell, vreau să-i dau asigurări că poate să trăiască acolo atâta timp cât vrea. Până la sfârșitul zilelor ei, de fapt. După aceea, o să îți revină ție. Știu că trebuie să rămână în familie și că, de regulă, îi este lăsat unei fete. Iar tu ai *patru* fiice... S-ar putea ca una dintre ele să aibă vreodată nevoie de-un acoperiș deasupra capului, Charles, iar asta chiar e treaba ta.

– Dar mama ta ți-a lăsat conacul Little Skell prin testament, Hugo. Iar acum îmi spui că nu-l vrei?

Charles era surprins, dar într-un mod plăcut.

– Nu pentru mine, ca să trăiesc în el. Pentru asta nu-l vreau. Nu-i suficient de mare sau de grandios. Intenționez să găsesc o casă mare, o casă cu istorie, dacă există vreuna disponibilă pe-aici, Charles, și o să am nevoie de ajutorul tău în privința aceasta.

– O să fac tot ce pot, îl asigură Charles, atât de ușurat acum, încât ar fi făcut orice să îl ajute pe Hugo să-și achiziționeze o proprietate grandioasă.

Cât de emoționată avea să fie mătușa Gwendolyn, și Charlotte în aceeași măsură, că nu avea să se întâmple nimic rău cu conacul Little Skell. Era mulțumit că o doamnă atât de în vârstă nu avea să fie dată afară din casa ei și, de asemenea, cu-adevărat fericit că Aripa de Sud avea să rămână neocupată, așa că o puteau folosi ei când era nevoie.

– Apropo, am deschis Aripa de Sud, Hugo, și-o să-ți facă plăcere s-o revezi. Este absolut perfectă, și acolo o să ținem serata diseară. Prima din acest sezon.

– E minunat să aud asta. Întotdeauna am considerat-o una dintre cele mai bune părți din Cavendon. Și sunt încântat că mă aflu aici pentru acest eveniment. Sunt tare bucuros că mi-ați îngăduit să stau aici și că ai fost de acord cu schimbarea datelor stabilite inițial.

– Nu-i nici o problemă, Hugo, chiar nici una. Revenind la case, ai de gând să-ți păstrezi și vila din Zürich?

– O, da, cel puțin pentru moment. S-ar putea să renunț la ea dacă o să fie război, însă chiar și atunci ar trebui să fie în siguranță, întrucât Elveția este țară neutră.

Charles se încruntă, cu ochii fixați asupra feței lui Hugo.

– De ce vorbești de război? Totul în politică a fost și este extrem de pașnic de foarte mult timp. Anglia este în siguranță; suntem cel mai mare imperiu care a existat vreodată – și cel mai bogat. Londra este centrul lumii, chiar al universului. Și domnește prosperitatea, nu crezi?

Ochii lui rămaseră ațintiți asupra vărului său.

Hugo spuse cu grijă, puțin mai lent decât vorbea de obicei:

– Da, este foarte mult adevăr în ceea ce spui, Charles. Imperiul cu I mare este cel mai măreț care a existat vreodată, nu încape nici o îndoială în această privință. Însă cred că asta-i ultima vară... ultima vară de care o să ne bucurăm pentru o bucată lungă de timp. Sunt probleme mari în lume. Probleme în derulare.

Observând seriozitatea din vocea lui Hugo, gravitatea de pe chipul său, Charles simți un fior pe șira spinării.

– Spune-mi mai multe despre asta, Hugo. Nimeni dintre toți cei pe care-i cunosc la Londra nu mi-a vorbit despre așa ceva.

– Și nici n-o vor face. Nu vor să înfrunte realitatea sau probabil nu știu ce știu eu. Adu-ți aminte, eu trăiesc la Zürich și la New York. Acolo aud tot felul de lucruri, mi se spun diverse.

Hugo oftă și se lăsă pe spate în fotoliu. Își uni vârfurile degetelor, formând cu palmele o literă V răsturnată al cărei vârf îl duse la gură. După o clipă sau poate două, spuse cu voce joasă:

– Germania se înarmează din nou. Vor să conducă lumea. Kaizerul Bill este în marş sau pe cale să pornească. Cât de curând. Atmosfera din Europa este foarte apăsătoare şi poate fi transpusă în cuvinte gen „probleme majore", „război". Rusia este în pericol. Nicolae n-a condus prea bine – prea multă influenţă din partea consoartei sale. Alexandra nu este cel mai bun sfătuitor. Ţara este divizată... aristocraţia şi iobagii. Prea multe discrepanţe. Şi-apoi mai sunt şi bolşevicii... care aşteaptă o revoluţie în Rusia. Este aproape imposibil de evitat. De fapt, războiul e complet inevitabil.

– Iar asta o să ne afecteze şi pe noi, nu-i aşa?

– Da. Asta-i unul dintre motivele pentru care trebuie să mă duc la Zürich la întâlnirea aceea despre care ţi-am pomenit. Nu pot să lipsesc... Cel mai adesea bancherii din Zürich sunt cei care dau tonul. Nu lipsesc niciodată de la vreo reuniune, însă întotdeauna ascult fără să vorbesc prea mult. Ţi-aminteşti ce obişnuia să spună tatăl meu?

– Da, sigur că mi-amintesc. „O limbă rezervată şi-o minte înţeleaptă", se grăbi Charles să răspundă.

– Exact.

Se auzi un ciocănit, după care uşa se deschise imediat şi o tânără îşi făcu apariţia.

– *Papa*, referitor la serata de diseară, eu am...

Se opri când văzu că Charles nu era singur şi făcu o pauză, rămânând în mijlocul camerei.

Hugo se ridică şi se răsuci. Rămase fără grai. Se simţi de parcă i-ar fi tras cineva un pumn în stomac. Tânăra la care se holba era cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzuse vreodată. Pur şi simplu îţi tăia răsuflarea. Părea că străluceşte pur şi simplu, din vârful capului ei auriu scăldat în lumina soarelui până la tivul rochiei de satin. Era o nuanţă neobişnuită, nici galben, nici culoarea piersicii, mai degrabă a caisei. Şi făcea ca albastrul ochilor ei să pară şi mai intens.

Ea se apropie de el zâmbind şi-i întinse mâna.

– Hugo, bănuiesc. Eu sunt Daphne, a doua fiică.

Hugo încă nu putea să vorbească şi abia se ţinea pe picioare. Îi luă mâna într-a lui, îi simţi pielea mătăsoasă şi spuse:

– Sunt încântat să te reîntâlnesc, Daphne. Când ne-am cunoscut prima dată, nu aveai decât un an.

Spre totala lui surprindere, vocea îi sună normal.

Daphne zâmbi uşor şi reuşi să îşi elibereze mâna din a lui, după care străbătu încăperea până la tatăl ei.

Hugo o privi, observându-i graţia şi fluiditatea mişcărilor, învolburarea rochiei de satin ce se lipea de picioarele ei lungi, postura maiestuoasă a umerilor, eleganţa cu care îşi înclina capul.

O *dorea*. Nu pentru o noapte, nu pentru o săptămână, nu pentru o lună. *Pentru totdeauna*. Voia să pună stăpânire pe ea. Să o ţină lângă el. Trebuia să o aibă; trebuia să-i dedice întreaga viaţă. Şi avea s-o facă.

„Safire", se gândi el. „Vreau să o împodobesc cu safire care să se asorteze cu ochii aceia nemaipomeniţi. Safire în jurul gâtului... la urechi... în jurul braţelor. Safire, diamante şi orice altceva îşi doreşte ea... O să-i dau luna de pe cer, o să-i pun lumea la picioare."

Dregându-şi glasul, Hugo reuşi să spună:

– Vă rog să mă scuzaţi o clipă, Daphne, Charles.

Îşi înclină capul spre amândoi, apoi le zâmbi şi ieşi în grabă.

Odată ajuns în Camera Albastră, îşi dădu jos haina şi o aruncă pe un scaun, după care se duse la baie şi îmbibă un prosop în apă rece. Îl ţinu timp de câteva minute lipit de faţa care îi ardea. Băgă de seamă, mai târziu, când se uită în oglindă, că avea cămaşa udă. Asta fiindcă îl trecuseră toate sudorile.

După o clipă, se duse, se întinse pe pat şi închise ochii. „Copil ce eşti", se mustră el cu asprime. „Te comporţi ca un şcolar nătâng." Era adevărat, asta şi era, dar nu avea ce să facă.

Nu văzuse niciodată o femeie aşa de frumoasă ca ea. Şi nici nu dorise vreodată o femeie aşa cum o dorea pe Daphne. Dar ce putea să facă?

Pe Hugo îl surprinsese reacţia puternică stârnită de imaginea ei. Doar ce o cunoscuse, însă îl afectase profund,

chiar dacă se considera prea bătrân pentru ea. Ea avea şaptesprezece ani; el avea treizeci şi doi şi era văduv, un bărbat cu experienţă. O diferenţă de vârstă semnificativă. În plus, erau veri primari care fuseseră cândva îndepărtaţi, deşi el ştia că asta nu avea nici un fel de semnificaţie din punct de vedere legal în Anglia. Cu toate astea, diferenţa de vârstă de cincisprezece ani era, în mod clar, o piedică.

De asemenea, intrau în calcul şi sentimentele ei. El se îndrăgostise instantaneu de ea... Fusese dragoste la prima vedere. Ea abia păruse să-l bage în seamă - fusese politicoasă, plăcută şi atâta tot. Nu simţise nici o umbră de interes faţă de persoana lui.

Probabil era îndrăgostită de cine ştie ce tânăr spilcuit. Sau poate nu, dacă stătea să se gândească mai bine. Pentru că mai mult ca sigur Charles avea planuri mari pentru ea. La urma urmei, era de o frumuseţe inegalabilă şi în mod evident era sortită unui mariaj grandios.

Tatăl ei n-ar fi vrut nimic mai prejos de fiul unui duce. Probabil Charles pusese deja ochii pe fiul unui duce. Acesta era modul în care familia Ingham gândea şi acţiona. Avansând permanent şi aspirând tot mai sus. Aveau o ambiţie nemăsurată.

Hugo oftă în sinea lui. Nu putea să şi-o facă a lui pe Lady Daphne Ingham. Cel mai bine era să şi-o scoată din minte, să-şi îndrepte atenţia către achiziţionarea unei proprietăţi şi unei case ca lumea aici în Yorkshire şi să se concentreze pe afacerile sale. Da, acesta era lucrul cel mai bun de făcut. Iar banii aveau să îi mai aline durerea.

Entuziasmul era foarte mare în camera de zi cea galbenă. Când Cecily ajunse, încăperea era deja plină pe jumătate şi mai era lume de venit. Voiau cu toţii să îl întâlnească pe Hugo, fie pentru prima oară, fie să îl revadă pe vărul lor plecat de-atât de mult timp.

Cecily era încântată de invitaţia făcută de DeLacy, care primise permisiunea de la mama ei, contesa. Alice fusese invitată de conte.

Se uită la mama ei, care stătea lângă Daphne. Tânăra lady arăta la fel de încântătoare ca întotdeauna; în după-amiaza aceasta purta o rochie de mătase de culoarea albăstruie a delfinilor, făcută de Alice, care i se asorta cu ochii.

În mod automat, Cecily îşi aruncă privirea la Lady Gwendolyn, care o fixa cu privirea. Mătuşa Gwendolyn îi făcu cu ochiul şi se uită la Daphne, după care clătină din cap.

Cecily se străduí să-şi stăpânească râsetele. Lady Gwendolyn criticase întotdeauna femeile din familia Ingham pentru că purtau rochii care să se asorteze cu ochii lor. Lui Cecily i se părea amuzant şi întotdeauna trebuia să îşi înăbuşe râsul când Lady Gwendolyn făcea feţele acelea furioase.

Diedre stătea cu Lady Gwendolyn. DeLacy era alături de Guy şi de Miles, lângă intrare, aşteptându-l pe Hugo. Fuseseră cu toţii nerăbdători să îl cunoască, dar el nu apăruse deocamdată.

Peste o clipă, contele intră în încăpere, ţinând-o pe Dulcie de mână, fiind urmat de contesă, care era însoţită de Charlotte Swann. Sosise toată lumea. Numai Hugo, oaspetele de onoare, lipsea.

Deodată, Dulcie se eliberă din mâna tatălui său şi fugi de-a lungul camerei. Se opri în faţa lui Diedre.

– Eu l-am cunoscut prima pe Hugo! anunţă ea cu mândrie.

Deşi îi era frică de sora ei cea mai mare, Dulcie era curajoasă şi uneori putea fi sfidătoare; era suspect de combativă pentru o fetiţă atât de mică. De asemenea, era nespus de încântată să facă genul acesta de anunţuri provocatoare.

Diedre abia îşi ridică o sprânceană în mod grăitor, murmurând cu dezinvoltură:

– De parcă i-ar păsa cuiva.

Dulcie se simţi imediat ofensată şi se îndepărtă în mare grabă pe picioruşele ei micuţe şi durdulii, îndreptându-se spre Daphne, pe care o adora.

– *Tu* eşti cea mai frumoasă dintre surorile mari, exclamă ea cu voce stridentă.

Daphne se întinse spre Dulcie, cu faţa radiind de iubire pentru sora ei cea mică, şi o îmbrăţişă.

– Iar tu eşti cea mai frumoasă fetiţă pe care am văzut-o vreodată. Cu buzele lipite de părul copilei, îi spuse în şoaptă: O să-ţi dau mai târziu una din agrafele mele de păr speciale, în formă de carapace de ţestoasă, şi o batistă nouă din dantelă.

– Ooooo, mulţumesc, Daphne. Coborându-şi vocea, Dulcie se confesă: Diedre e supărată fiindcă eu l-am cunoscut prima pe Hugo.

– Oh, nu-ţi face griji cu privire la asta, scumpo. Faptul că el a ales să te cunoască pe tine prima nu e vina ta.

Dulcie se încruntă o secundă şi apoi râse.

– Oh! Trebuie să îi spun mamei că...

Contele o chemă la el pe Dulcie şi îi spuse:

– Mai bine ai veni cu mine să o saluţi pe mătuşa Gwendolyn. Ştii cât de mult îi place să vorbească cu tine.

– Oh, da, hai să facem asta. Am un cadou pentru ea, *papa*.

Contele se uită în jos la Dulcie, încruntându-se.

– Unde este?

– La mine în buzunar. Se bătu uşor într-o parte a rochiei ei cu volane din organdi şi merse liniştită de-a lungul încăperii, alături de tatăl ei.

– Ah, iată-te, Dulcie, şi într-o rochie de petrecere atât de frumoasă – *albastră*, desigur, spuse Lady Gwendolyn, zâmbindu-i şi gândindu-se cât de norocoşi erau Charles şi Felicity... Cele patru D erau toate încântătoare, iar cei doi băieţi erau tare chipeşi. Pot să înţeleg de ce toată lumea spune că eşti precum un înger de-al lui Botticelli, adăugă ea.

– Cu o voinţă de oţel, bombăni Diedre şi se ridică pentru a se duce să stea de vorbă cu mama ei, aflată alături de Charlotte şi de Cecily lângă geamul cu vedere înspre pajişte.

Contele, surprins de acest comentariu, ridică dintr-o sprânceană şi se uită la mătuşa lui, apoi ridică din umeri şi clătină din cap.

– Pur şi simplu nu se poate abţine să facă genul ăsta de remarci meschine, murmură Charles, uşor supărat.

– Ştiu ce vrei să spui, îi răspunse mătuşa lui şi se întrebă dacă Diedre moştenise trăsătura asta de la ea.

– Nu-i place de mine, interveni Dulcie. Sunt o adevărată pacoste sau o mică madam, aşa zice.

Atât Charles, cât şi Lady Gwendolyn fură luaţi prin surprindere de aceste comentarii venite din partea unui copil şi se uitară uimiţi unul la altul.

Trăgându-se mai aproape de mătuşa ei, Dulcie îi zâmbi senină şi anunţă:

– Am un cadou pentru tine.

– Oh, ce drăguţ, eşti o copilă atât de scumpă. Îmi plac nespus cadourile, după cum ştii. Bănuiesc că-i valabil pentru toată lumea.

Băgându-şi mâna în buzunar, Dulcie scoase un baton din cereale cu zahăr şi i-l dădu mătuşii ei.

Lady Gwendolyn îl luă cu băgare de seamă, uitându-se o clipă cu vădită curiozitate la el, şi descoperi că avea lipit pe el puf şi scame de la haine. Arăta de parcă stătea de câteva zile scos din ambalaj. Şi cine ştie pe unde mai fusese, că prea era murdar.

– Ce drăguţ din partea ta, Dulcie, spuse Lady Gwendolyn în cele din urmă şi îi zâmbi. Puse batonul de cereale cu zahăr... în geantă. O să-l păstrez pentru mai târziu, îi explică ea. Nu vreau să-mi stric pofta pentru ceaiul de după-amiază.

– Dar să nu uiţi de baton, da? L-am păstrat special pentru tine, mătuşă Gwendolyn.

– N-o să uit. Şi mulţumesc încă o dată. Eşti foarte generoasă.

Amuzat, Charles îi zâmbi larg mătuşii lui, după care o însoţi pe cea mai mică dintre fiicele sale până la mama ei, care stătea acum pe canapeaua de lângă geam. El se întreba unde era Hugo chiar când acesta apăru în pragul uşii camerei de zi cu pereţi galbeni.

– Îmi pare rău c-am întârziat! exclamă Hugo, aruncându-şi privirea de jur împrejurul încăperii, uitându-se la toată lumea. Pe unii îi cunoştea, pe alţii nu. Ei bine, iată-mă în cele din urmă! Salutări tuturor!

Răspunseră cu toţii la unison şi râseră, iar câţiva aplaudară în timp ce el înainta, oferindu-le câte un sărut ori strângându-le mâna celor pe care îi cunoştea şi prezentându-se celor care nu îl cunoşteau, cu lejeritate şi cu şarm.

Se arătă încântat când o văzu pe Alice Swann şi se opri câteva momente pentru a vorbi cu ea. Apoi îi zâmbi lui Daphne, care stătea lângă Alice, şi murmură:

- Arăţi excepţional, Daphne.

- Mulţumesc, Hugo, răspunse ea şi-i zâmbi la rândul ei.

Hugo se simţi cuprins de-o fierbinţeală ce se accentua, răspândindu-i-se în tot corpul, şi se retrase repede traversând încăperea spre mătuşa lui. Îşi recăpătă imediat stăpânirea de sine, ştiind că nu trebuia să afişeze nici un fel de emoţii în faţa familiei sale, îndeosebi dacă Daphne era prezentă. Trebuia să fie calm şi să se controleze impecabil: gentlemanul perfect. Nimic nu trebuia să pară nelalocul lui.

Când se aplecă să îşi sărute mătuşa pe obraz, Lady Gwendolyn îi zâmbi înduioşată şi îl strânse de braţ. Se aşeză pe canapea lângă ea şi îi luă mâna într-a lui.

În vocea ei se simţi un tremur de emoţie când spuse:

- Slavă Domnului că ai venit în sfârşit acasă! Mi-am făcut griji pentru tine ani şi ani de zile, Hugo.

- Ei bine, sunt aici, mătuşă Gwen, şi sunt bucuros că m-am întors. Mi-a fost dor de *tine*... Mi-a fost dor de toată lumea, chiar mi-a fost. Dar de *tine* mi-a fost cel mai dor dintre toţi, ştii bine asta.

Ea fu incapabilă să scoată un cuvânt preţ de câteva minute, iar el observă cum îi licăresc lacrimile în ochii albaştri.

- Înainte să începem să povestim ce s-a întâmplat de când nu ne-am văzut, vreau doar să ştii ca n-am venit aici ca să-mi cer drepturile asupra conacului Little Skell. Nu îl vreau; poţi să rămâi acolo cât doreşti, pentru tot restul vieţii, mătuşă Gwen.

- Nici nu m-am gândit vreodată că ai de gând să mă dai afară, Hugo. Erai un băiat foarte bun, şi nu mi-am imaginat că te-ai fi schimbat într-atât. Te-am iubit şi încă

te mai iubesc. Mi-eşti mai degrabă ca un fiu, fiul pe care nu l-am avut niciodată. M-am simţit devastată când ai fost gonit de-acasă. Un gest de necrezut din partea mamei tale. E-adevărat că s-a îmbolnăvit de nervi după ce s-a înecat Peter, dar nu avea nici un motiv să dea vina pe tine. Oftă şi continuă: Am fost foarte tristă din cauza asta, însă tatăl tău mi-a spus cât de des vă întâlneaţi voi doi... Am ştiut că Ian nu avea să te abandoneze niciodată. El chiar te-a iubit. Îi zâmbi şi îl strânse uşor de mână. Acum uite că eşti aici şi, apropo, mulţumesc pentru conacul Little Skell. Însă niciodată n-am crezut că îl vei vrea.

Hugo rămase tăcut pentru o clipă, mişcat de cuvintele ei. În final, spuse:

– Aşa, acum spune-mi tot ce s-a întâmplat de când am plecat.

Lady Gwendolyn chicoti.

– Nu prea multe, scumpule. Mă învârt şi îmi fac veacul pe-aici, mă mai duc din când în când în oraş, ca să-mi văd prietenele, să mă bucur în tihnă de câte o cină şi, desigur, nu pot să stau fără să merg la teatru. Aşa că sunt foarte sigură că tu ai să-mi spui mai multe. O, şi Hugo, trebuie să-ţi transmit cele mai sincere condoleanţe din partea mea. Charles mi-a spus că ai rămas văduv acum un an. Îmi pare atât de rău, foarte rău, dragul meu.

– Mulţumesc mătuşă Gwen. Trebuie să recunosc că a fost greu. Din păcate, Loretta era bolnavă de tuberculoză, acesta fiind motivul pentru care ne-am mutat la Zürich, pentru aerul de munte şi sanatoriile bune de-acolo. Lăsă să-i scape un oftat. Era însă într-o fază mult prea avansată, prea bolnavă ca să se mai facă bine.

El îşi schimbă uşor poziţia pe canapea şi se uită lung, în depărtare.

– Mi-am dat seama că eram tare singur în Zürich şi într-o bună zi pur şi simplu am înţeles că trebuie să locuiesc din nou în Anglia. Dorinţa a fost atât de puternică, încât în cele din urmă m-am hotărât să vin aici... Înţelegi, am tânjit după ai mei, după voi toţi şi după ţinutul ăsta, pe care îl ştiu atât de bine.

*

Mai târziu, după servirea ceaiului de după-amiază, Charlotte, Alice şi Cecily se întorceau împreună în satul Little Skell, mergând pe jos pe aleea din parc.

La un moment dat, Alice spuse:

– Hugo vrea să cumpere o proprietate aici, cât mai aproape posibil de Cavendon. Însă în jur nu există nimic de genul ăsta, cel puţin nu de vânzare.

– Şi mie mi-a spus acelaşi lucru, răspunse Charlotte. Am adus în discuţie vreo două proprietăţi de lângă Middleham, însă n-a fost interesat de ele.

– Ştiu că vrea să se stabilească în Yorkshire, aşa mi-a spus. Acum, că-i văduv, se simte singur. Vrea să fie aici cu ai lui, zise Alice. Anul trecut a tot tânjit după Yorkshire, aşa a spus.

Charlotte încuviinţă din cap.

– Poate vrea să se recăsătorească. La urma urmei, nu are decât treizeci şi doi de ani. Arată foarte bine, e o partidă excelentă şi are mare succes în afaceri. Nu caută doar o casă, ci mult mai probabil şi o nevastă.

Cecily ciuli urechile şi, uitându-se la mama ei, spuse:

– Cred că a găsit-o deja.

Alice fu luată prin surprindere. Se opri, holbându-se la fiica ei.

– Ce vrei să spui?

– Cred că Hugo a găsit pe cineva ca să-i fie soţie.

– Nu fi prostuţă! Nu-i aici decât de-o zi! exclamă imediat Alice.

– Da, ştiu asta, mami, dar m-am uitat la el, şi nu-şi putea dezlipi ochii de la ea. Voi cu toţii vorbeaţi, mâncaţi şi tot treceaţi de la unii la alţii. Eu stăteam singură pe scaun la cealaltă fereastră. N-am făcut altceva decât să stau acolo şi să mă uit la fiecare în parte, la voi toţi. Însă la Hugo m-am uitat cel mai mult, deoarece, ori de câte ori credea că nu bagă nimeni de seamă, se uita lung la ea... într-un fel ciudat, de parcă... o dorea nebuneşte.

– Dar la *cine* se uita aşa lung? întrebă Charlotte nerăbdătoare.

– La Daphne...

Charlotte, năucită, schimbă o privire cu Alice, care era la rândul ei şocată.

Se lăsă un scurt moment de liniște. Cecily rupse tăcerea când aproape țipă:

- Nu mă crezi, mami? Nu am inventat asta. Nu. Nu!

- Ba da, ba da, chiar te cred, se grăbi Alice să îi răspundă, uitându-se pieziș la Charlotte, ridicând dintr-o sprânceană. Doar că nu știu cum a putut să-mi scape interesul manifestat de el față de ea, atâta tot.

- Eu știu de ce. Fiindcă a fost foarte... abil în privința asta, aruncându-i câte o privire rapidă, uitându-se cu coada ochiului, urmărind-o cu privirea în... *secret*, îi explică Cecily.

- Vrei să spui pe furiș? întrebă Charlotte.

- Da, ăsta-i cuvântul, mătușă Charlotte.

- Ce crezi, Daphne a băgat de seamă? întrebă Alice cu voce tare.

Cecily ridică din umeri.

- Nu sunt sigură... Poate. Nu, nu cred. E obișnuită ca oamenii să se holbeze la ea pentru că-i atât de frumoasă. Probabil nu se gândește deloc la asta și, chiar dacă a băgat de seamă, a luat-o pur și simplu ca pe ceva normal.

- Și de ce anume ți-a sărit *ție* în ochi ca fiind atât de special, Cecily? Ce te-a făcut să spui că s-ar putea ca Hugo să-și fi găsit deja o soție? întrebă Charlotte cu blândețe.

Cecily se uită lung la mătușa sa, pe care o considera foarte deșteaptă. La urma urmei, lucrase pentru cel de-al cincilea conte vreme de douăzeci de ani și era o femeie inteligentă.

„Ai face bine să te gândești ca lumea", se avertiză Cecily și se concentră din răsputeri. Se transpuse mental la momentul ceaiului de după-amiază; cu ochii minții, vizualiză camera de zi cu pereți galbeni, pe Daphne în rochia albastră, stând lângă Alice. Și pe Hugo. Frumos. Fermecător. Făcând turul camerei. Se concentră exclusiv asupra lui și închise ochii, iar, când îi deschise, spuse:

- Pentru că se citea pe fața lui.

- Ce anume? întrebă Charlotte.

Deşi ştia la ce se referea Cecily, avea nevoie să sondeze mai adânc, pentru a fi sigură.

– *Ce simţea*, murmură Cecily. Era... era ca şi cum ar fi *tânjit*... Clătină din cap. Nu ştiu cum să descriu sentimentul acesta, nu am cum.

– Pot s-o fac eu, spuse Charlotte uşor, întorcându-şi privirea către Alice. Cred că se numeşte dragoste la prima vedere.

Alice încuviinţă din cap.

– Probabil, spuse ea aproape cu indiferenţă, însă mintea îi lucra frenetic.

Charlotte rămase tăcută. O luă iarăşi din loc, iar Alice şi Cecily ţinură pasul cu ea până când ajunseră în sat. De îndată ce casa ei apăru în câmpul lor vizual, Charlotte spuse:

– Aş vrea să intri pentru o clipă, Alice. Şi tu, Cecily.

Ele se conformară. Charlotte le conduse în camera de zi ce avea vedere la grădină. După ce aprinse vreo două veioze, le spuse:

– Vă rog să luaţi loc. N-o să vă reţin prea mult.

– E-n regulă, Charlotte, avem o grămadă de timp la dispoziţie, zise Alice.

Alice şi Cecily se aşezară pe canapea, iar Charlotte luă loc pe scaunul din faţă. Aplecându-se înainte în mod intenţionat, se uită mai întâi la Alice, apoi la Cecily şi spuse cu voce joasă:

– Te cred, Cecily, fiindcă ştiu că ai un spirit de observaţie extrem de dezvoltat. Ce-ai văzut pe faţa lui Hugo era emoţia... Probabil este atras de Daphne într-un mod extrem de neobişnuit.

Cecily încuviinţă din cap.

– Ştiu că este, afirmă, sigură pe spusele ei.

– Nu poţi să mai spui nimănui ceea ce tocmai ne-ai spus mie şi mamei tale. Acest lucru trebuie să rămână secret. Trebuie să fie secretul nostru.

– Oh! exclamă Cecily, părând nedumerită. De ce?

– În momentul de faţă, Daphne Ingham trebuie să fie protejată. De către familia Swann. Nu mă întreba de ce, fiindcă nu pot să-ţi spun. La un moment dat o să afli,

deoarece s-ar putea ca eu şi mama ta să avem nevoie de ajutorul tău. Înţelegi?

– Vrei să zici că nu pot să-i spun lui Miles sau lui DeLacy că l-am văzut pe Hugo uitându-se la Daphne şi tânjind pur şi simplu după ea?

– Da, întocmai.

– Dar ei fac parte din familia Ingham.

– Asta nu contează în cazul de faţă, îi răspunse Charlotte cu fermitate. Asta nu se aplică aici. Iar dacă ei au observat cumva ceva şi îţi spun şi ţie despre asta, respinge ideea ca fiind o aiureală. Ce ne-ai spus nouă despre Hugo rămâne secretul nostru. Nimeni altcineva nu trebuie să ştie. Să nu spui nimănui. Să n-ai încredere în nimeni. Să te încrezi numai în cei din familia Swann. Înţelegi asta, nu-i aşa, Cecily?

Cecily îşi dădu seama că mătuşa ei nu glumea deloc, ci era extrem de serioasă. Aşa că spuse:

– Înţeleg că nu pot spune nimănui. Şi ştiu că trebuie să păstrez secret ceea ce-am văzut.

– Corect. Cunoşti mottoul? Jurământul solemn?

– Da.

– O să-l spui şi tu acum, o să juri pentru prima dată. Şi o să-l respecţi cu onoare toată viaţa ta.

– Da, aşa o să fac. Cecily întinse mâna şi strânse pumnul. Trăiesc pentru a fi loial, rosti ea.

Braţul lui Charlotte înţepeni, îşi strânse şi ea pumnul la rândul său şi îşi puse mâna deasupra mâinii lui Cecily.

– Trăiesc pentru a fi loial, repetă ea.

Alice îi urmă exemplul.

– Gata, spuse Charlotte. Ai jurat să îi protejezi pe cei din familia Ingham. Nu trebuie să dai greş. Nici un Swann n-a dat vreodată greş.

Soarele era la asfinţit când Charlotte traversă strada ca să discute cu Alice. Tocmai deschidea poarta albă a grădinii, când Alice apăru în pragul uşii casei sale şi o porni de-a lungul potecii, ca să îi iasă în întâmpinare.

– M-am tot gândit..., începu Charlotte. Cred c-ar fi mai bine pentru noi, cei din familia Swann, ca deocamdată să nu ne băgăm.

– Nu sunt sigură că înţeleg, spuse Alice, sprijinindu-se de poartă.

– Ceci a zis că Hugo se uita şi tânjea după Daphne – astea au fost cuvintele pe care le-a folosit. La urma urmei, asta nu înseamnă nimic serios, nu-i aşa? Bărbaţii se uită tot timpul şi tânjesc după femeile frumoase.

– Asta aşa e... Totuşi, tu ai spus c-a fost dragoste la prima vedere, remarcă Alice, uitându-se drept la ea.

– Da, deoarece Ceci a spus că Hugo avea privirea aia ca şi cum ar fi *tânjit* după ea. Poate n-ar fi trebuit să mă grăbesc să trag concluzii.

Alice îşi muşcă buza.

– Înţeleg, însă ştii bine că ea nu se poate implica în nici un fel de relaţie, Charlotte. Nu în starea ei de-acum. Dumnezeule, şi dacă într-un fel sau altul el o să... o să ne descopere secretul? Ar fi un dezastru!

– Tu eşti acolo în casă tot timpul, ocupându-te de haine, iar eu voi fi din ce în ce mai des prezentă. Charlie m-a rugat să fac nişte muncă de secretariat pentru el. O să trebuiască să fim foarte atente, Alice, şi în mare parte atenţia noastră trebuie să se concentreze asupra lui Daphne.

– Da, ai dreptate. E singurul lucru pe care îl putem face de fapt.

Pe chipul lui Charlotte apăru pentru scurt timp o expresie meditativă, iar ea spuse cu voce joasă:

– Când aveam o problemă, sau David avea o problemă, şi nu puteam s-o rezolvăm, el doar ridica din umeri şi spunea: „De regulă, viaţa are grijă de ea însăşi". Şi în cazul acesta cred că trebuie să adoptăm aceeaşi atitudine. Hai să nu facem nimic deocamdată şi să lăsăm viaţa să aibă grijă de ea însăşi.

Alice se întinse şi o atinse pe braţ cu afecţiune:

– Ai dreptate, nu trebuie decât să aşteptăm să vedem ce se întâmplă. S-ar putea să ai dreptate: poate *a fost* dragoste la prima vedere. Atunci chiar vom fi într-un mare bucluc, nu-i aşa?

Charlotte clătină din cap.

- Nu neapărat, murmură ea şi se uită la Alice cu o privire sugestivă.

capitolul 26

Felicity ştiu după primele câteva minute că serata dansantă avea să se dovedească un mare succes. Mai întâi cele trei fiice ale ei mai mari şi apoi cei doi fii ai ei se minunaseră de frumuseţea încăperilor din Aripa de Sud imediat ce intraseră în salonaşul vernil. Iar acum Hugo făcea exact acelaşi lucru.

- Nu ştiu cum ai reuşit, dar ai transformat locul acesta într-o grădină fantastică, Felicity, spuse Hugo, uitându-se în jur. E ceva magic, Charles, nu-i aşa? Şi la fel şi celelalte două camere.

Soţul ei zâmbi, încuviinţă din cap cu o expresie de mulţumire pe chip, dar nu făcu vreun comentariu, pentru că ştia la fel de bine ca ea că de fapt ea nu avusese nimic de-a face cu asta.

- Nu mă pot mândri eu cu asta, şi, de fapt, nici măcar Charles nu poate, începu ea cu blândeţe. Hanson şi doamna Thwaites au avut inspiraţia de-a elibera cele trei camere publice. Au mutat nişte mobile în diferite dormitoare, şi apoi grădinarii au preluat treaba. Au adus plante şi flori pentru a decora această încăpere, camera de zi cea roz şi salonaşul albastru.

- Şi camera aia arată fantastic, mama! exclamă Guy. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ar putea fi transformată într-o sală de bal. Dar e perfectă. Are exact mărimea potrivită. Acum o să ştim pentru data viitoare.

Felicity zâmbi.

- Mulţumesc, dar, după cum spuneam, de data asta nu mie îmi revin meritele.

Diedre, care de câteva minute se tot uita în jur, spuse în cele din urmă:

- Îmi place mult camera asta, mama. E ca o... pictură, da, acesta e cuvântul. Toate culorile merg atât de bine împreună. Rozul bujorilor, albul trandafirilor, albastrul

delfinilor şi roşul degeţelului, toate se combină extraordinar de frumos. Efectul e foarte artistic. Nu mă gândeam că Bill Swann e atât de talentat. Ştiu că este cel mai iscusit peisagist de grădini, dar asta e...

Vocea i se stinse când îl văzu pe tatăl ei privind-o fix, curios, şi încruntându-se.

- Cu siguranţă Bill e un grădinar foarte priceput, dar camera asta a fost creată de un artist adevărat, zise Charles. Charlotte Swann a proiectat-o. Mi-am amintit brusc acum câteva zile că în trecut obişnuia să amenajeze grădini interioare minunate pentru tata, pe vremea când trăia, şi, când i-am cerut să facă acelaşi lucru pentru mine, Charlotte s-a pus imediat pe treabă. Şi ai dreptate, Diedre, seamănă întru totul cu o pictură.

- Oh, Doamne, Dumnezeule! exclamă Daphne, şi, când îi urmăriră cu toţii privirea, o văzură pe Dulcie stând în cadrul uşii, îmbrăcată în cămaşa de noapte, cu faţa şi cu mâinile mânjite de ciocolată.

- Am venit la petrecere, spuse ea şi le zâmbi.

Felicity făcu un pas în faţă şi se opri, uitându-se în jos la rochia de şifon de culoarea levănţicii cu care era îmbrăcată, gândindu-se la ciocolata de pe copila ei. Apoi clătină din cap când o văzu pe DeLacy făcând o mişcare de parcă ar fi vrut să se năpustească spre Dulcie.

- Nu te duce la ea, spuse.

- Ori avem de-a face cu cea mai mare maestră în evadări din întreaga lume, ori avem nevoie de o dădacă nouă, comentă Charles, aruncând o privire spre Miles. Du-te şi găseşte-o pe domnişoara Carlton, te rog, şi spune-i să vină după Dulcie.

- Dar de ce să nu o duc eu pur şi simplu la dădacă? sugeră Miles.

- Pentru că sigur va reuşi să-ţi umple de ciocolată cămaşa albă şi cravata, explică Charles şi clătină din cap, întrebându-se cum reuşise Dulcie să ajungă tocmai în Aripa de Sud.

În momentul acesta, spre marea uşurare a tuturor, apăru Maureen Carlton, dădaca, agitată şi supărată.

- Iertaţi-mă, milady, spuse ea adresându-i-se lui Felicity. M-am întors cu spatele un moment, şi nu ştiu cum

a reuşit să dispară pur şi simplu. Îmi pare rău. Chiar îmi pare foarte rău.

– Nu-i nimic, răspunse Felicity cu voce joasă. Dar cred că ar fi o idee bună să o iei în braţe chiar acum şi să o duci înapoi în camera copiilor. Dintr-un moment în altul o să înceapă să sosească oaspeţii.

– Da, doamnă, răspunse tânăra şi o luă pe sus pe Dulcie, după care se făcu nevăzută cât de repede putu.

Hugo fu cel care începu să chicotească primul, şi curând cu toţii râdeau în hohote.

– Slavă Domnului că nu te-ai dus tu să o iei de acolo, DeLacy, spuse Miles. Rochia ta de şifon roz ar fi fost distrusă.

Amintirea unei alte rochii distruse o făcu pe DeLacy să se crispeze, şi nu spuse nimic. Rochia albă pătată cu cerneală avea să o bântuie de-a pururi.

– Trebuie să recunoaştem totuşi că este adorabilă, zise Hugo.

Charles râse.

– Da, aşa e. Şi trebuie să recunosc că mi-e groază să mă gândesc cum va fi când va avea cincisprezece ani, nu cinci.

– La fel, o mică madam, nu am nici o îndoială, murmură Diedre.

Mătuşa Gwendolyn, care era în picioare lângă ea, îi şopti un „Şşştt, şşşt" şi o conduse de partea cealaltă a camerei, spre un aranjament mare de crini.

Hugo o auzi pe Diedre şi se băgă şi el imediat în vorbă.

– Trebuie să-ţi fac un compliment, mătuşă Gwen. Să ştii că arăţi minunat în violetul regal pe care îl porţi în seara asta. La fel şi voi toate, doamnelor. Sunteţi foarte, foarte frumoase.

Ochii îi zăboviră o clipă în plus asupra lui Daphne, care era îmbrăcată cu extraordinara rochie de seară pe care o probase în mai: unde argintii în nuanţele mării, rochia era făcută în întregime din mărgele albastre, verzi şi turcoaz. Frumuseţea ei era fără asemuire.

Simţindu-se brusc stânjenit, traversă iute salonul până la Felicity, îi luă mâna şi i-o sărută.

– Tu eşti la fel de minunată cum erai şi acum şaisprezece ani. Charles e un bărbat îngrozitor de norocos, Felicity, într-adevăr, îngrozitor de norocos. Nu-ţi dai seama cât îl invidiez.

Ea zâmbi şi îi atinse braţul într-un gest afectuos, după care îi răspunse cu vocea ei joasă şi plăcută:

– Mulţumesc, Hugo. Mereu ai fost atât de galant. Sper că vei întâlni şi tu într-o zi o femeie frumoasă care să-ţi devină parteneră pe măsură – şi poate chiar soţie.

– Sper şi eu, da.

În acest moment, intră Hanson, însoţit de doi valeţi. Charles se uită la el de departe, cu o privire întrebătoare.

– Au început să sosească oaspeţii?

– Da, milord. Şi se pare că au venit toţi odată.

Felicity stătea cu Lady Gwendolyn pe o canapea într-unul dintre capetele salonului albastru care fusese transformat în sală de bal.

Mobila fusese mutată pe lângă pereţi, aşa că acum încercuia camera. Fusese chiar lipită de pereţi, iar covorul mare persan fusese scos pentru a lăsa să se vadă podeaua de lemn. O mulţime de palmieri în hârdaie, arbuşti înfloriţi şi vaze mari cu flori făceau încăperea să semene cu o grădină la fel ca salonaşul vernil şi camera de zi trandafirie.

– Cina a fost foarte bună, absolut delicioasă, spuse mătuşa Gwendolyn, întorcându-se spre Felicity şi zâmbindu-i cald. Trebuie să recunosc că bucătăreasa s-a depăşit pe ea însăşi în seara asta. Spuma de somon a fost perfectă şi mi-au plăcut mult coastele de miel. Cât despre deserturi, pur şi simplu se topeau în gură.

– Da, *într-adevăr,* totul a fost delicios, încuviinţă Felicity. Iar bucătăreasa a avut inspiraţia să-şi aducă ajutoare din sat. Aşa că totul a mers ca pe roate. Am fost şaizeci şi două de persoane la cină, ştii. Destul de mulţi oameni pentru care să găteşti.

– Şi majoritatea lor se pare că dansează şi se simt bine. Unde ai găsit orchestra asta mică, dar talentată?

– I-a descoperit Hanson în Harrogate – sunt talentaţi, da, sunt de acord cu tine.

– Daphne este mai strălucitoare ca oricând, Felicity, spuse Gwendolyn admirativ. Arată minunat, iar rochia ei a făcut senzaţie. Nu trebuie decât să respire, şi totul sclipeşte. Şi cu siguranţă de data asta nu pot comenta nimic, chiar dacă e albastră.

– Pentru că nu ai cum, fiindcă are şi mărgele verzi şi mărgele turcoaz în ea. A fost a mea, ştii. Am făcut-o la Paris. Mereu mi s-a părut o piesă specială de *haute couture*, şi tocmai de-asta am păstrat-o. Din fericire, i s-a potrivit perfect lui Daphne.

Ambele femei o urmăriră cu privirea pe Daphne care dansa cu tatăl ei. Lui Charles îi plăcea să danseze, şi asta se vedea. Se mişca prin sala de bal cu multă graţie, iar Daphne ţinea perfect pasul cu el. Cum erau înalţi amândoi, arătau foarte bine împreună şi păreau a se distra de minune.

Între cele două femei se lăsă tăcerea, iar Felicity se lăsă dusă de gânduri. Ochii îi erau fixaţi asupra lui Daphne, şi, pentru câteva momente, rămase vrăjită pur şi simplu de frumuseţea incredibilă a fetei. Pe neaşteptate, inima i se strânse când îşi aminti de viol şi de situaţia dificilă în care se găsea fiica ei. *În care se găseau ei.* Erau cu toţii implicaţi în chestia asta, toţi trei. Se simţea recunoscătoare că mai erau şi cei din familia Swann să le dea o mână de ajutor. Daphne avea nevoie de cât mai mult sprijin posibil, iar ei puteau şi voiau să i-l ofere, să o ajute să treacă peste asta. Rămânea să spere că reputaţia ei nu avea să fie lezată în vreun fel şi că urma să-şi poată relua viaţa în mod firesc la începutul anului 1914.

O cuprinse un val brusc şi copleşitor de vinovăţie în legătură cu o mulţime de lucruri, făcând-o imediat să se cufunde şi mai tare în gânduri. Acest sentiment îngrozitor de vinovăţie o invada adesea, căci ştia că fusese mult prea preocupată de boala surorii ei şi cu alte probleme mărunte şi deranjante. Îşi neglijase familia. Şi, deşi ştia în adâncul sufletului ei că nu ar fi putut împiedica violul, tot nu fusese acolo, afară, în pădurea plină de clopoţei când Daphne fusese atacată într-un mod atât de violent.

Ea şi Charles se agăţaseră de iluzia că Julian Torbett era de vină, iar Daphne nu îi contrazisese. Şi totuşi, atât Charles, cât şi Felicity mai aveau o urmă de îndoială în această privinţă. Julian li se păruse întotdeauna cam şovăitor şi chiar uşor efeminat în anumite privinţe.

Felicity îşi înăbuşi un oftat. Dar ce mai conta acum? Julian era mort. Iar dacă nu el o atacase, ci un alt bărbat, atunci acesta sigur dispăruse de multă vreme. Era foarte departe. Nu s-ar fi mirat ca fiica ei să fi căzut pradă unui braconier, unui străin de pe moşie...

Mătuşa Gwendolyn îi spunea ceva, aşa că Felicity trebui să-şi abandoneze gândurile.

– Iartă-mă, draga mea, nu am fost atentă la ce-ai spus, zise ea, întorcându-se spre Gwendolyn.

– Te întrebam dacă ţi se pare că Diedre ar putea fi nefericită dintr-un motiv sau altul.

– De ce spui asta? întrebă Felicity încruntându-se.

– Nu ştiu, cred că e din cauza comentariilor ciudate pe care le face uneori. Lady Gwendolyn coborî vocea. Nişte remarci pline de răutate. Şi oamenii reacţionează adesea în felul acesta când sunt nemulţumiţi.

– Întotdeauna a fost puţin cam severă, ştii. Pur şi simplu aşa e felul ei.

Lady Gwendolyn se uită la Felicity îndelung şi intens şi spuse:

– Sper că nu e o trăsătură pe care a moştenit-o de la mine. Şi eu am fost destul de severă şi deseori eram mustruluită pentru asta, aş putea să adaug.

Înainte ca Felicity să-i poată răspunde, Hugo apăru în faţa lor, părând aproape ireal de chipeş în fracul lui elegant, cu cravată albă.

– Pot să ţi-o răpesc pe mătuşa Gwen, Felicity?

– Sigur, răspunse ea şi zâmbi în timp ce el o conducea pe Gwendolyn pe ringul de dans.

Felicity o admiră cât de graţioasă şi de elegantă era în rochia ei violet şi cu podoabele uluitoare cu diamante. Îşi ţinea spatele drept şi păşea cu încredere, susţinută de braţul nepotului ei.

„Sper să fiu şi eu la fel ca ea când voi avea şaptezeci şi doi de ani", se gândi Felicity, apoi se lăsă din nou

absorbită de gânduri şi necazuri. Una dintre grijile ei era să-şi păstreze secretele, precum şi secretul despre sarcina lui Daphne. Îşi dădu seama că în bună măsură asta se putea rezolva cu ajutorul hainelor. Hainele puteau ascunde destul de mult. Noaptea asta fusese cel mai potrivit moment pentru ca Daphne să poarte acea rochie strâmtă de mărgele, câtă vreme era încă zveltă şi mlădioasă ca o trestie.

– Mama, îmi acorzi acest dans, te rog? spuse Guy, păşind mai aproape de ea şi oferindu-i mâna.

– Desigur, mi-ar face mare plăcere, răspunse ea şi se ridică, lăsându-l să o conducă pe ring pentru a dansa un vals.

Hugo descoperi că nu putea dormi. Se răsucise şi se foise în pat timp de două ore, aşa că, în cele din urmă, plin de frustrare, se ridică, îşi puse halatul şi papucii şi coborî în bibliotecă. După ce aprinse lumina, se duse la măsuţa cu băuturi şi îşi turnă un coniac mare.

Apoi se întoarse în dormitor, se aşeză lângă o fereastră şi începu să soarbă din coniac, cu gândul la Daphne. Era un bărbat sofisticat, un adevărat om de lume, şi cu siguranţă se purtase ca atare în seara asta. Fusese însăşi întruchiparea farmecului, a politeţii, a bunelor maniere şi acordase atenţie tuturor femeilor, nu numai lui Daphne. Dansase şi cu ea, şi cu restul. Iar ea fusese foarte plăcută şi foarte caldă. Şi el se stăpânise foarte bine. Nu mai avusese reacţii de şcolar. Cu toate acestea, prezenţa ei îi stârnise o reacţie puternică, chiar dacă nu lăsase să se vadă asta. *Chiar* se îndrăgostise de ea şi o voia alături pentru tot restul vieţii lui.

Hugo era suficient de isteţ cât să-şi dea seama că situaţia fusese gestionată prompt şi cu discreţie. Voia să discute cu Charles în următoarele zile ca să-şi dea cu exactitate seama cum stăteau lucrurile cu fiica lui. Avea nevoie să ştie dacă îi fusese deja promisă cuiva.

După alte câteva înghiţituri de coniac, Hugo se ridică să-şi scoată halatul. În vreme ce făcea asta, aruncă din întâmplare o privire pe fereastră şi apoi păşi mai aproape. Nu-i venea să creadă ce vedea. Din zona grajdurilor

se înălțau flăcări. „Incendiu. Doamne sfinte, caii", se gândi el și se năpusti afară, să dea alarma.

capitolul 27

Hugo se îngrozi când ajunse la grajduri. Prima boxă, cea pe care era o plăcuță de alamă inscripționată cu numele lui Diedre, era goală, cu excepția baloturilor de fân. Fânul era cel care ardea cu furie; flăcările se înălțau până la cer, înroșindu-l.

În boxa alăturată, iapa lui Daphne, Greensleeves, se cabrase din cauza panicii și se izbea cu potcoavele din față în ușa grajdului. Animalul era îngrozit, iar Hugo știa că trebuia să-l elibereze numaidecât de acolo. Avea nările dilatate și roșii și spumă în jurul botului.

Încercă să tragă zăvorul și își arse degetele la contactul cu metalul fierbinte, dar abia de băgă de seamă. Cineva vârâse o bucată de lemn în spatele zăvorului ca să-l țină mai bine închis. Incapabil să miște lemnul, Hugo își scoase un pantof și începu să lovească zăvorul cu tocul, până când acesta zbură în lături, și ușa se deschise. Hugo se trase repede în lături în timp ce Greensleeves se năpusti afară și-o porni ca vântul și ca gândul de-a lungul curții, spre pajiști.

Imediat, Hugo alergă la următoarea boxă, unde calul lui DeLacy, Dreamer, se panicase și el și se cabra. Trase zăvorul, deschise ușa, și un alt cal o porni după Greensleeves.

În timp ce mergea spre o altă boxă din grajd, îl auzi pe Charles strigând:

– Miles, adu stingătoarele! Guy, scoate pompa și furtunul. Trebuie să împiedicăm focul să se întindă! Walter, ajută-l.

Charles alergă la Hugo.

– Mulțumesc că ai dat alarma. Dacă nu ai fi fost tu să vezi flacăra, toate astea s-ar fi făcut scrum.

– Nu puteam să dorm, așa că am mers în bibliotecă. Ce noroc, nu? Când am văzut flăcările, tot ce știam

din copilărie mi-a revenit în minte. Ştiam că trebuia să ajung aici cât de repede posibil, ca să salvez caii.

Charles încuviinţă din cap şi apoi, când îl văzu pe Hanson alergând prin curte, cu doi lachei pe urmele lui, strigă:

- Te rog, salvează poneiul cel mic al lui Dulcie din grajdul de aici, Hugo. Eu merg cu Hanson şi cu lacheii să salvez caii din partea cealaltă a curţii. Trebuie să-i mutăm pe pajişte, ca să fie în siguranţă.

- Să duc poneiul pe câmp? întrebă Hugo.

- Bună idee, strigă Charles peste umăr, alergând deja să le dea instrucţiuni lui Hanson şi lacheilor.

În trei ore, focul fusese stins complet, cele mai multe dintre grajduri fuseseră măturate şi curăţate şi tot fânul ars şi ud fusese scos de acolo. Şi, mai important, nici unul dintre cai nu fusese vătămat în vreun fel.

Băieţii de la grajduri, care locuiau în anexele de lângă birourile aflate la capătul îndepărtat al clădirii, sosiseră la puţină vreme după ce se pornise focul. Treziţi de agitaţie, alergaseră şi ei buimaci la faţa locului. Şi dăduseră şi ei o mână de ajutor. În cele din urmă, caii fuseseră conduşi înapoi la grajduri, examinaţi cu atenţie şi apoi băgaţi în boxe, adăpaţi şi hrăniţi.

În timp ce flăcăii de la grajduri îşi beau cănile cu ceai dulce şi fierbinte şi mâncau sendvişurile cu şuncă, discutau între ei întrebându-se cu glas tare cum se pornise focul. Fusese uriaş. Hanson, Walter şi cei doi lachei se întrebau acelaşi lucru în holul servitorilor. Incendiul era un mister pentru toţi şi din cauza asta le stăruia în minte.

După ce se spălară şi se schimbară, Charles, Guy şi Miles coborâră să ia micul dejun şi îl găsiră pe Hugo oblojindu-şi arsurile de la o mână. Îşi înfăşurase un prosop în jurul degetelor, dar îşi analiza arsurile îngrijorat, cu o figură încruntată.

- Vino încoace, bătrâne, dă-mi voie să mă uit la mâna aia, spuse Charles, îndreptându-se cu paşi mari spre vărul său, aflat de partea cealaltă a mesei.

– Nu e nimic serios, Charles, dar mă înţeapă puţin, trebuie să recunosc.

Îşi ridică prosopul. Charles încuviinţă din cap.

– Wilson, camerista lui Felicity e foarte pricepută, ştie să acorde primul ajutor. Miles, fă-mi un serviciu şi du-te până la bucătărie. Roagă-o pe Wilson să vină să se uite la mâna lui Hugo. Cred că o să aibă ea poţiunea necesară şi un bandaj.

– Imediat, *papa*.

– În câteva zile n-o să mai ai nimic, zise Charles. Sunt doar nişte arsuri superficiale. Oricum, ai avut mult noroc.

Hugo încuviinţă din cap, fără să scoată o vorbă preţ de câteva clipe, apoi spuse:

– Nu-mi pot imagina cum a izbucnit focul... Tot fânul acela nu ardea doar aşa, ici şi acolo, ci ardea pălălaie... ca un imens foc de tabără. Nu crezi că a fost pus intenţionat, nu?

Charles tresări, luat prin surprindere, apoi îşi îndreptă spatele, holbându-se la Hugo.

– Nu mi-a trecut prin cap. Cum de ţi-a venit o asemenea idee?

– Mi-a venit când mă schimbam în camera mea. Vezi tu, Charles, mi-am ars degetele când am atins zăvorul de metal încins din cauza focului. Nu reuşeam să trag zăvorul de la uşa grajdului şi, când m-am uitat cu mai multă atenţie, am văzut că fusese băgată în spatele lui o bucată de lemn ca să-l ţină mai bine închis. A trebuit să-mi scot pantoful şi să îl folosesc ca pe un ciocan ca să îndepărtez lemnul. Abia atunci am putut deschide uşa grajdului.

Charles îl privea cu atenţie şi părea dintr-odată cât se poate de îngrijorat. Sprâncenele i se unirăşi clătină din cap.

– Ei, de ce ar face cineva aşa ceva? Un zăvor nu are de ce să fie fixat atât de strâns. Doar nu e ca şi cum calul ar putea să iasă din boxă. Şi tu ştii asta mai bine ca oricine; ţi-ai petrecut cea mai mare parte din anii tinereţii în curte cu armăsarii tatălui tău, în Middleham.

– De asta bucata de lemn îmi ridică semne de întrebare şi m-a dus cu gândul la posibilitatea ca focul să fi fost pus. Crezi că ar trebui să chemaţi poliţia?

– Poate că aşa ar fi bine, fie şi numai pentru asigurare. Oricum, un incendiu trebuie anunţat.

capitolul 28

Inspectorul Michael Armitage de la poliţia călare şi aghiotantul lui, sergentul Tim Pollard, stăteau în curtea grajdurilor împreună cu contele de Mowbray, examinând boxa în care începuse focul.

– Nu am fost eu primul care a ajuns la locul faptei, domnule inspector, îl anunţă Charles. A fost vărul meu, Hugo Stanton. El a văzut flăcările de la fereastră şi pur şi simplu s-a izbit de uşa mea urlând „foc", după care a alergat drept aici. Şi aici se află şi în momentul acesta.

Când Hugo se apropie de ei, Charles îi prezentă pe cei trei bărbaţi unul altuia şi îi spuse lui Hugo:

– Tocmai le ziceam că tu ai fost primul ajuns la faţa locului.

– Da, aşa este, încuviinţă Hugo. Boxa aceasta era cea care luase foc – sau, mai bine spus, aici ardeau baloturile de fân ca o vâlvătaie. Din fericire, boxa era goală. Dar era un cal în cea de alături.

– Aşa că aţi eliberat calul înainte de a face orice altceva, am dreptate, domnule Stanton?

– Cu siguranţă aveţi, domnule inspector. Greensleeves, calul din boxa aceasta... Merse la următoarea boxă şi continuă: Calul era absolut speriat; se cabrase de groază.

Îi spuse inspectorului că descoperise o bucată de lemn băgată în spatele zăvorului şi că o scosese de acolo izbind-o cu pantoful.

– Nu am înţeles de ce era acolo, de vreme ce un cal nu iese de unul singur din boxă, chiar dacă uşa este deschisă. Eu am crescut într-un loc plin de cai pe domeniul tatălui meu, şi normal că asta m-a derutat. M-a făcut să mă întreb dacă focul nu a fost cumva provocat de o mână

criminală. Poate de cineva care are un dinte împotriva acestei familii? Cineva care în mod intenţionat a prins calul ca într-o capcană.

– Da, înţeleg ce spuneţi. Ziceţi-mi, domnule Stanton, când aţi sosit, v-a mirosit a ceva anume? Poate a benzină? Ceva de genul ăsta?

– Nu, deloc. Mirosea doar foarte puternic a paie arse. Sunteţi de acord cu mine că se poate să fi fost o mână criminală, domnule inspector?

– Într-un fel, da, fiindcă nu prea îmi pot da seama cum ar lua foc nişte fân aşa, de la sine. E foarte posibil, desigur, să fi fost cineva aici, la grajduri, să fumeze şi să arunce chibritul aiurea. Fără să se gândească. Dar nu cred că un chibrit aprins ar fi fost în stare să stârnească aşa o pălălaie. Se întoarse spre conte şi spuse: Din câte mi-aţi zis mai devreme, focul ardea intens înainte să ajungeţi dumneavoastră aici, Lord Mowbray.

– Era aproape de necontrolat, iar boxa alipită luase deja foc când am ajuns eu cu Walter Swann, cu valetul şi cu fiii mei. Cu toţii s-au aruncat asupra flăcărilor cu stingătoare şi cu pompe de apă, şi, când au sosit majordomul şi lacheii, am reuşit să-l stăpânim.

– Nu au fost văzuţi străini pe proprietatea dumneavoastră, Lord Mowbray?

Charles clătină din cap.

– Nu de genul la care vă referiţi dumneavoastră, domnule inspector. Cu toate astea, am avut într-adevăr o serată dansantă azi-noapte la care au luat parte mulţi oaspeţi. Aproximativ cincizeci de prieteni. Normal, cu toţii au ajuns aici cu maşinile lor conduse de şoferi.

– Deci, într-un fel, *au fost*, într-adevăr, străini pe moşie. Şoferii, spuse răspicat inspectorul Armitage.

– Da, aşa e, răspunse Charles. Dar mă îndoiesc serios că vreunul dintre ei a intrat în zona grajdurilor şi a pus focul.

– Unde au fost parcate maşinile, milord? întrebă politicos sergentul Pollard.

– Cele mai multe, în faţa casei şi de-a lungul aleii pe care se vine dinspre poartă. Oricum, au fost mai puţine maşini decât aţi putea crede. Vedeţi, cei cincizeci

de oaspeţi ai noştri erau în majoritate perechi căsătorite, şi unii dintre ei şi-au adus şi fiicele. Aşa că majoritatea maşinilor au transportat mai mulţi oameni.

- Înţeleg, milord, răspunse Pollard.

Charles şi Hugo dădură ocol curţii împreună cu cei doi poliţişti, răspunzându-le la întrebări. Dar curând deveni evident că şi cei doi profesionişti ajunseseră într-o fundătură cu cercetările, după cum se întâmplase mai devreme cu Charles şi cu Hugo. Pur şi simplu nu exista nici un indiciu care să arate că fusese un foc pus cu intenţie. Într-adevăr, cauzele izbucnirii focului rămâneau un mister, aşa cum fusese de la bun început.

Hugo stătea la terasă, citind *The Times*, când se trezi brusc cu Daphne lângă el, ca şi cum ar fi mers până la el încălţată cu papuci de mătase, aşa de neauzită îi fusese sosirea.

- Sper că nu te întrerup, Hugo, spuse cu vocea ei atât de blândă.

- Nu, nu, deloc, răspunse el, punând jos hârtia şi ridicându-se iute.

- Am vrut doar să-ţi mulţumesc încă o dată că ai salvat-o pe Greensleeves. Mi-a dăruit-o tata, şi o iubesc mult, îi explică Daphne, apoi aruncă o privire spre mâna lui strângă bandajată. Te doare tare?

El clătină din cap.

- Nu, am doar câteva degete arse, nu e nimic prea serios. O să se vindece în câteva zile, potrivit doctorului Shawcross. Te rog, ia loc un moment, vrei?

Ea îi zâmbi şi se aşeză pe scaunul de lângă al lui.

- Îţi rămân îndatorată. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, trebuie să-mi spui.

„Am nevoie de tine. Căsătoreşte-te cu mine. Fii soţia mea..." Aceste gânduri îi traversară instantaneu mintea, dar nu le exprimă cu voce tare. În schimb, spuse:

- Există un lucru cu care aş vrea să mă ajuţi, Daphne.

Ea se aplecă uşor înainte şi zise fără ezitare:

- Te rog, spune-mi despre ce e vorba. Bineînţeles că o să te ajut, Hugo.

Parfumul părului ei auriu proaspăt spălat, aroma uşoară de trandafiri care îi emana din piele, simpla apropiere de ea îl făceau să se simtă slăbit. Dacă ar fi trebuit să stea în picioare în acea clipă, ştia că nu ar fi fost în stare. Ba chiar devenise şi incapabil să mai spună ceva. Pur şi simplu se holba în ochii ei profunzi şi albaştri, zâmbindu-i ameţit.

- Ce e? întrebă ea. Te simţi bine?

El încuviinţă uşor din cap şi, înainte să se poată abţine, izbucni:

- E din cauza ta, Daphne. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Un zâmbet uşor îi înflori pe buze şi, ridicând mâinile într-un gest neajutorat, spuse într-o manieră jucăuşă: Sunt sclavul tău devotat, şi aşa voi fi de-a pururi.

Tonul lui glumeţ şi vorbele rostite cu patos o făcură să râdă în hohote şi să exclame:

- O, nu te prosti, Hugo! Sunt pur şi simplu o fată obişnuită, şi suntem mai multe în casa asta.

Aplecându-se spre ea, dorindu-şi să-şi mai umple încă o dată plămânii cu parfumul ei îmbătător, spuse:

- O să-ţi zic un secret... Dulcie este cea care m-a făcut sclavul ei pe vecie.

Comentariul acesta o făcu să râdă şi mai tare, apoi să murmure:

- Nu mi-ai zis cu ce vrei să te ajut.

- A, da, asta e cât se poate de adevărat. Adoptând un ton mai serios, îi explică: Aseară, mătuşa Gwendolyn mi-a spus că e o casă în apropiere pe care ar trebui să o văd în după-amiaza aceasta. Şi mă întrebam dacă ai vrea să mă însoţeşti. Cred că prinde oricând bine să mai vadă încă o pereche de ochi ce e de văzut, mai ales când e vorba despre cărămizi şi mortar. Nu eşti de acord?

- Ba da, sunt, şi sigur că o să vin cu tine. Cum se numeşte?

- Casa Whernside. A fost căminul lui Lady Muschamp, văduva unui politician local şi membru al parlamentului. A murit acum câteva zile. Fiică-sa i-a spus mătuşii Gwendolyn că mi-ar vinde mie dacă aş fi interesat.

- Eu am fost acolo doar de două ori, dar este una dintre cele mai frumoase case din Yorkshire, zise Daphne cu un aer visător. Nu e prea departe de Cavendon, cam la douăzeci de minute cu maşina. Ai verificat dacă te poate duce Gregg acolo în după-amiaza asta?

- Da, cu siguranţă. Am vorbit despre asta şi cu tatăl tău şi el mi-a spus că va fi aici toată ziua. Din cauza incendiului şi a altor lucruri de care trebuie să se ocupe. La ce oră zici că ar trebui să mergem acolo, Daphne?

- Imediat după prânz, cred. Ştiu că o să te îndrăgosteşti de ea, Hugo.

„Sunt îndrăgostit deja. De tine. Pentru totdeauna", se gândi el, dar nu scoase nici un cuvânt. Era copleşit de dorinţă, tânjea după ea, voia să o ţină aproape de el, să vegheze asupra ei, să o apere. Să o facă a lui. „Termină", îşi spuse cu asprime. „Stăpâneşte-te!" Şi făcu întocmai.

Rămaseră acolo pe terasă, pălăvrăgind despre banalităţi, simţindu-se relaxaţi unul în prezenţa celuilalt. Şi, la un moment dat, Daphne nu se putu împiedica să nu remarce că era un bărbat tare plăcut. Adorabil chiar.

capitolul 29

Jos în bucătărie era o atmosferă destul de tensionată: nervi, temperamente pe cale să răbufnească, oboseală şi îngrijorare. Bucătăreasa era cât se poate de conştientă de asta şi înţelegea motivele. Focul îi supărase pe toţi, şi majoritatea angajaţilor stătuseră treji jumătate de noapte, la fel ca ea. Ce final pentru o minunată serată dansantă!

Misterul legat de modul în care începuse incendiul era îngrijorător, iar ea auzise că deja circulau diverse zvonuri cum că focul ar fi fost pus.

Acum, cine ar fi vrut să dea foc în mod deliberat grajdurilor şi să pună în pericol animalele acelea minunate? Numai un maniac. Sau cineva plin de ură pentru această familie.

A doua variantă nu i se părea prea probabilă. Contele era un om distins, un angajator bun, loial lucrătorilor

lui. Şi era onest, sincer, direct şi plin de compasiune, se simţea responsabil pentru toţi cei care munceau pe domeniul lui şi pentru cei care locuiau în satele Little Skell, Mowbray şi High Clough. După părerea ei, nu exista pe pământ un om mai bun ca el, iar Hanson şi doamna Thwaites erau de acord cu ea, la fel ca Olive Wilson, camerista contesei.

Cu toţii erau angajaţi de multă vreme şi ştiau că să lucrezi la Cavendon era mult mai bine decât să ai orice altă ocupaţie. Familia se comporta impecabil şi nu le făcea niciodată probleme angajaţilor. Nu se pomenise să facă nimeni scene sau să se dovedească mult prea capricios, în afară de prostioarele micuţei Dulcie.

Doamna Thwaites fusese cea care respinsese cu vehemenţă ideea că cineva pusese focul intenţionat când spusese că nu exista nimeni pe pământul acesta care să aibă ceva cu Lord Mowbray.

Îi dăduseră cu toţii dreptate şi ajunseseră la o concluzie comună. Dar slujnicele şi lacheii comentau; deşi Nell Jackson observase că Peggy Swift şi Gordon Lane erau destul de rezervaţi cu privire la subiect, văzându-şi de treburile lor eficient şi în linişte.

Bucătăreasa ştia că Malcolm Smith era genul care făcea probleme, un fel de agitator, şi că avea influenţă asupra lui Mary Ince şi asupra lui Elsie Roland, care păreau să-l creadă un fel de vedetă de matineu care coborâse de pe scena londoneză direct în mijlocul lor, doar ca să le amuze pe ele.

Auzind un suspin înăbuşit, bucătăreasa se întoarse de la aragazul pe care fierbeau oale cu praz şi cartofi pentru supă şi dădu cu ochii de Polly, care stătea lângă uşa de la cămară plângând.

Se duse de îndată lângă micuţa slujnică, se uită în jos spre ea şi spuse pe un ton blând:

– Ce se întâmplă, Polly? Ce te-a supărat?

– E vorba despre Malcolm. Mi-a spus că următoarea care va arde pân' la temelii are să fie casa. Când noi vom fi adormiţi. Chiar aşa e?

– Nu, în nici un caz. Malcolm e un neghiob. Aşteaptă să pun eu mâna pe el, şi o să afle cum stau lucrurile

pe aici. Vino, stai jos, şi merg să-ţi aduc un pahar de limonadă.

Câteva minute mai târziu, apăru Malcom, cărând câteva tăvi de argint pe care le puse la capătul mesei lungi din bucătărie. Tocmai se întorcea să plece, când bucătăreasa spuse:

- Aş vrea să schimb o vorbă cu tine, dacă nu-ţi este cu supărare.

Se răsuci ca să fie cu faţa spre ea, mormăind pe un ton morocănos:

- Ba chiar îmi e. Hanson mă urmăreşte ca un vultan. Are nevoie de mine sus. Nu am timp de pierdut pe-aici.

Nell Jackson traversă podeaua bucătăriei cât putu de repede şi se propti în faţa lacheului, privindu-l cu asprime.

- Ascultă-mă, băiete. Să nu crezi că eşti altceva decât un biet băiet. Aşa că în faţa mea termină cu aerele şi cu fandoselile. Dacă nu încetezi să o mai sperii pe Polly, va fi vai şi-amar de tine. Mai rău decât atât, o să îi spun lui Hanson, pe urmă *chiar* se va năpusti ca vultanul asupra ta. Atunci o să vezi tu ce înseamnă necazurile. Las-o în pace pe micuţă, altfel o să-ţi pară rău, băiete.

- Cine dracu' te crezi? mugi Malcolm furios, roşu ca racul la faţă. Eşti doar o bucătăreasă. Eu fac ce vreau, când vreau.

- Cu siguranţă nu o să faci ce vrei. Nu aici. Bucata asta din Cavendon Hall este domeniul *meu*, condus de *mine*. Eu fac regulile. Să nu-ţi treacă prin cap vreo clipă că lucrurile ar putea sta altfel. Hai, du-te să faci ce ai de făcut, dar pe viitor să o laşi în pace pe fătuca asta. *Ai priceput?*

Încă roşu la faţă, lacheul plecă ignorându-le pe Elsie şi pe Mary, care veneau în jos pe scări. Acestea intrară în bucătărie chicotind, dar deveniră brusc serioase când dădură cu ochii de chipul îmbufnat al bucătăresei.

Femeia nici nu se uită la ele. În loc de asta, se duse la masa ei micuţă şi luă meniul pe care îl făcuse ieri contesa pentru prânzul de astăzi. Primul fel, supă rece *vichyssoise*. Al doilea fel, somon rece înăbuşit, cu maioneză şi salată de cartofi şi, pentru desert, o budincă

de vară din fructe roşii şi cremă de vanilie. Încuviinţă din cap pentru ea însăşi. Era un prânz minunat pentru o zi călduroasă. Nişte alegeri foarte bune.

Sus, în camera de zi, Gordon Lane se uita în toate părţile. Când văzu că rămăsese singur cu Peggy, se grăbi spre ea.

– Ce fel de întrebări ţi-a pus inspectorul Armitage, Peg?

– Îl interesa mai mult dacă a pătruns cineva neinvitat pe proprietate, dacă am remarcat străini care au hoinărit prea mult şi fără motiv prin locurile astea. I-am spus că nu am văzut pe nimeni.

– Deci nu ai pomenit despre pădure? Despre noaptea aceea când am auzit pe cineva făcând zgomote pe acolo. Ştii tu... cel despre care ai zis că trage cu ochiul.

– Nu, nu i-am spus. Hotărâsem să nu amintim nimănui despre asta. Îţi aminteşti, nu-i aşa? Am fi avut necazuri cu Hanson dacă ar fi aflat atunci şi am avea necazuri şi acum dacă s-ar duce vestea despre asta.

Gordon încuviinţă din cap.

– Ştiu, regulile casei o interzic. Oricum, inspectorul m-a întrebat şi pe mine acelaşi lucru. *Incendiere premeditată*. La asta s-au gândit. Curcanii, adică.

– Curcanii s-ar putea să aibă dreptate, Gordon. Eu am crescut la o fermă şi nu am văzut niciodată ca un balot de paie să ia foc fără să fi aruncat cineva un chibrit aprins înspre el.

Peggy se opri brusc când îl văzu pe Hanson intrând în grabă în cămara majordomului, aflată chiar lângă camera de zi. Ridică repede nişte farfurii şi începu să le aşeze una cât una în jurul mesei.

Gordon îşi luă cârpa moale şi albă pentru pahare şi începu să lustruiască un pahar de vin din cristal.

După ce Hanson desfundă o sticlă de vin alb bun, un Pouilly Fuissé, ca să-l lase să respire, intră în camera de zi.

– Mulţumesc, Lane. Şi ţie, Swift. Amândoi v-aţi îndeplinit sarcinile aşa cum se cuvine. Oricum, potrivit inspectorului, nu au fost văzute persoane străine

pe proprietate, aşa că trebuie să considerăm că focul a fost un accident.

Peggy nu spuse nimic, întrebându-se dacă aşa stăteau lucrurile cu adevărat.

– Ştiţi ceva, domnule Hanson, începu Gordon. Este posibil ca unul dintre şoferi să se fi dus în curtea cu grajdurile, să fumeze. A fost o noapte lungă. Poate s-a dus careva acolo să tragă un fum şi a aruncat chiştocul când era încă aprins. Gordon ridică din umeri. Nu ştii niciodată ce pot face oamenii. Asta din cauză că sunt atât de neglijenţi.

Hanson ignoră aceste vorbe. Se duse la masă, o măsură cu un ochi de vultur, apoi dădu din cap aprobator.

– Avem nouă la prânz, Lane, aşa că tu şi cu Smith va trebui să fiţi activi.

– Da, domnule, răspunse Gordon, încântat să fie în graţiile majordomului.

Walter Swann făcea ordine într-unul dintre dulapurile contelui când Olive Wilson îşi băgă capul de după uşă.

Walter zâmbi în momentul când îi văzu ochii verzi plini de veselie, părul blond-roşcat strălucitor şi zâmbetul obraznic.

– Pot să intru? întrebă ea.

Walter încuviinţă din cap. Îi plăcea de Olive. Lucraseră împreună, şi aceasta se dovedise harnică şi de încredere. Mai mult decât atât, nu avea nici urmă de răutate în ea.

– Trebuie să mă pună şi pe mine cineva la curent, explică Olive, strecurându-se în încăpere.

– Cum adică? întrebă Walter, ridicând dintr-o sprânceană.

– Sunt curioasă... ce s-a întâmplat cât timp am fost eu la Londra.

– După cum ştii, domnul Hugo a revenit aici în sfârşit şi a fost primit foarte, foarte frumos. Sora contesei este însă foarte bolnavă. Sunt sigur că ştii asta, Olive. Contesa probabil ţi-a povestit.

– Da, mi-a spus, şi este, într-adevăr, foarte tristă din pricina asta. Mi-a dat a înţelege că sora Înălţimii Sale nu mai are mult timp pe pământul acesta.

– Aşa am auzit şi eu. Walter duse un costum albastru până la fereastră, unde era lumina mai bună, ca să-l examineze. Spuse cu grijă: Nu sunt alte noutăţi însă, totul a fost cât se poate de obişnuit. Cum a fost la Londra?

– Nu am apucat să văd prea mult din oraş, de fapt. Am fost tot timpul în Croydon. După ce am îngropat-o pe mama, am avut multe de făcut – să îi vând casa, treburi de genul ăsta. Dar afacerile ei nu erau prea complicate, la urma urmei. Şi, ca să fiu sinceră, am fost plăcut surprinsă de moştenirea pe care mi-a lăsat-o.

– Un venit neaşteptat? întrebă Walter zâmbindu-i.

– Da, şi-ncă unul foarte bun.

– Să îndrăznesc să te întreb ce face iubitul tău, Olive? Domnul Dayton?

Urmă un moment de linişte, după care Olive spuse cu voce scăzută şi tristă:

– N-o să-ţi vină să crezi, Walter. Ted m-a părăsit. A fugit. Cu o femeie căsătorită. Au plecat în Canada... A emigrat.

Walter rămase buimac, incapabil să scoată vreun cuvânt preţ de câteva momente. În final zise:

– Ce gest îngrozitor din partea lui. Îmi pare rău, Olive, foarte rău. Cu siguranţă eşti tare supărată.

– Nu, nu sunt, ca să-ţi spun adevărul, Walter. De fapt, mă simt chiar uşurată. Îţi imaginezi cum ar fi fost dacă am fi fost căsătoriţi? De vreme ce nu suntem, nu pot decât să-i urez călătorie sprâncenată omului aceluia de doi bani. Şi vorbesc serios.

capitolul 30

Casa era clădită în stil georgian. Fusese construită cu peste două sute cincizeci de ani în urmă şi era frumoasă. Proiectată în stilul lui Andrea Palladio, marele arhitect italian, era vila palladiană perfectă, aşezată pe vârful

unui deluşor. Imediat dincolo de casă era un lac ornamental artificial în care se reflecta imaginea casei.

– Cât erau de isteţi arhitecţii aceia din secolul al XVII-lea şi al XVIII-lea, spuse Hugo în timp ce el şi Daphne mergeau în jurul lacului. De obicei plasau casa pe vârful unui deal, dacă topografia o îngăduia, şi pe urmă făceau un lac, să creeze o reflecţie, o imagine în oglindă. Un truc ingenios. Două case la preţ de una singură. Sau cel puţin să zicem o casă şi imaginea ei perfectă. Râse şi adăugă: Câtă imaginaţie denotă asta!

Daphne se uită cu atenţie la Hugo, gândindu-se că era extrem de inteligent. Nu mai auzise pe nimeni până atunci să spună astfel de lucruri despre casa Whernside. Oamenii vorbeau numai despre frumuseţea interioarelor. Îi mărturisi şi lui asta, apoi continuă:

– Camerele sunt minunate, perfect proporţionate, spaţioase şi aerisite, dar şi exteriorul e important, nu?

– Absolut, îndeosebi pentru mine, recunoscu Hugo. Îmi plac mult parcurile englezeşti precum cel de la Cavendon, şi parcul acesta este foarte asemănător cu domeniul vostru, deşi nu la fel de mare. Hai să intrăm, ce zici? De-abia aştept să văd ce se ascunde în spatele acelor ziduri. Poate aceasta are să fie noua mea casă.

Parcurseră împreună scurta distanţă până în vârful dealului, unde fură întâmpinaţi pe terasă de îngrijitoare, doamna Dodie Grant.

– Parcul e minunat, nu-i aşa, domnule Stanton? spuse ea în timp ce Hugo şi Daphne o urmau de-a lungul terasei, spre uşile mari de sticlă.

– Da, chiar este, răspunse Hugo. Şi am rămas impresionat de toţi copacii aceştia străvechi. Sunt pur şi simplu extraordinari, mai ales stejarii.

– Da, sunt, şi nu am mai văzut asemenea copaci în altă parte decât în parcul de la Cavendon, sublinie îngrijitoarea.

– Da, aşa este, încuviinţă Daphne, mergând în urma femeii şi intrând în bibliotecă.

– O să vă las singuri să exploraţi pe aici, spuse în cele din urmă doamna Grant. Lady Daphne a mai fost aici şi cred că ştie pe unde să o ia, ştie să se descurce în casă.

Eu voi fi în micul meu birou de lângă bucătărie dacă aveţi nevoie de mine.

- Mulţumim, doamnă Grant, răspunse Hugo, oferindu-i un zâmbet plăcut. Oricum, dorinţa mea este să vizitez totul în tihnă, fără grabă. E în regulă?

- Sigur că da. Staţi cât poftiţi.

După ce îngrijitoarea dispăru, Hugo rămase în mijlocul bibliotecii şi începu să se răsucească încetişor, încercând să absoarbă totul.

- Înţeleg ce vrei să spui cu proporţiile acestea perfecte, Daphne. Este o încăpere cu adevărat minunată. Ferestrele şi uşile mari de la terasă lasă să intre uimitor de multă lumină.

- Da, şi lambriurile contribuie la asta, Hugo. Mahonul este prea întunecat, după părerea mea. Prefer lemnul deschis la culoare.

- Da, sunt de acord.

După ce se plimbară prin bibliotecă discutând despre diverse aspecte ale acesteia, merseră mai departe, în salonaş, apoi în camera de zi şi făcură turul tuturor încăperilor de la parter. Lui Hugo i se părea că fiecare dintre ele era şi mai frumoasă decât cea de dinainte.

Etajul cu dormitoarele avea şi el o mulţime de camere minunate, la fel de spaţioase şi de aerisite ca încăperile de jos. La un moment dat nu putu să nu remarce în sinea lui că era o casă mare... poate prea mare pentru un singur om. Dar, pe de altă parte, doar nu o să rămână de-a pururi un bărbat singur? Avea să se însoare.

„Numai cu Daphne", se gândi el. „Ea este singura pe care o vreau. Casa i se potriveşte. Arată perfect în ea... Dar e la fel de adevărat că arată perfect oriunde. E atât de frumoasă. Cu adevărat o femeie delicioasă."

O privi intens în timp ce ea măsura cu pasul dormitorul principal de la un capăt la celălalt şi se uita pe una dintre ferestre.

- De aici se vede foarte frumos lacul, Hugo, zise ea. Ai putea să-ţi iei lebede, aşa cum avem noi la Cavendon. Da, de asta are nevoie lacul acesta, de două lebede albe. Ştii că lebedele îşi aleg perechea pe viaţă, nu?

– Da, ştiam asta, murmură el gândindu-se: „*Noi* suntem cei care ar trebui să facă o pereche pe viaţă".

Total preocupat de gândurile lui legate de ea, îşi dădu seama că nu putea să şi-o scoată din minte. Oare avea să reuşească vreodată?

În după-amiaza aceasta ea purta o rochie de mătase de culoarea piersicii, apropiată ca nuanţă de cea pe care o purtase când o întâlnise prima oară... ieri. „Oare este posibil să fi fost doar ieri?" Da, era posibil. Sosise aici abia vineri, iar azi era sâmbătă. Oare cum se putuse întâmpla aşa ceva? Se simţea ca şi cum o cunoştea de ani întregi. Petrecuseră câteva ceasuri împreună, la serata dansantă; luaseră micul dejun cu familia în dimineaţa aceasta. Urmase discuţia de pe terasă de dinainte de prânz, apoi prânzul şi mai târziu drumul până la casa Whernside, când stătuseră amândoi, unul aproape de celălalt, în maşină. Şi lunga hoinăreală prin camerele acestea minunate, de o oră încoace.

Într-un interval temporal cu adevărat redus se aflaseră unul în compania celuilalt destul de mult... Iar el voia să fie aşa tot timpul. Nu numai că era cea mai frumoasă dintre femei, era totodată inteligentă, sensibilă şi fermecătoare. Se simţea în largul lui în prezenţa ei, dar habar nu avea ce gândea ea despre el. Un lucru era clar: *şi ea* se simţea bine în prezenţa lui, era foarte sigur de asta. Pentru că observase că era relaxată.

El dădu ocol cu privirea încăperii. Era mare, dar, pe de altă parte, la fel erau toate camerele. Era o casă menită pentru un bărbat, o femeie şi familia lor. Nu pentru un bărbat singuratic, un văduv singur cuc şi tânjind după o femeie mult prea tânără pentru el. O femeie care, cel mai probabil, nu avea să fie a lui vreodată.

Ea se răsuci şi se înapoie spre el zâmbind. Razele soarelui îi poleiră părul auriu, făcându-l să sclipească, şi îi luminară chipul. Mătasea de culoarea piersicii i se lăsa în valuri în lungul picioarelor ei şi îi îmbrăca foarte bine pieptul frumos proporţionat.

Pe el îl luă din nou ameţeala şi i se uscă gura. Mai avusese şi alte femei înainte să se căsătorească; la urma urmei, era un bărbat viril. Dar nu simţise asta faţă

de nici una dintre ele, nici măcar față de minunata lui Loretta, pe care o iubise și căreia îi fusese credincios pe tot timpul căsniciei lor.

Hugo era pe deplin conștient de fascinația lui pentru Daphne Ingham, dar nu știa ce să facă în legătură cu asta. El, bărbatul sofisticat, de lume, cu experiență, era complet încurcat.

– Să urcăm la etajul copiilor, sugeră Daphne, smulgându-l din reverie.

Adunându-și gândurile, Hugo spuse:

– De ce nu?

Urcară scările rapid. Imediat ce intrară în camera copiilor, Daphne exclamă:

– Oh! Un căluț de jucărie care se balansează! Exact precum cel pe care îl avem la Cavendon.

Traversă grăbită camera și începu să împingă calul. Acesta se mișcă înainte și înapoi, și Hugo își aminti brusc de cel din camera copiilor de la Cavendon, pe care îl călărise și el când era copil.

– Căluțul tău era și el prieten cu mine, spuse el cu voce răgușită. Îl cheamă Dobbin.

Daphne încuviință din cap și râse. Opri căluțul și, pe neașteptate, își trecu un picior peste spatele lui și se așeză pe el. Începu să se legene înainte și înapoi. Rochia i se prinsese sub ea, pe cal, și se ridicase, expunându-i piciorul.

El se gândi că avea să înnebunească de dorință, când o vedea cum se legăna acolo înainte și înapoi. Mișcarea începuse să i se pară chiar foarte sugestivă, așa că fu nevoit să-și întoarcă privirea. Dorința-i crescută îi devenise de nesuportat.

Un moment mai târziu, Daphne lăsă calul și i se alătură lângă geam. Punându-și mâna pe brațul lui, spuse:

– Îți mulțumesc încă o dată, Hugo, că ai salvat-o pe Greensleeves.

– Bine că mi-am amintit să-mi pun pantofii când am luat-o la fugă.

– Ce vrei să spui? întrebă ea încurcată.

– Eram în papuci când am văzut flăcările pe fereastră. Am dat s-o zbughesc, dar m-am oprit să-mi iau pantofii.

Așa că, atunci când nu am putut desface zăvorul, am folosit unul dintre pantofi pe post de ciocan, explică Hugo.

Daphne se holba la el încruntându-se.

- De ce nu ai putut deschide zăvorul? Nu înțeleg.

- Aaa, nu ți-am pomenit despre asta, nu? În spatele zăvorului era băgată o bucată de lemn. Așa mi-am ars degetele, încercând să o scot. Sigur că pantoful m-a ajutat, și am reușit să deschid ușa grajdului și să-i dau drumul lui Greensleeves.

Daphne se ridică înghițind în sec. Cuvintele lui îi răsunară în urechi, apoi în inimă, și înțelese imediat totul. Se simți cutremurată de un fior și o lăsară brusc picioarele. Se așeză pe un scaun, clătinând din cap.

- Ce s-a întâmplat? Ce e, Daphne? întrebă Hugo, observând imediat schimbarea de pe chipul ei.

- Zăvorul era un pic slăbit, dar nimeni nu a pus vreodată o bucată de lemn acolo să îl țină încuiat, Hugo. Eu am fost la grajduri vineri dimineață să o văd pe Greensleeves, și totul era în regulă.

Simți un fior înghețat până în măduva oaselor când se gândi la Richard Torbett. Amenințase să le omoare pe mama ei și pe Dulcie. Și noaptea trecută încercase să îi omoare calul. *El fusese.* Știa asta fără umbră de îndoială. Dar de ce? Nu spusese nimănui despre atacul lui asupra ei și nici nu-i pomenise numele.

- Nu te simți bine? o întrebă Hugo nedumerit.

Era palidă și părea supărată.

Daphne încercă să-și stăpânească emoțiile care o luaseră razna. „Trebuie să fiu atentă ce spun", se trezi avertizându-se pe sine însăși. „Nu spune nimănui. Nu trebuie să te încrezi în nimeni. Numai în familia Swann. Numai în părinții tăi."

După un moment, spuse încet:

- *Chiar a fost vorba despre incendiere premeditată.* Sunt de acord cu poliția. Cineva a dat foc intenționat balotului de fân. Indiferent cine a fost, cu siguranță a vrut să ne omoare caii și se ne ardă grajdurile. Nu știu de ce a pus ochii pe Greensleeves. Dar a blocat biata iapă în grajd... în mod evident celelalte boxe aveau să se aprindă

imediat de la a ei. Undeva există cineva care vrea răul familiei noastre.

- Nu vreau să mă gândesc la posibilitatea asta, Daphne, răspunse Hugo, îngrijorarea citindu-i-se pe față. De fapt, eu am presupus doar că bucata de lemn fusese băgată acolo de unul dintre băieții de la grajd, ca măsură de siguranță.

- Nu! exclamă ea. Știi la fel de bine ca mine că rareori se întâmplă ca un cal să iasă de unul singur din boxă, chiar și dacă ușa stă larg deschisă.

El încuviință din cap și îi oferi mâna.

- Poate ar fi înțelept să plecăm. Îți va face bine să ieși la aer. Și în plus, trebuie să îi vorbești tatălui tău despre suspiciunile pe care le ai.

Luându-i mâna, Daphne rămase țintuindu-l cu privirea preț de un moment, și pe neașteptate ochii i se umplură de lacrimi.

- Îți mulțumesc că ești așa de înțelegător, Hugo, șopti ea. Am fost puțin șocată când mi-am dat seama că cineva ne vrea răul. Așa e, nu?

- Posibil.

capitolul 31

Charlotte Swann se îndrepta încet spre lacul de la Cavendon. Plecase într-acolo prea devreme, dar era o zi așa frumoasă, că nu mai rezistase să stea în casă.

Își înălță capul și se uită la cer. Era uimitor în după-amiaza asta. Un cer senin, albastru strălucitor, fără nici un nor și scăldat de razele soarelui. Până acum vara se dovedise tare plăcută. Plouase destul de rar, și vremea fusese extraordinar de frumoasă. Ceea ce era neobișnuit pentru Yorkshire.

Se întrebă în timp ce mergea de ce voia Charles să îl vorbească și de ce alesese tocmai foișorul de la marginea lacului ca loc de întâlnire. Nu-și putea imagina decât că avea de discutat cu ea ceva extrem de personal; cu siguranță nimeni nu i-ar fi putut auzi vorbind decât dacă

s-ar fi aflat foarte aproape de ei – cum ar fi, sub podeaua foişorului. La gândul acesta, un zâmbet îi apăru pe faţă.

Îşi băgă mâinile în buzunarele rochiei ei de mătase vernil şi merse mai departe, cu pas ferm şi constant, gândindu-se la hainele pe care Cecily le desenase pentru ca Daphne să înceapă să le poarte odată ce sarcina avea să înceapă să fie vizibilă. Cecily fusese de curând avansată la statutul de persoană de încredere şi i se dezvăluise totul.

Charlotte era absolut uluită de talentul lui Cecily. Costumele şi rochiile dovedeau o mare ingeniozitate, şi înţelesese de curând că asta era consecinţa modului în care erau concepute.

Cecily îi explicase acest lucru şi îi arătase câte desene făcea pentru un singur articol de îmbrăcăminte, astfel că Charlotte descoperise că fata concepea literalmente hainele. Drept urmare, Charlotte îi telefonase verişoarei ei Dorothy, care locuia la Londra şi lucra la raionul de haine de la Fortnum and Mason, pe Piccadilly. Fără a-i dezvălui nimic despre hainele concepute pentru o femeie gravidă, Charlotte îi vorbise lui Dorothy despre Cecily şi despre cât de extraordinar de creativă şi de talentată era fata.

– Aş vrea să o trimit la tine pentru o zi, îi mărturisise Charlotte. Fata asta este o învingătoare, Dottie. O să aibă un succes răsunător. Îţi garantez că Cecily Swann va fi o creatoare de modă faimoasă într-o bună zi. Faimoasă în toată lumea, ca să fiu mai exactă.

Dorothy ascultase cu atenţie şi fusese de acord să o primească pe Cecily să stea cu ea şi cu soţul ei, Howard Pinkerton, în Londra, de îndată ce avea să fie suficient de mare să plece de la Cavendon. Şi garanta o slujbă pentru Cecily la Fortnum. În mod evident, avea încredere deplină în judecata lui Charlotte.

„Vreau să plece", se gândi acum Charlotte. Locul acesta este prea frumos, prea confortabil, prea uşor, prea perfect, în atât de multe privinţe. Şi periculos. Din cauza bărbaţilor Ingham, desigur. Erau irezistibili. Şi fatali.

Miles avea doar paisprezece ani, dar Charlotte observase cum se uita la Cecily, mai ales în ultimele câteva săptămâni, de când venise acasă de la Eton. Rareori se despărţeau, şi, deşi DeLacy era, de obicei, cu ele, Miles părea un fel de siamez al lui Ceci.

„Trebuie să înăbuş în faşă chestia asta. Nu poate fi ca mine. Nu voi permite asta", îşi spuse Charlotte, după care se opri brusc.

Spre marea ei uimire, Genevra, ţigăncuşa, îi apăru brusc în faţa ochilor, în mijlocul cărării, holbându-se la ea. De unde oare răsărise aşa, pe neaşteptate?

- Genevra! Dumnezeule! Ce faci aici?

Fata ridică din umeri şi zâmbi.

- Bună ziua, doamnă Charlotte.

- Ştii foarte bine că nu trebuie să vii în partea asta a domeniului, spuse Charlotte pe un ton scăzut, dar uşor dojenitor.

Ţigăncuşa nu răspunse, ci întinse mâna şi îi oferi ceva lui Charlotte.

- Un dar, zise ea.

Pe deplin conştientă că nu putea să o jignească pe ţigancă, Charlotte luă darul pe care i-l întinse ea şi îl studie cu atenţie. Părea o bucată de os sau de fildeş. Subţire şi netedă, avea sculptată câte o cruce pe fiecare parte a unei mici inimi cioplite. Mai avea şi nişte bucăţi mici de panglică legate de ea. Una era stacojie, cealaltă albastră.

Charlotte se încruntă, o privi pe Genevra foarte intens şi înţelese dintr-odată cât de important era acest dar din partea fetei. Spuse cu căldură:

- Îţi mulţumesc foarte mult, Genevra. O să îl păstrez pentru totdeauna. Tu l-ai făcut?

Genevra încuviinţă din cap.

- Aduce noroc. E o amuletă. Să nu o pierdeţi.

Charlotte o puse în buzunar.

- O să am grijă de ea. Acum, trebuie să mă grăbesc, am întârziat.

- Pădurea cu clopoţei nu e bună. Genevra clătină din cap. Cei care încalcă proprietatea sunt condamnaţi,

murmură ea, ridicând o mână şi gesticulând ca şi cum ar fi scris aceste cuvinte în aer.

Şi apoi se răsuci şi o luă la fugă, gonind peste pajişti, în direcţia căruţelor cu coviltir ale ţiganilor, care se vedeau la depărtare pe deal.

Uitându-se lung după ea, Charlotte nu se putu abţine să nu-şi pună întrebări în legătură cu acele cuvinte. Îi sunau familiar. Brusc îşi aminti. Cu ani buni înainte, cel de-al cincilea conte ceruse să fie făcute pancarte cu avertismente exact ca acesta, şi toate fuseseră puse în copaci în pădurile cu clopoţei şi în jurul domeniului. Oare Genevra voia să spună că ar trebui puse înapoi în copaci?

Şi de ce zisese că pădurea cu clopoţei nu era bună? O, Doamne! Oare era posibil ca Genevra să fi văzut atacul asupra lui Daphne din mai? Charlotte se cutremură la acest gând îngrozitor şi merse şi mai repede, grăbindu-se către foişor, neoprindu-se nici măcar să se uite la lebede, aşa cum făcea de obicei.

Ajunse acolo prima. După ce intră, se aşeză pe unul dintre scaune, trăgându-şi sufletul şi încercând să-şi alunge din minte gândul la cei care încălcaseră proprietatea.

În câteva minute, Charles Ingham intră şi el în foişor, o atinse uşor pe umăr şi pe urmă se aşeză pe scaun în faţa ei.

– Bună. Sper că nu te-am făcut să aştepţi, Charlotte.

– Nu, nu m-ai făcut, Charlie. Doar ce-am ajuns, zise ea şi se sprijini de spătarul scaunului. Bănuiesc că vrei să-mi vorbeşti despre ceva foarte important, foarte intim, ceva ce nu trebuie să mai audă nimeni altcineva. De unde şi alegerea acestui loc extraordinar de frumos.

– Ştii că uneori poţi avea o exprimare mult prea pompoasă, replică el, în mod evident amuzat.

– Şi tu la fel, răspunse ea. Cred că am învăţat asta unul de la celălalt, când eram mici. Oricum, iată-ne în acest loc, atât de privat, în foişor, cu nimeni altcineva în preajmă în afara lebedelor. Aşadar, despre ce este vorba?

Aplecându-se în faţă, peste mica masă de bambus, Charles spuse pe un ton serios:

– Înainte ca Hugo să plece, a venit să mă vadă. Mi-a spus că s-a îndrăgostit de Daphne. Îţi spun sincer că am rămas cu gura căscată. De fapt, am rămas un moment mut de uimire, fără cuvinte. Şocul s-a accentuat când mi-a cerut permisiunea să o curteze, asta dacă nu cumva îi fusese deja promisă altcuiva. Mi-a explicat că intenţiile lui sunt cât se poate de serioase. Vrea să se însoare cu ea... Asta dacă nu am eu nici o obiecţie ca el să o curteze.

– Şi ce i-ai zis?

– Când am reuşit să mă adun, l-am cam dus cu vorba, spuse el. I-am zis că trebuie să mă gândesc la asta, pentru că, la urma urmei, el are cu cincisprezece ani mai mult ca ea. I-am mai spus şi că trebuie să aflu ce simte Daphne pentru el, dacă simte ceva. Şi dacă ea însăşi l-ar considera sau nu un pretendent la mâna ei.

– Am înţeles. Nu puteai face mai mult de atât. Şi când aşteaptă un răspuns? întrebă Charlotte, uitându-se la el fix şi muşcându-şi buza.

– După cum ştii, a plecat la Zürich, unde are o întâlnire. Se întoarce la Yorkshire pe treizeci iulie. Va reveni pentru marele bal al verii din doi august. I-am spus că îi voi da un răspuns atunci.

– Aşa deci. Şi ce părere are Felicity?

– Ei bine, nu am discutat asta cu ea încă. A fost într-o dispoziţie cam proastă de la serata dansantă încoace. Nu am avut inima să aduc asta în discuţie chiar acum. M-am gândit că ar fi mai bine să mai las să treacă vreo câteva zile.

Charlotte încuviinţă din cap, dar rămase tăcută, cu o expresie gânditoare pe faţă. După o clipă, contele se uită la ea, cu ochii mijiţi.

– De ce am senzaţia asta cât se poate de ciudată că nu eşti surprinsă? întrebă el.

– Pentru că nu sunt.

– Şi de ce nu eşti? întrebă el mirat.

– Pentru că o fetiţă de doisprezece ani – Cecily Swann, ca să fiu mai precisă – şi-a dat seama de faptul că Hugo se îndrăgostea de Daphne chiar în momentul când se întâmpla asta. Adică la ceai, chiar în ziua în care a sosit

el aici. I-a spus lui Alice că el nu avusese ochi decât pentru Daphne, iar eu am fost de față când i-a dezvăluit asta. Așa că omul a spus adevărul, Charles, chiar *a fost* dragoste la prima vedere. E cât se poate de serios.

Charles rămase cu ochii ațintiți asupra lui Charlotte, incapabil să mai rostească un cuvânt, întrebându-se dacă ea era de acord cu intenția lui Hugo de a-i face curte lui Daphne. Recăpătându-și în cele din urmă glasul, spuse:

– Din vorbele tale, înțeleg că te gândești să-i accept propunerea.

– De ce nu? Dacă Daphne nu are nimic împotrivă. Hugo e un bărbat fermecător, e interesant, e om de lume, arată bine și am descoperit că e un om bun și amabil. Și se bucură de succes în afaceri.

– Cum aș putea oare să fiu de acord cu o asemenea idee absurdă? Este gravidă cu altcineva, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Charles, părând indignat. Și dacă acest amănunt neînsemnat nu este un impediment pentru o posibilă căsătorie între ei doi, atunci chiar nu știu ce mai este.

– Charles, te rog, liniștește-te. Nu te supăra pe mine. Nu încerc decât să ajut. Hai să mergem să ne plimbăm în jurul lacului, să schimbăm câteva gânduri... așa cum făceam cu tatăl tău. O gură de aer curat și liniștea de afară pot face minuni. Charlotte se ridică. Haide, să mergem să vedem lebedele.

capitolul 32

Se plimbară pe malul lacului, fără să vorbească, amândoi pierduți în gânduri, fără a se simți nici unul stânjenit de liniștea dintre ei.

Charlotte știa că pe Charles îl frământau o mulțime de gânduri, că era pur și simplu pierdut, așa că rămase tăcută, dorindu-și să-i dea timp de gândire. În adâncul sufletului, considera că venirea lui Hugo era un dar de la Dumnezeu și că faptul că se îndrăgostise de Daphne fusese chiar un miracol.

Cu toate acestea, nu era sigură că şi Charles avea să fie de aceeaşi părere. Nu putea decât să spere că el avea să înţeleagă cât de logică ar fi o legătură între Hugo şi Daphne. Căsătoria aceasta i-ar proteja fiica.

Două lebede trecură pe lângă ei, plutind, şi atunci Charles spuse:

– Familia Ingham are lebede datorită celui dintâi conte, Humphrey.

– Da, şi ştiu şi de ce, răspunse ea. Tu ştii?

– Pentru că strămoşul meu a vrut să-i mulţumească strămoşului tău pentru loialitatea şi devotamentul lui, aşa că i-a promis lui James că familia Ingham va avea mereu lebede pe lacul acesta, în onoarea numelui lor, Swann[1].

– Şi, de atunci încoace, familiile Ingham şi Swann şi-au unit în bună măsură destinele şi au interacţionat mereu datorită prieteniei dintre cei care au întemeiat cele două familii, remarcă ea. Este o legătură pe care nu o poate rupe nimeni, ştii... Deja durează de prea multă vreme, de peste o sută şaizeci de ani.

Charles încuviinţă din cap, făcu o pauză şi se uită la ea.

– Întreabă pe oricine pe aici: „Ce ştiu cei din familia Swann despre cei din familia Ingham?" Şi ţi se va răspunde: „Ce nu ştiu?"

– Da, chiar ştim totul, aşa mi s-a spus şi mie mereu, zise ea.

– Ai registrele familiei Swann, Charlotte, nu-i aşa?

– Da. Le am pentru că sunt cea mai bătrână din familia asta.

Se uită la el nedumerită.

– Dar de unde şi până unde interesul pentru acest subiect tocmai acum? Doar nu vrei să le vezi, nu? Pentru că nu poţi, ştii – asta nu a fost îngăduit niciodată.

– Nu ţi-aş cere niciodată aşa ceva, Charlotte. Nici un Ingham nu are acest drept. Dar mă gândeam doar la cât de mult s-au bazat cei din familia Ingham pe cei din familia Swann de-a lungul timpului. Şi că şi eu mă bazez

[1] *Swan* în limba engleză înseamnă „lebădă". (n.tr.)

mereu pe tine. Mereu vin la tine când am o problemă, aşa am făcut întotdeauna. Normal, discut totul cu Felicity şi îi doresc sfatul aşa cum şi ea doreşte sfatul meu. Dar adevărul este că pe judecata ta mă bazez întotdeauna, şi cred că fac asta pentru că la fel făcea şi tata.

Charlotte nu răspunse la acest comentariu, deşi Charles avea dreptate.

- Aşa făcea, nu?

- Destul de des, dar nu întotdeauna, răspunse ea cu un zâmbet discret. Uneori credea că ştie el mai bine ca oricine. Şi, desigur, aşa era: era un om foarte deştept. Şi înţelept. Dar să vorbim despre Hugo şi despre Daphne, ce zici? De asta ne-am întâlnit aici în după-amiaza asta, nu?

- Ai dreptate. Aşadar, spune-mi, ce crezi tu despre situaţia asta? Ar trebui să luăm în consideraţie propunerea lui? Crezi că ar funcţiona?

- Cred că *ar putea* funcţiona... cu condiţia ca Daphne să fie de acord. Ştim exact care sunt intenţiile lui Hugo, dar cum stau lucrurile în ceea ce o priveşte pe ea? Trebuie să fie decizia ei. Trebuie să fie mulţumită de soluţia asta, îi răspunse Charlotte.

- Nici nu mi-ar trece prin cap să nu ţin cont de asta! exclamă el. Nu cred că poate fi îndrăgostită de el. Cu toate acestea, dacă îl place, dacă are încredere în el şi dacă se înţeleg bine, atunci căsătoria lor ar putea avea o şansă. Dar trebuie să fie alegerea ei. Eu, unul, nu aş forţa-o niciodată.

- Mă bucur atât de tare că spui asta, Charles, replică Charlotte, părând mulţumită. Pentru că relaţia lor ar rezolva multe probleme pentru Daphne şi pentru întreaga familie. Ar fi o uşurare pentru toată lumea.

- Acum îmi dau seama de asta... Şi uneori o căsătorie care se bazează pe o pasiune mistuitoare se poate stinge foarte repede, riscă să rămână fără acea scânteie extraordinară - sau cel puţin aşa mi s-a dat a înţelege de unii dintre bărbaţii pe care îi ştiu.

- Şi uneori un bărbat pasional poate face o căsnicie să meargă foarte bine... dacă partenera nu se opune. Şi, gândeşte-te o clipă, Charles... S-ar putea ca Daphne

să îl primească într-adevăr pe Hugo cu braţele deschise. Traiul ei de zi cu zi în următoarele şase luni va fi foarte greu, cu adevărat dificil. Trebuie să continue să trăiască la fel ca până acum, ascunzându-şi în acelaşi timp sarcina de lume. Şi sperând că nu are să îşi dea nimeni seama. Sperând să-şi poată relua viaţa după naşterea copilului. Şi mai trebuie luat în seamă şi copilul însuşi. Ţi-a trecut prin cap că s-ar putea să nu vrea să-l dea spre adopţie?

– Nu mă gândisem la asta, recunoscu el. Eu şi Felicity pur şi simplu am refuzat să luăm în calcul această posibilitate. Dar bebeluşul va trebui dat spre adopţie. Unei familii bune. Cu un aranjament avocăţesc. Şi cu sprijin financiar din partea noastră.

– Înţeleg. Ce crezi că va spune Felicity despre posibila căsătorie între Hugo şi Daphne? Ar fi oare de acord?

– Este o fire foarte practică, aşa că sunt sigur că ar accepta, cu condiţia ca Daphne să fie fericită, răspunse el ferm. Îşi dorea să o scoatem pe Daphne în lume, să fie prezentată la curte şi plănuia un mare bal de debut în societate pentru la anul... Se întrerupse brusc şi clătină din cap. De fiecare dată când discutăm despre această situaţie îngrozitoare, despre faptul că Daphne a fost violată cu atâta brutalitate, îi mulţumim cerului că e încă în viaţă. Cel mai important lucru este că o avem pe fiica noastră alături. Bărbatul acela ar fi putut s-o ucidă.

– Să mergem acasă şi să vorbim cu Daphne? propuse Charlotte. Ştiu că Felicity s-a dus să o vadă pe sora ei... Mi-a spus ieri că Anne este din nou în spital.

El încuviinţă uşor din cap, cu chipul schimonosit de tristeţe.

– Da, mi-e teamă că este, biata femeie. DeLacy şi Miles s-au dus cu mama lor, să-i ţină companie. Diedre şi Guy au plecat la Londra. Dar bănuiesc că ştiai deja asta, nu?

– Da. Diedre mi-a spus că ea şi cu Guy fuseseră invitaţi la petrecerea de majorat a lui Maxine Lowe şi că aveau să rămână în Londra pentru câteva zile.

– Mătuşa Gwendolyn a mers şi ea cu ei ieri, adăugă el şi râse. Nu a fost invitată la petrecerea lui Maxine, dar,

cum plănuise să plece la Londra pentru „puțin Mayfair și teatru", după cum afirmase ea, Diedre i-a sugerat să meargă cu toții împreună, cu trenul.

„E de-ajuns să te uiți la ea", se gândi Charlotte puțin mai târziu, când intră alături de Charles în salonul galben. Lady Daphne Ingham era așezată acolo, deosebit de frumoasă în rochia ei albăstruie, cu un șirag lung de perle și cu cerceluși cu perle. Era una dintre cele mai frumoase femei imaginabile. Nu era de mirare că Hugo se îndrăgostise pe loc de ea. Era ca o zeiță aurie.

Părul lui Daphne strălucea ca un nimb scânteietor în jurul feței, pielea îi era perfectă, albă, cu o vagă nuanță în culoarea piersicii, și ochii ei albaștri sclipeau. „*Este cu adevărat sublimă*", se gândi Charlotte. Nici un bărbat nu i-ar putea rezista. Era absolut răpitoare în acea după-amiază.

În momentul când îi văzu pe Charlotte și pe tatăl ei, Daphne se ridică și veni să-i salute, apoi luă mâna lui Charlotte într-a ei.

– Vino să stai cu mine pe sofa, murmură ea.

Hanson, care urmărea cu atenție tot ce se petrecea, le făcu semn lui Gordon și lui Malcolm să împingă servantele mobile cu ceai și le-o luă înainte.

– Bună ziua, milord, domnișoară Charlotte. Să servim acum, Lord Mowbray?

– Da, te rog, Hanson. Și sunt sigur că știai deja că vom fi numai noi trei.

– Da, știam, milord. Cu toate acestea, mi s-a spus din sursă sigură că vi se va alătura la ceai și Lady Dulcie. Veți fi patru.

– Oh, chiar așa, spuse Charles și o clipă mai târziu, ca la un semn, fiica lui mai mică își făcu apariția, cu o expresie serioasă pe chip.

– Bună, *papa*, spuse ea. Bună ziua, domnișoară Charlotte. Daphne, pot să stau lângă tine pe sofa?

– Sigur că da, răspunse Daphne și îi făcu loc copilei între ea și Charlotte.

Dulcie primi un pahar cu lapte, în timp ce Gordon și Malcolm turnau ceai și serveau tuturor sendvișuri.

Hanson supraveghea totul, urmărindu-i pe lachei cu ochi de vultur, aşa cum făcea de obicei.

- Când soseşte căluţul meu, *papa*? întrebă Dulcie dintr-odată, fixându-l cu privirea pe tatăl ei, cu ochii ei mari şi albaştri.

- Un cal! exclamă Daphne, părând surprinsă. Doamne sfinte!

- Da, spuse Dulcie. Un cal.

- Nu! exclamă Charles. O să primeşti un nou ponei Shetland. Care va fi însă puţin mai mare decât cel pe care îl ai acum.

- Calul mai târziu, când mai creşti, îi explică Daphne.

Copila încuviinţă din cap, concentrându-se asupra lui Charles.

- Deci când va sosi poneiul cel nou, *papa*?

- Cam într-o săptămână, răspunse el. Micuţa i se părea de-a dreptul irezistibilă. A durat până l-am găsit exact pe cel mai potrivit pentru tine. Un ponei deosebit, Dulcie.

Un zâmbet larg se întinse pe faţa ei, şi apoi spuse:

- Mulţumesc, *papa*. O să-i pun numele Hugo.

Pentru un moment, se lăsă tăcerea, apoi Charlotte se uită într-o parte, căci nu îndrăznea să îl privească pe Charles. Bărbatul îşi drese vocea şi făcu acelaşi lucru.

Daphne vorbi prima.

- Şi de ce ai ales tocmai acest nume, Dulcie? întrebă ea curioasă.

- Pentru că am un prieten pe care îl cheamă Hugo. Eu am fost prima dintre surori care l-a cunoscut şi nu am nici o vină că el a ales să mă cunoască pe mine *prima*... *Tu* mi-ai spus asta, Daphne. Tu ai spus că nu a fost vina mea.

- Da, aşa am făcut. Deci poneiul va primi numele lui Hugo?

- Da. Pentru că Hugo este drăguţ, şi poneiul va fi drăguţ.

- Hugo *este* drăguţ, *papa*. Dulcie are dreptate în legătură cu asta. Este unul dintre cei mai drăguţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată, spuse Daphne.

*

O oră mai târziu, Dulcie se înapoiase în camera copiilor, iar Daphne stătea în bibliotecă împreună cu tatăl ei şi cu Charlotte. Charles îi dezvălui tot, repetând, aproape cuvânt cu cuvânt ce-i zisese Hugo înainte să se întoarcă la Zürich.

Daphne ascultă cu atenţie, apoi întrebă încet:

- Şi ce urmează acum, *papa*?

- Când se întoarce Hugo în Yorkshire, ca să participe la bal, va dori să ştie ce gânduri ai.

- Vrei să spui că va dori un răspuns? întrebă Daphne, ţintuindu-şi tatăl cu privirea.

- Da, chiar asta va dori.

Charles se lăsă încet pe spate pe sofa şi îşi încrucişă picioarele.

- Dar un răspuns la *ce*, ca să fim mai precişi? întrebă Daphne. Dacă vreau să mă mărit cu el? Sau dacă îmi poate face curte în vederea unei căsătorii, la un moment dat?

- La a doua întrebare, Daphne, răspunse Charles. Mi-a spus că vrea ca *tu* să ajungi să-l cunoşti mai bine. Este absolut sigur de sentimentele pe care le are el pentru tine. Mi-a spus asta de câteva ori. Vrea ca tu să ai suficient timp ca să te hotărăşti. Cu alte cuvinte, nu vrea să-l refuzi aşa din prima, dar nici nu vrea să fie prea insistent.

Daphne nu răspunse imediat.

Charles se uită la Charlotte şi ridică dintr-o sprânceană, iar Charlotte încuviinţă din cap.

- Hugo nu vrea să te grăbească, dar a dorit, într-adevăr, ca tu să ştii ce simte el, din câte mi-a zis tatăl tău. O să-ţi spun ceva interesant. Charlotte se aplecă în faţă, cercetând cu privirea chipul lui Daphne; fata părea foarte confuză. Ştii, Daphne, Cecily a observat cum a reacţionat Hugo la vederea ta, chiar în prima zi când l-ai cunoscut, la ceai, în acea după-amiază de vineri. Mi-a spus că nu şi-a putut lua ochii de la tine. A mai adăugat că şi-a găsit soţie. A vrut să spună „o posibilă soţie".

- Am încredere în Cecily. Nu îi scapă niciodată nimic şi este foarte matură şi inteligentă pentru vârsta ei, răspunse Daphne. Aşa că înţeleg că Hugo ar dori

să mă curteze, şi, dacă eu îl voi plăcea suficient încât să mă căsătoresc cu el, atunci acesta va fi rezultatul final. Căsătoria. În cele din urmă. Dar, dacă nu ajung să îl plac mai mult decât îl plac deja, atunci toate eforturile lui de-a mă curta vor înceta fără alte consecinţe. Daphne se lăsă pe spate pe scaun şi se uită drept la tatăl ei. Am dreptate? Am rezumat bine situaţia?

– Da, draga mea, spuse Charles.

Daphne rămase gânditoare un moment, înainte de a spune:

– Chiar îmi place de Hugo; este un bărbat minunat. Cred că *ar fi posibil* să funcţioneze. Mi se pare că ne înţelegem bine, ne plac aceleaşi lucruri. Dar există o problemă uriaşă, *papa*. Sunt însărcinată. Ar trebui să i se spună că urmează să am un copil. Ar fi total greşit să ascund asta de el. Complet lipsit de moralitate, de fapt. Dezonorant pentru mine. Ştiu că există însă un risc în a-i spune asta. Ar putea să se îndepărteze, să-şi piardă interesul pentru mine şi, totodată, mi-ar cunoaşte secretul. Şi ar putea vorbi. Atunci aş fi pierdută.

– Să nu crezi că nu m-am gândit şi eu la toate acestea! exclamă Charles. Şi la fel şi Charlotte. Pur şi simplu cred că va trebui să ne asumăm acest risc.

Charlotte îşi drese glasul şi spuse:

– Hugo este un Ingham, face parte din familie, este văr primar cu tatăl tău, Daphne. Cred că este un om onest şi onorabil şi, la fel ca toţi bărbaţii din familia Ingham, complet loial – e un om adevărat. Nici nu-mi pot imagina că ar spune ceva. În plus, nu uita că va fi înştiinţat că ai fost atacată şi violată, şi la ce i-ar folosi să dea asta în vileag? Mă îndoiesc că ar face-o.

– Probabil ar pleca şi nu s-ar mai întoarce niciodată dacă şi-ar pierde interesul în ceea ce te priveşte sau dacă tu nu te-ai arăta interesată. Mi-a spus mie asta. A zis că i s-ar părea de neîndurat să trăiască aici, în casa Whernside, fără ca tu să fii soţia lui. „De neîndurat", aceasta a fost expresia pe care a folosit-o chiar el.

Daphne încuviinţă din cap. Prin minte i se succedau cu viteză nenumărate gânduri. O imagine a lui Peggy

Swift aplecată asupra bebelușului ei, Kevin, îi reveni în grabă în mine și spuse:

– Dar sarcina mea? Voi putea oare să renunț la acest copil? Nu știu, *papa*. Este un Ingham. Știu că îl voi iubi chiar din momentul în care îl voi ține în brațe prima oară. Să spunem că am fi împreună, apoi ne-am căsători. S-ar putea ca Hugo să nu dorească să păstrez copilul.

Charles fu șocat de cuvintele ei. Nu îi trecuse prin cap că ea se gândea să nu renunțe la copil. Era uluit, dar reuși să răspundă pe un ton egal:

– Sunt multe lucruri pe care trebuie să le iei în considerație, pe lângă copil. Dacă te căsătorești cu Hugo, nu vei fi ducesă, așa cum ai visat mereu să fii. Dar el te va trata ca pe o regină, și tu nu vei dori niciodată altceva. Hugo este extrem de bogat.

– Știu că se bucură de succes, că este foarte priceput la afaceri. Mi-am dat seama din discuțiile noastre.

– După părerea mea, te adoră. O să te răsfețe, îți va pune lumea la picioare. Este multimilionar, îi spuse Charles și adăugă: A fost foarte sincer și deschis și mi-a dat multe detalii despre averea lui.

– Nu pot lăsa asta să mă influențeze, *papa*. Se întoarse spre Charlotte. Nu pot, nu-i așa?

– Nu, Daphne. Cu toate acestea, știu că te vei gândi bine la toate aspectele înainte să iei o hotărâre. Așa suntem noi făcuți. Ești o fată foarte precaută.

Daphne gândi cu voce tare.

– E bun și iubitor și mă face să râd. Îmi place energia lui... Și are o personalitate atât de caldă. Urmă o pauză, apoi spuse încet: Un moment mi-a trecut prin cap că mi-ar plăcea să mă curteze... Dar lasă-mă să mă gândesc câteva zile, apoi îți voi da răspunsul meu final.

– Nici nu m-am gândit să te zoresc, răspunse Charles. Depinde numai de tine, draga mea.

– Dar mama ce gândește despre interesul lui Hugo în ceea ce mă privește? întrebă Daphne, ridicându-se.

– Nu i-am spus încă. S-a simțit destul de rău, și nu am vrut să o împovărez și eu cu ceva, explică el.

– Poate voi vorbi cu ea mai târziu, când se întoarce de la Harrogate, zise Daphne. Oricum, mama e o persoană

practică, la fel ca mine – sau, mai degrabă, ar trebui să spun că eu sunt ca ea.

Sus, în camera ei, Daphne încuie ușa, își scoase rochia și toate celelalte haine și se duse drept în fața oglinzii înalte din colț.

Se studie cu atenție și din toate unghiurile. Nu se vedea nimic încă. Cu toate acestea, avea sânii mai mari și uneori chiar o dureau. Odată ce începea să se vadă și avea să-i crească burta, trebuia să plece de la Cavendon. Nu avea de ales. Nici măcar nu putea merge la casa lor din Mayfair. Din cauza servitorilor. Aceștia i-ar fi observat imediat starea.

Privindu-se încă o dată în oglindă, clătină din cap și se întoarse, după care se duse la dulap, de unde își scoase un halat de mătase. Și-l trase pe ea, întrebându-se dacă putea continua în felul acesta: să pretindă că nu era însărcinată în toate lunile ce se prefigurau în fața ei; să se ducă să locuiască la Paris când avea să devină vizibilă burta. Asta pentru că fusese învățată să vorbească franțuzește, cunoștea arta și istoria franceză. Și fiindcă i se arătase cum să devină elegantă și chiar șic în manieră franțuzească. Oare putea să urmeze programul pe care i-l schițase Charlotte Swann?

Putea, era absolut sigură de asta. La urma urmei, avea o voință de fier și, odată ce își punea ceva în cap, chiar făcea acel lucru.

Dar acum, pentru prima oară, se întrebă dacă voia să treacă prin toate astea. Însemna să joace teatru și să fie necinstită, și cu siguranță avea să trebuiască să învețe și arta disimulării... Iar ea, una, era deschisă și onestă din fire, nu era făcută să spună minciuni.

Ducându-se la măsuța de toaletă, se așeză, se uită cu atenție la fața ei, aplecându-se mai aproape de oglindă. Odată în viață se privi cu obiectivitate și înțelese cât de frumoasă era. Hugo se îndrăgostise de ea tocmai datorită acestei frumuseți.

Lăsându-se pe spate pe scaun, închise ochii și se gândi la Hugo. Arăta bine și era de-a dreptul fermecător. Își închipuia că avea un suflet bun, din câte observase

în acele câteva zile pe care le petrecuse el la Cavendon. Şi oamenii care nu îl mai întâlniseră niciodată se apropiau de el numaidecât. Familia şi angajaţii care îl cunoscuseră pe vremea când era doar un tinerel îl primeau cu braţele deschise. Ceea ce spunea multe despre el, nu?

Căsătoria cu un bărbat puternic şi bogat avea să o protejeze, nu-i aşa?

Un lucru era sigur: avea să uşureze povara teribilă de pe umerii părinţilor ei. O auzise pe mama ei de curând spunându-i tatălui ei că se simţea de parcă ar fi trăit cu sabia lui Damocles deasupra capului.

Se putea căsători cu Hugo? Voia să o facă? Oare el ar fi lăsat-o să păstreze copilul? Sau avea să fie nevoită să-l dea spre adopţie? Şi oare putea face asta? Să-şi dea copilul?

În plus, mai era şi problema intimităţii. În cele din urmă, avea să trebuiască să îi fie soţie în toate felurile. Uniunea sexuală trebuia să fie parte a acelei căsnicii. Oare era pregătită pentru asta? Putea să aibă o viaţă intimă cu Hugo?

Se cutremură, gândindu-se la Richard Torbett şi la cât de brutal şi de crud fusese cu ea când o forţase să... când o siluise. În continuare îi era frică de sex din cauza acelui nemernic.

Gândindu-se acum la Torbett, realiză că statutul de femeie căsătorită avea de fapt să o protejeze de ticălosul acela. Nu ar îndrăzni să le facă nimic nici ei, nici familiei ei dacă ar avea un soţ precum Hugo Stanton.

Pe de altă parte, dacă se căsătorea cu Hugo, nu urma să aibă niciodată ocazia să trăiască acel sentiment minunat de a se îndrăgosti şi de a-l adora pe bărbatul iubit, de a dori să fie a lui în orice fel posibil. Nu avea să cunoască niciodată dragostea adevărată...

Ce să facă?

Daphne se întinse pe pat, îşi luă perna şi îşi îngropă faţa în ea. Era într-o mare dilemă... nu ştia încotro să o apuce.

Exista un lucru de care era cât se poate de conştientă, şi acesta era nevoia de a fi puternică, de a-şi lua destinul

în propriile mâini. Era hotărâtă să fie propriul ei stăpân, să-şi ia propriile decizii.

capitolul 33

Felicity ştia foarte bine că lui Charles îi plăcea mult sfârşitul serii, când cina era gata şi se retrăgeau cu toţii la culcare. Atunci putea să fie singur cu ea în salonaşul ei primitor de la etaj, lipit de dormitorul ei.

Îmbrăcaţi confortabil în veşmintele de noapte, stăteau de vorbă în faţa focului. Uneori el îşi aducea şi un pahar mic de coniac sau de whisky. Alegerea ei era întotdeauna un pahar de apă rece cu un strop de lămâie.

În seara asta, după o după-amiază lungă petrecută în Harrogate, era bucuroasă să se poată relaxa în faţa focului, pe un fotoliu confortabil, sorbindu-şi apa cu lămâie şi aşteptându-l pe Charles. Nu că şi-ar fi dorit în mod deosebit să petreacă timp singură cu el, dar nu avea alternativă.

Îi putea auzi vocea de partea cealaltă a uşii. Era în dressing cu Walter Swann şi vorbeau despre Winston Churchill, politicianul. Din câte auzea ea, ambii păreau să îl placă; discutau despre isteţimea lui sclipitoare şi despre talentul său de-a vorbi în public.

Un moment mai târziu, uşa se deschise, şi intră Charles, purtând pijama, un halat bleumarin de mătase şi având în mână un pahar de coniac.

– Vorbeai în termeni foarte laudativi despre Winston Churchill, remarcă Felicity, privind în sus. Există unii care nu îl plac, să ştii.

Charles încuviinţă din cap, apoi îi mai zâmbi o dată, cu o expresie atotştiutoare, şi se aşeză pe fotoliul din faţa ei.

– Sunt invidioşi pe inteligenţa lui şi pe capacitatea sa extraordinară de-a face totul bine, despre *asta* e vorba.

– Sunt sigur că ai dreptate, răspunse ea şi se cuibări mai bine în fotoliu.

182008

– Nu ai spus prea multe despre Anne când te-ai întors de la Harrogate. Cum e, de fapt? întrebă Charles pe un ton compătimitor.

– Din punct de vedere psihic, este mai mult sau mai puţin la fel, Charles. Neînfricată. Pozitivă. Absolut hotărâtă să nu se predea şi să-şi plângă de milă. Este o adevărată englezoaică în privinţa asta... Este de-a dreptul stoică. Se arată foarte vitează. Dar eu ştiu că are dureri mari şi că ia morfină mult mai des. Felicity lăsă să-i scape un lung oftat. Este una dintre cele mai curajoase persoane pe care le-am cunoscut vreodată.

– Da, chiar este, şi îmi pare rău, draga mea, îmi dau seama cât de tare te îngrijorează boala ei. Şi nu vreau decât să-ţi spun că sunt aici dacă ai nevoie de mine. Voi face întotdeauna tot ce îmi stă în putinţă.

Ea întinse mâna, îi strânse braţul şi îi zâmbi uşor.

– Mulţumesc.

După ce luă o sorbitură de coniac Napoleon, el spuse:

– Trebuie să-ţi vorbesc despre ceva. Nu am apucat să o fac până acum. Sau, bine, aş fi putut, dar nu am dorit să te împovărez, căci ştiu că nu te-ai simţit prea bine în ultimul timp.

Felicity se uită la el serioasă şi îi răspunse pe un ton ferm:

– Azi mă simt mult mai bine şi, judecând după tonul vocii tale, mi se pare că e vorba despre ceva serios. S-a întâmplat ceva?

– Ei bine, nu, nu aş putea spune asta... Făcu o pauză, mai luă o înghiţitură, după care îşi puse paharul pe o masă mică lângă fotoliul lui. Se aplecă mai aproape de ea şi îi spuse: În ziua în care a plecat la Londra, Hugo a venit să mă vadă. Mi-a spus că s-a îndrăgostit de Daphne şi mi-a cerut permisiunea de-a o curta. Asta dacă nu era deja promisă altcuiva, desigur. Mi-a zis ca a fost dragoste la prima vedere şi că intenţiile lui sunt cât se poate de serioase.

– Sper că ai acceptat! exclamă Felicity, fixându-l cu ochii strălucitori, vii, în vreme ce expresia placidă de pe chipul ei se însufleţi brusc.

– Nu, răspunse Charles. I-am spus că va trebui să o întreb pe Daphne. I-am explicat că este decizia ei.

– Nu! Nu! Nu! țipă Felicity cu o vehemență neobișnuită. Nu este decizia ei. Noi trebuie să luăm decizia asta pentru ea. În mod evident, Hugo reprezintă soluția la toate problemele ei. Și la ale noastre. Ce coincidență că Hugo a sosit la Cavendon la momentul ideal. Sau poate nu a fost deloc o coincidență. Cred că așa a fost menit să se întâmple. Nu, a fost voința lui Dumnezeu.

Pentru o clipă, Charles rămase uluit de vehemența ei și de ușurința cu care vorbea despre voința lui Dumnezeu. Felicity nu invoca prea des numele Domnului. Charles se încruntă, apoi îi vorbi cu blândețe:

– Nu o pot forța pe Daphne să accepte avansurile unui bărbat de care nu este interesată. Și nici nu aș împinge-o vreodată înspre o căsătorie cu un om pentru care să nu simtă nimic. Așa ceva ar fi de neconceput. Monstruos, după părerea mea. Să trăiești cu cineva pe care nu îl iubești ar fi imposibil.

Holbându-se la el peste măsură de uluită, Felicity îi spuse:

– Dar erai dispus să o măriți cu fiul unui duce, și probabil că nici pe acela nu l-ar fi iubit.

– Asta nu a fost niciodată intenția mea, Felicity, iar tu știi acest lucru cât se poate de bine. Am vrut să găsesc tânărul potrivit pentru ea, să-i aduc la un loc și să sper că se vor îndrăgosti unul de celălalt. Sunt un bărbat mult prea modern ca să tolerez o căsătorie aranjată pentru vreuna dintre fiicele mele.

– Uneori și astea funcționează foarte bine, spuse Felicity ușor cam răstit. Există uniuni aranjate care rezistă o viață întreagă.

Charles se înfurie, dar încercă să se controleze și spuse încet:

– Dar de cele mai multe ori *nu* funcționează. Și ambii oameni sunt nefericiți, se simt *mizerabil* și în cele din urmă divorțează. Eu nu vreau asta pentru Daphne.

– Deci Hugo va fi refuzat, nu? întrebă ea sarcastic.

– Nici pomeneală, răspunse Charles iute. I-am explicat fetei situația, iar Daphne mi-a mărturisit că îl place

pe Hugo. Îl consideră foarte chipeş, fermecător şi drăguţ. Are să-mi dea răspunsul într-o zi sau două. După părerea mea, va fi de acord ca el să o curteze.

– Ei bine, să sperăm că va merge, căci, din punctul meu de vedere, e cea mai bună soluţie care ar putea exista. Ar fi căsătorită, protejată şi nu ar da nici un fel de pricini de bârfă.

Felicity se lăsă pe spate în fotoliu, având o figură neînduplecată.

– Dacă nu vrea să se mărite cu el, va trebui să revenim la planul iniţial de a ascunde sarcina, trimiţând-o în străinătate, sublinie Charles.

– Cel mai probabil, dar asta va însemna un stres pentru noi toţi. Trebuie să o convingi, Charles, să o faci să vadă cât de înţelept ar fi să se căsătorească cu Hugo.

Charles înclină din cap şi ridică paharul cu coniac, după care învârti băutura în el, privind în adâncul de chihlimbar. Îl mirase peste măsură faptul că soţia lui îmbrăţişase imediat ideea căsătoriei între Hugo şi Daphne, fără a se gândi deloc la dorinţele sau la fericirea fiicei lor. Nu îi stătea în caracter să facă aşa ceva; era un comportament total neobişnuit pentru ea. Dar, pe de altă parte, fusese destul de stresată în ultima vreme; nu fusese deloc în apele ei.

Felicity îşi dădu seama la ce se gândea el, deşi el nu zisese nimic, şi îi explică:

– Vreau tot ce e mai bun pentru ea, şi aceasta este cea mai bună soluţie. Cred că e absolut fantastică şi că ne-a venit cumva din ceruri. Ce a spus Charlotte?

El înălţă capul şi se holbă la ea surprins, uluit de cât de bine îl cunoştea. Presupusese imediat că discutase deja cu Charlotte, fără să stea mai întâi de vorbă cu ea, soţia lui.

Sorbi din coniac, puse paharul jos şi apoi spuse cu o voce slabă:

– E de acord cu tine că ar fi soluţia perfectă la această problemă îngrozitoare – că va face lucrurile mult mai uşor de îndurat pentru Daphne şi pentru noi înşine. Cu toate astea, crede că decizia îi aparţine lui Daphne.

– Înţeleg.

– Hugo va trebui să afle adevărul, Felicity, iar noi va trebui să sperăm că nu are să se îndepărteze de ea din cauza sarcinii. Ne asumăm riscul de-a ne încrede în el, dar sunt înclinat să îi dau dreptate lui Charlotte, care nu crede că ar vorbi... Crede că ne va păstra secretul, ca să protejeze familia. După părerea ei, e un bărbat onest şi integru, la fel ca toţi bărbaţii din familia Ingham.

– Normal că a spus asta! exclamă Felicity, cu o expresie disprețuitoare.

Charles se încruntă şi o studie cu atenţie.

– Ce vrei să spui? Că noi, bărbaţii din familia Ingham, nu avem nici onoare, nici integritate?

– Nu, nu asta vreau să spun. Cu toate acestea, Charlotte a fost în toate modurile influenţată de tatăl vostru, şi ea face parte şi din familia Swann. A moştenit obligaţia de-a lua partea familiei Ingham, de-a muri pentru un Ingham, dacă e nevoie. Aceasta este menirea lor în viaţă şi aceasta a fost de generaţii întregi.

– Eu îi cunosc foarte bine pe cei din familia Swann.

– Nu la fel de bine precum îi cunosc ei pe cei din familia Ingham, ripostă Felicity. Oricum, pe tatăl tău l-a iubit.

– Toată lumea l-a iubit pe tatăl meu, nu puteai să nu iubeşti un om ca el.

– O, ştii foarte bine ce vreau să spun, Charles! se răsti ea exasperată. Nu te preface că nu ştii.

– Nu a existat niciodată nici cea mai mică bârfă despre tatăl meu şi Charlotte, şi eşti perfect conştientă de asta.

Felicity se ridică.

– Trebuie să mă duc la culcare acum.

– Pot dormi şi eu în patul tău în noaptea aceasta sau vrei să fii singură?

Ea îi răspunse cu un zâmbet firav.

– Ştii bine că eşti oricând bine-venit în patul meu, minţi ea, încercând să-şi ascundă lipsa de entuziasm.

Ceea ce nu era chiar adevărat, constată el, în timp ce îi lua mâna în mâna lui. Sau cel puţin nu în ultima vreme. Fusese în mod constant îndepărtat în ultimele şase luni şi chiar se străduise să înţeleagă. Nu putea pune

asta numai pe seama îngrijorării legate de starea surorii ei. Simţea că ea nu mai era interesată de aspectele intime ale căsniciei lor. Însă habar nu avea de ce se întâmpla asta. Îl depăşea şi îl intriga.

Felicity se sui în pat şi stinse veioza de pe noptieră. Charles închise şi el o veioză şi, ca de obicei, se duse la fereastră şi trase draperiile în lături. În noaptea aceasta era lună plină şi inundă camera cu lumina ei argintie.

Urcându-se în pat lângă ea, Charles îşi cuprinse soţia în braţe şi o trase aproape de el. După o clipă, se aplecă deasupra ei şi o sărută pe obraz, apoi îi găsi gura. Ea îi răspunse la sărutări, ceea ce lui îi făcu plăcere, aşa că începu să îi atingă uşor sânii, murmurând cât de mult o iubea.

Felicity nu spuse nimic, rămase nemişcată, aşteptând ca el să vină deasupra ei, să facă dragoste cu ea. Şi pe urmă să se termine totul şi să o lase în pace.

Cum el nu făcu asta, ea se simţi străbătută de un sentiment de uşurare. Nu mai simţea pic de dorinţă pentru el şi se lupta din toate puterile să-şi ascundă lipsa de interes în ceea ce-l privea. Şi asta pentru propria ei stare de bine, la acest moment.

În timp ce continua să o mângâie şi să o sărute, Charles îşi dădu seama că nu era în stare să facă dragoste cu Felicity. Era impotent. Preţ de o clipă, se panică, dar apoi îşi alungă acest gând ridicol din minte. Explicaţia era una simplă: se simţea pur şi simplu epuizat, marcat de toate evenimentele ce se petrecuseră în ultima vreme. Aşa se explica totul.

După câteva momente, şopti cu gura lipită de părul ei:

– Îmi pare rău, draga mea. La fel ca tine, sunt complet epuizat.

– Totul e în regulă, şopti ea. Noapte bună, Charles.

– Noapte bună, draga mea, răspunse el.

Charles nu putea să doarmă.

Stătu în pat cu ochii deschişi mai multe ore. În cele din urmă, se strecură jos din pat şi trecu prin dressing

înspre baia lui. Aprinse lumina şi se holbă în oglindă la propria imagine, clătinând din cap confuz.

Nu putea înţelege de ce nu fusese capabil să aibă erecţie în noaptea aceasta. Nu i se mai întâmplase până acum. Oare devenise ca din senin impotent? Pentru totdeauna? Cum era posibil aşa ceva? Nu avea decât patruzeci şi patru de ani.

Închise ochii preţ de o clipă, şi prin minte îi trecu un gând teribil. Oare atitudinea ei distantă din ultimele luni avusese un efect dezastruos asupra lui? Nu avea răspunsul la această întrebare.

Încă buimac, ieşi din baie şi intră în dormitorul lui. Voia să doarmă singur în noaptea asta, aşa cum dormise de cele mai multe ori în ultima vreme. Îl aştepta o zi plină.

capitolul 34

Charlotte stătea la biroul în stil georgian de lângă fereastra camerei de zi, punând pe hârtie câteva lucruri pentru întâlnirea ei de a doua zi cu Charles. Aveau de trecut în revistă câteva dintre vechile registre ale moşiei; îi spusese şi că dorea să mai angajeze câţiva oameni din sate şi să-i încurajeze pe fermieri să lucreze pământurile luate în arendă.

Asta o bucurase. Îi păsa la fel de mult ca lui de aceşti oameni, iar slujbele erau foarte importante în Little Skell, Mowbray şi High Clough.

Acesta era motivul real al existenţei unei moşii împărţite în bucăţi date în arendă şi a unei reşedinţe impresionante aflate în proprietatea unui aristocrat cu titlu nobiliar: ofereau locuri de muncă pentru oamenii din regiune, nu numai pe câmp, ci şi în casă. Menajere, slujnice, bucătărese şi majordomi, lachei şi cameriste; şi, în exterior, paznici de vânătoare, gonaci, grădinari şi fermieri cu pământ în arendă care lucrau pământurile din jurul satelor. Era o lume întreagă acolo, un fel de feudă din vechime.

Punând notiţele la o parte, Charlotte luă o înghiţitură de coniac şi o savură. Prefera coniacul în locul whisky-ului pe care îl beau ocazional Alice şi Walter, şi de aceea asta le dădea când veneau să o viziteze, dacă îi cereau.

Aruncă o privire spre poza lui David în rama ei de argint. O lua din sertarul biroului în fiecare noapte şi o punea aici, pe birou, unde se putea uita tot timpul la ea. Îi era dor de el şi uneori chiar plângea după el. Murise mult prea timpuriu.

Când îi văzuse sicriul coborât în groapă, îşi dorise să se arunce deasupra lui, să-şi înfăşoare braţele în jurul lui şi să se lase îngropată odată cu el. Chiar se gândise să se sinucidă, căci fără el nu avea pentru ce să trăiască.

Nu se omorâse fiindcă percepea acest act ca pe o dovadă de slăbiciune şi se mândrea cu faptul că era o femeie puternică. În plus, îi promisese lui David să aibă grijă de Charles şi să îl ajute ori de câte ori urma să aibă nevoie. Şi îi mai promisese că o să rămână la Cavendon.

– Am nevoie de oamenii mei devotaţi din familia Swann pe moşie, acolo unde le e locul, şi de tine în special, îi spusese el înainte să se stingă. Doar aşa voi putea să mă odihnesc în pace.

Şi astfel ea rămăsese aici... Dar unde în altă parte ar fi putut să se ducă? Acesta era singurul loc de pe pământ pentru ea, locul unde fusese atât de fericită. Iar el era îngropat aici.

Charlotte tresări surprinsă când auzi nişte bătăi rapide în uşă, iar Alice intră fără a mai aştepta răspuns. Ajunsese mai devreme decât se aşteptase Charlotte, care, în graba ei, uită să bage poza înapoi în sertar. Nu o lăsa niciodată la vedere. O ţinea pe birou numai când era singură.

– Arăţi obosită, Alice, spuse Charlotte, apropiindu-se de bar. Vrei un whisky?

– Mulţumesc, spuse Alice şi se aşeză apoi pe unul dintre fotolii.

În timp ce Charlotte turna băutura, Alice se uită peste birou şi văzu imediat fotografia lui David Ingham, cel de-al cincilea conte. Se mira că nu era în sertar.

În mod miraculos, nu existase niciodată vreo bârfă în legătură cu ei doi, dar, cu toate astea, Alice ştiuse totul despre relaţia lor. Relaţiile dintre cei din familia Ingham şi cei din familia Swann continuau de mai bine de o sută şaizeci de ani.

Erau legaţi între ei şi implicaţi unii în vieţile celorlalţi în toate modurile posibile. Aşa că de ce ar fi stat lucrurile altfel în vremurile şi-n zilele acestea? Asta avea să se întâmple de-a pururi. Nu se puteau abţine, nu puteau rezista unii în faţa celorlalţi. De fapt, nici măcar nu încercau. Bărbaţii din familia Ingham erau o tentaţie fatală pentru femeile din familia Swann şi invers.

Acesta era motivul pentru care trebuia să o ia pe Ceci de aici când avea să fie suficient de mare. Miles Ingham şi Cecily Swann erau prea legaţi unul de celălalt, mult prea apropiaţi, ca doi siamezi. În momentul acesta erau prea mici pentru a ajunge la intimităţi, dar aveau să o facă la un moment dat dacă nu erau separaţi. Walter era de acord cu ea, la fel şi Charlotte. Asta trebuia făcut.

Întinzându-i lui Alice paharul de whisky, Charlotte se aşează alături.

– Noroc, spuse ea.

– Noroc, se auzi Alice ca un ecou, şi ciocniră paharele. Cred că s-ar putea să mai am nevoie de unul. Clătină din cap şi gemu. Toată ziua am cusut. Hainele pe care le desenează Ceci pentru Daphne sunt foarte frumoase, dar necesită foarte multă muncă.

– Îmi dau seama. Reprezintă adevărate opere de inginerie. Nu-mi vine să cred cât e de talentată, Alice. Nu are decât doisprezece ani şi, cu toate acestea, are o pricepere extraordinară ca designer. Este ca un... copil-minune.

– Aşa este, răspunse Alice, apoi aruncă încă o privire spre fotografia în ramă de argint, dar nu făcu nici o remarcă la adresa ei, ci continuă: Mă bucur că ai sunat-o pe Dottie. În câţiva ani, Ceci va fi suficient de mare pentru a merge la Londra.

– Da, încuviinţă Charlotte, gândindu-se, nu pentru prima oară, că telefonul pe care îl instalase cel de-al cincilea conte în casa ei era un adevărat dar de la Dumnezeu.

Îi urmări privirea lui Alice, dădu cu ochii de fotografie şi conştientiză greşeala pe care o făcuse.

– Ştiu la ce te gândeşti. Ceci o să plece de aici, îţi promit.

– Mulţumesc. Acum, aş mai dori un whisky, dacă nu te superi, zise Alice şi se duse să-şi toarne.

– Am avut o întâlnire cu contele în dimineaţa asta, şi mi-a dat nişte veşti foarte interesante, o informă Charlotte când Alice reveni la locul ei. De asta am vrut să mă întâlnesc cu tine în seara asta.

Alice se uită la ea alertată.

– Atunci, haide, spune-mi! Nu mă ţine în suspans.

– Înainte ca Hugo să plece la Zürich, a fost să îl vadă pe Charles. I-a spus că s-a îndrăgostit de Daphne, că doreşte permisiunea lui de-a o curta – dacă nu îi e promisă deja altcuiva. I-a mărturisit lui Charles că a fost dragoste la prima vedere.

– Deci Ceci a avut dreptate.

Alice îi zâmbi lui Charlotte.

– Şi contele i-a acordat permisiunea?

– Nu. A spus că totul depinde de Daphne. Că este decizia ei.

– Sper din toată inima că va accepta. E ca un dar de la Dumnezeu, nu? Faptul că Hugo a venit aici în cel mai bun moment.

– Aşa este. Şi cred că Daphne este suficient de deşteaptă cât să înţeleagă asta. Mi-a spus că Hugo este un bărbat drăguţ şi că îl place.

– Dar asta nu e dragoste, nu-i aşa? Nu e chiar acelaşi lucru. Trebuie să îţi doreşti acel bărbat atât de tare, încât să nici nu mai vezi pe unde mergi. Să *trebuiască* să îl ai, să fii cu el tot timpul. Trebuie să simţi că nu poţi trăi fără el. Asta înseamnă să fii îndrăgostită.

Alice se uită fix la Charlotte, aşteptând un răspuns. Dar Charlotte nu spuse nimic, ci o privi la rându-i fix, cu o expresie enigmatică pe figură.

În cele din urmă, Alice spuse:

– Cu siguranţă ştii bine despre ce vorbesc. Tu îl doreai pe David atât de tare, că erai pur şi simplu înnebunită. Şi până la urmă ai ajuns să-ţi dedici cea mai mare parte din viaţă în folosul lui. Şi asta de la vârsta de şaptesprezece ani.

– E adevărat. Nu pot nega asta. Urmă o pauză, o ezitare, apoi adăugă: Dar numai cei din familia Swann au ştiut despre asta.

– Aşa este. Pentru că noi într-adevăr v-am protejat mereu. Nu numai pe tine, ci şi pe conte. Acesta e motivul pentru care nu s-au iscat vreodată bârfe. Alice luă o înghiţitură mică de whisky şi adăugă: Ascultă-mă, Charlotte, trebuie să încercăm să o influenţăm pe Daphne. Nu crezi că e cazul? Să facem aluzii, să spunem lucruri bune despre Hugo.

– Daphne e isteaţă, mult mai deşteaptă decât bănuiesc majoritatea oamenilor. O să-şi dea seama imediat de ce facem asta. Aşa că trebuie să fim subtile, Alice.

– O, ştiu asta. Mai e ceva, Charlotte. S-ar putea ca Daphne să se îndrăgostească de Hugo, fără nici un fel de îndemn din partea noastră. La urma urmei, este un bărbat foarte atrăgător şi are un farmec aparte, e cu totul deosebit. Să nu uităm că face parte din familia Ingham. Iar tu ştii mai bine decât oricine cum sunt bărbaţii din familia Ingham şi cunoşti efectul pe care îl au asupra femeilor. Pur şi simplu au ceva special.

Charlotte zâmbi.

– Se numeşte farmec fatal, Alice.

Nu prea departe de casa lui Charlotte din satul Little Skell, aproape de parcul de la Cavendon, Peggy Swift şi Gordon Lane se plimbau.

Era o noapte frumoasă de iulie, cu o lună plină strălucitoare care plutea sus pe cer şi trimitea sclipiri argintii pe suprafaţa apei, acoperind-o cu o peliculă lucitoare.

Faptul că se aflau în parc o îngrijora pe Peggy; nu ar fi trebuit să fie acolo. Acesta era domeniul privat al familiei Ingham, spre deosebire de pădurile şi de pajiştile pe unde putea hoinări oricine în voie.

– Vezi că încălcăm o proprietate privată, Gordon, şopti ea la un moment dat. Grăbeşte-te şi termină-ţi ţigara, să ne putem înapoia acasă.

– Dar cum rămâne cu sărutul şi cu mângâierile? În noaptea asta nu voi avea parte de ele, Peg?

– Ba da, o să ai, dar trebuie să ne grăbim, şi să ştii că nu o s-o fac. *Aia* nu. Doar după ce ne căsătorim.

– Ştiu! Ştiu! O să mă port cuviincios, domnişoară Swift. Până în ziua în care vei deveni doamna Lane.

Lăsă să-i cadă chiştocul şi îl zdrobi cu vârful piciorului, băgându-l în pământ.

– Vino, Peg, hai să intrăm în cabana aia pentru câteva minute.

– Asta înseamnă că le vom încălca proprietatea şi mai tare, protestă Peggy, mereu temătoare în faţa autorităţii.

– Ei, haide, iubito, doar puţin, insistă Gordon.

Fără tragere de inimă şi în pofida faptului că ştia că nu era bine ce făceau, Peggy îl lăsă pe Gordon să o conducă înspre cabană. Când învârti mânerul, uşa se deschise, şi intrară amândoi. Nu exista nici un întrerupător pentru lumină, dar încăperea nu era prea întunecată datorită razelor de lună ce pătrundeau prin ferestre. Gordon văzu un rest de lumânare pe o farfurioară pe pervaz, scoase o cutie de chibrituri Swan Vestas şi aprinse un băţ. Lumânarea pâlpâi când apropie flacăra de ea.

– Nu e prea rău, Peg. Cel puţin putem vedea cât de cât. O, uită-te acolo o grămadă din colace de frânghie. E un loc perfect să ne aşezăm.

– Puţin cam sumbru, bolborosi Peggy, uşor nemulţumită, dar totuşi se aşeză alături de el pe frânghii.

La fel ca de obicei, Gordon se grăbi să o sărute, să o îmbrăţişeze, trecându-şi palmele peste sânii ei, apoi descheindu-i bluza şi atingându-i pielea. Asta o înfierbânta, o excita de-a dreptul, aşa cum se întâmpla întotdeauna, şi se chinui să se tragă înapoi.

El îi şopti cu gura pe gâtul ei:

– Îţi promit că nu te voi forţa la nimic. Dar, te rog, Peg, pot să te ating? Te rog.

– Vreau să o faci, Gordon, dar cred că ar trebui să plecăm. Suntem servitori, nu avem ce căuta în parcul acesta, ca să nu mai pomenim despre această cabană. Dacă nu avem grijă, o să ne dea afară.

– E târziu. Toată lumea s-a dus la culcare, crede-mă, aşa au făcut. Haide, haide, doar câteva minute.

În vreme ce vorbea, o mişcă uşor până ajunse cu spatele proptit de grămada de frânghii şi îi ridică fusta, începând să o mângâie pe coapsă şi tot mai sus.

Gordon îi acoperi faţa cu sărutări şi îi găsi gura. Ştia că nu se putea sătura de ea. Dar îi promisese că nu avea s-o forţeze să facă nimic din ce nu voia şi îşi ţinea cuvântul. Era mult prea importantă pentru el; nu voia să o piardă.

În cele din urmă, se ridicară amândoi în capul oaselor, şi Peggy şopti:

– Gordon Lane, eşti chiar foarte obraznic! Un adevărat drăcuşor.

El îi zâmbi şmechereşte.

– Drăcuşorul pe care îl iubeşti totuşi.

– Asta e adevărat, iubitul meu.

Peggy îşi îndreptă fusta, se încheie la bluză şi îşi aranjă părul. În momentul acela, lumânarea pâlpâi şi se stinse.

– Ce întuneric s-a făcut în cameră, spuse Peggy încet. Nu-mi place întunericul, Gordon.

– Ştiu asta, iubito. Dar nu am ce face. S-a stins lumânarea, şi luna a intrat după un nor. Aşteaptă un moment, aprind încă un chibrit şi ne putem găsi drumul spre ieşire.

– Ah, ce uşurare, spuse Peggy uitându-se spre geam. E întuneric beznă afară fără lumina lunii.

Gordon aprinse băţul de chibrit şi îl ridică. Peggy ţipă. În cadrul ferestrei apăru o faţă de bărbat.

– Ce naiba se întâmplă cu tine? întrebă Gordon.

– Este un bărbat afară care se holbează la noi pe fereastră.

Gordon se răsuci în loc să se uite la fereastră, numai pentru a descoperi că nu era nimeni acolo.

– Cred că ai început să ai vedenii, spuse el încruntându-se la ea.

Peggy se ridică repede, şi Gordon o urmă.

– Ne-a văzut cineva aici, zise ea. I-am văzut faţa. *Serios.*

– O, Doamne. În cazul acesta, avem o problemă. O apucă repede de mână şi o conduse spre uşă. Ar trebui să mergem să vedem ce se întâmplă.

Ieşiră cu grijă şi descoperiră că erau singuri-singurei.

– Eşti sigură că...? începu Gordon, apoi se opri.

Chiar în faţa lor se vedea un bărbat înalt care alerga, îndreptându-se spre partea îndepărtată a lacului.

– Bineînţeles că sunt sigură! exclamă Peggy indignată. Ştiu ce am văzut, doar nu sunt lovită cu leuca în cap. Priveşte! Fuge pe-acolo.

– Ştiu. Tocmai l-am văzut şi eu, spuse Gordon încet.

– Era un vagabond, comentă Peggy.

Gordon încercă să-i observe expresia în întuneric.

– De ce spui asta? Nu l-ai văzut decât o fracţiune de secundă.

– Era murdar pe faţă şi avea ceva ciudat înfăşurat în jurul capului. Ceva ce aducea cu nişte zdrenţe vechi.

Chipul lui Gordon se schimonosi.

– Nu-mi place ideea că un personaj ciudat dă târcoale prin parcul acesta; e prea aproape de casă. Şi de familie. Mai bine ne întoarcem, Peg, înainte ca nemernicul acela bătrân de Hanson să iasă să-şi facă rondul de noapte.

O luară la fugă împreună prin parc, ţinându-se de mână, iar Peggy nu se putu abţine să nu se gândească la cealaltă escapadă a lor în pădure, când, tot aşa, cineva trăsese cu ochiul la ei. Acum tocmai văzuseră pe altcineva pe fereastra cabanei. Cineva îi privise, şi asta o înspăimânta.

capitolul 35

Grădinile acvatice de la Cavendon fuseseră create în secolul al XVIII-lea şi erau cu adevărat frumoase. Erau situate pe teren mai jos, în spatele Aripii de Vest a casei,

iar acum, în timp ce cobora dealul înspre ele, Daphne se gândi cât de liniştită era această parte a parcului.

La jumătatea drumului în josul dealului, ajunse la platforma ce fusese construită de o contesă ce trăise cu mult timp în urmă. O porţiune bună din deal fusese scobită ca o peşteră, fuseseră aşezate acolo bucăţi de granit şi astfel fusese creat un loc de odihnă. Pe dalele de granit era aşezată o bancă de piatră, iar Daphne se aşeză un moment, privind cu atenţie la scena minunată de sub ea.

Pajişti bine îngrijite se întindeau peste tot în vale. În centru, drept înainte, era un mare iaz ornamental din care porneau patru canale, ca spiţele unei roţi. Efectul acesta de roată era accentuat de un canal circular care înconjura canalele lungi şi iazul central. Mai departe, mai jos, se vedeau tufişuri înflorite şi încă un iaz ornamental cu o fântână arteziană care arunca apă înspre cerul după-amiezii.

Încă de pe vremea când era copil îi plăcuse să vină aici, căci o încânta peisajul pe care îl crea roata gigantică instalată în mijlocul pajiştilor verzi. Nuferi pluteau pe iazul ornamental şi de-a lungul gazonului se aflau statui; la un capăt se înălţa Templul Lunii. Gazonul din spatele Templului Lunii era mărginit de fagi, şi efectul era absolut spectaculos. Seninătate Eternă era numele dat grădinilor acvatice atunci când acestea fuseseră terminate, cu un secol în urmă, iar ei i se părea că, într-adevăr, aici se afla întruchiparea seninătăţii, a calmului şi a liniştii pe pământ.

Mai devreme în dimineaţa aceea, Daphne îi scrisese un bileţel lui Hugo, în care îl ruga să se întâlnească aici la ora trei şi îi cerea să nu pomenească nimănui despre întâlnire.

Băgase biletul într-un plic pe care apoi îl lipise şi îl lăsase în scrinul din dormitorul albastru. Era aşteptat să sosească astăzi la ora două, şi chiar ajunsese la timp. Pe fereastră, îi văzuse pe tatăl ei şi pe Dulcie întâmpinându-l pe treptele din faţă de la Cavendon.

Ridicându-se, Daphne continuă la vale, pe poteca acoperită cu pietriş, apoi urmări mai departe dalele înguste de granit care duceau direct spre Templul Lunii.

Înăuntru se aflau două scaune din lemn sculptat vopsite în alb, iar ea se aşeză pe unul dintre ele, apoi aruncă o privire spre ceasul ce-i atârna pe bluza de şifon vernil. Era ora trei fără un sfert, aşa că se lăsă pe spate şi îşi concentră gândurile asupra lui Hugo şi asupra a ceea ce avea să-i spună.

Nu-i vorbise nimănui despre această întâlnire, pentru că hotărâse că trebuia să-şi ia soarta în propriile mâini. Avea să facă asta de una singură, avea să-şi croiască propriul destin.

Deodată, el apăru în vârful dealului; se grăbise să ajungă, ceea ce demonstra că era nerăbdător să o vadă. În timp ce el cobora panta, ea-şi simţi inima strângându-i-se şi se întrebă dacă până la urmă avea să-şi facă suficient curaj să meargă până la capăt cu ceea ce îşi propusese. „Da", îşi spuse ea, „trebuie să o fac. Nu am alternativă."

Observă că el se uita în jur în timp ce se apropia de poalele dealului şi se ridică, se apropie de partea din faţă a templului şi îi făcu cu mâna.

El o văzu imediat şi îi făcu şi el cu mâna în timp ce pe faţă îi apărea un zâmbet larg. Aproape că o luă la goană pe poteca de piatră ce ducea spre templu, apoi urcă dintr-o mişcare cele trei trepte, trecând printre coloanele dorice.

Daphne crezu că avea să o îmbrăţişeze, dar el reuşi să se abţină şi îi luă mâna strâns în mâna lui, după care o sărută oarecum ezitant pe obraz.

– Îţi mulţumesc că ai venit, spuse ea fără a-şi retrage mâna din a lui şi îl conduse la cele două scaune lipite de peretele din spate al micii clădiri.

Se aşeză pe unul dintre ele.

– Preţ de o clipă m-am întrebat unde eşti, spuse Hugo, aşezându-se şi el. Dar acum îmi dau seama că aceste scaune nu se văd de la distanţă.

Ea nu spuse nimic, doar încuviinţă din cap.

Intrând direct în subiect, el zise:

– Mi-a spus tatăl tău că eşti dispusă să iei în consideraţie posibilitatea ca eu să-ţi fac curte şi la un moment dat să te căsătoreşti cu mine. Că te vei decide înainte ca eu să plec din nou. Îţi mulţumesc pentru asta.

– Mi-a spus *papa* că a fost dragoste la prima vedere când m-ai cunoscut, acum câteva săptămâni; că ai ştiut chiar atunci şi acolo că vrei să te însori cu mine. Pentru mine nu a fost dragoste la prima vedere, Hugo, trebuie să-ţi mărturisesc. Îmi placi enorm, mă simt în largul meu în prezenţa ta. Ne înţelegem bine, suntem compatibili. Izbucni în râs. Iar tu eşti un bărbat chipeş şi foarte atrăgător. Aşa că... Lăsă fraza neterminată o vreme, apoi adăugă uşor: Deşi ai de gând să stai aici timp de două săptămâni, eu îţi voi da răspunsul meu într-o săptămână. Pentru că până atunci voi fi sigură.

El era mulţumit, şi asta i se vedea pe faţă.

– Un răspuns la ce, Daphne? La ideea de a-ţi face curte sau...

– Nu, nu, îl întrerupse ea imediat. Îţi voi spune dacă mă voi mărita cu tine sau nu.

Răspunsul acesta îl făcu chiar şi mai fericit şi se relaxă pe scaun, simţindu-se de parcă i s-ar fi luat o mare povară de pe umeri. Un zâmbet plin de dragoste i se ivi pe buze.

– Mulţumesc.

Înainte să poată începe o conversaţie, Daphne spuse:

– Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le discut cu tine, Hugo. *Acum*. Imediat. Înainte să vorbim despre orice altceva.

Privind-o cu intensitate, el se încruntă şi exclamă:

– Pari foarte serioasă!

– E vorba despre o problemă foarte serioasă.

– Înţeleg. Te ascult, te rog să-mi spui.

– Cred că există un impediment în ceea ce priveşte căsătoria noastră, spuse ea direct.

Uitându-se extrem de confuz la figura ei hotărâtă, el replică:

– Dar cum e posibil aşa ceva? Eu sunt văduv fără nici un fel de obligaţii, iar tu eşti o femeie singură, absolut liberă.

Ea ignoră aceste comentarii şi spuse imediat:

- Aş vrea acum să-ţi spun o poveste. Dacă eşti de acord, bine?

- Da, sigur că sunt de acord.

- Acum câteva luni, pe 3 mai, ca să fiu mai exactă, am fost atacată în pădurea cu clopoţei şi...

- O, Doamne! o întrerupse el cu o voce siderată. Probabil ai fost rănită. Biata mea fată. Acum te simţi bine?

Daphne ridică o mână.

- Te rog, Hugo, aş vrea să-ţi spun istorioara până la capăt. Înainte să-mi piară curajul. Putem vorbi despre asta imediat ce termin eu. Te rog, ascultă-mă. Şi aş prefera să nu mă întrerupi.

- Înţeleg, răspunse el încet, dorindu-şi să afle mai multe. Nu voi mai scoate o vorbă. Poţi să continui.

- În după-amiaza aceea cineva a aruncat ceva spre mine. M-a nimerit exact între umeri. Am căzut şi m-am lovit la faţă şi la cap de un buştean. Înainte să mă pot ridica, persoana respectivă s-a năpustit asupra mea.

Încet, cu grijă, îi povesti lui Hugo despre cum fusese violată, ameninţată, cum i se spusese că mama ei şi Dulcie aveau să fie ucise dacă sufla vreo vorbă şi cum fusese abandonată în pădure. Continuă prin a-i explica faptul că Genevra, micuţa ţigăncuşă, o găsise mult mai târziu şi o ajutase să iasă din pădure şi să se întoarcă la Cavendon Hall.

Oprindu-se o clipă să-şi tragă răsuflarea, Daphne se lăsă pe spate pe scaun şi se uită cu atenţie la faţa lui. Văzu că era şocat şi îngrozit şi crezu că era pe punctul de a începe să-i pună întrebări. Dar el nu o făcu.

În loc de asta, Hugo se întinse spre ea, îi luă mâinile şi le strânse în ale lui.

- Draga mea, biata mea iubită, ce lucru înfiorător ţi s-a întâmplat. Slavă Domnului că eşti în viaţă. Astfel de bărbaţi au de multe ori intenţii criminale. Îmi pare atât de rău că asta ţi s-a întâmplat *ţie* dintre toate femeile. Când tu nu eşti altceva decât o fetiţă inocentă. Se trase înapoi şi se uită adânc în ochii ei. O să am grijă de tine, o să te protejez. Şi cu siguranţă acest fapt nu este

un impediment în calea căsătoriei noastre. Tu nu ai nici o vină, eşti pur şi simplu o victimă.

Se ridică, o trase şi pe ea în picioare şi, fără a mai rosti vreun cuvânt, o cuprinse cu braţele şi o ţinu strâns lipită de el, murmurându-i cuvinte liniştitoare. Nu suporta să se gândească la toate cele prin care fusese silită să treacă şi era întru totul alături de ea. În clipa aceasta o iubea mai mult decât oricând. Era impresionat de curajul ei extraordinar, de integritatea dovedită de faptul că dorise ca el să ştie despre experienţa înfiorătoare prin care trecuse. Simţea cum i se pune un nod în gât când se gândea la această fată pură şi fără experienţă care fusese violată cu brutalitate. Era pur şi simplu ceva de neconceput.

Îndepărtându-se de el, privindu-i faţa îngrijorată, Daphne spuse uşor:

– Îţi mulţumesc, Hugo, îţi mulţumesc că spui asta.

– Cine ţi-a făcut aşa ceva, Daphne? întrebă el mijindu-şi privirea. Şi tatăl tău? Ce a spus Charles? S-a dus după el? A pus poliţia pe urmele lui?

– La început, nu am văzut faţa bărbatului, pentru că avea o eşarfă înfăşurată în jurul capului. Dar, după ce a, ei bine... după ce a terminat cu mine, m-am întins şi i-am dezvăluit chipul. Am rămas blocată. Trase adânc aer în piept şi încheie cu voce joasă: Am dat cu ochii de figura prietenului meu din copilărie, Julian Torbett.

– Doamne, Dumnezeule, ce îngrozitor din partea lui! Ce nemernic, ce ticălos. Cu siguranţă face parte din familia Torbett din Havers Lodge, nu?

– Da, aşa este.

– Ce s-a întâmplat cu el? Ce *a făcut* tatăl tău până la urmă? întrebă el cu voce aspră.

Daphne se aşeză din nou, şi Hugo o urmă. Incapabil să se abţină, îi luă încă o dată mâna, de parcă nu ar fi vrut să-i mai dea drumul vreodată.

– Nu uita că m-a ameninţat, m-a înspăimântat spunând că le omoară pe Dulcie şi pe mama. Nu am îndrăznit să-i spun nici un cuvânt lui *papa*. Şi pe urmă Julian a avut îndrăzneala să vină aici cu logodnica lui, Madge Courtney, să mergem la plimbare călare, o săptămână

mai târziu. Nu am avut de ales, a trebuit să fiu de acord, date fiind circumstanţele. Tata şi DeLacy ne-au însoţit, aşa că eram în siguranţă, desigur. Dar s-a întâmplat ceva ciudat, Hugo. S-au auzit nişte împuşcături pe câmp, calul lui s-a speriat şi s-a cabrat. Julian a fost aruncat din şa. Şi-a pierdut cunoştinţa şi a fost dus la spitalul din Harrogate, dar nu şi-a mai revenit. A murit în noaptea aceea.

Hugo se apropie şi mai tare, întinse mâna şi îi întoarse uşor faţa spre el. Privi adânc în acei minunaţi ochi albaştri şi spuse plin de înţelegere:

- Nu i-ai spus lui Charles, nu-i aşa? Ai ascuns părinţilor tăi adevărul. E adevărat, nu?

- Ce rost avea să le fi spus? Mai ales că Julian Torbett murise într-un îngrozitor accident de călărie.

Hugo încuviinţă din cap şi se lăsă pe spate pe scaun, ţinând-o în continuare de mână. Îi era teamă să îi dea drumul, iar dragostea pentru ea pur şi simplu îl inunda.

Se lăsă liniştea preţ de câteva clipe, amândoi fiind cufundaţi în propriile gânduri. În cele din urmă, Daphne vorbi prima:

- Doamna Alice a ştiut. Vezi tu, m-a văzut venind pe holul cu dormitoarele şi a pus mâna pe mine imediat. M-a băgat în dormitorul meu înainte ca DeLacy şi Ceci să mă poată lua la întrebări. Erau pe-acolo, iar eu arătam într-un hal fără de hal, cu jacheta sfâşiată şi murdară. Doamna Alice m-a ajutat să trec prin calvarul acesta.

- Normal că a făcut-o. Era prietena mea în copilărie, ştii, şi era tare amabilă şi bună. Mă bucur că ea a ştiut şi că te-a ajutat. Asta mă face să mă simt puţin mai bine, Daphne.

- Mi-a spus ceva important. Doamna Alice a spus că nu ar trebui să am încredere în nimeni din casă. Doar în părinţii mei şi în familia Swann. Iar eu nu am spus nimănui şi nu am încredere în nimeni, în afară de mama şi de *papa*. Şi de familia Swann... Şi de tine, Hugo. Îţi încredinţez viaţa mea.

El păru mişcat de cuvintele ei şi de încrederea pe care o avea în el. Asta îi dădea speranţe că şi-ar putea face

un viitor cu ea. Înainte să poată spune ceva, Daphne se aplecă spre el şi îl sărută pe obraz.

– Mulţumesc, spuse ea. Mulţumesc pentru că eşti aşa cum eşti.

– Daphne, am rămas fără cuvinte. Cred că eşti nemaipomenit de curajoasă şi incredibil de matură. Mă uimeşti.

– Mai e ceva ce trebuie să-ţi spun, Hugo, şi pe urmă o să termin cu poveştile mele triste.

– Draga mea Daphne, voi asculta orice ai de spus, trist sau altfel, şi voi fi fericit să fac asta tot restul vieţii mele.

– Chiar *există* un impediment în ceea ce priveşte o căsătorie între noi, insistă ea.

În ochii lui albaştri apăru o umbră de confuzie şi o privi curios.

– Adică mai sunt şi alte impedimente?

– Da. Îndreptându-se încet pe scaun, ea îl privi fix. Sunt însărcinată, Hugo. Am fost violată şi am rămas însărcinată.

Bărbatul rămase ca trăsnit de această dezvăluire; icni holbându-se la ea, stupefiat, mut de uimire, încercând să-şi revină după şocul produs de vorbele ei. Exista o şansă la un milion să fie violată pe pământurile tatălui ei şi o şansă la un milion ca nemernicul acela să o fi lăsat însărcinată. Îşi dorea ca Torbett să mai fie încă în viaţă. L-ar fi ucis.

– Cum Dumnezeu ai fost în stare să suporţi toate astea? întrebă el după o clipă. Să înduri aşa ceva, Daphne? Probabil ai trecut prin iad, ai fost îngrijorată de moarte. Ce povară uriaşă ai putut purta pe umeri!

– Aşa a fost, aşa este. Dar doamna Alice şi domnişoara Charlotte m-au sprijinit şi au avut grijă de mine.

– Charles şi Felicity ştiu despre asta, nu-i aşa? Le-ai spus părinţilor tăi că eşti însărcinată, nu?

– A trebuit să o fac, iar domnişoara Charlotte mi-a fost de mare ajutor – le-a vorbit ea mai întâi. Normal, şi ei m-au înconjurat cu multă grijă şi iubire. Mama şi *papa* ştiu că nu a fost vina mea.

– De ce spui că este un impediment în calea căsătoriei noastre?

– Pentru că sunt însărcinată cu copilul altui bărbat.

– Un bărbat care te-a violat în mod brutal, care ți-a distrus, într-o oarecare măsură, tot ce aveai, așa, într-o mișcare! zise el și pocni din degete. Dar nu voi lăsa ca această situație să-ți distrugă viața. Sau să o distrugă pe a mea. O să-ți ofer o viață minunată, dacă îmi vei permite.

Ea nu îi răspunse, ci rămase așa, tăcută, cu o expresie foarte preocupată pe figură.

– Crezi că aș putea înceta să te iubesc așa, pur și simplu? întrebă Hugo. Într-o fracțiune de secundă? Pentru că mi-ai spus că ai fost atacată cu atâta brutalitate? Cum ar putea să-mi treacă dragostea pentru tine? De fapt, Daphne, onestitatea, sinceritatea și sentimentul de onoare de care ai dat dovadă mă fac să te iubesc și mai tare. Din momentul în care te-am întâlnit, m-am îndrăgostit de tine și nu am încetat să mă gândesc la tine nici o clipă. Dacă te măriți cu mine, o să mă simt cu adevărat împlinit. Aș fi extrem de fericit să mă accepți de soț! Și, crede-mă, o să te apăr de orice rău. Mereu. Pentru tot restul vieții tale.

– Dar copilul? Vei dori să renunț la el? Să îl dau? Căci nu sunt sigură că pot face asta.

Hugo se sprijini de spătarul scaunului și închise ochii, lăsându-se inundat de un sentiment de tristețe ce îi era foarte familiar. Se trezi oftând fără să vrea. După un moment lung, deschise ochii și se uită la ea. Zâmbi ușor.

– Îl vezi pe omul acesta care stă alături de tine? A fost și el copil odată, un copil care a fost alungat, smuls de lângă un tată pe care îl iubea, de lângă familia lui iubită, din căminul în care se născuse și unde fusese și el, la rândul lui, iubit. A fost trimis departe de țara pe care o iubea. A fost luat de acolo așa, cu nepăsare, trimis într-un loc pe care nu-l cunoștea, la niște oameni pe care nu-i mai văzuse niciodată. Aruncat ca un gunoi. Crezi că bărbatul acesta, care a fost odinioară acel copil, ar lăsa-o pe femeia pe care o iubește mai mult decât orice pe lume să-și dea copilul? Niciodată, nici într-un milion de ani. Daphne, copilul pe care îl porți este un Ingham,

iar eu sunt tot un Ingham, la fel cum sunt şi un Stanton. Şi blestemat să fiu dacă am să permit altcuiva în afara *noastră* [illegible]-ţi crească pruncul.

Mai târziu, în timp ce urcau dealul ce-i ducea spre casă, Hugo întrebă dintr-odată:

– Ce te vei face, Daphne, dacă nu te măriţi cu mine?

Daphne răspunse imediat:

– Charlotte s-a gândit la un plan care să mă ajute să trec prin lunile ce vin.

– Ce fel de plan?

Se opri din mers şi se uită la ea, în mod evident nedumerit.

Daphne îi dezvălui imediat ideea lui Charlotte, dându-i toate detaliile. El ascultă cu atenţie şi, când ea termină, comentă:

– E un plan bun, dar va fi greu de pus în aplicare. Ştii asta, nu?

– Da, ştiu, dar, dacă îmi pun ceva în minte, reuşesc.

Hugo îi zâmbi şi spuse uşor, aproape ca şi cum nu ar fi vrut să fie auzit:

– Dar te-ai distra mult mai bine dacă ai fi căsătorită cu mine.

capitolul 36

Când Cecily o văzu pe Genevra aşezată pe zidul din faţa ei, oftă în sinea ei. Se grăbea în după-amiaza aceasta şi nu voia să-şi piardă timpul cu ţigăncuşa.

Dar, în momentul în care Genevra dădu cu ochii de ea, sări de pe zid şi rămase în mijlocul potecii, aşteptând cu un zâmbet larg pe faţă. Îi bloca drumul, ca de obicei.

Cecily se opri şi îi zâmbi la rândul ei.

– Bună, Genevra.

Ţiganca nu-i răspunse, ci doar îi zâmbi în continuare, după care îi întinse lui Cecily un mic pachet.

Punându-şi săculeţul pe pământ, Cecily luă pachetul şi desfăcu bucata de hârtie roz mototolită în care era învelit.

- Ce e? întrebă ea, încruntându-se când văzu bucata de os legată cu panglici bleu şi roşii.

- E o amuletă pentru tine. Eu am făcut-o, am cioplit-o. Uită-te!

Cecily se uită şi observă imediat forma incrustată pe os. Reuşi să-şi dea seama că era conturul unei lebede şi mai era ceva ce semăna cu un clopoţel. O privi cu atenţie pe Genevra şi întrebă:

- Ce semnifică?

- E o amuletă. Aduce noroc. Păstrează. Nu pierde.

- O să o păstrez, dar spune-mi ce semnifică simbolurile incrustate?

- 'Nic, spuse Genevra şi izbucni într-un râs zgomotos, aşa cum făcea întotdeauna, după care se duse iarăşi către zid.

Încălecă peste el şi se întoarse să se mai uite o dată la Cecily.

- Ai grijă, coniţă Ceci, spuse ea şi o luă la fugă peste pajişte fără a mai privi înapoi, aşa cum făcea uneori.

Cecily se uită după ea, ca de obicei uimită de fătuca aceea ciudată, pe urmă vârî bucata de os în buzunar, îşi ridică săculeţul şi porni mai departe spre Cavendon.

Odată sosită, evită să intre în bucătărie, unde ştia că era agitaţie, căci era momentul în care bucătăreasa pregătea ceaiul de după-amiază. În loc de asta, intră în casă prin seră, traversă holul de la intrare şi deschise uşa bibliotecii. Aici era linişte şi pace. Nu era nimeni prin preajmă.

Primise permisiunea mătuşii Charlotte să copieze trandafirul alb al familiei York şi lebăda albă de la Cavendon, aflate pe marele pergament înrămat, zugrăvit cu blazonul familiei Ingham. Îşi scoase blocul de schiţe şi se aşeză pe scăunelul pe care mătuşa Charlotte îl lăsase acolo pentru ea.

În douăzeci de minute, Cecily făcuse mai multe schiţe cu lebăda şi trandafirul alb. Înclină din cap

mulţumită, studiindu-le cu atenţie. Copiile pe care le făcuse erau perfecte până la cel mai mic detaliu.

- Bună, Ceci, draga mea, spuse Charlotte.

Luată prin surprindere, Cecily tresări şi-şi îndreptă imediat spatele.

- O! M-ai speriat groaznic! ţipă ea răsucindu-se ca să fie cu faţa la mătuşa ei.

- Îmi pare foarte rău, se scuză Charlotte. Nu am vrut să mă furişez aşa, să te sperii.

- Stai liniştită. Priveşte! Cred că schiţele mele sunt destul de bune, nu?

Charlotte se apropie şi se uită la blocul de desen şi la imaginile pe care le făcuse fata.

- Da, sunt. Îi zâmbi şi apoi o întrebă: Dar pentru ce sunt imaginile, Ceci?

Zâmbind la rândul ei, Cecily sări în sus să-i explice:

- Lebăda aceasta va fi pe toate hainele pe care le creez. Când o să am propriul meu atelier. Şi voi copia trandafirul alb de York în material textil. Bumbac şi mătase, poate chiar şi satin - şi va fi ca o broşă. Care poate fi purtată la reverul unui costum, la o rochie sau chiar la o jachetă. Şi va fi mereu albă. E ca un fel de... ei bine, un fel de marcă înregistrată.

Charlotte nu-şi putu ascunde uimirea.

- Dar ce isteaţă poţi să fii! Ce simbol s-ar potrivi mai bine decât trandafirul alb de York? Şi, desigur, lebăda albă ar arăta minunat pe o etichetă.

Cecily îi zâmbi.

- Încerc să mă gândesc la tot.

Încuviinţând din cap şi zâmbind în continuare, Charlotte spuse:

- Ei bine, e un început excelent. Şi, dacă îmi vine şi mie vreo idee, o să ţi-o spun neîntârziat. Acum mergi sus în camera de lucru?

- Da, să o salut pe mami şi să mă uit la rochia albă de bal. Lady Daphne o s-o îmbrace la balul de mâine-seară.

- Cred că vin şi eu cu tine, aş vrea să o văd.

Cecily se aplecă să ridice săculeţul, şi din buzunar îi căzu bucata de os.

– Genevra ţi-a dat asta? întrebă Charlotte.

– Da, ea. De unde ai ştiut?

– Mi-a dat şi mie ceva similar zilele trecute. Pot să mă uit şi eu, Ceci?

– Da.

Îi întinse obiectul mătuşii şi spuse:

– Are incrustată o lebădă şi un clopoţel.

Studiindu-l cu atenţie, Charlotte văzu că avea dreptate, deşi sculptura era destul de grosolană, în mod evident făcută de o amatoare, la fel ca simbolurile de pe bucata ei de os.

– Pe amuleta mea erau o inimă şi o cruce, şi habar nu am ce înseamnă.

– Nici eu. Adică, vreau să spun că nu ştiu de ce un clopoţel. Presupun doar că lebăda are legătură cu numele meu.

– Ei, indiferent ce este, nu i-o lua în nume de rău. Nu vrea decât să fie prietenoasă, sublinie Charlotte, mergând alături de Cecily spre scările din spate. Familia ei e aici de ani buni. De fapt, cred că Genevra s-a născut aici, pe moşia asta.

– O, nu am ştiut asta! exclamă Cecily surprinsă, în timp ce urcau scările împreună, îndreptându-se spre camera de lucru.

Charlotte şi Cecily erau în cameră de doar câteva minute, admirând rochia albă de bal pusă pe un umeraş, când DeLacy intră ca o furtună.

Din reflex, Alice şi Cecily se puseră în faţa rochiei albe, să o ascundă vederii. Şi apoi izbucniră în râs când DeLacy zise:

– Rochia albă! Aş face bine să rămân în uşă, nu?

– Cred că da, răspunse Charlotte, dar zâmbea.

– Am venit să-ţi mulţumesc, doamnă Alice, zise DeLacy. Rochia mea de şifon este minunată, şi mă bucur că am ales împreună culoarea roz cu imprimeu floral. E atât de văratic şi de frumos!

– Lady Gwendolyn o să se bucure, sublinie Charlotte. O să fie încântată că nu e albastră.

Cele două fete chicotiră, iar DeLacy zise:

– Cecily poate veni să ia ceaiul cu noi după-amiază, doamnă Alice? Vă rog, să spuneţi că da. Mama mi-a zis că pot să o invit, ba chiar că pot să o aduc şi pe Dulcie.

– Sigur că Cecily poate veni.

Alice îi zâmbi fetei. Cele două dispărură imediat, iar Charlotte se duse şi se aşeză pe fotoliul cel mic din colţ.

– Te rog, vino lângă mine o clipă, îi ceru ea lui Alice. Am să-ţi spun ceva important.

Trăgând şi celălalt scaun, Alice se aşeză şi se uită la Charlotte întrebătoare.

– Ce este? Ai o expresie ciudată.

– I-a spus tot, şopti ea... Chiar şi că e însărcinată.

– O, Doamne! exclamă Alice şi îşi puse mâna peste gură, iar ochii i se făcură mari din cauza surprizei.

– Dar e bine, continuă Charlotte, aplecându-se chiar mai aproape de ea. Lui nu-i pasă şi tot vrea să se însoare cu ea. Aşa că trebuie să facem tot ce ne stă în putere să ducem asta la îndeplinire.

Alice nu putu decât să încuviinţeze din cap. Simţea că-i creşte inima de fericire pentru Daphne. Hugo era soluţia perfectă pentru situaţia dificilă în care se afla.

capitolul 37

Balul era în plină desfăşurare, iar Lady Daphne Ingham era frumoasa balului. Cu pantofii ei argintii şi cu rochia albă de dantelă, care i se învârtea în jurul trupului în timp ce se mişca, era însăşi întruchiparea frumuseţii şi a graţiei.

Hugo dansase cu ea la începutul serii, dar apoi ceilalţi bărbaţi se adunaseră ciorchine în jurul ei şi îşi disputaseră unul după celălalt dreptul de a o învârti pe ringul de dans. Acum, în cele din urmă, o avea din nou în braţele lui, şi valsau pe acordurile *Dunării albastre* a lui Strauss.

– Eşti uşoară ca un fulg, murmură Hugo în părul ei, trăgând în piept aroma pielii ei care mirosea vag a flori, îndeosebi trandafiri şi zambile.

- Curând nu voi mai fi, spuse ea lăsându-se ușor pe spate, uitându-se în sus spre el, cu o privire amuzată. O să fiu grasă ca un pachet de unt.

El îi zâmbi larg.

- Unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la tine este simțul umorului, Daphne.

- Și ce altceva îți mai place la mine? întrebă ea, uitându-se în continuare pătrunzător la el.

Hugo se uită în jos spre ea, mijindu-și ochii.

- Flirtezi cu mine, replică el surprins și zâmbi, plăcut impresionat și totodată amuzat de turnura pe care o luau evenimentele.

- Știu. Și toate celelalte femei din sala asta de bal sunt geloase că dansezi cu mine în loc să dansezi cu ele.

- Sper că nu chiar toate. Unele dintre ele sunt destul de bătrâne.

Daphne râse și se apropie mai tare de el.

- Am observat ceva la tine, Hugo, ceva ce mi se pare extrem de curios.

- Ce anume? întrebă el răsucind-o și mergând spre ușile de la terasă, care stăteau deschise în această noapte parfumată.

- Mi se pare că roiesc femeile în jurul tău ca albinele în jurul borcanului cu miere. Nu te lasă o clipă singur. La un moment dat, nici nu am putut să mă apropii de tine. De fapt, ceea ce am...

Se opri brusc, oferindu-i doar un zâmbet enigmatic și nu mai scoase o vorbă, în timp ce continuau să danseze în direcția ușilor.

- Și *ce?* Termină-ți propoziția, te rog, spuse el.

- Am simțit o senzație aparte. În interiorul meu, adică.

- Ai fost geloasă. Recunoaște, Lady Daphne Ingham. Ai fost geloasă, nu-i așa?

Ochii lui erau fixați cu intensitate asupra ei.

- Da, murmură ea. Presupun că asta a fost.

El o strânse și mai tare.

- Eu doar *pe tine* te iubesc și te ador. Cu tine vreau să mă însor. Cu tine vreau să-mi petrec restul vieții.

Nu aş şti ce să fac cu nici una dintre femeile acelea care ne măsoară acum cu privirea.

- Dar cu mine ai şti ce să faci?

Hugo se simţi pentru o clipă dezarmat de această întrebare pe care o considera îndrăzneaţă din partea ei şi cu siguranţă chiar puţin provocatoare. Hotărî să-i răspundă pe măsură:

- O, da, chiar aşa, aş şti exact ce să fac cu tine, draga mea.

- Atunci spune-mi, răspunse ea, apoi exclamă cu voce scăzută: O, dar priveşte, Hugo! Toate femeile se uită la tine.

- *La noi*, răspunse el. Se uită la *noi*, repetă el în timp ce o ducea în paşi de vals să treacă prin uşile înalte de sticlă, afară pe terasă şi spre capătul mai îndepărtat al acesteia. Când îi dădu drumul, o trase într-un colţ şi se uită lung în ochii ei.

- Cel dintâi lucru pe care o să-l fac cu tine va fi să te sărut. Pot?

Ea încuviinţă din cap.

Hugo o luă în braţe şi o sărută pe gură. Ea îi răspunse cu pasiune, şi asta îi spori îndrăzneala. Sărutările lui deveniră şi mai înfocate, dar ea nu se trase la o parte. Deodată, îşi trecu braţele în jurul gâtului lui şi se lipi şi mai tare de el. Şi se sărutară aşa până când el ştiu că trebuia să se oprească. Era periculos de aproape de a exploda.

Se trase încet, făcu un pas înapoi şi respiră profund de câteva ori. Daphne se rezemă şi ea de zidul jos al terasei, tot fără suflare. În final, Hugo întrebă:

- Mama ta ţi-a explicat ceva despre căsătorie, Daphne?

Ea clătină din cap şi se strâmbă.

- Mama nu ar vorbi niciodată despre astfel de lucruri, iar eu nu aş îndrăzni să o întreb. În plus, în ultima vreme, a fost foarte preocupată şi îngrijorată din pricina mătuşii mele, după cum ştii.

- Da, într-adevăr, răspunse Hugo, întrebându-se de ce Felicity o neglija pe Daphne chiar acum, când erau atâtea lucruri în joc pentru fiica ei. Nu îi venea să creadă că toată atenţia lui Felicity era concentrată asupra surorii ei. Ştia cât de apropiate erau şi că Anne o crescuse

pe Felicity după moartea neașteptată a mamei lor. Dar, cu toate acestea, continua să creadă că fiica ei merita și avea nevoie de dragostea și înțelepciunea ei pentru a trece peste acest moment dificil.

Daphne rupse tăcerea când spuse încet:

- Am vorbit cu doamna Alice și cu domnișoara Charlotte zilele trecute. Ele m-au invitat la domnișoara Charlotte la ceai și m-au întrebat dacă am nevoie de ajutor... în legătură cu acele probleme... legate de căsnicie. Le-am spus că da și le-am pus niște întrebări.

- Sunt sigur că te-au ajutat, nu-i așa? replică el și ridică întrebător dintr-o sprânceană.

- Da, m-au ajutat. Au fost foarte drăguțe și mi-au explicat câteva lucruri importante pe care considerau că trebuie să le știu. Și, de fapt, acum chiar mă tem mult mai puțin.

Hugo încuviință din cap și pe urmă râse ușor.

- Slavă Domnului că există cei din familia Swann! Ce s-ar fi făcut de-a lungul timpului membrii familiei Ingham fără ei?

Daphne râse și ea.

- Sunt de acord cu tine. Nu uita că o membră a familiei Swann a fost cea care a refăcut complet rochia pe care o port acum. Cea pe care o admiri tu atât.

Hugo se trase mai aproape, își puse brațele în jurul ei și o ținu lipită de el, în timp ce se uitau amândoi în depărtare la grădini și la parcul Cavendon de dincolo de ele. Daphne se cuibări lângă el, simțindu-se confortabil și în siguranță. Apoi spuse dintr-odată:

- Chiar mă simt mult mai bine în legătură cu lucrurile astea, Hugo. Sincer, chiar așa e.

- În legătură cu bărbații și patul conjugal? Asta vrei să spui, nu-i așa?

Daphne încuviință din cap.

- Trebuie să recunosc că și eu mi-am făcut griji în privința asta. Așa cum ar face orice bărbat inteligent. Un atac violent, asemenea celui îndurat de tine, ar face orice femeie să se teamă de bărbați, de căsătorie și de tot ce presupune asta.

– Mi-a fost teamă la început, atunci, după ce s-a întâmplat. Dar pe urmă m-am liniştit şi am început să văd lucrurile mult mai clar. Şi, când ai apărut tu aici, mi-am spus că există şi bărbaţi drăguţi pe lumea asta. Bărbaţi ca tine, ca *papa* şi ca fraţii mei. Mi-ai părut atât de fermecător şi de amabil... Asta a fost înainte ca *papa* să-mi spună ce simţi tu pentru mine.

– Dar ce simţi *tu* pentru *mine*, milady? Şi când voi şti şi *eu* asta?

Un zâmbet înflori pe buzele ei.

– Mai curând decât mi-am închipuit eu. Domnişoara Charlotte a spus că trebuie să mă decid cât se poate de repede, că nu e cinstit faţă de tine. Ceea ce este adevărat.

El tăcu un moment, gândindu-se la cele mai potrivite cuvinte pe care ar fi putut să le rostească, pentru a o linişti şi a-i da încredere. Acestea îi veniră imediat în minte.

– Îţi promit că, dacă te căsătoreşti cu mine, îţi voi scoate din minte toate amintirile neplăcute, îţi voi oferi numai plăcere, fericire şi dragoste pentru tot restul vieţii mele.

– Cred că ştiu asta deja, Hugo...

Rămaseră aşa, cu braţele înfăşurate unul în jurul celuilalt, privind în depărtare, acum pierduţi pentru moment fiecare în gândurile lui.

Era o seară minunată. Stele strălucitoare împodobeau cerul nopţii, iar luna plină atârna parcă atât de jos, c-ai fi zis că se odihnea pe suprafaţa lacului. Aerul era înmiresmat de parfumul florilor, în special de cel al iasomiei care se deschidea noaptea.

Colţul acesta mic de pe terasă era liniştit şi intim, şi nu îi putea vedea nimeni. Pentru moment, era în întregime al lor.

„Sunt acasă, sunt acolo unde îmi este locul", se gândi Hugo. „Cu femeia căreia îi aparţin şi care ştiu că îmi aparţine, chiar dacă ea nu conştientizează asta încă." Un val brusc de fericire îl inundă. Vag, undeva pe fundal, se auzeau muzica, râsetele, sporovăiala oamenilor care se distrau. Iar el era aici, într-un cocon de iubire.

Cu Daphne. Nimic altceva nu mai conta pe lumea asta. Dacă o avea pe ea, nu-i mai trebuia nimic pentru tot restul vieţii.

– Ar trebui să intrăm, Hugo, spuse Daphne mişcându-se blând în braţele lui.

– Da, zise el şi îi dădu drumul, o luă de mână şi o conduse de-a lungul terasei. Să-mi spui curând, doamna mea. Mi se pare insuportabil să aştept atâta răspunsul.

– Bine, o voi face, promise ea.

Când se înapoiară în sala de bal, Hugo deveni pe dată conştient că ochii tuturor erau aţintiţi asupra lor. Şi astfel o trase în braţele lui şi dansă cu ea învârtind-o prin cameră, ţinând-o însă la distanţa cuvenită, şi cu toată curtoazia impusă de regulile sociale. Când muzica se opri, se duseră să i se alăture lui Charles, care stătea cu Diedre şi cu DeLacy aproape de intrarea în sala de bal.

– Ia uite-i, spuse Charles, zâmbindu-le. Începusem să mă întreb unde sunteţi.

– Am ieşit să luăm o gură de aer, răspunse Hugo.

– Aş vrea să vorbesc puţin cu tine mai încolo, Hugo, continuă contele. Ai vrea să bem un păhărel după ce pleacă oaspeţii?

– Da, mi-ar face plăcere, Charles. Mulţumesc.

– Nu am avut ocazia să ne punem la curent cu noutăţile de când ai sosit şi trebuie să recunosc că abia aştept să aud cum a fost la Zürich. Nu în ceea ce priveşte afacerile tale private, desigur, ci aş vrea să ştiu cum stau lucrurile în general. Care e atmosfera acolo, chestii de genul acesta...

Contele lăsă propoziţia neterminată.

– Înţeleg foarte bine, şi o să-mi facă plăcere să-ţi povestesc totul, răspunse Hugo. Întorcându-se spre Diedre, o întrebă: Vrei să dansezi?

– Mulţumesc, răspunse ea, zâmbindu-i, şi făcu imediat un pas spre el.

El o conduse în mijlocul sălii, gândindu-se cât de drăguţ arăta în seara asta. De fapt, toate femeile din familia Ingham arătau aşa, iar musafirele lor erau la fel

de gătite, elegante şi pline de bijuterii. Şi bărbaţii erau foarte chipeşi şi eleganţi, îmbrăcaţi la patru ace.

Era ora unu şi jumătate noaptea când Charles şi Hugo se aşezară cu un pahar de coniac în faţa focului din bibliotecă, pe cale să se stingă. Toţi oaspeţii plecaseră. Familia se dusese la culcare, iar Charles tocmai îi spusese lui Hanson să încuie uşile.

- Am oameni care păzesc locul, îi mărturisi Charles, odată ce rămaseră singuri. După incendiul acela groaznic, Percy Swann a spus că este extrem de important să avem un număr suficient de tăietori de lemne care să cutreiere în lung şi-n lat moşia. Cu atât mai mult când avem musafiri, oameni din afară. Aşa că m-am conformat şi am angajat şi mai mulţi oameni din satele din împrejurimi. Acum sunt peste tot pe moşie, îndeosebi în jurul grajdurilor. Trebuie să ne protejăm caii, înţelegi.

- Da, înţeleg, şi Percy are dreptate: după ce te-ai fript, sufli şi-n iaurt, acesta este mottoul meu.

- Percy este un paznic de vânătoare remarcabil - cel mai bun care există.

- La fel cum au fost toţi ceilalţi din familia Swann dinaintea lui, sublinie Hugo, cât se poate de sincer.

Dar nu se putu abţine să nu zâmbească. Erau o mulţime de membri ai familiei Swann peste tot, dar mereu fusese o adevărată colonie Swann la Cavendon. Făceau parte din peisaj, parte din familie.

Lăsându-se pe spate, Charles spuse:

- Discuţia purtată când ai fost aici data trecută m-a pus pe gânduri. Acum, când citesc ziarele, observ lucruri pe care nici nu le-aş fi băgat în seamă înainte, Hugo. Aşa că îţi mulţumesc pentru asta.

- Şi tu, la fel ca mine, citeşti multe printre rânduri, spuse Hugo. Sunt convins că se va întâmpla tot ce ţi-am spus că are să se întâmple. Numai că nu ştiu când. Se vorbeşte întruna despre dorinţa nebună de putere a kaizerului, despre dorinţa lui de a stăpâni întreaga Europă, şi, de fapt, cam acolo este problema... între Germania şi Imperiul Austro-Ungar. Îmi este teamă doar că am putea

fi atraşi şi noi în conflict. Dacă se ajunge să intre în război, nu vom avea de ales.

- Dar cum? întrebă Charles încruntându-se. Cu siguranţă noi nu avem de-a face cu certurile lor şi, oricum, kaizerul va evita să implice Anglia. La urma urmei, el şi regele sunt veri primari, prin regina Victoria, bunica lor.

Hugo lăsă să-i scape un hohot de râs zgomotos, apoi clătină din cap vehement.

- Doar nu crezi că un bărbat precum kaiserul, un tiran însetat de putere, ar lua în seamă legăturile de *rudenie*, nu, Charles? Puţin îi pasă de rege sau de englezi. Ba chiar am sentimentul că este invidios pe marele nostru imperiu, pe succesul de care ne bucurăm în lume.

- Acesta este motivul pentru care nu ar trebui să îngăduim să fim atraşi în ceva ce s-ar putea dovedi periculos pentru imperiu - şi mai ales pentru ţara noastră.

- Sunt de acord. Hugo luă câteva înghiţituri de coniac şi puse paharul jos pe o măsuţă. Se aplecă în faţă. Dacă ai ceva investit în firme străine - şi prin asta mă refer la Europa -, îţi sugerez să vinzi. Chiar luni. Sau, oricum, cât de repede poţi. Eu m-am descotorosit de toate acţiunile străine pe care le-am avut, exceptându-le pe cele din Elveţia. Băncile elveţiene sunt cât se poate de solide. Ştiu că acolo banii mei sunt în siguranţă.

- Da, îţi voi urma sfatul fără întârziere, îi răspunse Charles.

capitolul 38

Hugo se lăsă pe spate, ţinându-şi paharul rotund de coniac în căuşul ambelor mâini, ascultând cu atenţie. Charles începuse să vorbească despre Cavendon cu puţin timp în urmă, iar Hugo era fascinat.

- Deci, după ce am parcurs încă o dată vechile registre ale moşiei, sub îndrumarea lui Charlotte, am hotărât să susţin cu fonduri agricultura pe bază de arendă şi am pus mai mult accent pe asta şi, desigur, pe creşterea animalelor. Pe vremea străbunicului meu, Cavendon era,

într-adevăr, o moşie arabilă. Îmi doresc să revenim la acel nivel de agricultură, îi spuse Charles.

– Cred că este o mişcare foarte înţeleaptă, răspunse Hugo. Nu vreau să te înfricoşez, dar cred în continuare că va avea loc un război în Europa. Că vom fi târâţi şi noi în el... de voie sau de nevoie. Producţia locală va juca un rol foarte important în hrănirea acestei ţări, pentru că, dacă porneşte războiul, atunci cu siguranţă nu vom mai importa nimic.

– Trebuie să recunosc că nu m-am gândit la asta când am decis să sporesc activităţile agricole aici, dar, după ce ai plecat tu la Zürich, mi s-a părut a fi o decizie bună.

– Cât ai? În jur de trei mii de acri aici, nu-i aşa? Hugo se încruntă uşor. Dacă îmi amintesc eu bine.

– Da. Fără terenul de vânătoare cu cocoşi de munte, desigur, dar...

Charles se întrerupse şi se uită spre uşă, fiindcă auzise un ciocănit uşor. Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Daphne.

Charles se ridică, urmat de Hugo, în timp ce ea intra grăbită. Expresia de pe chipul lor dădea limpede de înţeles că erau cu adevărat surprinşi să o vadă.

Înainte ca tatăl ei să poată rosti un cuvânt, ea zise:

– Scuze, *papa*, că te deranjez în felul acesta, dar am să-ţi spun ceva important. Pot să intru?

Contele râse.

– Deja eşti *înăuntru*, aşa că ai putea foarte bine să rămâi şi să ne spui ce te preocupă şi de ce eşti trează la ora asta târzie şi eşti în continuare îmbrăcată în rochia de seară.

Înaintând puţin, Daphne nu răspunse. În schimb, îşi concentră privirea asupra lui Hugo. Când ajunse la treizeci de centimetri de el, spuse:

– O să mă mărit cu tine, Hugo. *Vreau* să mă mărit cu tine, de fapt. Tocmai am luat această hotărâre şi am vrut să-ţi spun *imediat*. M-am dus în camera ta. Dar tu nu erai acolo. M-am gândit că trebuie să fii aici, jos, cu *papa*. În fine, am venit. Cu decizia pe care am luat-o.

Complet luat prin surprindere, Hugo rămase fără cuvinte. Nu putu face altceva decât să se holbeze la ea câteva secunde, după care un zâmbet uriaş i se ivi pe faţă.

– O, am uitat! exclamă Daphne. Hugo trebuie cumva să-ţi ceară ţie permisiunea, *papa*?

– Nu fi prostuţă. Deja o are! răspunse Charles.

Hugo se repezi spre ea, o luă în braţe şi se uită lung în ochii ei.

– Eşti sigură?

– Da, sunt.

– Eşti *sigură* că eşti sigură?

Ea încuviinţă din cap.

– Sunt, chiar sunt sigură. Aşa că mă poţi săruta dacă vrei.

El o strânse în braţe şi o sărută pe gură, apoi se dădu înapoi zâmbindu-i în vreme ce ea îl privea zâmbind.

Înseşi lejeritatea şi afecţiunea ce se citeau în gesturile lor îl convinseră pe conte că fiica ei luase decizia ce trebuia luată, cea mai bună decizie pentru ea; că, în felul ei, ea chiar îl iubea pe Hugo. Şi se simţi copleşit de o senzaţie de uşurare, la care se adăugă genul acela de fericire pe care o simte un tată când ştie că fiica lui este pe mâini bune – cele mai sigure mâini din lume.

Daphne se apropie, iar el o îmbrăţişă şi o sărută pe obraz.

– Mă bucur, Daphne. Sunt foarte fericit că ai luat hotărârea asta. Şi de una singură, spuse contele cu vocea plină de iubire.

„Cu ajutorul celor două doamne din familia Swann", se gândi Hugo, dar nu spuse nimic. Nu avea habar ce îi ziseseră, dar el, unul, avea să le fie pe vecie recunoscător acelor femei extraordinare.

– Hai să ne aşezăm, bine? propuse Daphne. Vezi tu, eu am câteva... condiţii. Aş vrea să le discut cu tine, Hugo. Şi cu tine, *papa*.

– Condiţii, repetă Charles încet, pe frunte apărându-i o cută vagă.

– O să fiu de acord cu orice, strigă Hugo, cu o sclipire de amuzament în ochi.

Mai devreme crezuse că avea să explodeze din cauza dorinței. Acum se gândea că s-ar putea să explodeze pur și simplu de atâta bucurie. Nu-i păsa care erau condițiile ei; ar fi fost de acord cu orice. Mai mult sau mai puțin.

– *Papa*, prima condiție este ca tu și mama să faceți neîntârziat anunțul despre logodna noastră. Aș vrea să îl citesc în *The Times* până la jumătatea săptămânii viitoare. Nu mai târziu. Se uită la Hugo. Ești de acord?

– Absolut.

– Aș prefera să ne căsătorim repede. Adică, imediat ce e posibil. Și asta din mai multe motive, principalul fiind faptul că mătușa Anne ar putea muri oricând. Nu vreau să trebuiască să amânăm nunta din cauza doliului în familie.

– Dar cât de *repede* înseamnă repede? La ce te gândești, draga mea? întrebă tatăl ei. Uite, Daphne, nu aș vrea ca nunta ta cu Hugo să pară ceva forțat, o decizie luată așa, peste noapte.

– În septembrie. Cel mai târziu, la începutul lui octombrie, răspunse Daphne. Normal, mie mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu Hugo săptămâna viitoare sau, dacă nu, puțin mai încolo, în august. Totuși, știu că imediat e 12 august. Și că tu și mama nu veți fi de acord cu august din cauza sezonului de vânătoare. Așa că rămâne septembrie. E bine pentru tine, Hugo? Îți convine?

– Orice spui tu, orice vrei tu, sunt cu totul de acord, se auzi imediat răspunsul lui.

Tot nu-i venea să creadă că se întâmplau toate astea – și la ora două jumătate noaptea!

– Eu aș fi fericită cu o nuntă mică, *papa*. Numai familia mai apropiată, și asta le include pe mătușa Lavinia și pe mătușa Vanessa. O să vină oare? Nu prea mai trec pe aici în ultimul timp, nu?

– Nu, pentru că sunt foarte ocupate la Londra, răspunse Charles. Sunt destul de sigur că vor dori să fie prezente. Știu că unchiul tău Jack nu ar rata asta pentru nimic în lume.

– Dacă îl lasă mătușa Lavinia să vină... Știi că nu prea se înțeleg de ceva timp.

– Daphne, fii serioasă! Asta nu e decât o bârfă prosteasc ă pe care ţi-a băgat-o în cap Diedre.

Daphne ridică din umeri şi se lăsă pe spate.

– Sper că nu te deranjează, dar chiar nu aş vrea să am domnişoare de onoare, *papa*. Doar o fetiţă pentru flori. Cu alte cuvinte, Dulcie.

Charles rămase uluit de aceste vorbe şi spuse pe un ton ce-i trăda uimirea:

– Dar DeLacy şi Diedre se vor simţi jignite, Daphne. Chiar trebuie să le iei ca domnişoare de onoare, sunt surorile tale.

– DeLacy se va bucura să meargă în urma mea cu Dulcie, dar nu prea cred că Diedre îşi va asuma acest rol cu la fel de multă uşurinţă. La urma urmei, este mai mare decât mine şi va fi supărată că nu se măritã ea prima.

– Ei, nu ştiu dacă lucrurile stau chiar aşa, draga mea. Diedre te iubeşte. Poate va trebui să vorbeşti cu mama ta despre asta. Oricum, eu cred cu tărie că Diedre se va simţi peste poate de jignită dacă nu va fi domnişoară de onoare alături de DeLacy.

– Eu nu vreau decât o fetiţă pentru flori... Pe Dulcie, repetă Daphne.

– Ea e destul de greu de stăpânit. Avem nevoie de o domnişoară de onoare care să o ţină în frâu, ştii bine, sublinie Charles.

Daphne se uită la Hugo.

– Tu ce părere ai despre domnişoarele de onoare?

– Înţeleg că vrei să avem o nuntă mică, draga mea Daphne. Cu toate astea, cred că tatăl tău are dreptate. Este foarte posibil ca Dulcie să aibă nevoie de cineva care să se ocupe de ea în timpul slujbei. Cu siguranţă acesta este un lucru care trebuie luat în consideraţie. Are dreptate.

– Bine, bine, două domnişoare de onoare şi o fetiţă pentru flori. Acum, Hugo, *papa* va fie cel care mă va conduce la altar. Şi ai nevoie de un cavaler de onoare. Mă întrebam ce părere ai avea dacă ar lua Guy rolul acesta.

– Aş fi onorat, răspunse Hugo imediat, întrebându-se când avusese ea timp să se gândească la toate acestea.

– În ceea ce priveşte biserica, *papa*, mă gândeam că ar trebui să folosim biserica de aici de pe moşie. Ştiu că nu este prea mare, dar intră în ea toată familia Ingham şi toată familia Swann. Trebuie să ia şi ei parte la ceremonie, nu crezi?

– Ba da, cu siguranţă. Participă de ani întregi la toate ceremoniile de cununie din familia Ingham. Au fost la cununia mea şi ar trebui să fie şi la a ta. Numai că mă gândesc la un lucru privind biserica de aici, de pe moşie, Daphne. Nu e suficient de mare să încapă şi sătenii în ea. Aşa că poate ar trebui să facem cununia în biserica din sat – aşa, ar putea veni toată lumea. Cum ţi se pare?

Înainte ca ea să poată răspunde, Hugo spuse:

– De acord cu tine, Charles. Şi mai este ceva. Dacă nu mă înşel, sătenii servesc de obicei ceai şi aperitive în primăria satului după ceremonie, nu-i aşa? Pentru a sărbători căsătoria unui Ingham.

– Da, ai dreptate, Hugo. Mi-a scăpat din vedere. Trebuie să aranjez ca totul să se întâmple exact aşa, şi pe cheltuiala mea.

– Este o idee minunată ca slujba să aibă loc în biserica din sat! exclamă Daphne. Cât despre recepţia de nuntă...

Se opri, se uită spre Hugo şi apoi continuă:

– Să o facem în Aripa de Sud? Ce crezi, Hugo? *Papa?*

– Nici că ar putea exista un loc mai potrivit, în opinia mea. Tu ce zici, Charles?

– Sigur că este locul ideal, încuviinţă şi contele.

Daphne le zâmbi amândurora, apoi îi spuse lui Hugo:

– Acum trebuie să te hotărăşti în legătură cu luna de miere... Unde ar trebui să mergem. Eu merg oriunde vrei tu.

– Mă bucur atât de mult să aud asta, răspunse Hugo. Ce zici despre Paris? E unul dintre oraşele mele preferate, şi am putea merge şi la Zürich. Vila mea de acolo este pe marginea lacului şi e foarte frumoasă.

– Mi-ar plăcea mult, Hugo.

– Copilul trebuie să se nască la Cavendon, zise Charles. La urma urmei, este un Ingham.

– Ne întoarcem înainte de Crăciun, *papa*. Bebelușul trebuie să se nască în ianuarie.

capitolul 39

– Ceva *vechi*, ceva *nou*, ceva *împrumutat*, ceva *albastru*, îi spuse Cecily lui DeLacy, apoi scoase un pachețel din săculețul ei de mână și îl puse pe masa cea lungă.

Cele două fete erau în camera de lucru de la Cavendon, domeniul lui Alice Swann de la etaj, deasupra coridorului cu dormitoarele familiei. Mai erau două zile până la căsătoria lui Daphne cu Hugo, iar Cecily o așteptă pe Daphne să vină, să-i facă ultima probă la rochia de mireasă.

– Deci ce i-ai luat, Ceci? întrebă DeLacy măsurând pachetul din ochi. Haide, arată-mi înainte să sosească Daphne.

– Nu, nu pot, Lacy, nu vreau să îl deschid. Mama l-a legat așa frumos cu o panglică... Dar pot să-ți descriu ce este înăuntru.

– Bine, bine, bănuiesc că pentru moment o să-mi fie de-ajuns.

– E o jartieră albastră de mătase să și-o pună pe picior. Mama mi-a spus că jartiera albastră este foarte populară în rândul mireselor... Astfel apare *albastrul*, fără prea mare bătaie de cap.

DeLacy râse.

– Ce treabă isteață. Eu i-am cumpărat o batistă albă de mătase, care e nouă. Mama o să-i împrumute lui Daphne broșa ei cu diamante în formă de fundiță, ceea ce înseamnă că partea cu *nou*, *albastru* și *împrumutat* sunt rezolvate. Nu știu cine o să-i dea ceva vechi.

– Eu știu, spuse Ceci, aruncând cearșaful mare și alb peste rochia de mireasă atârnată pe umeraș pe un suport de haine.

– Tu știi! Cine? Cine o să-i dea ceva vechi?

- Mătuşa mea Charlotte. Este vorba despre o brăţară, cred.

- O, ce frumos din partea ei, răspunse DeLacy. Deci şi partea asta e rezolvată. Hugo i-a dăruit lui Daphne cercei cu diamante drept dar de nuntă. Cred că Diedre moare de invidie.

Cecily se mulţumi să încuviinţeze din cap, nedorind să se implice într-o discuţie despre Lady Diedre, care nu era una dintre preferatele ei. Ducându-se la şifonierul cel mare, scoase rochia de domnişoară de onoare a lui DeLacy şi o aduse la suportul de haine.

- Vrei să o mai probezi o dată? întrebă Ceci. Ca să fiu sigură.

- Nu, se potriveşte absolut perfect, răspunse DeLacy, apoi se apropie de Cecily şi începu să pipăie rochia. E atât de frumoasă! Îmi plac mult taftaua trandafirie şi tulul - şi modul în care le-ai combinat.

DeLacy îi zâmbi.

- Eşti isteaţă.

Se întoarse. Se auzi un ciocănit puternic în uşă, apoi aceasta se deschise larg şi-n prag se ivi Miles.

- Am făcut-o! exclamă el, intrând cu paşi mari în camera de lucru şi închizând uşa în urma lui.

- Bună, Ceci, DeLacy.

- Bună, Miles, răspunse Cecily.

- Ce ai făcut? întrebă DeLacy.

- Am reuşit să-mi formez grupul de cavaleri de onoare. În sfârşit. Îl am pe Mark Stanton, singura rudă a lui Hugo în viaţă din partea tatălui său, plus cei trei fii ai lui Major Gaunt, care administrează domeniul Stanton. Vărul lui Hugo, Mark, şi familia Gaunt sunt singurii lui invitaţi, după cum ştiţi. Aşa că, împreună cu mine şi cu unchiul Jack, suntem şase. Ceea ce e bine, având în vedere că nu e vorba despre o nuntă fastuoasă, după cum se obişnuieşte în înalta societate.

- O, nu spune asta! strigă DeLacy. Va fi cât se poate de fastuoasă. Noi toate vom fi îmbrăcate foarte frumos şi vom purta bijuterii, iar tu şi ceilalţi bărbaţi veţi fi în costume de zi. Iar domnişoara Charlotte împodobeşte

Aripa de Sud astfel încât să arate extraordinar, cu o mulțime de plante și de flori.

– Da, așa mi-a spus și Guy. Mi-a mai zis că va fi și o mică orchestră sau un cvartet – ceva de genul acesta. Se pare că bucătăreasa a mai făcut rost de niște ajutoare și o să ni se servească un ceai delicios, cu toate cele trebuincioase, cum ar fi rulouri cu cârnăciori și plăcintă cu carne de porc. Mă bucur că nunta va fi după-amiază. Voi nu?

– Ba da. DeLacy puse mâna pe rochia roz de domnișoară de onoare și spuse: Uite, Miles, nu e minunată? Ceci mi-a făcut-o.

Miles încuviință din cap. Se uită la Ceci și îi dărui un zâmbet uriaș.

– Chiar te-ai depășit pe tine însăți, Ceci. Am auzit de la Daphne că rochia de mireasă este absolut spectaculoasă, așa-i?

Cecily încuviință din cap, cu ochii strălucindu-i.

– Asta s-ar putea să fie o remarcă ușor exagerată, dar este destul de frumoasă, chiar dacă eu sunt cea care spune asta.

– Ți-a arătat Daphne diamantele ei, Miles?

– Da, mi le-a arătat. Și safirele. O să le poarte în seara asta, așa mi-a spus. Zâmbi către sora lui. De-abia aștept să îi văd fața lui Diedre când o să coboare Daphne la cină. Mereu a fost geloasă pe ea.

– Știu. Și *papa* mai și adăuga tot timpul paie pe foc când spunea întruna că Daphne se va mărita cu un fiu de duce. Asta chiar o scotea din sărite pe Diedre.

– Eu l-am întrebat pe *papa* de ce Hugo și Daphne se căsătoresc atât de repede. Logodna lor doar ce-a fost anunțată în *The Times* în august, și astăzi este numai optsprezece septembrie. Va fi deja femeie măritată pe douăzeci septembrie. Doamne, închipuie-ți! Daphne femeie măritată. Miles se duse la fereastră și o deschise. E aer închis aici, spuse el.

– Ce a zis *papa*? întrebă DeLacy, ea însăși curioasă.

– A zis că Daphne își făcea griji că mătușa Anne ar putea muri pe neașteptate, ceea ce se va întâmpla, după

toate probabilităţile. Daphne nu a vrut să-şi amâne căsătoria timp de un an din cauza doliului.

– O, Doamne, aşa e, e adevărat.

DeLacy se duse să se aşeze pe un scaun.

– Cine a sosit până acum, Miles? Ai idee?

– Unchiul Jack şi mătuşa Lavinia. I-am întâlnit din întâmplare când abia soseau şi imediat l-am implorat să fie şi el cavaler de onoare. A fost foarte amabil şi vorbăreţ, ca de obicei, dar mi s-a părut că mătuşa Lavinia era cam cu fundul în sus. Destul de morocănoasă.

DeLacy zise cu voce joasă:

– Are pe altcineva.

– Cine ţi-a spus o asemenea bârfă îngrozitoare? întrebă Miles imediat.

– Diedre. Mi-a spus că *papa* era furios fiindcă Lavinia s-ar putea să atragă un scandal uriaş asupra familiei. Acest nou prieten este un bărbat însurat. E membru al parlamentului. *Papa* e foarte supărat din cauza întregii situaţii.

– Doamne sfinte! Asta e o acuzaţie foarte serioasă împotriva Laviniei. Şi de unde ştie Diedre?

– Cred că a auzit din întâmplare atunci când *papa* i-a spus mamei.

– Trăgea din nou cu urechea, fac pariu cu tine pe orice, îi răspunse pe dată Miles, făcând o faţă lungă.

Cecily, care-şi vedea de treabă, agăţând pe umeraşe rochiile domnişoarelor de onoare, verificând şi pantofii, şi mănuşile, râdea în sinea ei. Miles i se plângea mereu că lui DeLacy îi plăcea la nebunie să bârfească despre familie, dar asta făcea şi el. Era perfect conştientă că, după părerea lui, Diedre era foarte răutăcioasă la adresa tuturor şi cu siguranţă era un fapt bine cunoscut de toată lumea că era geloasă pe Daphne, în special din cauza frumuseţii ei deosebite.

Daphne era cea mai dulce dintre cele patru fete, iar Cecily se simţea uşurată şi foarte bucuroasă că se căsătorea cu Hugo. Luase decizia potrivită, după părerea mamei ei şi a mătuşii Charlotte. Cecily ştia cum stăteau lucrurile cu adevărat, dar jurase că nu avea să dezvăluie nimic. „Loialitatea îmi interzice să o fac", îşi spuse

ea în sinea ei. Acesta era jurământul ei. Nu l-ar fi încălcat niciodată.

Cecily nu îi ascultase pe DeLacy şi pe Miles sporovăind despre familie în ultimele minute, preocupată de hainele pentru nuntă. Dar, când DeLacy începu să râdă în hohote, aruncă o privire spre ea şi apoi se uită la Miles, care stătea în continuare la fereastră. Cecily ridică dintr-o sprânceană şi întrebă:

- Ce am ratat?

Miles zâmbi şi răspunse:

- DeLacy mi-a spus despre faimoasele safire de la Hugo, iar eu am zis că mătuşii Gwendolyn nu îi vor plăcea deloc, fiindcă se asortează atât de bine cu ochii lui Daphne. La fel ca toate rochiile pe care le-ai făcut tu pentru ea.

Cecily zâmbi.

- Fac pariu cu tine pe şase penny că mătuşa Gwendolyn va întreba dacă sunt adevărate, comentă Lacy amuzată. Uneori poate fi foarte ciudată.

Râseră cu toţii.

Câteva minute mai târziu, Daphne apăru şi ea în camera de lucru, cât se poate de elegantă, îmbrăcată în întregime în crem, cu accente de negru. Cecily dădu din cap aprobator.

- O, ce şic eşti, zise DeLacy. Eleganţa întruchipată.

- Mulţumesc, Lacy. E o rochie nouă pe care doamna Alice a făcut-o pentru mine. A fost creată de Cecily, desigur. Îmi plac mult accesoriile pe negru, cureaua neagră lată, nasturii negri şi strălucitori, volănaşele negre. Uitându-se spre locul unde era Miles, continuă: Am auzit că deja ai făcut rost de şase cavaleri, cu tine cu tot. Mă bucur mult, Miles. Erai tare îngrijorat.

Miles traversă camera şi o strânse de un umăr.

- Nu o să te dezamăgesc niciodată, bătrânico. Bănuiesc că aş face bine să o şterg de-aici... Cred că vrei să-ţi probezi rochia. Nu trebuie să o vadă nimeni, nu?

Daphne încuviinţă din cap şi îl luă de braţ, conducându-l spre uşă.

- Mulţumesc pentru tot, Miles, eşti cu adevărat un frate foarte drăguţ.

Miles rămase în cadrul uşii, zâmbind, cu ochii la Cecily în timp ce spunea:

– Rămas-bun, frumoasele mele, ne vedem puţin mai încolo.

Rămase singure, Cecily luă cearşaful de pe rochia de mireasă şi spuse:

– Te ajut să o probezi chiar acum, Lady Daphne. Nu cred că mai am ce modifica la ea, dar ar fi bine să mă asigur.

Se duseră în colţul unde se afla un paravan, cu Cecily ducând rochia de mireasă pe umerăşul ei.

Câteva minute mai târziu, când Daphne ieşi din spatele paravanului şi veni în mijlocul camerei, DeLacy începu să bată din palme.

– O, Daphne, eşti pur şi simplu minunată! Rochia este... incredibil de frumoasă. Felicitări, Cecily.

Rochia de mireasă era făcută în întregime din dantelă imaculată de Chantilly, montată pe un corsaj şi o fustă albă de tafta. Fusta era îngustă, foarte strâmtă, iar dantela curgea în valuri în trena lungă din spate. Talia era foarte înaltă, în stilul franţuzesc Empire, atât de plăcut împărătesei lui Napoleon, Josephine. Mânecile erau lungi, făcute doar din dantelă albă, în timp ce în partea de sus era foarte decoltată, abia acoperind umerii.

Daphne privi în jos la corsaj.

– Broşa cu diamante a mamei va fi prinsă aici, chiar sub decolteu, în mijloc. Nu-i aşa, Cecily?

– Cu siguranţă, milady.

Cecily îi aduse o podoabă pentru păr, făcută din mătase şi dantelă, cu flori unite într-un fel de coroană, şi o fixă pe capul lui Daphne.

– Asta îţi va ţine voalul la locul lui, Lady Daphne. Nu-ţi face griji, nu o să cadă. O să am eu grijă de asta.

Cecily se ridică, se întoarse să se uite la ea şi zâmbi, încântată de rezultat.

– Voalul va completa imaginea, dar nu vreau să-l mai încerc o dată. E atât de delicat.

Daphne îi zâmbi.

– Ştiu că e minunat, Ceci. M-am convins de asta zilele trecute. Şi nu am nici un dubiu că va arăta foarte bine

sâmbătă. Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc tare mult pentru tot ce ai făcut pentru mine!

Daphne tocmai se întorsese în dormitor, când se auzi un ciocănit uşor în uşă. Se duse să deschidă, şi o văzu pe Charlotte Swann în faţa ei.

– Am ceva pentru tine, Lady Daphne. Pot să intru un moment?

– Da, te rog, domnişoară Charlotte.

În timp ce spunea asta, Daphne deschise uşa mai larg şi se trase într-o parte.

După cum îi stătea în obicei, Charlotte Swann intră imediat în miezul problemei.

– Vreau să-ţi dau asta, Lady Daphne. E foarte vechi, şi trebuie să ai şi ceva vechi pe lângă ceva nou, albastru şi împrumutat.

Îi întinse cadoul lui Daphne. Era înfăşurat în hârtie argintie şi legat cu o panglică gri de mătase.

– Mulţumesc, domnişoară Charlotte, spuse Daphne, studiind pachetul. Am ceva împrumutat de la mama, broşa ei în formă de fundiţă. Cecily mi-a dat ceva albastru, o jartieră. Râse în timp ce spunea asta, clătinând din cap. Iar DeLacy mi-a dat o batistă albă de dantelă nou-nouţă. Al tău este singurul dar care mai lipsea pentru a respecta întocmai această vorbă din bătrâni. Pot să-l deschid acum?

Charlotte zâmbi.

– De ce nu?

Când îndepărtă hârtia, Daphne se trezi în mâini cu o cutie albastră, învelită în catifea. Desfăcu iute capacul şi rămase cu gura căscată şi cu privirea aţintită asupra unui şirag de diamante.

– Ce frumos este! exclamă ea.

Luă brăţara în mână, minunându-se de ea.

– Dar are o valoare prea mare. Nu poţi să-mi dai aşa ceva, domnişoară Charlotte. Iar eu cu siguranţă nu pot accepta.

– Ba da, poţi. Şi chiar trebuie.

Charlotte flutură din mâini în faţa lui Daphne, ferindu-se de tânăra care încerca să-i înapoieze cadoul.

– Ascultă-mă, Lady Daphne, bijuteria aceasta îţi este menită. E parte din moştenirea familiei Ingham de ani de zile şi ţi se cuvine de drept. Vreau să o porţi, ştiind că bunicul tău, David, cel de-al cincilea conte, mi-a dat-o când am împlinit douăzeci şi unu de ani. Am păstrat-o cu sfinţenie în toţi anii ăştia, şi acum e a ta, să te bucuri de ea.

Daphne rămase acolo cu brăţara în mână, ştiind că ar fi jignit-o groaznic pe Charlotte dacă ar fi continuat să refuze brăţara. Iar ăsta era ultimul lucru pe care ar fi vrut să i-l facă acestei doamne, care îi fusese un sprijin de nădejde şi un bun sfătuitor.

Daphne trase adânc aer în piept.

– Dacă este moştenire a familiei Ingham, atunci a cui a fost în mod iniţial? Ştii cumva, domnişoară Charlotte?

– Da, i-a aparţinut mamei celui de-al cincilea conte, cea de-a patra contesă... Mai exact, străbunicii tale.

Charlotte se întinse după brăţară. Daphne i-o dădu, iar Charlotte o prinse la mâna lui Daphne.

– *Poftim!* Vezi, e atât de frumoasă, şi nu este absolut deloc ostentativă.

– Mulţumesc, domnişoară Charlotte. O s-o păstrez şi eu mereu, cu sfinţenie.

Charles era închis în bibliotecă împreună cu sora lui Lavinia şi încerca din răsputeri să se controleze. Era peste măsură de furios.

Contele de Mowbray era pur şi simplu furibund în interior, dar nu îndrăznea să renunţe la autocontrolul pe care şi-l impusese. La Cavendon veniseră deja unii dintre oaspeţi, pentru nunta lui Daphne. Vărul lui Hugo, Mark Stanton, ajunsese mai devreme de la Londra şi la fel şi cealaltă soră a lui, Vanessa, care avea propriul apartament undeva în casă.

– Ştiu că eşti furios, Charles, dar nu este numai vina mea, zise Lavinia. Eu şi Jack avem probleme.

– Da, mi-ai tot spus asta de ceva vreme încoace. Dar asta nu înseamnă să te apuci să-ţi cauţi un alt bărbat cu care să te încurci, aşa cum în mod evident procedezi.

– Nu m-am apucat să caut un alt bărbat. Pur şi simplu s-a întâmplat. Asta e, Charles. În viaţă se întâmplă şi astfel de lucruri.

– Dacă trebuie să-ţi iei un amant, de ce, pentru numele lui Dumnezeu, ai ales un politician faimos, cineva care să se afle atâta timp în vizorul publicului? Şi căsătorit, cât se poate de căsătorit.

Charles se uită la ea foarte lung.

Lavinia lăsă să-i scape un suspin lung şi se sprijini pe pernele de pe sofa.

– Nu eu am făcut-o. Adică, vreau să spun că Alex a fost cel care mi-a făcut avansuri, nu invers.

Charles strânse din buze.

– Auzisem eu că e un desfrânat, iar tu tocmai mi-ai confirmat asta.

– Charles, te rog să renunţi la atitudinea asta superioară şi să-mi spui ce vrei să fac.

– Trebuie să pui numaidecât capăt relaţiei ăsteia, Lavinia. Înainte să implici familia asta – care este şi familia ta tot aşa cum este şi a mea – într-un scandal de proporţii semnificative. Deja circulă o mulţime de bârfe despre tine. Nu va trece mult timp, şi povestea o să ajungă în ziarele de scandal.

Lavinia îşi îndreptă poziţia, îşi dădu pe spate părul blond, şi ochii ei albaştri începură să arunce fulgere de mânie. Uitându-se la ea cu atenţie, Charles nu se putu împiedica să nu se gândească la faptul că, la patruzeci de ani, Daphne avea cu siguranţă să semene cu sora sa. Mereu existase o asemănare evidentă între ele – din punct de vedere fizic. Cât priveşte caracterele lor, erau foarte diferite. Lavinia era imprudentă şi impulsivă, în timp ce Daphne era precaută şi mult mai profundă în judecată.

– Nu ştiu cum s-ar putea isca bârfe, zise Lavinia. Nu am spus nimănui despre Alex.

Charles îi aruncă o privire tăioasă.

– Cu toate acestea, mie mi-au vorbit mai mulţi despre asta. Prieteni în care am încredere şi care par să ştie totul despre relaţia ta amoroasă. Poate că amantul tău

a vorbit unde nu trebuia. Nu m-ar mira deloc să o fi făcut. E total lipsit de clasă.

Lavinia păru uluită de veste şi exclamă:

– Nu pot să cred că ar vorbi despre mine, că ar da în vileag legătura noastră! Ar fi ceva atât de dezonorant, încât... mi se pare absolut înfiorător. Urmă o pauză, apoi spuse: Eşti sigur?

– Da, sunt. Absolut sigur. Altfel, cum ar şti cineva? Dacă nu ai spus tu nimănui, cu siguranţă el a făcut-o. Eşti o pradă deosebită, ştii. Fiică de conte, dintr-una dintre cele mai importante familii din Anglia, cu un titlu la rândul tău, căsătorită cu un om de afaceri remarcabil şi extrem de bogat. Pentru Dumnezeu, Lavinia, chiar nu înţelegi? S-a lăudat cu faptul că eşti amanta lui.

– Ai vorbit serios când ai spus că s-ar putea să ajungă în ziare?

Se aplecă în faţă, cu chipul dintr-odată palid.

– Cât se poate de serios. Nu vreau să ne trezim în mijlocul unui scandal, Lavinia. Cu atât mai puţin în momentul acesta, când se căsătoreşte Daphne.

– Nici eu nu vreau. Ce ar trebui să fac?

– Să rupi relaţia asta imediat şi să ai grijă să nu-i scrii absolut nimic. Pur şi simplu să nu mai fii disponibilă pentru el deloc. Dacă va trebui totuşi să vorbeşti cu el, fă-o la telefon. Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş mai întâlni niciodată cu el.

– Bine, nu o s-o mai fac, îţi promit. Voi face tot ce spui tu.

– Uite, să nu crezi că îţi judec moralitatea, Lavinia. Pur şi simplu încerc să te protejez. Multe femei îşi iau amanţi pentru că au probleme în căsnicie. Dar de obicei ambele părţi sunt discrete şi astfel se protejează unul pe celălalt de bârfe. Şi de probleme. Tu pur şi simplu ai ales pe cine nu trebuia, atâta tot.

– El m-a ales pe mine.

– Vezi, tocmai ăsta e elementul-cheie, nu crezi?

– Ba da. Oftă. Apropo, am vrut să te întreb şi mai devreme: de ce e Daphne aşa grăbită să se căsătorească?

– Din mai multe motive, răspunse el cu siguranţă în voce. Mai întâi, Daphne îşi face griji că ea şi Hugo

ar putea să fie nevoiți să-și amâne nunta dacă moare Anne, ceea ce este foarte posibil. Acesta este motivul pentru care nunta se va ține sâmbăta *aceasta*, nu într-o altă sâmbătă peste șase luni. Iar eu și Felicity am fost de acord cu ea în privința asta. În al doilea rând, Hugo are o mulțime de călătorii pe care trebuie să le întreprindă. Trebuie să meargă la Zürich și apoi la New York. Nu au vrut să fie departe unul de celălalt perioade foarte lungi de timp.

– Înțeleg. S-au îndrăgostit foarte repede unul de celălalt. A fost *coup de foudre*, cum spun francezii?

– Da, chiar așa. S-au uitat unul la celălalt, și asta a fost.

– Ce minunat! exclamă Lavinia. E o fată foarte norocoasă. Hugo e un bărbat fermecător.

– Și de încredere. O să fie un soț foarte bun. Acum, cred că ar trebui să mergem în salonul galben să luăm ceaiul. Sunt sigur că toată lumea ne așteaptă.

capitolul 40

În drum spre Cavendon, Charlotte nu se putu împiedica să nu se întrebe de ce voia Olive Wilson să discute cu ea și de ce sugerase să se întâlnească în după-amiaza aceasta. În bucătărie era forfotă mare: bucătăreasa și slujnicele se mișcau de colo-colo cu platouri cu sendvișuri, chec, prăjiturele și ceainice, iar Hanson le poruncea lacheilor, direcționându-i și grăbindu-i în sus pe scări.

Atunci își dădu seama. Olive nu avea treabă la ora aceea. Contesa trebuia să se ocupe de oaspeții împreună cu care servea ceaiul de după-amiază, în salonul galben. Olive avea cu siguranță o chestiune serioasă de discutat. În mod evident, voia să discute în particular cu Charlotte, probabil în holul servitorilor, care avea să fie gol, doar cu bucătăreasa prin preajmă.

– Cooee! Cooee! se auzi deodată o voce, atrăgându-i atenția.

Charlotte făcu o pauză, clătină din cap şi o văzu pe Lady Vanessa, sora mai mică a lui Charles şi a Laviniei, alergând pe treptele terasei. Flutura din mâini, şi faţa îi era toată numai zâmbet.

Făcându-i şi ea semn la rândul ei, o aşteptă pe Vanessa, care ajunse lângă ea într-o clipită şi o cuprinse în braţe.

Cele două femei se îmbrăţişară, iar Vanessa exclamă:

- Char, arăţi extraordinar! Iar rochia asta de culoarea levănţicii chiar ţi se potriveşte.

- Şi tu arăţi foarte bine, Vans, răspunse Charlotte.

Ca de obicei, cele două femei reveneau la numele folosite în copilărie ori de câte ori se întâlneau după o absenţă mai lungă. Vanessa locuia acum în cea mai mare parte a timpului în Londra şi venea la Cavendon de sărbători sau pentru ocazii speciale.

- Mă simt bine. Chiar foarte bine, răspunse Vanessa.

- Bănuiesc că în continuare baţi toba pentru sufragete, nu?

- Ah da, însă nu mai sunt o militantă chiar atât de înfocată. Facem progrese mari. Emmeline Pankhurst este o femeie fermecătoare, deşteaptă şi puternică şi reuşeşte să-i facă pe oameni să o asculte, să îi acorde atenţie. Vei vedea, Char, într-o bună zi, femeile se vor bucura, în sfârşit, de drepturi egale cu bărbaţii. Făcu o pauză, apoi întrebă: Unde te duci acum?

- Spre Aripa de Sud. Trebuie să fac decoraţiunile florale pentru încăperile ce vor fi folosite la nunta de sâmbătă.

- Atunci eşti în elementul tău: grădinile şi grădinăritul chiar sunt vocaţia ta. Stau şi eu cu tine câteva minute.

Cele două femei plecară, Vanessa alăturându-i-se lui Charlotte şi ţinând pasul cu ea. Fuseseră foarte apropiate de când erau copile, crescuseră împreună şi se simţeau în largul lor una în prezenţa celeilalte. Vanessa Ingham era o femeie modernă, vizionară, foarte tolerantă şi liberală în gândire şi total lipsită de idei preconcepute.

După un moment, Vanessa spuse pe un ton neutru:

– Trebuie să recunosc, am fost foarte surprinsă când am primit invitaţia la nuntă. Abia s-au logodit. Există vreun motiv pentru care gonesc în halul ăsta spre altar?

Îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Charlotte.

– Boala lui Anne Sedgewick este unul dintre motive. Din nefericire, este pe patul de moarte şi se poate stinge oricând. Daphne i-a rugat pe părinţii ei să o lase să se mărite cât de curând posibil, câtă vreme Anne este încă în viaţă. Ştia că, dacă fixa data mai încolo, era posibil ca ea şi cu Hugo să trebuiască să-şi amâne nunta pentru a respecta perioada obligatorie de doliu.

– O, Doamne, aşa e, nu m-am gândit la asta. Ce motive mai sunt? insistă Vanessa.

– Interesele de afaceri ale lui Hugo. Are foarte mare succes. Sunt sigură că ţi-a spus Charlie. Trebuie să meargă la Zürich, pe urmă la New York, foarte curând, şi doreşte ca Daphne să îl însoţească. Nu pot spune că îl învinovăţesc pentru asta.

– Nici eu. Au noroc că s-au găsit unul pe celălalt, nu-i aşa? Nu e uşor să te îndrăgosteşti în vremurile astea. Nu prea mai sunt mulţi bărbaţi potriviţi pentru aşa ceva. Charles mi-a spus că între ei doi a fost dragoste la prima vedere.

– Da. Şi o să vezi cât de fericiţi sunt împreună. Se potrivesc foarte bine. Hugo e un bărbat cu adevărat deosebit.

– Mă bucur. Dar Charlie... ţi-a spus ceva despre Lavinia?

Charlotte se opri din mers, se uită drept la Vanessa şi încuviinţă din cap.

– A fost cam îngrijorat în legătură cu ea şi cu noul ei prieten. Dar nu a spus mai mult decât atât.

– E foarte supărat pe ea, Char, şi consideră că se face de râs cu îngrozitorul de Alex Mellor. Cel mai mare fustangiu al tuturor timpurilor, după cum se ştie, iar eu îi dau dreptate lui Charles. E îngrozit ca nu cumva scandalul să atingă familia.

– Ştiu asta. Nu-ţi aduci aminte ce supărat a fost când eram noi tinere, şi Detestabila Harriette se îmbăta criţă şi făcea scene în cluburile din Londra, de ajungea

a doua zi în ziare? Charlie era distrus că tatăl lui se vedea nevoit să treacă prin acel episod înspăimântător.

- A fost îngrozitor de jenant pentru el, şi nu ar vrea ca numele familiei să mai fie târât vreodată într-un scandal, zise Vanessa schimonosindu-se. Îi strânse uşor braţul lui Charlotte. Ar trebui să plec. O să ajung iar ultima la ceai, ca de obicei. Ne vedem mai încolo.

- Sunt pe aici dacă ai nevoie de mine, Vans. În Aripa de Sud mâine, toată ziua.

Charlotte o privi pe Vanessa îndepărtându-se grăbită, aproape alergând. Mereu fusese mlădioasă, iute şi elegantă, ca o căţeluşă de rasă. De rasă pură. Charlotte o iubea şi o aprecia ca pe o prietenă adevărată şi loială ce îi era. Erau devotate una celeilalte.

Câteva secunde mai târziu, intră în bucătărie, unde o întâmpină imnul nupţial intonat de bucătăreasă:

- Iată, vine mireasa! Iată, vine mireasa!

Doamna Jackson era singură şi stătea în faţa mesei lungi de stejar, fluturând o lingură de lemn în aer, ca un dirijor de orchestră.

Se opri brusc din cântat când dădu cu ochii de Charlotte.

- Mă bucur să te văd, domnişoară Charlotte. Domnişoara Wilson mi-a spus să-ţi transmit că întârzie foarte puţin.

- Nu mă grăbesc. Şi nu pot să nu remarc faptul că ai dispoziţia potrivită pentru nuntă.

- Da, aşa este, sunt încântată. E o mare bucurie să o văd pe Lady Daphne atât de fericită. Domnu' Hugo e minunat, chiar e.

Charlotte încuviinţă şi continuă:

- Eşti sigură că nu mai ai nevoie de ajutor sâmbătă? Pot să-ţi trimit nişte fete din sat, dacă ai nevoie de ele, doamnă Jackson.

- Nu am, dar îţi mulţumesc, domnişoară Charlotte. Suntem bine pregătiţi. După cum ştii, Hanson este maestru când vine vorba despre organizare.

Înainte ca Charlotte să poată face vreun comentariu, Olive Wilson, camerista contesei, intră în bucătărie.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, Charlotte. A trebuit să verific ceva pentru Înălţimea Sa.

– Nu-i nimic, Olive.

– O să-ţi fac nişte ceai, spuse bucătăreasa.

Charlotte se uită la Olive, care încuviinţă din cap şi spuse:

– Ar fi minunat, mulţumesc foarte mult.

În câteva secunde apăru Olive, cu o tavă cu două ceşti de ceai, pe care le duse în sala servitorilor din josul coridorului. Era linişte şi răcoare prin comparaţie cu bucătăria cea încinsă.

Olive turnă nişte ceai şi spuse:

– Îţi mulţumesc mult că ai venit. Mi-a spus Alice că o să fii aici, în Aripa de Sud, dar nu am vrut să te ratez. De asta am trimis mesaj.

– Înţeleg că vrei să-mi vorbeşti despre ceva între patru ochi, spuse Charlotte, aruncându-i lui Olive o privire întrebătoare.

– Da, şi îmi dau seama că s-ar putea ca acesta să nu fie chiar cel mai bun moment, tocmai înainte de nuntă. Dar sunt foarte îngrijorată în legătură cu Înălţimea Sa. Moartă de îngrijorare, ca să fiu mai precisă.

– De ce? Ce e cu ea?

– E... cum să-ţi spun... pur şi simplu nu este *bine*. Nu mai este aşa cum era înainte să merg eu la Londra să mă ocup de problemele cu mama mea. Sunt convinsă că e bolnavă.

– Ce te face să crezi asta? insistă Charlotte, aplecându-se în faţă, dornică să afle mai multe.

Oare Olive văzuse la Felicity ceva ce ei îi scăpase?

– Nu se comportă ca femeia pe care o ştiu eu – şi, în mod evident, o ştiu de ani buni. E distantă, preocupată, absentă. Ştiu că nu doarme bine, fiindcă mi-a spus chiar ea asta, şi cu siguranţă nici nu prea are poftă de mâncare. De fapt, Charlotte, pare că trăieşte în lumea ei. Am senzaţia că este cumva izolată.

Charlotte se gândi un moment înainte să spună cu grijă:

– Am observat că e mai îndepărtată, mai distantă şi ştiu că a fost foarte preocupată, Olive. Ştiu că asta are

ceva de-a face cu boala surorii ei. Contesa a fost şi fără îndoială încă este foarte îngrijorată din cauza lui Anne Sedgewick.

– Merge de multe ori la spital să-şi viziteze sora, dar am senzaţia că se duce şi ea la un doctor, să-i ceară sfaturi, îi mărturisi Olive cu voce joasă.

Luată prin surprindere de acest comentariu, Charlotte replică:

– De unde ştii asta?

– Nu ştiu, nu e o certitudine. E pură intuiţie din partea mea. Cred că e posibil să aibă o boală pe care încearcă să o ţină secretă. Să o ascundă de noi toţi, inclusiv de conte.

– Sper că nu, Olive. Ascultă, de ce nu vorbeşti pur şi simplu cu ea, să o întrebi dacă se simte rău?

– Mi-a trecut prin cap să fac asta. Olive strânse din buze, părând mai îngrijorată decât oricând. Dar nu îmi place să mă bag unde nu-mi fierbe oala.

– *Trebuie* să o întrebi. În *tine* o să se încreadă; la urma urmei, eşti cu ea tot timpul. Se bazează pe tine pentru atâtea chestiuni personale. O ajuţi să se îmbrace şi să se dezbrace şi îi faci părul. Te ocupi de hainele şi de bijuteriile ei... şi aşa mai departe. Aveţi o relaţie cu adevărat apropiată, intimă. Întreab-o şi spune-mi ce zice. Poate că *noi* o putem ajuta, noi două, adică. Poate are nevoie de afecţiune, de grijă şi de cineva în faţa căruia să-şi descarce sufletul, cineva ca... *tine*.

Olive încuviinţă din cap şi zâmbi pentru prima oară după zile întregi.

– Îţi mulţumesc mult că m-ai ascultat. Îţi sunt recunoscătoare că ai venit să mă vezi imediat. Am încredere în judecata ta şi o să stau de vorbă cu contesa. Dar după nuntă. Nu vreau să risc să o supăr tocmai acum, înainte de nunta fiicei ei.

– Da, e o idee bună. Nu discuta nimic despre asta decât după ce Lady Daphne şi domnul Hugo pleacă în luna de miere.

Charlotte îşi termină ceaşca de ceai şi se ridică.

– Îmi pare rău, dar chiar trebuie să plec acum, Olive. Am atâtea de făcut în Aripa de Sud.

- Înţeleg, şi îţi mulţumesc că ai venit.

Charlotte îi zâmbi.

- Încearcă să nu-ţi faci prea multe griji, rezolvăm noi şi treaba asta. Să mă ţii la curent, bine?

- Bine, aşa o să fac.

Părăsind încăperea servitorilor, Charlotte urcă pe scara din spate şi traversă casa spre Aripa de Sud. Cântări rapid în minte tot ce îi spusese Olive, impresionată de acuitatea de care dăduse dovadă femeia. Olive remarcase comportamentul ciudat al lui Felicity foarte repede după întoarcerea sa la Cavendon. Iar acum, dacă se gândea la asta, era de acord că *era* ceva în neregulă cu contesa, deşi Charlotte nu avea habar ce ar fi putut fi. Cu siguranţă nu avea nimic de-a face cu Anne Sedgewick, de asta Charlotte era absolut sigură. Mai degrabă era ceva strict legat de Felicity însăşi. Doar că nu era sigură ce putea fi. Totul era un mister. „După ce are loc căsătoria lui Daphne şi totul e în regulă, o să abordez şi eu subiectul", decise Charlotte. „Fiecare lucru la timpul lui."

capitolul 41

Când mirele şi mireasa ieşiră în cerdacul bisericii şi apoi pe trepte, ploaia se oprise, soarele strălucea şi cerul era albastru. Daphne înălţă capul şi privi în sus, zâmbind larg când văzu curcubeul arcuindu-se deasupra lor, pe cer.

- Hugo, priveşte! Uite un curcubeu! Ce noroc avem că s-a oprit ploaia, nu?

- Norocul nostru e că ne avem unul pe celălalt, asta cred eu, Lady Daphne Ingham Stanton. Îi zâmbi. Suntem căsătoriţi, Daphne, cu adevărat şi pe deplin căsătoriţi de bunul vicar din Little Skell, şi acesta este singurul lucru care contează pentru mine.

Aplauzele şi uralele începură, căci sătenii care stăteau de-o parte şi de alta a aleii se strânseră şi mai aproape pentru a o vedea pe frumoasa mireasă, fata contelui şi a contesei lor. Şi era cu adevărat frumoasă, în rochia

ei albă de dantelă şi cu voalul care flutura şi o înconjura precum un norişor.

- Felicitări, Lady Daphne! Felicitări, domnule Hugo! strigau deja unii dintre săteni, în timp ce restul începuseră deja să scandeze:

- Hip, hip, ura, hip, hip, ura, trăiască mirele şi frumoasa mireasă!

Păşind înainte, Daphne şi Hugo străbătură întreaga alee, ca să-i salute pe cei strânşi acolo, râzând când fură acoperiţi cu petale de trandafiri aruncate de cei care le făceau urări. Unele dintre femei intonau marşul nupţial şi aveau nişte voci minunate, constată Daphne.

Daphne era surprinsă că se adunaseră laolaltă atâţia dintre oamenii lor, dar biserica nu putea găzdui decât un număr limitat de oameni.

Mai devreme, când se îndreptau spre biserică, tatăl ei îi spusese că toată lumea din cele trei sate avea să vină să se bucure de cununie şi să-şi ia rămas-bun de la ea urându-i toate cele bune. După aceea, urmau să meargă la petrecerea cu ceai şi gustări în primăria din Little Skell, o tratație oferită de conte.

Chiar în momentul când ridica mâna să facă semn mulţimii adunate la porţile bisericii, Daphne îl văzu. *Richard Torbett.* Rămase blocată. Stătea acolo, drept ca bradul şi neclintit, uitându-se la ea cu o privire cruntă.

Luată prin surprindere, ea înţepeni şi se trase mai aproape de Hugo, care simţi că era ceva în neregulă şi aruncă o privire spre ea.

- Ce s-a întâmplat? Te simţi bine? întrebă el îngrijorat.

- N-am nimic. A fost cât pe ce să alunec pe pietrele ude, atâta tot, improviză ea rapid.

Daphne nu putu rezista să nu se mai uite încă o dată înspre drum şi constată şocată că el nu mai era acolo. Dar fusese acolo, nu-i aşa? Sau doar i se păruse ei?

Gândurile legate de Torbett se risipiră când ea şi Hugo fură înconjuraţi de familia lor. Părinţii ei, mătuşa Gwendolyn într-o ţinută violet regal, ca de obicei, mătuşile ei, Lavinia şi Vanessa, unchiul Jack, fraţii ei, Guy şi Miles, atât de eleganţi în costumele lor de zi, şi cele trei fete D în rochiile lor de tafta roz de domnişoare

de onoare. Ce adorabilă era Dulcie în rochia ei lungă, ducându-şi coşuleţul plin cu trandafiri roz!

Pe urmă veniră Major Gaunt şi cei trei fii ai lui, încântaţi să fie alături de Hugo şi să participe la nunta lui şi incredibil de fericiţi că el se întorcea să locuiască în Yorkshire.

În cele din urmă, reuşiră să se smulgă din mijlocul tuturor. O luară în jos pe alee şi ieşiră pe poartă spre maşina care îi aştepta, împodobită cu panglici albe de satin.

- Lady Daphne! Lady Daphne!

Se întoarse şi o văzu pe Genevra alergând dinspre partea cealaltă a drumului, fluturând ceva. Ţigăncuşa se opri la câţiva metri de ea şi îi întinse ceva.

- Să vă poarte noroc, spuse fătuca apropiindu-se. Nu pierde!

- Mulţumesc, Genevra, zise ea, luând bucăţica de os şi întrebându-se ce Dumnezeu semnifica.

- Fiţi fericită, murmură Genevra şi, după cum îi stătea în obicei, o luă la goană fără să mai rostească vreun alt cuvânt.

- Cine era aia? întrebă Hugo cu o expresie nedumerită pe chip.

Înainte să-i poată răspunde, Daphne fu înconjurată de DeLacy, Cecily, doamna Alice şi domnişoara Charlotte. O ajutară să urce în maşină, ridicându-i voalul voluminos şi trena cea lungă, iar DeLacy îi luă buchetul de trandafiri albi. O clipă mai târziu, ea şi Hugo plecau din satul Little Skell înapoi spre Cavendon Hall.

Casa era practic goală, căci tot personalul mersese la cununie. Hugo o luă de braţ şi o conduse în bibliotecă. Odată ajunsă în cameră, Daphne puse jos buchetul şi se uită la bucata de os, de care erau legate bucăţi de argint şi panglică albă şi avea pe o parte nişte incrustaţii.

- Sunt nişte inimioare, spuse Daphne după o clipă, arătându-i lui Hugo. Genevra e ciudată, dar nu face nici un rău.

Hugo studie osul.

- Şapte inimioare în total. Oare ce semnifică?

– Multă dragoste, poate, spuse Daphne, întorcându-se spre el.

– Atunci păstrează-l.

Punându-şi braţele în jurul ei, Hugo o trase mai aproape de el.

– Te iubesc, Daphne, din toată inima, acum şi pentru totdeauna, acum şi de-a pururi, cât trăim. Am spus jurămintele acelea din biserică din tot sufletul, chiar am făcut-o.

– Şi eu la fel, răspunse Daphne, ridicându-se pe vârfuri şi sărutându-l pe obraz. Şi totul va fi bine. Te rog, nu-ţi face griji.

– O, Daphne, ştiu asta, draga mea.

– Mă refer la seara asta. Noi doi împreună, începându-ne luna de miere aici, la Cavendon. Trebuie să înceapă în noaptea asta... Viaţa noastră de oameni căsătoriţi, adică. Aşa vreau eu.

Faţa lui Hugo îi trăda dragostea pentru ea. Îi întinse buchetul de trandafiri albi şi o conduse afară din bibliotecă.

– Trebuie să mergem în salonul roz, explică Daphne. Pentru fotografiile de familie. Şi pe urmă putem să ne relaxăm şi să dansăm toată noaptea.

– Nu chiar toată noaptea, sper eu, comentă Hugo, cu o expresie jucăuşă, ce aducea a flirt.

– Nu fi prostuţ, am planuri mai bune de-atât, răspunse Daphne.

Iar lucirea din ochii ei albaştri şi adânci îi spuse tot ce avea el nevoie să ştie.

Partea a treia

GHEAŢĂ PE GEAM
Ianuarie 1914 - Ianuarie 1915

Aştri voi sfărâma şi-i voi crea din nou
Şi ceruri eu voi zgudui c-un cântec;
Nemuritor în dragostea ce-ţi port,
Căci pururi în iubirea mea e infinitul.

Rupert Brooke

Dansăm pe un vulcan.
Contele de Salvandy

capitolul 42

Daphne dădu naştere unei fetiţe în Aripa de Sud de la Cavendon Hall joi, pe 29 ianuarie 1914, la ora trei după-amiaza.

Bebeluşul avea un ciuf blond în vârful capului frumos şi mititel; era sănătoasă şi perfectă în toate privinţele, spre marea uşurare a mamei ei. Daphne fusese în travaliu timp de zece ore, iar rugăciunile ei tăcute, dar neîntrerupte îi ceruseră lui Dumnezeu numai naşterea unui copil fără malformaţii şi fără chiar şi cea mai mică pată. Iar rugăciunile ei fuseseră ascultate.

Acum, două zile mai târziu, sâmbătă după-amiaza, Daphne stătea pe sofaua din salonul vernil din Aripa Sudică, ţinând bebeluşul în braţe.

Nu se putea opri să nu se uite întruna la fetiţă, mişcând tot timpul şalul de caşmir cu dantelă ca să-i studieze faţa mică şi delicată, mânuţele frumoase cu unghiile acelea minuscule, perfecte. Ce miracol era acest copil. Sufletul lui Daphne dădea pe dinafară de o dragoste imensă pentru această mică fiinţă ce era a ei.

După cum îşi dăduse seama cu luni în urmă, nu ar fi fost niciodată capabilă să o dea spre adopţie. Ghemotocul acesta preţios, tot roz şi mătăsos, făcea parte din ea şi aşa avea să fie de-a pururi.

Daphne era fericită că era o femeie căsătorită, cu un soţ minunat care recunoscuse copilul ca fiind al lui. Datorită lui Hugo, bebeluşul avea să fie mereu în siguranţă ca urmaşă a lui, sub protecţia lui şi purtându-i numele.

Povestea care fusese spusă tuturor era că bebeluşul venise pe lume înainte de vreme, şi toată lumea acceptase asta, indiferent dacă o credea cu-adevărat sau nu. Iar Daphne şi Hugo îşi păstraseră o poziţie fermă, se făcuseră că nu aud nici cea mai mică umbră de bârfă

şi continuaseră să zâmbească senin tuturor. La fel cum făceau şi în după-amiaza aceasta.

Hugo stătea lângă Daphne pe canapea, purtându-se fermecător cu toată lumea, dar din când în când îndreptându-şi întreaga atenţie spre copilul lui. Se uita la faţa ei mică şi dulce, şi dragostea i se reflecta în ochi şi în toată înfăţişarea şi atitudinea.

Felicity stătea pe un fotoliu lângă Daphne, însoţită de Olive Wilson. De o vreme încoace, contesa suferea de epuizare şi abia acum reîncepuse să semene cu cea care fusese odată. Sosirea bebeluşului adusese zâmbetul pe faţa ei trasă şi era evident că se afla într-o dispoziţie mult mai bună.

Contele de Mowbray, bunicul bebeluşului, era la fel de fericit ca şi soţia lui şi foarte vesel şi vorbăreţ astăzi. Ca şi Hugo, se uita din când în când spre copilaşul din braţele fiicei lui. Era fascinat de această apariţie, de primul lui nepot, care reprezenta începutul unei noi generaţii de Inghami.

– Eşti absolut radioasă, Daphne, remarcă Charles la un moment dat. Ai avut parte de momentele tale grele, îmi dau seama de asta. Dar te-ai descurcat atât de bine. Sunt mândru de tine.

– Şi la fel şi eu! exclamă Hugo. Ai fost minunată, draga mea. Aruncând o privire spre ceasul de la mână, adăugă: Mă întreb unde e toată lumea, ce s-o fi întâmplat? Au fost invitaţi să vină la ora trei ca să vadă copilul înainte să fie servit ceaiul.

Nici nu termină bine de rostit aceste vorbe, când Hanson apăru în cadrul uşii şi anunţă:

– Tocmai a sosit Lady Gwendolyn, milord, şi la fel şi domnişoara Charlotte.

– Mulţumesc, Hanson. Condu-le înăuntru, te rog!

– Sigur, Lord Mowbray. Lacheii le ajută acum cu hainele. Mi-e teamă că a început din nou să ningă, milord.

Charles dădu din cap şi, aruncând o privire pe fereastră, văzu că zăpada cădea din nou, şi încă destul de tare.

Charles şi Hugo se ridicară imediat când Lady Gwendolyn intră ca o furtună, elegantă ca întotdeauna. În după-amiaza aceasta, purta un costum gri de lână şi o bluză albastră de mătase.

După ce o salută, Daphne nu se putu abţine să nu chicotească:

- Îmi place foarte mult bluza albastră, strămătuşă Gwendolyn.

Lady Gwendolyn, acerbă şi îndrăzneaţă la vorbă, avea şi un simţ al umorului foarte dezvoltat şi avu curtoazia să râdă când răspunse:

- Am ales-o ca să reflecte ochii bebeluşului, nu ştii? Şi chiar vreau să se simtă ca acasă aici, de vreme ce voi toţi purtaţi albastru majoritatea timpului.

- O, chiar simte asta, mătuşă Gwen, zise Hugo. De fapt, chiar este acasă aici în Aripa de Sud. Deunăzi, Charles ne-a propus să locuim în Aripa de Sud, iar noi am fost foarte fericiţi să acceptăm. Vom rămâne aici permanent. Nu o să mai cumpăr Casa Whernside.

- Ai luat o decizie înţeleaptă, Hugo, şi mă încântă ideea că voi trei veţi fi aici, sub un singur acoperiş, la Cavendon. Şi atât de aproape, la doar câţiva paşi de mine.

În timp ce vorbea, Lady Gwendolyn se mişcase rapid prin cameră şi se uita deja la bebeluşul din braţele lui Daphne.

- Da, e toată o Ingham, decretă ea. Îmi dau seama după încheieturile ei subţiri şi mâinile delicate. Sunt cu adevărat aristocratice.

- Şi la fel sunt şi gleznele ei, zise Felicity. Subţiri şi frumoase.

Charlotte intră în cameră, salută pe toată lumea, şi apoi adăugă:

- Vremea e foarte proastă. Cred că s-ar putea să vină viscolul peste noi.

- Poate, spuse Charles. Dar nu-ţi face griji, Charlotte. Gregg poate să vă conducă pe tine şi pe mătuşa Gwendolyn înapoi în sat mai târziu.

- Mulţumesc, foarte frumos din partea ta, replică Charlotte şi se duse să se aşeze lângă Daphne pe sofa.

– Nu-i aşa că e dulce? întrebă Daphne zâmbindu-i lui Charlotte şi dând şalul la o parte. Uite, are gurița ca un boboc de trandafir.

Charlotte nu putu decât să dea din cap, brusc inundată de emoţii. Bebeluşul era frumos şi era în siguranţă, la fel cum era şi Daphne însăşi. Cât de diferit ar fi stat lucrurile dacă nu ar fi fost Hugo. Slavă Domnului că se hotărâse să vină la Cavendon exact la momentul potrivit! „Ce e dat să se întâmple se întâmplă", adăugă ea în sinea ei, crezând cu tărie în asta.

Charles îşi ajută mătuşa să se aşeze pe un scaun lângă el şi se întoarse iarăşi când apăru din nou Hanson anunţând sosirea doamnei Alice, a lui Cecily şi a celor trei fiice ale contelui, Diedre, DeLacy şi Dulcie.

Sigur că Dulcie intră ţopăind în cameră, grăbindu-se, ca de obicei, să fie prima, deşi în mod evident îşi dădea toată silinţa să fie puţin mai reţinută decât era în mod obişnuit. Când se opri în faţa lui Daphne, spuse:

– Vreau eu bebeluşul, Daphne. Mi-o dai mie? *Te rog.*

Şi îi oferi surorii ei preferate cel mai larg zâmbet de care era în stare.

– Mi-e teamă că nu pot să fac asta, Dulcie, draga mea. Însă poţi să-i fii cea mai bună prietenă. Da, asta e o idee bună, te voi numi cea mai bună prietenă a ei. Asta este o mare onoare şi înseamnă că poţi să petreci foarte mult timp cu ea.

– Oooo, mulţumesc, Daphs. EŞTI CEA MAI BUNĂ SORĂ DIN LUME! Strigă aceste ultime cuvinte cât putu de tare, apoi reveni la vocea ei obişnuită şi adăugă: O să am mare grijă de ea.

– Grijă, o corectă Daphne şi netezi cu dragoste buclele blonde ale lui Dulcie. Şi când o să creşti mare şi o să te căsătoreşti, o să poţi să ai un bebeluş al tău, aşa ca mine.

– O să mă mărit cu Hugo.

Dulcie se uită la el şi-i zâmbi. Îi făcu cu ochiul.

– Asta nu e posibil, draga mea, dar o să-ţi găsesc eu un al doilea Hugo, numai pentru tine, promise Daphne.

– O, mulţumesc, răspunse Dulcie şi, aplecându-se înainte, se uită la copil şi întrebă: De ce are faţa aşa zbârcită ca un măr vechi?

– Pentru că are numai două zile. Mâine va fi... nezbârcită, o să vezi, îi zâmbi Daphne.

Dulcie spuse:

– O să vin să verific.

Alergă la tatăl ei şi i se căţără pe un genunchi, lipindu-se de pieptul lui larg.

Daphne spuse:

– Vino, doamnă Alice, şi tu, Cecily. Veniţi s-o vedeţi pe micuţă.

Ele o ascultară şi admirară fetiţa, exclamând cu bucurie că era atât de frumoasă; apoi veni şi DeLacy lângă ele, care imediat exclamă:

– Are guriţa ca o rază. Trebuie să îi pui numele Rosebud[1], Daphers. Sau Rose. Sau Rosalie. Sau Rosamund sau Rosemarie. Continuând să râdă, DeLacy adăugă: Sunt atâtea nume derivate de la *rază*. Dar până la urmă, cum o să-i spui?

– Vă spun imediat, răspunse Daphne.

Diedre traversă camera cu paşi foarte lenţi, se opri în faţa lui Daphne şi se uită în jos la bebeluş. Destul de brusc, pe neaşteptate, dădu şalul la o parte dezvăluind privirii copila în cămaşa ei lungă de noapte.

– Ce copil drăguţ, Daphne, spuse ea. Şi e destul de mare pentru un prematur, nu ţi se pare?

– E chiar *normală* pentru un prematur, o întrerupse Hugo îndată, cu o voce stăpânită.

Cum avea o atitudine foarte protectoare faţă de Daphne, remarca îl enervă. Descoperise că Diedre era acră şi răutăcioasă, şi era evident că le invidia pe toate surorile ei, nu numai pe soţia lui. Înţelegea foarte bine de ce Dulcie nu o plăcea şi îi era teamă de ea. De când locuiau în Aripa de Sud, Hugo se împrietenise cu Dulcie care, după părerea lui, era neglijată de mama ei. Dar în acel moment, Felicity era în convalescenţă după un acces de epuizare. I se părea că astăzi era destul de

[1] Boboc de trandafir (n.tr.)

nervoasă şi avea un aer ofilit. Uneori părea că se gândeşte la altceva şi se comporta destul de ciudat. Se schimbase mult în ultima vreme.

Odată ce toată lumea se aşeză, Daphne îi dădu bebeluşul lui Charlotte şi se ridică. Se apropie de şemineu şi îi făcu semn lui Hugo să vină lângă ea. Împreună se întoarseră spre cameră şi oaspeţii lor, iar Daphne spuse:

- Până acum i-am spus fetiţei noastre Baby, la fel ca toţi ceilalţi, dar ne-am tot gândit la nume potrivite pentru ea. Iar acum că ne-am hotărât, ne-am gândit că după-amiaza asta este o ocazie la fel de bună ca oricare alta să vă spunem şi vouă.

- Are patru nume, le zise Hugo. Şi sunt nişte nume foarte frumoase, din punctul nostru de vedere. Şi pline de semnificaţii pentru *noi*.

Daphne se uită la Alice Swann.

- Primul nume al lui Baby este Alicia, şi aşa i se va spune. Poartă numele acesta în onoarea dumitale, doamnă Alice. Pentru că te-ai purtat atât de grozav cu mine toată viaţa mea şi mai ales în ultima vreme.

Pe Alice această remarcă o luă atât de tare prin surprindere şi o mişcă într-atât că nu putu răspunde, iar ochii i se umplură de lacrimi. După o clipă, spuse cu o voce tremurătoare:

- Mulţumesc, Lady Daphne. Şi dumneavoastră, domnule Hugo. Făcu o pauză, incapabilă să continue; apoi, după ce trase aer în piept, încheie: Sunt onorată.

- Al doilea nume este Felicity, pentru tine, mamă, şi pentru toate motivele pe care le ştii. Eu şi Hugo sperăm că asta îţi va face plăcere.

- Da, îmi face, Daphne şi Hugo, şi vă mulţumesc din inimă.

Acum vorbi Hugo:

- Am ajuns la al treilea nume. Este Gwendolyn, şi îţi poartă numele, mătuşă Gwen, pentru tot ce ai însemnat pentru mine, în special când eram copil. Şi la fel, pentru întreaga familie.

Ochii lui Lady Gwendolyn se umeziseră când răspunse cu o mare surprindere în glas:

- Îţi mulţumesc, Hugo, şi ţie, Daphne. Mi-e teamă că nu mai pot spune altceva. Vedeţi voi, aţi lăsat pur şi simplu fără aer o bătrână doamnă care, o dată în viaţa ei, a rămas fără cuvinte.

Râseră cu toţii. Când în cameră se lăsă din nou liniştea, Daphne continuă:

- În sfârşit, am ajuns la ultimul nume, dar în nici un caz cel mai puţin important. Acesta este Charlotte, şi i-am spus aşa după tine, domnişoară Charlotte. Pentru devotamentul şi înţelepciunea ta. Şi pentru ajutorul pe care mi l-ai oferit mereu... Şi pentru că ai fost un bun exemplu al loialităţii adevărate a familiei Swann pentru familia Ingham.

Charlotte fu cât se poate de mişcată de aceste vorbe; se înecă o secundă şi nu reuşi să răspundă. În cele din urmă, spuse:

- Mulţumesc, Lady Daphne, pentru acele cuvinte minunate. Cât de frumos din partea voastră să-i daţi primului vostru copil numele meu. Sunt atât de mişcată!

Charlotte se uită în jos la copila adormită în braţele ei.

- Ca orice Swann, voi fi mereu alături de ea când va avea nevoie de mine. Şi o voi proteja pentru totdeauna.

capitolul 43

Hugo stătea în bibliotecă, în faţa uşilor înalte franţuzeşti de sticlă, privind înspre terasă. Doar că nu putea vedea nimic. Gheaţa de pe geamuri formase un model extrem de complicat şi îi bloca vederea. Deja era luna martie, dar de câteva zile ningea întruna şi nu dădea semne că s-ar opri curând.

Afară totul era acoperit de o pătură de nea neatinsă; peisajul era mirific, însă era foarte greu să te deplasezi pe moşie şi vremea era geroasă. Din fericire, Hanson se ocupase să ardă focuri peste tot în şeminee, şi atmosfera era veselă.

Se bucura atât de tare că nu cumpărase Casa Whernside. Ar fi fost izolaţi pe o vreme ca aceasta. Daphne îşi dăduse la un moment dat seama de asta şi îi argumentase

că oricum casa era mult prea mare pentru ei. La puțin timp după această discuție, evaluatorii pe care îi angajase îi prezentaseră un raport negativ despre acoperiș și despre fundația casei. Per ansamblu, avea nevoie de lucrări de mare anvergură. Asta fusese de ajuns, după părerea lui. Fusese de acord cu Daphne că trebuiau să renunțe la casă.

Charles îi invitase să locuiască în Aripa de Sud, iar ei acceptaseră bucuroși. El și Daphne se bucuraseră atât de tare să stea aici, încât Daphne îi spusese în cele din urmă tatălui ei că ar fi preferat mai degrabă să trăiască la Cavendon permanent, decât să-și caute o casă a lor. Și nimeni nu fusese mai fericit decât contele.

Descoperiseră curând că Aripa de Sud era deosebit de frumoasă, confortabilă și ușor de întreținut; le oferea un spațiu privat, permițându-le în același timp să rămână în mijlocul familiei, și cu tot personalul la dispoziția lor.

Hugo era cu adevărat mulțumit de acest aranjament, și unul dintre motive era acela că urma să fie nevoit să plece într-o călătorie în curând. Trebuia să meargă la Zürich pentru câteva întâlniri și apoi la Londra. Amânase cât putuse aceste drumuri, dar acum era silit să plece a doua zi. Era absolut necesar.

Știind că Daphne și fetița erau aici, cu familia ei, îl făcea să se simtă mai liniștit în privința lor. Le iubea pe amândouă foarte mult și era cuprins de un sentiment de fericire pe care nu o credea posibilă. Știa că este un om norocos.

Charles intră în bibliotecă, întrerupându-i reveria.

– L-am pus pe Gregg să meargă cu mașina până la Harrogate și înapoi, îl înștiință contele. Și mă bucur să-ți spun că drumurile sunt practicabile. Nu o să aibă nici o problemă să te ducă mâine la gară, iar trenurile merg și ele conform orarului.

– Îți mulțumesc, Charles. Este bine de știut, răspunse Hugo.

– Ești sigur că nu vrei să stai în casa mea din Mayfair?

Charles se oprise în faţa căminului, încălzindu-şi spatele, şi îi aruncă lui Hugo o privire întrebătoare. Apropiindu-se de el în faţa focului, Hugo clătină din cap.

– Îţi mulţumesc, Charles, e foarte amabil din partea ta să-mi propui asta, dar voi sta la Londra numai două nopţi. Nu merită să deschizi casa pentru o asemenea şedere scurtă.

Charles dădu din cap.

– Cum vrei tu, bătrâne.

– Motivul pentru care mă duc în Elveţia prin Londra este să mă întâlnesc cu fosta mea asistentă personală, Jill Handelsman. A lucrat mai întâi cu Ben Silver şi pe urmă a devenit asistenta mea după moartea lui. Ea şi soţul ei au venit să locuiască la Londra cam cu cinci ani în urmă, iar eu am rămas în legătură cu ea. Sper că va fi de acord să găsească şi să deschidă un birou la Londra pentru mine şi să se şi ocupe de el.

– Deci e chiar aşa de bună? Charles ridică dintr-o sprânceană.

– Una dintre cele mai isteţe femei de afaceri pe care le-am cunoscut, răspunse Hugo.

Charles se aşeză pe sofaua Chesterfield şi se lăsă pe spate, cu o expresie gânditoare pe chip. După un moment, spuse:

– N-aş vrea să mă bag, dar sunt curios. De ce ai nevoie de un birou la Londra?

– Am nevoie de o organizaţie adecvată care să se ocupe de gestionarea fondurilor mele private şi de investiţiile mele personale din întreaga lume. Cu alte cuvinte, ceea ce am câştigat eu însumi, spre deosebire de ceea ce am moştenit de la familia Silver, şi anume întreaga companie imobiliară, apropo. Care este condusă la New York de Leonard Peters, cel care a fost ani buni preşedinte al corporaţiei, chiar şi atunci când Ben era în viaţă. Nu am nici o grijă în ceea ce-l priveşte; face o treabă excelentă acolo. Vrea să mă duc la New York din când în când, dar, în fapt, în majoritatea timpului el se ocupă de tot şi mă ţine la curent săptămânal în legătură cu acţiunile lui.

- Şi când ai de gând să te duci la New York? întrebă Charles. Şi o să o iei pe Daphne cu tine de fiecare dată când mergi? Mi-ai spus la un moment dat că vrei să faci călătorii regulate peste ocean.

- Da, aşa voiam, dar acum m-am răzgândit. Nu cred că va fi posibil sau, ca să fiu cinstit, foarte sigur. După părerea mea, se anunţă vremuri foarte tulburi şi foarte periculoase.

- Război? Te gândeşti din nou la război, nu? întrebă Charles, fixându-l cu privirea pe ginerele lui.

Hugo încuviinţă din cap.

- Deci Kaiserul este gata să pornească în marş?

- Cred că da. Pe de-o parte, ştiu sigur că îşi construieşte o marină germană puternică. Şi, din fericire, Churchill face acelaşi lucru cu a noastră. De fapt, de asta se ocupă de când a devenit Prim Lord al Amiralităţii în 1911. E pe deplin conştient de scopurile Kaiserului. Când nemţii construiesc un nou cuirasat, Churchill construieşte două pentru Royal Navy. Când Germania construieşte două, Churchill construieşte trei.

- În mod evident e vorba de o cursă a înarmărilor.

- Corect. De aceea Winston încearcă în permanenţă să stoarcă alţi şi alţi bani de la Parlament pentru bugetul lui naval. Cred că îi scoate din minţi cu cererile lui, dar pe Dumnezeul meu, din punctul meu de vedere e cât se poate de îndreptăţit.

- Lui Asquith îi place de Winston, mi-au spus prietenii care sunt în cunoştinţă de cauză, zise Charles. Şi asta e suficient pentru mine.

- Eu aş merge şi mai departe şi aş spune că prim-ministrul îl admiră pe Winston Churchill şi îl place pe Lloyd George. Există câţiva oameni capabili în guvernul Asquith, şi aceştia vor şti cum să facă faţă unui război. Cu toate astea, e îngrozitor să te gândeşti că există o asemenea posibilitate.

- Eu am încredere în judecata lui Churchill. Are un potenţial enorm, remarcă Charles.

- Mi-aş dori să putem evita un conflict, dar din nefericire Anglia a promis Franţei că le vom veni în ajutor dacă vor fi invadaţi, sublinie Hugo.

- Știu. Dacă până la urmă ne ajunge funia la par, exact asta va trebui să facem, presupun.

- Și să ne ajute Dumnezeu pe toți.

Hugo clătină din cap și privi în depărtare ca și cum ar fi contemplat ceva ce vedea numai el. După un moment lung de tăcere, spuse pe un ton scăzut:

- Vin vremuri grele, și lumea nu va mai fi niciodată la fel.

capitolul 44

- Îți mulțumesc mult, Hanson. Camera arată foarte elegant, dar e masculină, așa cum trebuie, spuse Daphne, zâmbindu-i majordomului.

- A fost o mare plăcere să vă ajut, Lady Daphne, dar chiar nu pot să-mi arog nici un merit. Totul vi se datorează numai dumneavoastră.

Daphne și Hanson stăteau în ușa unui mic salonaș din Aripa de Sud, pe care împreună îl redecoraseră, transformându-l într-o bibliotecă.

În cele trei zile de când lipsea Hugo, cea mai mare parte din mobilă fusese transportată în pod și fuseseră coborâte alte piese. Încăperea adăpostea acum o bibliotecă de mahon, un mic birou georgian și un scaun pentru acesta, plus sofaua și un fotoliu care nu fuseseră schimbate.

- Va fi foarte confortabil pentru domnul Hugo, spuse Hanson, uitându-se roată prin cameră. Și mă bucur că am găsit schițele acestea cu scene de vânătoare; arată foarte bine aici, milady.

- Da, așa este, Hanson. Acum, trebuie să mă duc să împrumut câteva cărți din biblioteca mare ca să umplem biblioteca.

Hanson cugetă un moment și apoi spuse:

- Cred că sunt niște cutii cu cărți legate în piele în pod, deasupra Aripii de Est, Lady Daphne. Doamna Thwaites întotdeauna depozitează lucrurile foarte bine, și sunt sigur că le vom găsi într-o stare perfectă. Să pun să le coboare ca să le vedeți?

– Sigur, Hanson, îţi mulţumesc foarte mult. Şi acum, dacă mă scuzi, trebuie să intru puţin în camera copiilor să văd fetiţa.

– Da, milady, desigur, iar cărţile vor fi aici şi despachetate cât ai zice peşte.

Ea zâmbi, îi mulţumi din nou şi fiecare plecă cu propriile treburi: Hanson spre Aripa de Est, iar Daphne spre camera copiilor aflată mai departe pe acelaşi coridor.

Domnişoara Jane Willis era dădaca copilului şi sosise la Cavendon cu câteva zile înainte de naşterea bebeluşului. Avea douăzeci şi ceva de ani, era tânără, energică şi avea multă grijă de Alicia, iar Daphne era mulţumită de ea.

Domnişoara Willis fusese instruită la Norland College, unde dădacele şi bonele erau şcolite în cea mai bună tradiţie. Daphne era bucuroasă că o ascultase pe mama ei. Felicity fusese cea care sugerase să angajeze o dădacă pentru primele şase săptămâni ca să o ajute să se pună pe picioare şi să creeze o anumită rutină pentru bebeluş. Daphne se gândea la domnişoara Willis ca la un adevărat dar de la Dumnezeu.

Domnişoara Willis îşi duse degetul la buze când apăru Daphne în uşa camerei şi apoi zâmbi, făcându-i semn să intre. Alicia dormea dusă în pătuţul ei, iar Daphne se uită la copil, minunându-se încă o dată de ea.

– Mă întorc mai târziu, şopti ea aproape neauzit şi se strecură afară, îndreptându-se spre încăperea de culoarea levănţicii pe care o împărţea cu Hugo.

Avea un dressing alături, unde se găsea şi o canapea.

– Dar e numai aşa, să fie acolo, sper eu, spusese Hugo când o văzuse. Nu am nici o intenţie să dorm singur. Te vreau lângă mine în pat, pentru totdeauna.

Aşa stăteau lucrurile şi aşa aveau să stea mereu.

Daphne zâmbi singură când îşi aminti de comentariile lui Hugo, nu numai în legătură cu aranjamentele privind dormitul, dar şi în legătură cu multe alte lucruri. Era foarte modern în gândire, foarte deschis şi nu se jena să-şi exprime opinia în legătură cu o mulţime de subiecte.

Deschizând uşa de la dulap, Daphne aruncă o privire la rochiile care erau agăţate acolo, întrebându-se ce să poarte în seara aceea la cină. „Ceva simplu", se gândi, de vreme ce ea şi mama ei urmau să cineze singure. Dacă nu cumva mătuşa Gwendolyn fusese invitată să li se alăture. Îl va întreba pe Hanson mai târziu despre asta.

Lui Daphne i se părea că astăzi casa era părăsită şi mult mai tăcută decât de obicei. Guy era la Oxford, Miles la Eton; Diedre plecase la Gloucestershire ieri, să stea cu Maxine Lowe la casa ei de lângă Cirencester, iar tatăl ei plecase cu maşina la Northallerton în dimineaţa aceea. Trebuia să fie purtător de sicriu la înmormântarea unuia dintre cei mai vechi prieteni ai lui. Insistase ca Felicity să rămână la Cavendon, arătându-i că nu era nevoie să-l însoţească. Iar Hugo era în continuare în călătorie de afaceri şi urma să ajungă la Zürich în seara aceea. Adevărul era că îi lipsea mult prezenţa lui veselă şi iubitoare; se simţea pierdută fără el şi abia aştepta să revină.

Se auzi un ciocănit, şi uşa se deschise imediat. Peggy Swift se uită în dormitor şi spuse:

– Pot să vă vorbesc un minut, Lady Daphne?

– Desigur, Swift, intră, răspunse Daphne cu un zâmbet cald.

Peggy Swift devenise camerista ei după căsătorie, iar Daphne o plăcea şi se purta foarte frumos cu ea. Era foarte harnică, avea multă grijă de hainele lui Daphne şi era şi foarte eficientă. În plus, mai avea şi o fire foarte blândă.

Tânăra femeie intră în cameră şi închise uşa în urma ei. Daphne se uită la ea şi se încruntă.

– Ce e, Peggy? Pari supărată.

– Nu, chiar nu sunt supărată, dar mă preocupă ceva de un timp încoace şi am vrut... ei bine, am vrut să-mi iau asta de pe inimă. Dar mai întâi trebuie să vă rog să nu mai spuneţi nimănui ce vă zic.

Daphne se aşeză pe un scaun şi spuse:

– Îţi promit că nu îţi voi înşela încrederea.

Peggy Swift o plăcea şi o admira pe Lady Daphne şi avea cu adevărat încredere în ea, ştiind că era o persoană cumsecade, înţelegătoare şi iubitoare. Avea o dulceaţă care pe Peggy o emoţiona. Cu toate astea, acum descoperi că nu putea spune nimic.

Daphne continuă:

– Aici e un loc foarte sigur şi privat, Peggy, după cum ştii foarte bine. Poţi spune ce-ai de spus fără nici o grijă.

Cum Peggy ezita în continuare, Daphne întrebă:

– Nu eşti bolnavă, nu-i aşa?

– Nu, nu, nici pomeneală de aşa ceva, Lady Daphne. Pur şi simplu nu ştiu cum să încep.

– Dă-i drumul şi gata. Am descoperit că tehnica asta funcţionează întotdeauna, îi sugeră Daphne, zâmbindu-i încurajator.

– E vorba despre mine şi despre Gordon şi nu vreau să-i fac necazuri. O să-mi păstraţi secretul, milady?

– Ţi-am spus că o voi face, Peggy, şi o să-mi ţin cuvântul. Aşa că, haide, spune-mi.

În timp ce vorbea, Daphne nu se putu abţine să nu se întrebe dacă Peggy nu era cumva însărcinată, dar alungă rapid din minte acest gând. Peggy nu ar fi picat din nou în acea capcană. Lăsându-se pe spate pe spătarul scaunului, aşteptă plină de răbdare.

– Ei bine, vedeţi, situaţia este în felul următor. Uneori eu şi Gordon ne furişăm afară noaptea. După ce luăm şi noi cina şi totul e curat lună. Lui Gordon îi place să meargă la o mică plimbare şi să fumeze o ţigară. Când e vreme bună. Şi, ei bine, astă-vară am mers de câteva ori... Peggy făcu o pauză, trase adânc aer în piept şi spuse încet: De mai multe ori cred că am fost urmăriţi.

– Ce Dumnezeu vrei să spui?

Daphne se îndreptă pe scaun, îngrijorată de acest comentariu.

– Când eram în pădurea cu clopoţei şi ne giugiuleam puţin am auzit nişte zgomote. Ca şi cum ar fi fost cineva acolo, în tufişuri, care ne urmărea. Fâşâituri, trosnete de crengi. Aşa că am alergat înapoi acasă. Şi pe urmă, altă dată, ne duseserăm să facem o tură în jurul lacului.

Peggy clătină din cap și se sprijini cu o mână de un scrin. Știu că n-ar fi trebuit să ne aflăm acolo...

Se întrerupse brusc, cu o față îngrijorată, dar Daphne spuse:

– Continuă, Peggy. Nu o să-i spun lui Hanson că erați afară când ar fi trebuit să fiți înăuntru.

– Ne-am dus în vechiul debarcader, Lady Daphne. Era luminat de lună, și Gordon a zărit un ciot de lumânare și a aprins-o ca să putem vedea mai bine. Mie nu-mi place întunericul. Ei bine, tocmai ne giugiuleam... Știți că o să ne căsătorim când om putea. Peggy își mușcă buza și după o clipă continuă: Puțin mai încolo lumânarea s-a stins, luna a intrat în nori, iar Gordon a aprins un chibrit. Ca să vedem pe unde să ieșim. Și eu eram cu fața la geam și am văzut un bărbat acolo care se holba la noi pe fereastră.

– O, Doamne! Cu siguranță te-ai speriat! exclamă imediat Daphne.

– Da, milady. Eu și Gordon am ieșit în grabă afară. Și am văzut bărbatul care fugea.

– Cine era? întrebă Daphne, mai îngrijorată ca oricând.

– Nu știu, Lady Daphne. Dar am avut un sentiment ciudat, să știu că ne-a urmărit cineva. Cineva care trăgea cu ochiul. Ne-am întors acasă. Și nu ne-am mai dus la plimbare.

– Și ești sigură că nu era nimeni pe care să-l cunoști? întrebă ezitând Daphne.

– Ei bine, de fiecare dată era întuneric, dar cine ar fi făcut asta? Nu cineva care lucrează aici, nu cred.

– Asta e adevărat.

– Să nu ne dați de gol, Lady Daphne. Gordon nu vrea să fie dat afară. Și nici eu. Vă spun asta pentru că e un pic... cum să spun, sunt îngrijorată că cineva dă târcoale pe la Cavendon.

– Îți promit că nu vă voi implica pe tine sau pe Gordon, Peggy, dar nu pot lăsa lucrurile așa. Trebuie să spun ceva cuiva.

– Dar nu lui Hanson sau doamnei Thwaites. Vă rog, Lady Daphne.

– Bănuiesc că aş putea vorbi cu domnişoara Charlotte, iar ea la rândul ei ar putea schimba o vorbă cu Percy Swann. Ca şef al paznicilor de vânătoare e practic responsabil cu ce se petrece pe domeniu. Cel puţin, asta l-ar alerta.

Peggy dădu din cap şi după o ezitare de moment, spuse încet:

– Mai e încă ceva, milady. Acum că a plecat după ce şi-a găsit altă slujbă, pot să vă spun că Mary Ince a fost o dată surprinsă de un bărbat. A sărit pe neaşteptate din tufişuri şi a încercat să pună mâna pe ea. Dar ea a fost mai iute şi a luat-o la goană. A alergat şi el după ea, dar în momentul în care ea a ieşit din pădure, el a încetat să o mai urmărească.

Daphne era acum cu adevărat alarmată de aceste poveşti, dar îşi păstră expresia neutră când spuse:

– Sigur o să-i încredinţez toate acestea domnişoarei Charlotte. O să ştie ea care este cel mai bun lucru de făcut.

– Dar aţi vrea să nu ne pomeniţi pe noi, milady? întrebă Peggy temătoare.

– Va trebui să-i spun despre tine şi Gordon, Peggy. Nu am ce altceva să fac. Dar ea nu o să mai spună nimănui despre voi, asta pot să-ţi promit. Pe cuvânt de onoare.

– Mă bucur că v-am spus, Lady Daphne, să ştiţi că de mult mă frământă. Nu ne putem permite să lăsăm străini să se plimbe aiurea pe-aici pe la Cavendon, nu-i aşa?

– Sigur că nu putem... Lasă pe mine, Peggy, dar între timp hai să hotărâm ce-aş putea purta la cină.

capitolul 45

– Arăţi atât de bine, mama, spuse Daphne părând surprinsă, uitându-se la imaginea mamei ei reflectată în oglinda de pe măsuţa de toaletă. Mult mai bine decât te-am văzut de mult timp încoace.

– Mă simt mai bine, Daphne, răspunse Felicity şi zâmbi şi ea imaginii reflectate a fiicei ei.

Daphne se duse să se aşeze pe un scaun, astfel încât Olive Wilson să îi poată termina coafura lui Felicity, şi în câteva minute camerista o fixă cu ultimele ace de păr, adăugând, ca ultimă tuşă, un pieptene din carapace de ţestoasă cu diamante.

– Gata, aste e tot, Înălţimea Voastră, spuse Wilson, făcând un pas înapoi, verificând coafura contesei din diferite unghiuri, dând din cap mulţumită.

– Extraordinar, Wilson, faci adevărate minuni cu părul! exclamă Daphne. Îmi plac buclele astea elegante şi felul cum ai fixat părul într-o parte cu pieptenele. Foarte frumos.

– Mulţumesc foarte mult, Lady Daphne, răspunse Wilson, şi o ajută pe Felicity să se ridice de pe taburetul pe care stătea.

– Pentru întâia oară de luni întregi, am chef să cobor şi să stau la o cină minunată cu tine, Daphne. De foarte mult timp nici măcar n-am mai avut chef să mă îmbrac pentru cină, cu atât mai puţin să mănânc ceva.

– Eşti atât de elegantă, mama, trebuie să recunosc. Rochia de culoarea vinului roşu îţi vine foarte bine.

Felicity râse.

– E una dintre rochiile mele vechi de la Paris, recondiţionate de Cecily. Nu ştiu cum face asta, dar fata aceea isteaţă poate face orice să arate nou-nouţ. Şi şic.

– Ştiu. Charlotte spune că toate creaţiile ei sunt foarte complexe – zice că sunt adevărate proiecte *inginereşti*. Eu ştiu că doamna Alice se chinuie destul de tare să le coasă. Dar nu există nici o îndoială că Ceci are un mare talent.

– E un mic geniu, aş spune.

Felicity se întoarse spre Olive Wilson.

– Mulţumesc, Olive. Te-ai întrecut pe tine însăţi în seara asta cu coafura mea.

– Plăcerea este de partea mea, milady. Ezită, apoi întrebă: Aveţi nevoie de ajutor să coborâţi scările, Lady Mowbray?

– Nu cred că am nevoie, mulţumesc. Cred că în seara asta pot să cutreier coridoarele de la Cavendon fără nici un ajutor.

În timp ce coborau, Daphne se asigură că mama ei ţinea mâna dreaptă pe balustradă şi o urmări cu privirea în timp ce păşea. Odată ce ajunseră în marele hol de la intrare, Felicity se întoarse spre fiica ei şi zâmbi uşor:

- Vezi că m-am descurcat bine, nu?

Daphne dădu din cap şi apucă braţul mamei, după care o conduse în salonul de lângă sufrageria unde se reuneau întotdeauna.

- În seara asta suntem numai noi două aici, dar cred că e un lucru foarte drăguţ. Nu am avut ocazia să stăm de vorbă singure de mult timp.

- Ştiu şi e foarte aiurea când te gândeşti la asta, mama, de vreme ce amândouă locuim în aceeaşi casă.

- Aceeaşi casă *mare*, o corectă Felicity. Bunicul tău obişnuia să spună că ai nevoie de o bicicletă să circuli de colo-colo prin ea, iar eu cred că avea dreptate.

- Nu îmi dădusem seama că *papa* nu se întoarce în seara asta până ce nu mi-a spus Hanson. Şi nici că mătuşa Gwendolyn nu va cina cu noi.

- Este mocirlă mare afară, se pare, din cauza zăpezii care se topeşte şi, desigur, Gregg şi maşina sunt cu tatăl tău în Northallerton, aşa că nu am avea cum să-l trimitem s-o aducă. Tatăl tău a trebuit să rămână acolo fiindcă a fost aranjată o cină pentru familie şi prietenii apropiaţi.

- Înţeleg. Oricum, e foarte intim aşa, numai noi două, şi eu mă bucur foarte tare că te simţi atât de bine.

Daphne îi aruncă o privire atentă şi spuse, cu o urmă de râs în glas:

- Cu siguranţă totul e datorită lui Baby. Parcă ţi-a dat din nou poftă de viaţă, mama.

- Tu râzi, şi eu mă bucur să râd cu tine, Daphne. Dar întâmplarea face să fie adevărat. M-am simţit atât de bine de la apariţia lui Baby - dar trebuie să încetăm să-i mai spunem aşa sau aşa îi va rămâne numele şi o să ne urască atunci când va creşte.

- Sunt de acord. Din momentul acesta trebuie să îi spunem Alicia.

- Îmi pare rău, Daphne, îmi pare rău că am fost atât de absentă din viaţa ta atât de mult timp. Mi-e teamă

că v-am neglijat şi pe tine, şi pe toate fiicele mele. Cu toate astea, tu ai fost cea care a avut cea mai mare nevoie de mine, şi eu te-am dezamăgit în cel mai crunt mod.

– O, mamă, te rog nu spune asta, exclamă Daphne şi, ridicându-se, se duse să se aşeze lângă mama ei pe canapea. Ştiu cât de îngrijorată ai fost în legătură cu mătuşa Anne şi cât de frustrată că n-ai putut schimba cursul pe care l-a luat viaţa ei.

Felicity se întinse şi îi strânse mâna lui Daphne.

– Ei bine, după cum ştii, ea m-a crescut de la vârsta de trei ani; era cu zece ani mai mare decât mine. Când a murit, pentru mine a fost ca şi cum aş fi pierdut o mamă, nu numai o soră. Într-un fel, a fost o dublă pierdere. Felicity făcu o grimasă şi se uită la fiica ei cu o privire plină de înţelesuri. Eram frustrată, ai dreptate în legătură cu asta, şi mai ales supărată pe Grace şi pe Adrian. La urma urmei, Grace era singurul ei copil şi ar fi trebuit să se întoarcă atunci când boala lui Anne a devenit atât de gravă. Nu o să ştiu niciodată de ce au zăbovit atâta timp în Cairo.

– Sunt de acord, dar, aşa cum spune *papa*, ce-a fost a fost.

– Mă bucur că te-ai măritat cu Hugo atunci când ai făcut-o şi că ai insistat ca nunta să aibă loc atât de repede. Şi mă bucur că nu te-am lăsat să-ţi strici luna de miere şi să te întorci la înmormântare. Nu ar fi avut nici un rost, iar Anne m-a făcut să-i promit că nu voi permite asta. A înţeles situaţia, ştia că ai iubit-o şi asta i-a fost de ajuns.

Lui Daphne i se păru foarte greu să adoarmă în noaptea aceea. Avea mult prea multe pe cap. Cele mai multe griji şi le făcea pentru veştile pe care i le dăduse Peggy Swift despre cineva care încălcase domeniul privat de la Cavendon, făcându-şi apariţia în pădure şi în parc.

Când Peggy vorbise despre pădure, ea simţise cum i se face pielea de găină pe ceafă şi pe braţe şi imediat se gândise la Richard Torbett. Dar cu siguranţă nu el dădea târcoale prin pădure trăgând cu ochiul sau atacând

tinerele femei, nu? Dar pe de altă parte, pe ea o atacase, nu-i așa?

Își alungă din minte gândul acesta. Jurase să facă asta în ziua nunții ei, când îl văzuse stând pe partea cealaltă a străzii, vizavi de biserică. Se mai uitase o dată și descoperise că nu mai era acolo. Oare chiar fusese acolo? Poate era doar imaginația ei care îi juca feste.

Până astăzi, el nu mai apăruse în gândurile ei. Nici măcar când își adusese fiica pe lume nu se gândise la el. Asta pentru că până atunci ea fusese iubită de Hugo în cel mai pasional și tandru mod cu putință și îl iubise și ea la rândul ei. Și din punctul ei de vedere, Hugo era tatăl copilului ei.

Întorcându-se în pat, ținând perna strâns, Daphne își aminti noaptea nunții ei. Aici, cu Hugo. Încet, cu blândețe și cu infinită răbdare, el o făcuse să simtă cele mai senzuale senzații cu putință. Descoperise ce însemnau dorința și pasiunea și fusese a lui din toată inima.

Mai târziu el îi spusese:

– Dacă nu ai fi fost deja însărcinată, cu siguranță te-aș fi lăsat însărcinată în noaptea asta, draga mea. Niciodată nu am mai făcut dragoste cu o femeie în felul acesta... cu atâta fervoare, dragoste, intensitate, pasiune.

Iar ea știa că el îi spunea adevărul. Nopțile lor de dragoste continuaseră și, la fel ca de fiecare dată când el o făcea a lui, ea nu simțea decât extaz și o bucurie imensă.

Lăsă să se îndepărteze amintirile legate de dorință și pasiune. Erau prea chinuitoare acum. În schimb, își îndreptă gândurile spre Charlotte.

Avea să se întâlnească mâine cu ea și să-i vorbească despre ce-i povestise Peggy, și poate că era posibil să se facă ceva în legătură cu acel om care spiona în împrejurimi. Asta dacă exista într-adevăr unul. Poate că nu exista nici un spion, ci pur și simplu cineva care voia să facă rău unui cuplu de tineri. Sau unei fete.

Gândul acesta o făcu să se cutremure, dar se liniști și în cele din urmă adormi. Nu avu parte însă de un somn fără vise. Coșmaruri o bântuiră toată noaptea, așa că se simți ușurată când se lumină de ziuă.

*

În dimineaţa următoare, Daphne se duse să o vadă pe Charlotte, care acum lucra pentru conte în anexa cu birouri de lângă grajduri.

Înfofolită cu o haină călduroasă şi cu cizme de ploaie în picioare, Daphne privi în jur în timp ce se îndrepta spre clădire. Plouase în timpul nopţii, iar mocirla şi zăpada care se topea se transformaseră în apă. Soarele strălucea şi, deşi era frig, era o zi frumoasă. Cerul era albastru, iar soarele înfrumuseţa ziua.

„Seamănă mai degrabă cu sfârşitul lui martie decât cu miezul iernii", se gândi Daphne, în timp ce mergea pe potecă. Curând aveau să înflorească narcisele dacă o ţinea tot aşa.

– Lady Daphne! exclamă Charlotte, părând surprinsă când Daphne intră în biroul ei. Ce mă bucur să te văd. Bună dimineaţa.

Se ridică de pe scaun zâmbind.

– Bună dimineaţa, domnişoară Charlotte. Mă întreb dacă îmi poţi acorda câteva minute? Aş vrea să vorbesc ceva cu tine.

– Desigur, te rog, stai jos, răspunse Charlotte.

Uitându-se în jur, Daphne spuse:

– Ştiu că angajaţii de pe domeniu sunt în birourile lor pe coridorul acesta, aşa că poate ar trebui să ieşim câteva minute. Ai ceva împotrivă?

– Nu, deloc, stai doar să-mi iau haina.

Charlotte se luptă să-şi pună un palton greu şi călduros de lână şi într-o clipă cele două femei ieşiră afară.

– Să mergem până la grajduri, sugeră Daphne. Aş vrea să o văd pe Greensleeves.

Charlotte dădu din cap şi spuse în timp ce se îndepărtau de clădire:

– Vrei să vorbim despre un subiect... sensibil, să spunem?

– Da, aşa este.

Daphne se lansă în povestea despre Peggy Swift şi Gordon Lane şi repetă tot ce îi spusese Peggy cu o zi înainte. Încheie astfel:

– Se tem să nu fie daţi afară din cauză că au încălcat regulile şi s-au dus să se plimbe noaptea. Nu vor să se abată asupra lor mânia lui Hanson pentru că au fost afară când ar fi trebuit să doarmă. Peggy m-a implorat să nu spun nimănui, şi eu i-am promis că nu o s-o fac. Deşi am avertizat-o că trebuie să vorbesc cu tine.

– Este o poveste ciudată, Lady Daphne. Ştii că sunt o mulţime de muncitori pe moşie zilele astea, dar în mod evident nu umblă aşa, de colo-colo noaptea târziu. Crezi că ar trebui să formăm nişte patrule care să se preumble peste tot după căderea întunericului? Asta vrei să-mi spui?

Daphne clătină din cap şi răspunse cu vehemenţă:

– Nu, în nici un caz! Cred că asta chiar ar alarma pe toată lumea. De fapt, nu e necesar căci, din câte ştiu eu, majoritatea personalului se află în interior la momentul acela. Daphne tăcu puţin, înainte să adauge: Am încredere în Peggy. E o fată cu capul pe umeri, nu e deloc visătoare sau aiurită. Sunt sigură că mi-a spus adevărul.

– Sunt de acord. Şi de ce-ar fi inventat ceva de felul ăsta? Charlotte îi aruncă lui Daphne o privire pătrunzătoare şi întrebă: Bănuiesc că toate astea s-au întâmplat vara trecută, nu? După ce ai fost... atacată în pădurea cu clopoţei.

– Da, dar eu îl cunoşteam pe cel care m-a atacat, răspunse Daphne foarte iute. Şi el este mort. Deci, ce putem face?

– *Nimic*, răspunse Charlotte pe un ton ferm. Nu-i pot cere lui Percy Swann să scoată oameni care să patruleze noaptea. O să-i spună contelui şi cum voi putea oare să explic asta fără a încălca cuvântul pe care i l-ai dat lui Peggy?

– Înţeleg.

Daphne începu să reflecteze la diverse variante în timp ce mergeau spre curtea grajdurilor, îndreptându-se înspre boxele cailor.

– Poate că ai putea pur şi simplu să-i spui să se asigure că bărbaţii patrulează în timpul zilei.

– Dar deja fac asta, Lady Daphne, şi chiar o fac de luni întregi.

Charlotte tăcu, întrebându-se cine putea să dea târcoale pe moşie, urmărind oamenii. Nu avea nici un sens.

Daphne se apropie de locul unde era Greensleeves, iar aceasta veni spre ea nechezând. O mângâie pe cap. Iubise iapa asta din primul moment în care o văzuse şi brusc gândurile ei se îndreptară din nou spre incendiu.

– Greensleeves a scăpat ca prin urechile acului atunci, remarcă Daphne, uitându-se la Charlotte. Adică atunci, cu focul.

– Da, într-adevăr. Ascultă-mă pe mine, Lady Daphne, cred că n-ar trebui să spunem absolut nimic. Ar trebui pur şi simplu să păstrăm tăcerea. Din câte se pare, aceste incidente au avut loc vara trecută, deja cu destulă vreme în urmă. Doar să o avertizezi pe Peggy Swift să nu se mai ducă la plimbare cu Gordon Lane noaptea târziu. Spune-i că dacă mai face asta, va trebui să-i spui tot lui Hanson.

– Ai dreptate, domnişoară Charlotte. Nu prea am de ales, nu?

– Mi-e teamă că nu. Dar să stai liniştită că sunt o mulţime de muncitori pe moşie în timpul zilei.

– Ştiu. Îi văd tot timpul.

Împreună, cele două femei se întoarseră la anexa cu birouri. Pe drum, Daphne îi povesti despre starea mult mai bună a sănătăţii contesei şi apoi, râzând, adăugă:

– Totul e numai datorită lui Baby. Sunt sigură că aşa e, iar mama a fost de acord cu mine. De asemenea, am fost de acord să nu îi mai spunem bebeluşului Baby, fiindcă mama crede că aşa îi va rămâne numele.

– Şi că ne va urî pe toţi când se va face mare, murmură Charlotte, râzând şi ea. Deci de acum înainte e Alicia.

capitolul 46

Alicia Felicity Gwendolyn Charlotte Ingham Stanton, un copilaş mic cu un nume foarte lung, era cea mai mare atracţie de la Cavendon Hall în zilele acelea. Toată

lumea voia să o vadă, să o atingă, chiar şi să o ţină în braţe, chiar dacă de fapt nu puteau să o facă.

Familia şi prietenii aveau doar din când în când permisiunea să o vadă, iar dădaca Willis avea grijă să nu se încalce nici o regulă. Daphne fusese atât de mulţumită de Jane Willis încât îi ceruse să rămână permanent la Cavendon.

Dădacele instruite la Norland de obicei le „dădeau" bebeluşilor nou-născuţi numai şase săptămâni din timpul lor şi pe urmă treceau la o altă familie. Dar ea încălcă regula de dragul Aliciei. La fel ca toată lumea, şi ea fusese captivată de copilaşul acesta minunat, cu ochii albaştri strălucitori, un puf de păr blond şi mătăsos în vârful capului şi un ten ca piersica. Toate moştenite de la mama ei. La fel ca Daphne, avea o fire foarte plăcută şi era unul dintre acei bebeluşi care plâng doar rareori, zâmbesc întruna, chicotesc sau chiar râd.

Părinţii şi bunicii ei erau topiţi după ea, la fel ca şi mătuşile. În afară de Diedre, desigur, care tot timpul mormăia de una singură că se făcea prea multă agitaţie pentru „un simplu bebeluş". În ultimele câteva luni, Diedre lipsise de la Cavendon. Călătorise prin Europa cu prietena ei, Maxine Lowe, moştenitoarea unei mari averi. Dulcie, mai ales, era bucuroasă că era plecată.

Dulcie o adora pe Alicia şi tot timpul îi făcea mici daruri: săculeţi cu levănţică, lalele de hârtie colorate în roşu şi galben şi fundiţe din panglică pentru puful ei blond. Iar DeLacy se arătă de-a dreptul mândră când Daphne le permise ei şi lui Cecily să împingă căruciorul Silver Cross în sus şi în jos pe terasă.

Exact asta făcea DeLacy în această după-amiază de duminică din luna mai. Vremea era minunată, iar din norii de ploaie ce fuseseră pe cer mai devreme acum nu mai rămăsese nici urmă. DeLacy împingea căruciorul cu grijă, aplecându-se în faţă, alintând copilaşul, zâmbindu-i şi vorbind întruna cu ea. Fetiţa râdea şi îşi mişca picioruşele grăsuţe în aer, la fel de mulţumită cum era de obicei.

Daphne era aşezată la masa rotundă cu Jill Handelsman, care, împreună cu soţul ei Marty, veniseră în vizită

la Cavendon în weekend. Cele două femei tocmai își terminau cafeaua înainte ca soții Handelsman să-și ia rămas-bun. Urmau să fie duși de Gregg la Harrogate de unde luau un tren mai târziu după-amiază spre Londra.

Daphne îi plăcea și era impresionată de priceperea lui Jill la afaceri, apreciind modul în care găsise imediat un birou bun pentru Hugo și cum îl pusese la punct făcându-l să funcționeze doar în câteva săptămâni. Acesta mergea la Londra de două ori pe lună pentru câteva zile și de fiecare dată se întorcea cu un noian de cuvinte de laudă pentru Jill. Hugo simțea că avea totul sub control datorită ajutorului pe care i-l dădea ea.

După câteva momente de tăcere, Jill spuse:

– Vreau să-ți mai mulțumesc o dată pentru că ai aranjat să văd colecția de argintărie veche de la Cavendon. Tatăl tău a fost foarte amabil și mi-a oferit și foarte multe informații despre ea.

– Hugo mi-a spus că îți place să colecționezi argint din perioada Regency și georgiană, Jill, și astfel am știut că-ți va face plăcere să vezi piesele de Paul Storr.

– Da, așa a și fost, mai ales acele sfeșnice minunate datate 1815. Mereu i-am admirat munca – a fost unul dintre cei mai mari meșteri argintari.

– Da, așa este. I-am amintit lui *papa* să-ți arate și bolul de argint pentru punci Queen Anne de William Denny. Și el a fost unul dintre marii argintari englezi, deși mult înaintea lui Storr.

– Știu. Am notat asta. Tatăl tău mi-a spus că a fost făcut în 1702. Contele știe foarte multe despre argint – probabil că mai multe decât oricine altcineva pe care l-am întâlnit vreodată.

Daphne zâmbi:

– Și aproximativ despre tot ce se găsește la Cavendon. Tata se consideră custodele tuturor acestor obiecte... Daphne făcu o pauză, întinse mâna arătând în lături și adăugă: Casa, tot ce se află în ea, pământul, terenurile de vânătoare. Totul, cât vezi cu ochii. Spune mereu că încearcă să le păstreze intacte și în perfectă stare pentru generația următoare și pentru generațiile ce vor veni

după ea. Cât despre ceea ce ştie, toate cunoştinţele i-au fost transmise de tatăl lui, cel de-al cincilea conte, iar *papa* i le va transmite lui Guy... aşa funcţionează treburile astea. Din tată în fiu, următorul moştenitor şi aşa mai departe...

- Iată-ne! exclamă Hugo, întrerupând-o pe Daphne şi venind pe terasă cu Marty. Mi-e teamă că trebuie să vă întrerup, doamnelor. Gregg e afară în faţă şi vă aşteaptă în Rolls-Royce ca să vă ducă la gară.

Mai târziu în după-amiaza aceea, în timp ce mergeau dinspre Aripa de Sud înspre salonul galben din Aripa de Est pentru a-şi lua ceaiul, Daphne se opri brusc şi îl apucă de braţ pe Hugo.

El se întoarse şi o privi.

- Ce s-a întâmplat?

- Mă tot preocupă ceva de câteva săptămâni, de la botez încoace... Crezi că am jignit-o pe Diedre când nu i-am cerut să îi fie naşă Aliciei?

Hugo exclamă:

- Nu, sigur că nu! Nu i-ai cerut nici uneia dintre surorile tale, aşa că de unde şi până unde să se simtă jignită?

Daphne nu se putu abţine să nu râdă.

- Dulcie nu are decât cinci ani, aşa că nu prea ar putea prelua rolul de naşă.

Râzând cu ea, el îi răspunse după un moment:

- Cred că ai făcut alegerea potrivită. Lavinia şi Vanessa îşi vor face datoria în ceea ce o priveşte pe Alicia şi, hai să recunoaştem, măcar ele sunt femei în toată firea.

- Lavinia, nu, potrivit spuselor lui *papa*. Mereu susţine că e cât se poate de copilăroasă.

- Ştiu, dar nu şi crede asta, sau cel puţin... *nu în totalitate*. Îţi faci griji în legătură cu Diedre pentru că a fost plecată săptămâni la rând, dar a fost genul acela de călătorie aparte, ştii tu. Paris, Roma, Berlin, Viena. Atâtea opere de artă. Un adevărat Mare Tur. Oricum, dacă tot te preocupă chestia asta, când o să-l faci pe următorul, poţi să o rogi pe ea.

Daphne dădu din cap.

- Da, câtă dreptate ai. Mereu reuşeşti să mă faci să mă simt mai bine, Hugo. Se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz. Şi tu ai făcut bine că le-ai cerut lui Guy şi vărului tău Mark să îi fie naşi.

Hanson decanta o sticlă de Pomerol în cămara micuţă de lângă sufragerie, când Gordon Lane apăru brusc lângă el.

- Scuză-mă, Hanson, dar aş putea să schimb o vorbă cu dumneata foarte repede, te rog?

- Nu putem vorbi mai târziu, Lane? După câte vezi, sunt ocupat.

- Ştiu şi îmi cer iertare, dar niciodată nu apuc să îţi pun o întrebare. Eşti atât de ocupat, domnule Hanson. Nu va dura mai mult de o secundă. E important.

Hanson, conştient de tonul serios al lacheului, se întoarse.

- Foarte bine atunci. Ce e?

- După cum ştii, eu şi Peggy Swift suntem logodiţi şi am vrea să ne căsătorim curând, domnule Hanson. În august, dacă eşti de acord şi dumneata.

Hanson dădu din cap.

- Să înţeleg că îmi ceri o zi liberă, asta este?

- Da, pentru amândoi, domnule Hanson. Trebuie să mă duc la doamna Thwaites ca să-i cer o zi liberă pentru Peggy?

- Nu, nu, nu va fi necesar să faci asta, Lane. De ce nu vă luaţi voi prima sâmbătă din august, şi o să vorbesc eu cu doamna Thwaites mai târziu. Tu şi cu Swift aţi lucrat foarte bine în acest weekend, iar mie mi-a plăcut în mod deosebit cum v-aţi ocupat de domnul şi doamna Handelsman. Vă căsătoriţi în biserica din sat?

- Aşa cred, domnule Hanson, şi îţi mulţumesc foarte mult. O s-o facă fericită pe Peggy să ştie că acum putem să stabilim o dată.

- Felicitări, spuse Hanson şi se întoarse la treaba lui.

Dulcie îngâna un cântecel numai pentru ea în timp ce traversa sera şi ieşea din casă, luând-o apoi în josul deluşorului pe care îl coborî, îndreptându-se spre

pădure. Clopoţeii erau acum înfloriţi, şi toată ziua aşteptase cu nerăbdare să culeagă un buchet pentru Alicia, dar până acum nu găsise prilejul. Acum dădaca îi pregătea baia şi cămăşuţa de noapte; ca de obicei, era în întregime absorbită de această activitate, iar Dulcie profită de ocazie.

Era numai şase şi jumătate şi era încă lumină. Copila intră hotărâtă în pădure, uitându-se în toate părţile, până ce văzu un petic de iarbă plină de flori şi alergă spre ele cu un zâmbet fericit pe faţă. Se aplecă şi începu să culeagă clopoţei, apoi se opri brusc. Lângă mâna ei se afla un pantof mare şi negru.

Ridicând ochii, Dulcie văzu un bărbat care stătea acolo şi se uita fix în jos spre ea. Nu îl mai văzuse până acum. Se ridică, iar el spuse:

– Ia te uită, e micuţa Dulcie.

– Lady Dulcie, spuse ea. Şi tu cine eşti?

– Sunt Omul Clopoţeilor, răspunse el şi îi zâmbi.

Dulcie se încruntă.

– Nu am auzit niciodată de tine. Iar acesta este domeniul tatălui meu.

– Ştiu. Iar el este cel care m-a numit Omul Clopoţeilor, *Lady* Dulcie. Se uită la florile din mâna ei. Buchetul acesta nu e suficient de frumos. Vino cu mine. Eu pot să te duc la locul unde se găsesc cei mai mulţi clopoţei din pădure.

Dulcie ezită. Nu îi era frică de bărbat, dar pur şi simplu dintr-odată o străbătuse un fior. Înainte să poată face un pas în spate, el o apucă de mână brusc şi spuse:

– Hai să ne grăbim. Trebuie să apucăm să-i culegem pe cei mai frumoşi înainte să se facă prea întuneric să mai vedem ceva.

– Cred că îmi ajung aceştia, exclamă Dulcie şi încercă să se elibereze din strânsoare, dar el îi ţinea mâna cu putere.

Se zbătu să scape, dar el nu îi dădu drumul.

Bărbatul era pe punctul de a o lua cu el, când auzi zgomotul unei puşti care era armată. Îi dădu drumul lui Dulcie şi o luă la goană. Se aruncă înainte şi se strecură în viteză printre tufişuri, făcându-se nevăzut în pădure.

O clipă mai târziu, Dulcie dădu cu ochii de Percy Swann, şeful paznicilor de vânătoare, care stătea acolo cu o puşcă în mâini.

Ea îi zâmbi.

– Bună, domnule Percy. Nu mi-a plăcut bărbatul acela. A vrut să mă ducă într-un alt loc cu clopoţei. Dar eu nu am vrut să merg.

– Ai făcut ceea ce trebuia să faci, Lady Dulcie. Vino, te duc acasă.

Se aplecă, o ridică în braţe şi o duse înapoi spre casă, ţinându-şi puşca în mâna cealaltă.

Nu îi luă prea mult să ajungă la seră. Se dăduse alarma deja, şi era o mare agitaţie. Percy văzu sentimentul de uşurare enormă ce copleşi faţa îngrijorată a contelui când o puse pe Dulcie jos.

Ea alergă spre tatăl ei strigând:

– M-am dus să culeg clopoţei pentru Alicia, *papa*, şi domnul Percy a venit şi l-a alungat pe omul acela ciudat. Şi pe urmă m-a adus acasă în braţe. Îi zâmbi lui Percy şi spuse: Mulţumesc.

Felicity era albă ca varul din cauza îngrijorării. Veni imediat şi o luă pe Dulcie de mână. Uitându-se la Percy, cu ochii înroşiţi plini de recunoştinţă, spuse:

– Mulţumirile mele, domnule Swann. Bine că ai fost acolo.

Plecă în grabă cu Dulcie, care în continuare ţinea strâns buchetul de clopoţei. Dădaca le urmă, bocind întruna, incapabilă să-şi potolească lacrimile.

Reuşind să se adune, Lord Mowbray întrebă:

– Ce anume s-a întâmplat, Percy?

– Mereu patrulez în zona de lângă pădurea cu clopoţei câtă vreme e încă lumină. Asta fac încă de anul trecut când apăruseră zvonuri cum că ar fi braconieri pe aici. Tocmai veneam dinspre lac, când am zărit-o pe Lady Dulcie intrând de una singură în pădure. Am alergat ca un nebun, milord. Când am intrat în pădurea cu clopoţei am văzut un bărbat care o ţinea pe Lady Dulcie de mână, gata să o ia cu el. L-am luat prin surprindere. Am armat puşca, iar el a auzit, aşa cum mă aşteptam.

A luat-o la goană şi s-a făcut nevăzut în pădure. Eu am luat-o în braţe şi am adus-o acasă.

- L-ai recunoscut pe bărbat?

- Nu, Înălţimea Voastră. Avea favoriţi mari şi deşi, iar pe cap o căciulă; era imposibil să-i văd faţa prea bine. Era îmbrăcat prost. Era destul de înalt, însă, un bărbat cu picioare şi braţe lungi.

- Poate era deghizat, ce zici? întrebă Charles.

- E posibil, milord. Cred că pentru oricine ar fi fost dificil să îl identifice. Favoriţii mari îi acopereau aproape toată faţa. Percy Swann clătină din cap. Bănuiesc că aş fi putut alerga după el, dar nu l-aş fi prins şi m-am gândit că e mai bine să o aduc acasă pe Lady Dulcie.

- Ai făcut foarte bine. Domnişoara Charlotte insistă ca pădurile cu clopoţei să fie păzite în mod special de oamenii tăi care patrulează pe domeniu. De ce crezi că vrea asta, Swann?

- Pentru că sunt destul de dese pe alocuri şi, în plus, se află spre capătul proprietăţii din acea zonă a domeniului Cavendon. Acolo unde se termină pădurea, e uliţa care desparte pământul nostru de pământul familiei Haver şi de pământul ce îi aparţine lordului Judson.

Charles spuse:

- Avem nevoie de un gard cu sârmă ghimpată, nu?

- Cred că ar trebui să construim un zid foarte înalt, dacă nu vă supăraţi că vă spun asta, Lord Mowbray. Cu sârmă ghimpată în partea de sus.

- Da, asta ar bloca intrarea cuiva în pădure dinspre uliţă. Dar restul proprietăţii?

- Ar trebui să ridicăm alte ziduri acolo unde sunt spaţii goale.

- În anumite zone, domeniul Cavendon a avut mereu accesul neîngrădit, dar timpurile s-au schimbat. Cred că am face bine să avem grijă ca pământurile noastre să fie mai în siguranţă decât au fost până acum. O să vorbesc mâine cu administratorul domeniului. El poate face planuri şi le poate pune apoi în aplicare. Şi, îţi mulţumesc, Swann, mi-e groază să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla cu Lady Dulcie dacă nu ai fi fost prin preajmă.

- Bine că îmi făceam tura tocmai atunci, milord. Ei bine, atunci vă voi spune noapte bună.

- Noapte bună, Swann, îţi sunt extrem de recunoscător, răspunse Charles.

Plecă din seră şi urcă la etajul unde se afla camera copiilor, fierbând pe dinăuntru. O găsi pe Felicity în camera copiilor, vorbind cu dădaca, Maureen Carlton, care era în continuare în lacrimi.

Îi ceru să iasă afară pe coridor, o informă că îşi încălcase grav îndatoririle şi că nu mai putea rămâne în serviciul lui. Adăugă că avea timp până mâine la prânz să-şi ia lucrurile şi să plece de la Cavendon.

Felicity ieşi şi ea, şi amândoi coborâră la etajul unde se afla dormitorul. Odată ajunşi singuri în dormitorul ei, Charles spuse:

- Trebuie să plece. Nu are nici un pic de creier. Nu pot pune în pericol siguranţa vreunui copil de-al nostru din cauza prostiei cuiva.

- De acord, Charles, răspunse ea şi adăugă: Tocmai voiam să-i spun şi eu acelaşi lucru, când ai venit tu. Felicity se aşează pe un scaun, simţind că-i era greaţă. Slavă Domnului că Dulcie încă nu înţelege ce se întâmplă şi acum stă fericită bălăcindu-se în cadă. Clătină din cap. Nu pot suporta să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla dacă Percy Swann n-ar fi fost acolo.

- Ar fi fost răpită, îi răspunse Charles cu o voce stinsă.

Şi se cutremură când se gândi cât rău i s-ar fi putut face micuţei lui Dulcie, îngeraşul lui de Botticelli. I se păru insuportabil să-şi închipuie. Mai târziu nu se putu abţine să nu se întrebe cine era cel care îi încălcase proprietatea. Şi ştiu, de asemenea, spre marea lui frustrare, că nu avea cum să afle asta vreodată.

Charles se scuză, intră în dressingul lui şi îşi scoase jacheta. Îşi puse halatul de mătase şi se înapoie în dormitorul lui Felicity.

Spre marea lui surprindere, ea stătea în continuare pe acelaşi scaun şi nu se schimbase de rochia pe care o purtase la cină. Iar acum avea capul în mâini.

Când ea își înălță capul, el rămase efectiv cu gura căscată. Expresia de pe fața ei era sumbră. În mod evident, avea una dintre acele bruște schimbări de dispoziție care i se întâmplau atât de frecvent în ultimul timp.

- Ce este? întrebă el din ușă, nedorind să o inoportuneze cu prezența lui când ea era așa.

- Este vina ta, Charles. Ai fost foarte relaxat cu privire la siguranța acestui domeniu, spuse ea pe un ton scăzut și inexpresiv. Are nevoie de gărzi bine înarmate, nu de pădurari. Dulcie ar fi putut fi răpită, violată și ucisă în noaptea asta.

Peste măsură de uluit de ieșirea ei, contele exclamă:

- Tocmai unul dintre oamenii mei *înarmați* a fost cel care a găsit-o, și încă foarte repede. Acum e în siguranță numai datorită lui Percy Swann, și ai spus asta chiar tu însăți. Tu l-ai lăudat, Felicity. Oamenii lui înarmați sunt peste tot pe domeniu și asta de mult timp. Iar mâine vom repara zidurile. Înaintând un pas, el continuă încet: Ceea ce s-a întâmplat ne-a afectat profund pe amândoi – de fapt, pe toți cei de aici. Și ne-a și speriat, știu asta. Știu cât de supărată ai fost, dar moșia este în siguranță acum, și siguranța asta chiar va spori.

Cum ea nu răspunse nimic, el adăugă:

- Nu vreau să te mai întristezi. Dulcie este bine și în siguranță, și de acum înainte va fi în siguranță mereu.

- Nu mi-am făcut niciodată griji pentru Dulcie, căci le ai aici pe toate femeile devotate din familia Swann. Știu foarte bine că stau cu ochii pe ea, fie și numai ca să-ți intre în voie.

Oricât de tare l-ar fi enervat acest comentariu, el nu intenționa deloc să se contrazică pe soția sa. De-un timp încoace i se părea o străină. Se petrecuse o schimbare incredibilă în ceea ce o privea, și asta îl descumpănea și îl făcea să nu se poată abține să nu se întrebe din când în când ce anume o provocase. Cu siguranță, nu mai era femeia cu care se căsătorise.

Întorcându-se, o luă înapoi spre ușa dressingului său și spuse pe un ton egal:

- Mă întorc imediat. Și poate că atunci putem trage linie peste toate astea... poate putem fi mai relaxați unul

cu celălalt. Așa cum eram odinioară. Poate aș putea să vin în patul tău în noaptea asta, draga mea.

– Nu cred, spuse ea pe același ton inexpresiv, fără viață.

Charles se încruntă.

– De ce nu? Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Și ea îi spuse.

capitolul 47

Povestea despre cum Dulcie hoinărise în pădurile cu clopoței și cum era gata să fie răpită de un străin care intrase pe proprietate trimise parcă o undă de șoc prin întreg Cavendonul. Până la ora opt duminică seara, veștile ajunseseră chiar până în satul Little Skell.

Înainte să se întoarcă acasă, Percy Swann se duse să o vadă pe mătușa lui Charlotte care, în calitatea ei de cap al familiei Swann, era mereu prima informată despre tot ce se petrecea la Cavendon. Și pe urmă ea nota totul în jurnalul-registru pe care îl ținea. Sau cel puțin asta era ceea ce credea toată lumea.

Pe fața lui Charlotte apăru un zâmbet larg când răspunse la bătaia ce se auzise la ușa de la intrare. O deschise și dădu cu ochii de Percy. La fel ca fratele lui mai mare Walter, Percy era un tânăr foarte chipeș, înalt, atletic, puternic. Deși avea treizeci și trei de ani, părea mai tânăr, la fel ca Walter și la fel ca Charlotte. Din câte se părea, era o trăsătură comună a familiei Swann și una despre care se bucurau nespus că o moșteniseră. În ciuda vârstei sale, Percy era șeful paznicilor de vânătoare și se ocupa de terenurile cu cocoși de munte și de domeniul de vânătoare în general cu multă pricepere și cu o dragoste imensă. Se născuse pe moșie și îi cunoștea fiecare centimetru pătrat. Era un țintaș foarte bun și niciodată nu ratase vreun foc; cei cu care lucra îi spuneau cu afecțiune „Pușcașul perfect".

Într-o secundă, Charlotte știu că nu era în regulă ceva pe moșie, pur și simplu pentru că Percy nu ar fi deranjat-o

într-o duminică seară, în afară de cazul în care se întâmplase ceva.

După cum îi stătea în fire, nu îi puse nici o întrebare, ci pur şi simplu îl pofti în salon, se duse lângă bar şi îl întrebă dacă voia ceva de băut.

– Mulţumesc, mătuşă Charlotte, nu aş refuza un whisky, cu condiţia să iei şi tu unul.

– Aşa voi face, răspunse ea şi turnă băutura în două pahare.

După ce îi dădu paharul şi ciocni cu el, se aşezară pe două scaune, faţă în faţă. Urmară câteva momente de tăcere în timp ce amândoi sorbiră câteva mici înghiţituri de whisky, iar apoi Charlotte întrebă:

– S-a întâmplat ceva, Percy? Sau asta este o simplă vizită?

El îi povesti totul în detaliu, descrise străinul de pe moşie şi îi vorbi despre planul contelui de a ridica un zid înalt la capătul pădurilor cu clopoţei şi peste tot unde erau spărturi.

Charlotte se făcuse albă ca varul în timp ce îl asculta, iar stomacul i se strânsese de groază când realizase că dacă Percy nu ar fi apărut exact în momentul când o făcuse, Dulcie ar fi fost răpită. Când ridică paharul din nou, observă că îi tremura mâna.

După ce se mai linişti puţin, spuse:

– Acum îmi încalc cuvântul dat, Percy, dar ştiu că ceea ce îţi spun va rămâne între noi. Peggy Swift şi Gordon Lane, care sunt logodiţi, după cum ştii, obişnuiau din când în când să iasă la plimbare noaptea târziu. De cele mai multe ori, în pădure. Peggy i-a povestit lui Lady Daphne că ea avea mereu senzaţia că erau urmăriţi de cineva. Motivul pentru care i-a făcut aceste mărturisiri a fost acela că era îngrijorată că cineva dă târcoale pe la Cavendon. Peggy i-a acordat permisiunea de a-mi spune şi mie.

Percy o ascultase cu atenţie şi acum spuse:

– Cu siguranţă este vorba despre un străin de locurile acestea, cineva care s-a mutat într-un orăşel din apropiere, căci eu îi cunosc absolut pe toţi din cele trei sate ale contelui.

Percy se lăsă pe spate pe scaun, sorbindu-şi băutura, şi apoi spuse brusc:

- Un lucru ştiu sigur. Nu este nici unul dintre ţigani. Ei îşi văd de ale lor şi întotdeauna a fost aşa. Doar sora lor Genevra cutreieră locurile, dar ea nu face nici un rău.

- O, da, ştiu asta. Familia de ţigani e fericită să trăiască pe acest domeniu cu permisiunea contelui.

- Nici nu e vorba despre un braconier care umblă pe aici, mătuşă Charlotte. Este vorba despre cineva cu intenţii criminale, cineva care e pornit să facă rău, îi spuse Percy cu o voce sumbră.

Charlotte închise ochii şi o străbătu un fior.

- O, te rog, nu spune asta, Percy. Mă îngrijorează atât de tare să mă gândesc că undeva acolo în parc sau în pădure pândeşte un pericol... întotdeauna aici am fost cu toţii în siguranţă.

- Suntem şi acum, mătuşă Charlotte, te rog, nu-ţi face griji. Tot timpul oamenii mei patrulează până ce se întunecă. Percy făcu o pauză, îngustând uşor privirea, apoi spuse: Te rog, spune-i lordului Mowbray că trebuie să instituie un fel de consemn, o oră de stingere, ceva de genul acesta. Trebuie să le spună membrilor familiei lui că nu pot să mai iasă ca să hoinărească pe moşie noaptea. Hanson ar trebui instruit să le spună şi angajaţilor acelaşi lucru.

- Îi voi explica, desigur, dar acesta e un lucru absolut îngrozitor. Adică să instituie un consemn aici. E vorba despre Cavendon Hall, pentru numele lui Dumnezeu.

- Ştiu, dar este o necesitate. Când mă întorceam în sat, mi-a trecut prin cap că aş putea strânge un grup de flăcăi şi împreună să stăm ascunşi în pădure în fiecare noapte, să aşteptăm. Dar chiar cred că l-am speriat pe omul acela de tot când am armat puşca. Atunci şi-a dat seama că sunt înarmat.

- Slavă Domnului că ai făcut-o! exclamă Charlotte.

- Deci vei vorbi cu contele, nu?

- Da, sigur, îţi dau cuvântul meu. Sunt convinsă că o să vrea şi el să vorbească despre asta. De fapt, chiar voi

lucra cu el mâine-dimineaţă, aşa că nu e nici o îndoială că va aduce în discuţie situaţia asta.

Percy dădu din cap.

– M-am gândit chiar şi să pun nişte capcane, dar dacă se prind în ele nişte animale şi nu intrusul?

– Nu, nu face asta, Percy. Nu va face decât să provoace daune sălbăticiunilor. Mă îndoiesc că se va întoarce ştiind că aici e un bărbat înarmat care îl aşteaptă.

Mult mai târziu, după ce Percy se întorsese acasă la soţia lui Edna şi la cina care îl aştepta, Charlotte se duse sus şi deschise seiful din dulap. Scoase registrul cu însemnări pentru anul 1914 şi descrise în detaliu întâlnirea ei cu Percy. Când îl puse la loc, observă registrul bleumarin de la baza grămezii şi îl trase afară aşa cum mai făcuse de atâtea ori înainte.

Îl duse lângă un scaun, se aşeză şi îl deschise la pagina pe care o citise de nenumărate ori, intrigată de o însemnare anume. Fusese scrisă cu treizeci şi şapte de ani în urmă.

Cu mâna mea. Iulie 1876
O iubesc pe doamna mea. Mai mult decât orice.
Swann se potriveşte ca o mănuşă unui Ingham.
M-am culcat alături de ea. E a mea. Îmi dă totul.
A căzut grea.
Oh, bucuria noastră. Pruncul mort în pântecele ei.
Ne-a distrus. Ea m-a lăsat.
Ea s-a întors la mine. Nopţile mele sunt ale ei din nou.
Până în ziua în care voi muri.
M. Swann.

De ani întregi Charlotte încerca să-şi dea seama care dintre femeile Ingham fusese amanta lui M. Swann. Era aproape sigură că acest Swann era tatăl lui Percy, Mark; el fusese patriarhul familiei Swann în vremurile acelea.

Oftând, închise registrul, se duse şi îl puse la loc, apoi încuie seiful. Secrete, se gândi ea. Existau atâtea secrete între familiile Swann şi Ingham... Vieţile lor fuseseră

în permanență întretăiate. Și odinioară făcuse și ea parte din toată combinația asta, nu-i așa? Dusese și ea o existență secretă.

Charlotte descoperi că nu putea să doarmă. În cele din urmă se sculă, își puse un halat și coborî scările. Încălzi o cană de lapte, își făcu niște Ovaltine[1] ca să se liniștească și se duse în salon. Se apropie și se așeză lângă fereastră, pe locul ei preferat. În noaptea asta era lună plină, iar grădina din spatele ușilor mari de sticlă era poleită cu o peliculă argintie.

Grădina era frumoasă în lumina lunii și peste tot domnea liniștea, iar paltinii și stejarii înalți formau un zid de întuneric verde către capătul pajiștii.

Dar, de fapt, nu era liniște acolo, nu-i așa? Nu *mai* era. Un străin stătea la pândă în parc și prin păduri. Era de neconceput că asta se petrecea la Cavendon, iar ea, una, nu-și putea da seama cum era posibil așa ceva. Și nimeni altcineva nu putea, era sigură. Singurul motiv la care se putuse gândi era că avea loc un fel de vendetă, că străinul era cineva care nutrea o mare ură față de familie, cineva care era pornit să le facă mult rău. Dacă nu era asta, era vorba despre un pervers care cu asta se ocupa: ataca femeile și fetițele.

Cutremurându-se la gândul că Dulcie ar fi putut fi răpită și agresată, Charlotte luă câteva înghițituri din băutura fierbinte și se ghemui în fotoliu. În cele din urmă se calmă și încercă să descurce zecile de gânduri care îi treceau prin minte.

„Să începem cu începutul", își spuse ea, ceea ce și făcu.

Primul incident avusese loc cu un an în urmă, în mai. Daphne fusese violată în pădurea cu clopoței. Oare fusese violată de același străin? Sau de Julian Torbett, după cum susținuse ea? De ce ar fi mințit? Ca să-și protejeze părinții? Aceștia acceptaseră imediat ideea că fusese Julian, căci ea se dusese să-l vadă în ziua aceea. Dar dacă nu acesta era adevărul? Nu ar fi fost mult mai

[1] Băutură cu lapte și extras de malț (n.tr.)

bine să-şi facă mama şi tatăl să *creadă* că era Julian, un tânăr de familie bună, în locul unui străin dubios venit cine ştie de unde? Pe de altă parte, Daphne era atât de cinstită şi de decentă, încât Charlotte nu şi-o putea închipui minţind.

„Ba da, pot", se hotărî deodată. Ca să-l protejeze pe Charles. Daphne era foarte apropiată de tatăl ei, îl adora pur şi simplu şi fusese de acord cu toate planurile elaborate pe care acesta le făcuse pentru ea... visurile lor comune.

Dacă străinul o violase, o făcuse ca să îi facă rău ei şi familiei ei. Ca să-i doboare pe cei din familia Ingham, poate, dacă rămânea însărcinată în urma violului, nu? Pe urmă fusese incendiul de la grajduri. Iapa lui Daphne, Greensleeves, fusese ţinta. În mod evident fusese vorba de o incendiere.

Charles şi Hugo credeau asta, şi la fel şi ea. Ca să nu mai vorbim despre poliţia din West Riding. Vorbiseră cu fiecare şofer care fusese la serata dansantă în noaptea aceea. Scopul lor era să se asigure dacă nu cumva vreunul dintre bărbaţi se dusese la grajduri să fumeze şi lăsase aiurea să cadă un chiştoc nestins. Dar nici unul dintre şoferi nu făcuse asta, sau cel puţin aşa spuseseră.

Potrivit lui Peggy Swift, ea şi Gordon Lane fuseseră urmăriţi când se duseseră să se giugiulească în pădure şi în debarcader. Mary Ince, servitoarea care plecase de curând, îi mărturisise lui Peggy că fusese surprinsă de un bărbat în pădure. Un bărbat care încercase să pună mâna pe ea s-o înşface, fără să reuşească însă.

Şi acum, puţin mai devreme în seara aceasta, un bărbat cu înfăţişare ciudată încercase să o ia pe Dulcie. Cu siguranţă era vorba de acelaşi bărbat. Era imposibil să fi fost o mulţime de intruşi care să se plimbe de colo-colo pe domeniu, de asta era sigură.

Dar ce să facă în legătură cu asta? *Să facă domeniul Cavendon mai sigur decât era.* Dar, după cum spunea Percy, asta urma să înceapă a doua zi. Ziduri înalte şi sârmă ghimpată. Oftă, detestând ideea şi gândindu-se la cât de tare ar fi detestat-o şi al cincilea conte.

Pe de altă parte, familia Ingham trebuia protejată. Şi poate că acum familia Swann trebuia să dea o mână de ajutor să facă asta, în lumea în care trăiau în aceste timpuri. Nimic nu mai era ca pe vremuri.

capitolul 48

Charles Ingham, al şaselea conte de Mowbray, era supărat, furios şi epuizat.

Era epuizat fiindcă nu pusese geană pe geană toată noaptea, ci stătuse treaz în patul lui, perpelindu-se de pe o parte pe alta. Era supărat fiindcă ştia că mariajul lui ajunsese la sfârşit, şi de fapt aşa stăteau lucrurile de foarte mult timp. Şi era furios pe sine însuşi pentru că nu îşi asumase controlul asupra căminului lui cu mai bine de un an în urmă.

Sculându-se devreme, se bărbierise, făcuse o baie şi se îmbrăcase rapid. Acum, la opt şi jumătate, cobora scările să ia micul dejun, ştiind foarte bine că era într-o dispoziţie extrem de proastă.

Aşteptând o clipă când ajunse la baza scării, trase adânc aer în piept, îşi îndreptă spatele trăgându-şi umerii înapoi şi traversă marele hol de la intrare spre sufragerie, calmându-se, recăpătându-şi controlul deplin asupra emoţiilor. Un zâmbet uşor îi apăru pe faţă.

Hanson îl aştepta când intră în încăpere. Ca întotdeauna, manierele majordomului erau plăcute şi autoritatea sa tăcută absolut neştirbită.

– Bună dimineaţa, Lord Mowbray, spuse Hanson, trăgând imediat un scaun în capul mesei pentru conte.

– Bună dimineaţa, Hanson, şi mulţumesc. Bănuiesc că sunt primul în dimineaţa asta.

– Nu chiar, milord. Lady Daphne a trecut pe aici cam acum patruzeci şi cinci de minute, să-mi spună că ea şi domnul Hugo vă vor acompania la micul dejun în jur de ora nouă. Pe urmă s-a dus sus cu dădaca Willis. Puţin după aceea, au dus-o pe Lady Dulcie în Aripa de Sud, unde dădaca Willis trebuia să-i dea micul dejun şi să aibă grijă de ea până ce Lady Daphne era liberă...

18/2008

– Mă bucur să aud asta, Hanson. Trebuie să spun că Lady Daphne se gândeşte la toate. Mă bucur că fetiţa este în siguranţă, departe de cea care până acum îi era dădacă. Iar pe *ea* o vreau afară de aici până la prânz, Hanson, ai grijă de asta. Domnişoara Carlton este de o incompetenţă crasă, asta ca să mă exprim elegant.

– Da, aşa este şi eu o să mă ocup de asta, milord. Cu ce să vă servesc în dimineaţa aceasta?

– Aş dori mai întâi o ceaşcă de ceai şi poate după aceea nişte omletă cu şuncă. Trebuie să recunosc că mi-e cam foame în dimineaţa asta, Hanson. Nu prea am mâncat aseară la cină.

– Nici nu e de mirare, milord, având în vedere tot ce s-a întâmplat ieri. Lucruri înspăimântătoare şi teribil de tulburătoare.

– Aşa este. Oh, şi Hanson, cred că Domnia Sa va lua micul dejun în pat în dimineaţa asta. Mi-a spus Wilson că încă doarme.

– Da, milord.

Hanson turnă ceai contelui şi apoi se duse lângă servantă unde erau aliniate recipientele de argint încălzite. O clipă mai târziu puse platoul cu mâncare în faţa lui Charles.

– Îţi mulţumesc, Hanson.

Majordomul dădu din cap şi se retrase în cămara sa de serviciu din spatele sufrageriei.

Charles mâncă încet şi curând începu să se simtă mai bine, odată ce mâncarea caldă îi ajunse în stomac. Cina fusese destul de haotică ieri-seară după tentativa de răpire a lui Dulcie.

Îşi ieşise din minţi atunci, dar acum, încet, odată ce seara trecuse, începuse să realizeze cât de prosteşte se purtase cu Felicity în trecut. Aceasta fusese o mamă absentă în cea mai mare parte a anului trecut, dedicându-se în totalitate surorii ei, iar el nu făcuse nimic în legătură cu asta. Îi înţelesese grijile pentru Anne şi chiar îi oferise tot sprijinul lui. Dar asta fusese în detrimentul copiilor lui. Sau, cel puţin, în detrimentul fiicelor lui. Fiii lui, din fericire, erau departe, primind o educaţie potrivită la Eton şi Oxford.

Îl irita în continuare faptul că soţia lui nu fusese alături de Daphne, atunci când aceasta avusese cea mai mare nevoie de ea, după viol. Felicity fusese absolut încântată de ideea căsătoriei lui Daphne cu Hugo, fără să ia în considerare câtuşi de puţin dorinţele lui Daphne, fericirea ei. Pur şi simplu dorise să scape de problema asta cât se putea de repede.

Dulcie fusese neglijată, lăsată să-şi vadă de ale ei, şi pe mâinile unei bone proaste, nesupravegheate şi care mai era şi foarte neglijentă.

Diedre, care era cea mai mare, şi perfect capabilă să-şi poarte de grijă, petrecuse mai mult timp cu mama lor decât celelalte.

DeLacy, mereu în preajma lui Cecily, măcar o avusese pe Alice să se ocupe de hainele ei pentru sezonul de vară şi probabil şi alte chestiuni, dacă era să se spună adevărul. Cu siguranţă Alice fusese cea care o ajutase şi o sprijinise pe Daphne după viol. Şi mai fusese şi Charlotte undeva în peisaj – loială, devotată, implicată în toate problemele familiei şi gata să aibă grijă de fetele lui, dacă era nevoie. Încă o dată, slavă Domnului că exista familia Swann, se gândi el.

Charles se căia acum şi se învinovăţea. Ar fi trebuit să pună piciorul în prag cu mult timp în urmă; nu să fi fost atât de înţelegător şi de compătimitor în legătură cu devotamentul anormal al lui Felicity faţă de sora ei. Adevărul adevărat era că ea o pusese pe Anne înaintea propriilor lor copii, iar el îi permisese să facă asta.

Cât despre căsnicia lui, aceasta era terminată. Felicity îl informase despre acest lucru noaptea trecută, luându-l complet prin surprindere.

Supărat, epuizat şi îngrozit după incidentul teribil în care fusese implicată Dulcie, avusese nevoie să-şi împărtăşească gândurile şi sentimentele cu soţia lui. Plecase de la ipoteza că şi ea ar fi vrut acelaşi lucru, date fiind circumstanţele şi modul în care copila scăpase ca prin urechile acului. Şi aşa îi ceruse să îl primească în patul ei. Nici măcar nu-i trecuse prin cap să facă dragoste cu ea, se gândise numai la afecţiunea şi alinarea pe care li l-ar fi dat posibilitatea de a-şi împărtăşi sentimentele.

Ea îl respinsese în maniera cea mai rece cu putinţă, iar el fusese şocat, dat peste cap de cuvintele şi de tonul vocii ei. Îi auzea în continuare vorbele reverberând în capul lui.

– Căsnicia noastră a luat sfârşit, Charles, spusese ea. Nu mai pot împărţi patul cu tine. Şi nici nu mai pot fi intimă cu tine vreodată.

El nu fusese în stare să răspundă şi rămăsese pur şi simplu acolo, holbându-se la ea, simţindu-se ca şi cum cineva l-ar fi lovit în plex cu un baros.

– De ce? întrebase el în cele din urmă. Ce s-a întâmplat aşa dintr-odată?

– Nu dintr-odată, răspunsese ea. Este multă vreme de când nu mai simt nimic pentru tine din punct de vedere sexual. Din partea mea nu a fost decât prefăcătorie în sensul acesta şi nu mă mai pot preface, aşa cum nici nu mai pot mima plăcerea. Deci aş dori ca pe viitor să dormi în dormitorul tău.

– Dacă asta este ceea ce-ţi doreşti, aşa voi face.

Acum, amintindu-şi că spusese asta, nu se putu abţine să nu se întrebe de ce rămăsese în continuare acolo, cu figura aceea neajutorată, când de fapt ceea ce simţea era durere şi mânie. Fusese dat pur şi simplu la o parte ca şi cum sentimentele lui nu contau, ca şi cum el însuşi nu conta.

Felicity adăugase apoi:

– Dacă vrei să divorţăm, eu sunt de acord.

Lui pur şi simplu nu îi venise să creadă, nu mai fusese în stare să gândească limpede; era pur şi simplu şocat şi copleşit de această neaşteptată turnură pe care o luau faptele.

Ea întrebase încă o dată:

– Ei, deci *vrei* să divorţăm?

– O să te anunţ, se răstise el cu o voce aspră când în sfârşit reuşise să se adune cât de cât.

Apoi se întorsese şi se dusese spre dressingul lui. În uşă, se întorsese pe călcâie ca să se uite la ea.

– Am doar patruzeci şi cinci de ani. Nu sunt un om bătrân. Ce se presupune că ar trebui să fac?

Avea ochii aţintiţi asupra feţei ei.

– Orice vrei. Eşti liber ca pasărea cerului, îi răspunsese ea.

Acum, aşezat aici şi bându-şi ceaşca de ceai de dimineaţă, pe Charles îl izbi faptul că ceea ce făcuse ea noaptea trecută, modul în care îl respinsese şi îl tratase cu acea răceală de gheaţă, fusese atât de jignitor, de ruşinos pentru poziţia lui de bărbat. Cu toate astea, ea mai făcuse ceva. Îi dăduse libertatea de a face orice voia. Însă în momentul acesta habar nu avea ce putea fi asta.

Era încă îngrozit de răceala cu care se purtase ea, de lipsa ei totală de emoţie şi sentimente în ceea ce-l privea. Şi de vorbele ei tranşante. La urma urmei, fuseseră căsătoriţi peste douăzeci de ani, aveau şase copii, iar el crezuse cu onestitate că aveau o căsnicie tare ca piatra. Din câte se părea, nu prea. Se înşelase, nu-i aşa?

Pentru o clipă se întrebă dacă criza de epuizare pe care o suferise nu cumva o afectase mai mult decât se crezuse iniţial, declanşând în ea această schimbare ciudată. Pe de altă parte însă, comportamentul ei era ciudat de câţiva ani – de fapt, chiar de dinainte ca Anne să se îmbolnăvească.

Îşi aminti cum ea se transformase într-o femeie reţinută, complet lipsită de dorinţă, cam la un an după venirea pe lume a lui Dulcie; de fapt, cam în urmă cu cinci ani. El se străduise să-i ignore răceala, să nu bage în seamă acest aspect. Şi din cauza asta se transformase într-un impotent. Ea îi făcuse asta, nu-i aşa? Nu mai putea avea o erecţie ca lumea pentru că ea nu-l mai dorea, nu manifesta nici un interes faţă de el, iar el ştia asta foarte bine. Doar că nu putea şi accepta asta pur şi simplu; poate că asta era explicaţia.

– Bună dimineaţa, *papa*, spuse Daphne, intrând diafană în sufragerie îmbrăcată într-o rochie frumoasă de culoare lila. Dulcie e bine sănătoasă şi pe mâini bune cu dădaca Willis, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji.

Ridicându-se, Charles spuse:

– E bine?

– O, da, nu a înţeles prea multe din ce s-a petrecut, îl linişti Daphne.

După ce o îmbrăţişă pe Daphne, Charles spuse:

– Îţi mulţumesc că ai avut grijă de ea, eşti extraordinară. Şi eşti atât de organizată... poţi veni să mă ajuţi să mă ocup de chestiunile domeniului dacă vrei.

Ea râse.

– Îţi mulţumesc pentru laude. Şi oricând vei avea nevoie de mine eu voi fi acolo. Sunt exact ca tine, *papa*, foarte eficientă. Ea se dădu un pas în spate, se uită cu atenţie la el şi spuse: Pari obosit.

– Sunt puţin obosit, dar nu s-a întâmplat nimic care să nu poată fi rezolvat cu un somn bun.

Hugo apăru şi el în uşă, iar Charles zise:

– Bună dimineaţa, Hugo.

– Bună dimineaţa, Charles, răspunse Hugo.

Trase un scaun pentru Daphne şi se aşeză şi el apoi.

O clipă mai târziu, Hanson apăru lângă ei, secondat îndeaproape de un lacheu.

În timp ce ei discutau cu Hanson despre ce doreau să mănânce la micul dejun, Charles îşi alungă din minte gândurile legate de Felicity. În schimb se concentră asupra lui Olive Wilson. Se întâlnise din întâmplare cu camerista personală a lui Felicity pe holul cu dormitoarele puţin mai devreme, iar aceasta îi spusese ceva despre cum avea de făcut o mulţime de bagaje. Nu zăbovise să-i mai pună întrebări fiindcă avea o durere de cap îngrozitoare.

Îi trecu prin cap că era posibil ca Felicity să plece la Londra astăzi. Murmurase de câteva ori săptămâna trecută ceva despre cum până acum ratase toate petrecerile din sezonul de vară şi cât de dezamăgită era din cauza aceasta. Poate că era deşteaptă şi pleca pentru câteva săptămâni. Cu siguranţă le-ar fi făcut viaţa mai uşoară să fie departe unul de altul.

Charles avea în faţă o dimineaţă plină, căci avea de lucru cu Percy Swann şi cu Jim Waters, administratorul domeniului. Ieşea din discuţie orice altă variantă: trebuiau ridicate ziduri noi care să facă din Cavendon un loc sigur şi privat.

Daphne îi întrerupse gândurile când spuse:

– Cred că dădaca Willis va reuşi să ne găsească o bonă, *papa*. Are o prietenă, tot o dădacă instruită la Norland,

care caută şi ea de lucru. Am rugat-o să ia legătura cu prietena asta a ei. Ce zici, e bine?

– Sigur că este, şi să sperăm că femeia asta vrea să vină aici. Apoi, întorcându-se spre Hanson, întrebă: Apropo, unde este DeLacy în dimineaţa asta? Ştii?

– Lady DeLacy este afară pe terasă cu Cecily. Sunt împreună cu domnişoara Payne, stau de vorbă. Aceasta va pleca curând. Guvernanta intră în vacanţa de vară astăzi, milord.

– O, desigur. Uitasem.

– Au vrut să-şi ia rămas-bun de la ea, adăugă Hanson.

– Înţeleg.

Soneria telefonului în cămăruţa majordomului le întrerupse conversaţia. Hanson se duse să răspundă. Un moment mai târziu, se întoarse.

– Este Lady Diedre, Înălţimea Voastră. Sună de la Berlin, spuse.

– Doamne! exclamă Charles, se scuză faţă de Hugo şi Daphne, şi se duse să vorbească la telefon. Bună, Diedre. Ce frumos din partea ta să suni. Mi-a spus Hanson că eşti în Berlin.

După aceste comentarii urmă o pauză în timpul căreia Charles ascultă cuvintele fiicei lui celei mai mari. După câteva secunde spuse:

– Ai luat decizia potrivită. Să ne anunţi când ajungi la Londra. Drum bun, draga mea.

– Ce ţi-a spus Diedre? E deja în drum spre casă? întrebă Daphne când el se aşeză din nou la masă.

– Da, dar oricum era de aşteptat să se întoarcă curând. Nu-i place deloc la Berlin, spune că nu vezi nicăieri altceva decât propagandă, iar locuitorii nu vorbesc decât despre război şi despre Wagner. Mâine ia trenul spre Paris şi de acolo va merge la Londra. Aşa că o putem aştepta în câteva zile.

– Eu tot cred că şi-a întrerupt călătoria pe neaşteptate, spuse Daphne, dar apoi hotărî să lase lucrurile aşa fără a mai spune nimic.

– O, apropo, mama ta se gândeşte să plece la Londra astăzi, zise Charles. Are chef să facă o schimbare

și să petreacă niște zile în oraș. Poți să te ocupi tu de meniuri, nu?

– Pot. Dar crezi că e suficient de întremată ca să se poată duce singură? întrebă Daphne.

– Da, cu siguranță. Se simte mult mai bine, și oricum Wilson va fi cu ea, așa că nu ai de ce să-ți faci griji. Și pe urmă casa din Mayfair e plină de servitori. Câtă vreme Eric Swann e acolo să se ocupe de toate, nu va avea de ce să-și facă griji pentru absolut nimic. Nu uita că Hanson l-a instruit el însuși. Iar Laura Swann este însăși întruchiparea menajerei perfecte.

Îndreptându-se spre anexa de birouri, Charles se întrebă de ce Felicity alesese tocmai noaptea trecută ca să-i spună că mariajul lor se încheiase. Mai ales când se întâmplase tot ce se întâmplase, și toată lumea era supărată și preocupată din cauza lui Dulcie. Atunci adevărul îl trăsni drept în moalele capului. El îi spusese că dorea să doarmă cu ea. Iar ea nu fusese în stare să accepte această idee. În mod evident, nu putea suporta să îl mai aibă aproape de ea. „Așa să fie", murmură el pentru sine. Căsnicia lui se terminase și acum era un bărbat liber.

capitolul 49

– Au găsit scuza pe care o căutau, spuse Adam Fairley, întorcându-se spre Charles. Ne vom trezi cât ai clipi în mijlocul unui război. Nu e nici o îndoială în privința asta.

Toată lumea din jurul mesei de cină tăcuse, cu ochii la Adam. Îi luau vorbele în serios. Era noul președinte al comitetului director de la *The Yorkshire Morning Gazette* și acționarul majoritar al ziarului. De obicei, afla ultimele știri înaintea oricui altcuiva pentru că avea acces la atâtea surse, inclusiv la Reuters.

– Te referi la asasinarea arhiducelui Franz Ferdinand și a soției sale, nu, Adam? spuse Charles.

– Da, într-adevăr. Un naționalist sârb i-a ucis la sfârșitul lui iunie în Sarajevo, după cum știm cu toții. Imediat

Austro-Ungaria s-a năpustit asupra micii Serbia, dând ultimatumuri crâncene, cerând ca oficialităţilor lor să li se permită accesul în Serbia ca să-i găsească şi să-i pedepsească pe cei responsabili de moartea arhiducelui şi a ducesei sale. Din câte am înţeles, sârbii au fost de acord cu anumite cerinţe, dar vor să negocieze în privinţa altora şi acum se află într-o situaţie tensionată şi fără ieşire.

– Să sperăm că cineva de acolo va avea totuşi puţin bun-simţ, zise Hugo. Căci dacă izbucneşte într-adevăr războiul, va fi unul de uzură şi în nici un caz nu se va termina în câteva luni.

– De ce nu? întrebă Guy. Războaiele nu ţin de obicei mai mult de-atât.

– Unul a ţinut, interveni Charles. S-a numit Războiul de O Sută de Ani.

Îi făcu cu ochiul fiului său şi toată lumea izbucni în râs.

Olivia Fairley, a doua soţie a lui Adam, vorbi şi ea cu vocea ei melodioasă, minunată.

– Mama spunea că dacă lumea ar fi condusă de femei n-ar mai exista războaie. Iar eu tind să-i dau dreptate.

Guy se uită lung la Olivia şi cu mult interes. Era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată, iar vorbele ei îl intrigau.

– De ce spui asta? o întrebă. Adică, cum ar putea femeile evita războaiele dacă bărbaţii nu pot?

– După cum spunea mama, bărbaţii nu nasc, doar femeile o fac, îi explică Olivia zâmbindu-i cald. Şi după ce l-a purtat în pântece timp de nouă luni, femeia nu-şi va pune fiul în pericol când va deveni adult. Aşa că nu vor mai fi războaie, nu va mai fi nimeni ucis. Domnia Femeilor, aşa i-a spus ea.

– De fapt, şi eu cred că există mult adevăr în ceea ce spui, zise Daphne.

Se săturase de toate discuţiile astea despre război. O înspăimântau. Era sigură că Hugo ar fi dorit să meargă la luptă, era un englez atât de patriot! Ţara lui însemna foarte mult pentru el, tocmai acesta era motivul pentru care se întorsese aici.

Diedre îşi drese glasul şi îi spuse tatălui ei:

– Ţi-am spus cum era la Berlin când am fost eu acolo în mai, *papa*. Nemţii nu fac nimic altceva decât să vorbească despre război. Dacă vor începe într-adevăr ceva, atunci va fi un război foarte *sângeros*, cu o mulţime de pierderi de vieţi omeneşti.

Adam spuse, încuviinţând repede din cap:

– Ai perfectă dreptate, Diedre. Slavă Domnului că Churchill a fost conştient de eforturile Kaiserului de a crea forţe navale mai puternice pentru Germania în 1911. Acela a fost momentul în care Churchill a început să construiască noile vase de război, noile cuirasate, şi să ştiţi că sunt într-adevăr nişte vapoare foarte puternice. Winston era hotărât să menţină superioritatea noastră navală pe oceanele lumii şi a reuşit asta, slavă Domnului. Royal Navy este cea mai puternică din lume; nimic nu se compară cu ea. Ceea ce nu pot spune însă despre armată sau aviaţie.

– Am înţeles de la un prieten de-al meu că trupele noastre terestre sunt cam dezorganizate, remarcă Hugo. Deşi am auzit că Churchill încearcă acum să facă ceva ca să schimbe situaţia asta şi la fel şi în ceea ce priveşte forţele aeriene.

Înainte să poată răspunde sau comenta cineva, Hanson apăru cu cei doi valeţi şi se servi desertul.

Daphne, dorind să înveselească atmosfera, începu să vorbească despre începutul sezonului de vânătoare la cocoşii de munte pe 12 august. Adam Fairley intră şi el în vorbă imediat, înţelegând ce încerca să facă ea. Discuţia despre război încetă şi îi luară locul subiecte mult mai mondene, bârfe şi comentarii despre ultimele piese de la Londra şi cele mai noi cărţi.

Mai târziu, după cină, bărbaţii se retraseră în bibliotecă pentru un pahar de coniac şi câte un trabuc şi subiectul războiului reapăru imediat pe tapet. Adam îl iniţie. Îi spuse lui Charles:

– Ascultă, există câteva lucruri pe care trebuie să le cunoşti, bătrâne. Dacă în Europa începe un război, noi vom fi cu siguranţă în el din cauza acordului cu Franţa... în care ne-am înţeles să le venim în ajutor, dacă sunt atacaţi.

Charles dădu din cap.

– Iar eu cred că mai avem un acord şi cu Rusia, dacă nu mă înşel. Se numeşte Tripla Antantă.

– Aşa este. După cum ştiţi, nu avem un sistem obligatoriu de efectuare a serviciului militar. Înrolarea în oricare dintre categoriile de forţe este pe bază de voluntariat. Dar noi doi nu se presupune că vom lupta.

– De ce nu? întrebă Hugo. Imediat îşi răspunse singur la întrebare zicând rapid: A, asta pentru că amândoi aveţi peste patruzeci de ani. Aşa e, nu?

– Da, răspunse Adam. Am fost informat din surse private că Ministerul de Război le va cere să se înroleze tinerilor de la optsprezece la treizeci de ani. Oricum, mi-e teamă că eu sufăr de miopie, aşa că nu le-aş fi de nici un folos, chiar dacă ar avea nevoie de mine.

Charles zâmbi.

– Şi eu la fel. Tocmai mi-am făcut nişte teste la ochi acum câteva zile şi se pare că am nevoie de ochelari.

Aruncând o privire spre Charles, Hugo spuse pe un ton scăzut:

– Prietenul meu cu relaţii la Ministerul de Război mi-a spus că s-ar putea ca aristocraţia să trebuiască să facă sacrificii foarte mari. Dacă va fi război. Şi anume să pună o parte din căminele lor de pe teritoriul ţării la dispoziţia armatei, ca să-şi ajute patria.

Charles îl măsură pe Hugo cu o privire întrebătoare. Apoi se lăsă pe spătarul scaunului când îşi dădu seama de un adevăr teribil.

– Pentru soldaţii răniţi! La asta te referi, nu? Guvernul anticipează un număr uriaş de victime, nu-i aşa? Şi se aşteaptă ca majoritatea spitalelor noastre să fie supraaglomerate, să fie ocupate la capacitate maximă. Ministerul de Război va avea nevoie de casele noastre pentru că sunt atât de mari. Vor avea nevoie de locuri unde să ducă militarii răniţi.

Hugo îl privi ţintă şi încuviinţă din cap.

– Nu îmi pasă, spuse Charles cu pasiune. Eu sunt gata să deschid două aripi ale acestei case dacă asta le va fi de ajutor trupelor noastre. Ceea ce mă nelinişteşte este să aflu că Ministerul de Război se aşteaptă la un număr aşa

mare de victime chiar înainte să intrăm în luptă. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, am permite să fim atraşi în disputa asta? Noi înşine cu greu am fi ţinta unei invazii. Suntem pe o insulă. Ne putem apăra cu fantastica noastră Marină dacă suntem atacaţi. Aşa că ar trebui pur şi simplu să stăm departe de toată chestia asta.

Charles avea un ton iritat.

– Ei, e vina politicienilor, răspunse Adam dezaprobator. Şi a conducătorilor zgomotoşi, lacomi, înfometaţi şi ambiţioşi. Dintre care vărul regelui George este cel dintâi. Kaiserul Bill este gata să pornească nebunia la care ne aşteptăm, ascultaţi-mă pe mine. Vrea şi el un imperiu ca al nostru.

– Pe care nu îl va avea niciodată! exclamă Guy, roşu la faţă şi cu ochii lui albaştri aruncând scântei.

Charles se uită la fiul lui mai mare şi se gândi: „O, Doamne, o să vrea să se înroleze voluntar, să fie un patriot adevărat, să lupte pentru rege şi pentru ţara lui. Trebuie să-l împiedic să facă asta dacă vine într-adevăr războiul. Nu pot să-l las să se pună în pericol în felul ăsta. Este moştenitorul meu. El este viitorul familiei Ingham".

În dimineaţa următoare, Charles se duse în bibliotecă să citească ziarele. Ca de obicei, se alarmă şi mai tare când văzu relatările sumbre, titlurile cu litere de-o şchioapă care preziceau că războiul este iminent.

Nu era în bibliotecă de mai mult de cincisprezece minute când se auzi o bătaie în uşă şi Daphne băgă capul înăuntru.

– Te deranjez, *papa*? întrebă ea.

Clătină din cap, zâmbindu-i.

– Nu, şi arăţi minunat. Mi-ai lipsit la micul dejun.

Ea se apropie de sofaua Chesterfield unde stătea el, înconjurat de ziare.

– Ei bine, acum că sunt femeie măritată, am dreptul să iau micul dejun în pat, după cum ştii. Şi ne-am culcat destul de târziu aseară.

– Aşa este. Dar ce privilegiu să-l avem pe Adam Fairley la noi la cină! Suntem nişte prieteni aşa de vechi

şi nu prea apucăm să ne vedem cum ar trebui. Are o soţie foarte drăguţă, nu?

– Olivia este fermecătoare. Mi-a plăcut foarte mult de ea, spuse Daphne şi se aşeză pe scaunul din faţa tatălui ei. Vreau să-ţi vorbesc despre ceva, continuă ea. E ceva care mă tot frământă.

– Eşti foarte serioasă. Ce s-a întâmplat, draga mea?

– E vorba despre tine şi mama, *papa*. S-a întâmplat ceva? Ce se petrece? Nu înţeleg.

– Te rog, închide uşa, spuse el.

Ea făcu cum îi ceruse şi apoi se întoarse la scaunul ei. Se aşeză uitându-se la el, aşteptându-i răspunsul la întrebare. Nu se putu abţine să nu remarce cât de chipeş era azi. Vremea de iulie fusese frumoasă până acum, iar el petrecuse o grămadă de timp în aer liber, verificând cum progresa înălţarea zidurilor. Şi astfel se bronzase uşor, ceea ce îi făcea ochii să pară mai albaştri şi părul mai blond, decolorat de soare. Avea patruzeci şi cinci de ani, dar părea mai tânăr, cu faţa lui foarte puţin străbătută de linii fine. În plus, era şi un bărbat foarte bun, amabil şi drăguţ nu numai cu familia lui şi cu familia Swann, ci cu toată lumea care locuia în cele trei sate. Aceştia erau oamenii lui, iar el se simţea responsabil pentru ei şi pentru bunăstarea lor. Spre deosebire de mulţi aristocraţi cu titluri înalte, el trata pe toată lumea la fel, cu politeţe şi demnitate, şi nu era absolut deloc snob. El era busola ei morală, iar ea îl respecta. Mereu se străduise din răsputeri să fie ca el.

Daphne se uită pătrunzător cu ochii ei albaştri adânci la tatăl ei şi spuse:

– De ce eşti aşa de tăcut? Nu vrei să-mi spui odată de ce voi doi trăiţi acum mai mult sau mai puţin separaţi?

Charles oftă şi îşi întinse picioarele lungi şi, după o clipă, rosti cu o voce scăzută:

– De fapt, mă întrebam de unde să încep.

– Pur şi simplu dă-i drumul, *papa*; asta fac eu când am ceva dificil de spus, zise Daphne solemn.

Charles râse pentru prima oară de săptămâni întregi.

– Atunci aşa voi face şi eu. Mama ta m-a părăsit în dimineaţa de după seara în care Dulcie aproape că a fost

răpită în pădurile cu clopoței. Dacă îți aduci aminte, atunci a plecat la Londra. De fapt, în noaptea de dinainte mi-a spus că nu vrea să... să mai trăiască cu mine. Ba chiar mi-a spus că pot divorța dacă vreau.

– Nu pot să cred! strigă Daphne cu ochii măriți de uimire. De ce Dumnezeu a ales noaptea aceea, când cu toții fuseserăm atât de supărați și de încordați la cină din cauză că Dulcie scăpase ca prin urechile acului? Nu înțeleg. *Tu* ai înțeles? Sau acum înțelegi?

– Ca să fiu sincer, nu. Nu chiar. Uite, ți-am spus toată povestea în rezumat și asta este între noi. Nimeni altcineva nu a vorbit despre mama voastră, nici una dintre surorile și nici unul dintre frații tăi. Cel puțin, nu au întrebat de ce lipsește de atâta timp. Ceea ce îți spun eu este absolut confidențial, Daphne. Știu că realizezi asta.

– Da, știu, și nu aș discuta despre asta niciodată cu nimeni, nici măcar cu Hugo, dacă nu vrei să o fac, *papa*.

– Cred că în momentul acesta aș prefera să rămână totul între noi, Daphne. Nu că Hugo ar vorbi, dar, ei bine, pentru mama ta ar fi mai frumos să păstrăm secretul, nu crezi?

Daphne încuviință din cap, apoi exclamă:

– De ce te-ar părăsi ea *pe tine*? Ești cel mai minunat bărbat din lume și mereu ai avut grijă de ea, mereu ai fost atât de iubitor și de bun. Ai fost un soț bun și ești un tată bun... Daphne se opri brusc. Lacrimi îi apărură în ochi. Nu pot să înțeleg.

Începu să plângă.

Charles se ridică și se duse la fiica lui, o ridică în picioare și o luă în brațe ținând-o strâns.

– Sunt bine, nu am pățit nimic. Am fost puțin șocat, dar am acceptat asta. Vino, draga mea, nu mai plânge și stai aici cu mine pe sofa.

Ea făcu întocmai. El îi luă mâna și îi spuse cu o voce sigură:

– Ei bine, am avut niște ani buni împreună mama ta și cu mine, dar uneori oamenii se schimbă. Iar eu cred că *ea* s-a schimbat. Cel puțin în privința sentimentelor pentru mine. În câteva cuvinte, pur și simplu nu vrea

să mai fie cu mine, în nici un fel. Eu nu am vrut să mă cert cu ea şi nici să o fac să se răzgândească în privinţa despărţirii de mine, fiindcă într-adevăr s-a schimbat după naşterea lui Dulcie, iar eu am aflat asta de mult timp.

– În ce fel?

– Sentimentele ei pentru mine s-au schimbat. S-a... răcit, cred că acesta este cuvântul care descrie cel mai bine comportamentul ei, spuse Charles foarte încet.

– Poate epuizarea ei şi faptul că s-a ocupat de mătuşa Anne au afectat-o în vreun fel, se hazardă Daphne.

Ce nebună era maică-sa să plece în felul acesta.

– M-am gândit şi eu la asta, Daphne, dar acea schimbare a început la Felicity cu mult timp înainte ca mătuşa ta să se îmbolnăvească de cancer.

Daphne îl privi intens.

– Ceea ce spui tu este că această... separare ar fi putut avea loc deja de mult timp.

– Da. La un an după naşterea lui Dulcie a apărut o diferenţă, dar eu am ignorat-o, m-am făcut că nu o văd. Ceea ce acum consider că a fost o mare prostie din partea mea.

– Crezi că s-ar putea să fie vorba... despre un alt bărbat?

Charles râse din nou.

– Nu cred, dar ca să fiu cinstit, adevărul este că nu ştiu.

Daphne trase adânc aer în piept şi îşi făcu curaj.

– Ei bine, eu ştiu un lucru sigur, acela că tu nu ai o altă femeie, *papa*. Aşa este?

El clătină din cap şi spuse pe un ton serios:

– Ai foarte mare dreptate, Daphne. Nu i-am fost niciodată necredincios mamei tale, niciodată nu am călcat pe de lături. Iar tu nu trebuie să-ţi faci griji din cauza acestei situaţii sau să te preocupi pentru mine. Acum mă simt bine. Trebuie să recunosc că la început am fost destul de dat peste cap. Dar acum sunt calm şi ştiu că e mai bine pentru noi să trăim separat decât să ajungem la cuţite.

– Eu sunt aici ca să te ajut cu tot ce pot, *papa*.

Daphne ezită un moment înainte să întrebe:

– Şi ce o să faci?

– Nimic. O să las lucrurile aşa cum sunt fără să tulbur apele, cum se spune. Nu am nici un motiv să divorţez. Asta dacă nu va dori mama ta să divorţeze. Eu am multe de făcut pe domeniu şi dacă va fi război voi fi ocupat până peste cap. Războiul schimbă tot.

capitolul 50

Două săptămâni mai târziu, Charles îşi aminti acele cuvinte pe care i le spusese fiicei sale şi i le repetă lui Charlotte Swann pe 5 august 1914.

– Războiul schimbă tot, spuse el. Şi mai schimbă şi pe toată lumea. Lumea devine cu totul şi cu totul altfel.

– L-am aşteptat atât de multă vreme şi acum este în sfârşit aici, remarcă ea neîncrezătoare, clătinând din cap. Nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla însă. Eram sigură că nu va fi cazul.

Cei doi erau în biblioteca de la Cavendon. Mai multe ziare erau aliniate pe podea lângă canapea; cu o seară înainte, marţi, pe 4 august, Anglia declarase război Germaniei, după ce aceasta invadase Belgia cea neutră.

– Atacul german a fost neprovocat, îi explică Charles. Şi asta a înclinat balanţa în ceea ce priveşte guvernul nostru. Tripla Antantă cu Franţa şi Rusia a fost creată pentru a oferi protecţie reciprocă tuturor, dacă începea un război cu Germania. Dar Anglia şi celelalte mari puteri au promis şi să garanteze neutralitatea Belgiei. Aşa că acesta este motivul pentru care suntem acum implicaţi în asta.

– Crezi că va fi un război lung? întrebă Charlotte.

– Mi-e teamă că s-ar putea să fie. Adam Fairley mi-a confirmat asta azi-noapte când m-a sunat ca să-mi spună despre declaraţia de război. Era târziu când am vorbit noi, după miezul nopţii, iar ziarul tocmai plecase la tiparniţă. Îmi spune tot timpul ce se întâmplă de ceva

vreme încoace. El crede că e foarte probabil să fie o chestiune de lungă durată.

– Deci știai despre asta înainte de a citi în *Gazette* de dimineață?

– Da, știam. În mod ciudat, a fost un fel de ușurare când am aflat în sfârșit. Măcar acum suntem în postura de a ne evalua opțiunile. Ceea ce e mult mai bine decât să stăm așa, suspendați în necunoscut, făcându-ne griji. Și chiar cred că guvernul nostru nu a avut altă opțiune decât aceea de a ne implica și pe noi, asta mi se pare foarte clar în momentul de față. Nu ne putem permite să-i lăsăm pe nemți să captureze porturile belgiene la Canal. Vom fi într-un dezavantaj strategic dacă se întâmplă asta. Charles se lăsă pe spătarul scaunului. Dar am încredere în Churchill și în Asquith, adăugă el, nevrând să pară prea sumbru.

– Deci urmează un asediu îndelungat, Charles?

Charlotte stătea frângându-și mâinile în poală, conștientă că armate întregi de tineri aveau să plece la luptă. Întotdeauna cei tineri erau cei care se grăbeau să plece pe front, aprinși de entuziasmul, puterea și însuflețirea tinereții. Din nefericire, războiul li se părea ceva de mare interes.

Charles rămăsese dus pe gânduri câteva minute și în cele din urmă îi răspunse la întrebare:

– Acesta va fi un război de mari proporții, Charlotte. Alte țări sunt deja implicate, și da, după părerea mea, va dura cel puțin un an.

– Atât de mult?

Părea surprinsă. El încuviință:

– Germania a acumulat o cantitate enormă de armament. Astfel, nemții vor putea lupta timp de luni întregi. Clătină din cap și se ridică. Hai să mergem să facem un tur prin Aripa de Vest și de Nord, ce zici? De asta ai venit aici în dimineața asta. Acelea sunt aripile pe care va trebui să le transformăm. Trebuie să fim gata să începem să funcționăm ca atare când guvernul ne va cere să primim soldații răniți. Și o vor face, nu am nici cea mai mică îndoială.

*

Deja până joi, 6 august, Austro-Ungaria declarase război Rusiei. Pe data de douăsprezece a aceleiași luni, cum erau aliate cu Rusia în Tripla Antantă, Franța și Anglia intrară în război cu Austro-Ungaria. După cum prevăzuse Charles, avea să fie un război de mari proporții, un război cuprinzător, despre care unii spuneau că va fi un război care să pună capăt tuturor războaielor. Dar oare așa aveau să stea lucrurile? În privința aceasta, Charles avea într-adevăr îndoieli.

Peste tot în țară, în orașele mari și mici, chiar și în cele mai neînsemnate localități și sate, guvernul pusese afișe peste tot, lipite pe stâlpii de iluminat, copaci, ziduri și uși. De fapt, peste tot unde exista suficient spațiu pentru a le întinde. ȚARA TA ARE NEVOIE DE TINE, scria pe ele, iar bărbații reacționau, exact așa cum reacționaseră la cererea de voluntari a lordului Kitchener. O sută de mii de oameni se înrolară după primul lui apel.

Kitchener fusese făcut secretar de stat pentru război și peste tot domnea un sentiment de ușurare că acceptase să-și asume această poziție foarte dificilă. Nu era numai un mare erou de război, ci și o adevărată legendă.

Afișele apărură în cele trei sate de pe domeniul Ingham în Dales, iar birouri de recrutare se deschiseră peste tot în Yorkshire și în restul țării.

Oriunde mergea Charles, oamenii lui îi puneau întrebări și voiau să afle lucruri despre război, ce avea să însemne asta pentru ei și ce puteau face ca să dea o mână de ajutor.

– Cred că ar trebui să convoc o adunare la biserica din Little Skell, le spuse el lui Hugo și Daphne într-o după-amiază, la mijlocul lunii august. În vinerea ce vine. Trebuie să-i includ și pe sătenii din Mowbray și High Clough. Și toți muncitorii din afară care acum lucrează pe moșie. Cred că este important să le vorbesc, să le răspund la întrebări. Trebuie să vină și femeile dacă doresc. Sunt la fel de îndreptățite ca și soții lor să audă ce am de spus.

Daphne și Hugo încuviințară, iar Daphne spuse:

– Nu crezi că ar trebui să le vorbeşti şi angajaţilor din interior de la Cavendon, *papa?* Poate chiar înainte de cina din seara asta.

– Bine gândit, Daphne, îi răspunse tatăl. După ce reflectă un moment, continuă: Cred că este vital să mergem să ne întâlnim cu sătenii noştri ca familia Ingham. Aşa că trebuie să-i luăm şi pe copii, inclusiv pe Alicia, cu dădaca Willis cu tot, şi pe Dulcie cu dădaca Clarice. Apropo, s-a dovedit o persoană foarte destoinică, nu, Daphne?

Daphne dădu din cap şi apoi izbucni în râs.

– Nu-şi ia o clipă ochii de la Dulcie. Din fericire, Dulcie s-a îndrăgostit de ea imediat. Se înţeleg de minune, fiindcă dădaca Clarice o tratează ca pe un adult. Îi cere părerea despre tot felul de lucruri, inclusiv despre hainele pe care ar vrea să le poarte. În privinţa asta, totul merge bine, *papa.*

Hugo întrebă:

– O să-i spui şi lui Felicity să vină în Yorkshire ca să ni se alăture cu această ocazie?

– Nu. Nu cred că ar interesa-o asta, Hugo, răspunse Charles. Am înţeles de la Diedre că în ultima vreme contesa s-a simţit cam epuizată. Cât despre Diedre, cred că ea preferă viaţa pe care o duce în Mayfair. Cu siguranţă nu ar vrea să fie *aici,* de asta te pot asigura.

Când Lady Gwendolyn află despre adunarea ce urma să aibă loc la biserica din Little Skell, îi spuse imediat lui Charles că i-ar face plăcere să vină cu ei – ba chiar s-ar simţi jignită dacă ar fi lăsată pe dinafară.

– La urma urmei, eu sunt cea mai *vârstnică* dintre Inghami, îi aminti ea nepotului ei.

Charles era de acord că era foarte important ca ea să fie acolo, având în vedere că era figura matriarhală emblematică a familiei Ingham.

– Ei bine, *papa,* suntem un adevărat grup când ne strângem întreaga familie, îi spuse Daphne în timp ce stăteau la un loc pe terasă vineri după-amiază în punctul de întâlnire al tuturor.

Alături de ei erau Hugo şi Guy, care nu se întorsese încă la Oxford. Lady Gwendolyn era aşezată pe un scaun,

iar dădaca Clarice o ţinea pe Dulcie de mână. DeLacy şi Miles, în continuare acasă în vacanţă de la Eton, stăteau pe aleea din grădină dincolo de terasă cu dădaca Willis şi Alicia. Fetiţa stătea în fundulet în căruciorul ei Silver Cross şi era foarte frumoasă.

– *Ea* va fi cea mai importantă prezenţă a întregului spectacol, spuse Miles, zâmbind către dădaca Willis.

Familia Ingham o luă pe jos prin parc, îndreptându-se spre satul Little Skell. Dădaca Willis, împingând căruciorul Aliciei, era în frunte, împreună cu Clarice şi cu Dulcie, mergând de mână. Asta îl amuză pe Charles. Ca de obicei, Dulcie trebuia să fie prima, indiferent la ce.

El mergea în urma lor cu Hugo, Lady Gwendolyn, Daphne, DeLacy, Guy şi Miles. Aruncând o privire spre familia lui, se simţi cuprins de un mic acces de mândrie. Cu toţii erau, fiecare în felul lui şi la rândul lui, oameni adevăraţi, de încredere, siguri pe ei şi bine-crescuţi. Ca să nu mai spunem că şi arătau foarte bine.

Când ajunseră la biserică, acolo erau deja adunaţi o mulţime de membri ai familiei Swann ca să-i întâmpine: Charlotte, Alice, Cecily şi Harry, cu tatăl lor, Walter, care primise de la Charles permisiunea de a fi de faţă.

Percy era acolo cu soţia lui Edna şi cu fiul lor de treisprezece ani Joe, care era ajutor de pădurar deja, şi cu nepotul lui Percy, Bill, grădinar peisagist la Cavendon, care avea douăzeci şi opt de ani.

Izbucniră ovaţii şi aplauze puternice când familia Ingham intră în biserică. Odată ce lucrurile se calmară, Charles se duse în faţa sătenilor lui şi le vorbi cu glasul lui obişnuit, ferm şi nuanţat, vrăjindu-i pe toţi încă o dată cu charisma lui.

– Am venit aici cu familia mea ca să vă vorbesc despre războiu. Din păcate, contesa este la Londra şi nu a putut să ni se alăture astăzi, dar vă trimite cele mai bune urări, la fel ca şi fiica noastră, Lady Diedre, care este şi ea plecată. Cred că noi, cei de faţă, aici ştim ce trebuie să facem, şi anume să ne sprijinim ţara în ceasul acesta de mare nevoie. Asta este ceea ce noi, locuitorii celor trei sate Ingham, vom face din toată inima, aşa cum

am mai făcut și în alte vremuri de restriște pe pământurile noastre. Știu că lordul Kitchener a ridicat o forță de o sută de mii de oameni care vor pleca în curând să lupte pe câmpiile din Flandra. Armata mai are în continuare nevoie de bărbați între optsprezece și treizeci de ani care să se ofere voluntari. Bărbați necăsătoriți în momentul acesta. Și cei care simt că trebuie să plece pe front așa trebuie să facă. Nu voi spune nimănui ce pot sau nu pot face, fiindcă aceasta este o țară liberă. Fiecare face propriile alegeri în calitate de englez adevărat. Ceea ce vă cer eu este ca bărbații căsătoriți să-și evalueze cu mult discernământ opțiunile. S-ar putea să fie mai înțelept, din cauza responsabilităților familiale, să așteptăm până ce sunt chemați la datorie și bărbații însurați. Trebuie să vă explic ceva. Voi transforma două dintre aripile reședinței Cavendon în rezerve de spital. Am fost alertați că guvernul s-ar putea să aibă nevoie de paturi pentru soldații noștri răniți care se întorc de pe front. Aș vrea să vă cer tuturor celor care aveți cunoștințe sau practică în domeniul medical să vă înscrieți acum ca voluntari pentru a putea ajuta cu răniții mai târziu. Domnișoara Charlotte va începe astăzi să facă o listă pe care o va ține până e nevoie de ea. S-ar putea să aibă loc o raționalizare a alimentelor de vreme ce nu vom putea importa nimic. De aceea contez pe chiriașii noștri fermieri să continue să lucreze pământul. Voi încheia prin a spune că intrăm în această mare bătălie împreună. Vom sta la un loc, alături, umăr lângă umăr, luptând pentru a aduce victoria patriei noastre. Și vom învinge. Acum domnișoara Mayhew va intona imnul național și apoi vor fi servite gustări.

Urmară aplauze și urale, după care domnișoara Viola Mayhew, cea care cânta la orgă în biserică, începu să atingă clapele pianului din colțul bisericii, iar vocile sătenilor răsunară în toată sala când începură să cânte:

– Dumnezeu să ne păzească milostivul rege! Mult să ne trăiască nobilul rege! Dumnezeu să ne păzească regele! Să-l trimită victorios, fericit și glorios, mulți ani să ne conducă! Dumnezeu să ne păzească regele!

Când imnul naţional se sfârşi, mulţi dintre bărbaţi veniră să-i vorbească contelui, punând întrebări cruciale despre război, cerându-i cu onestitate sfaturi.

Ca de obicei, Charles Ingham, al şaselea conte de Mowbray, ascultă cu atenţie şi le răspunse tuturor cu bunăvoinţă, respect şi amabilitate, aşa cum îi stătea în fire.

Iar femeile din cele trei sate se adunară în jurul femeilor de la Cavendon Hall, şi în special al copiilor şi, aşa cum anticipase Miles, bebeluşul Alicia, în căruciorul Silver Cross, se dovedi într-adevăr punctul de atracţie cel mai important.

Până în 20 august primele patru divizii ale Forţei Expediţionare Britanice traversaseră Canalul Mânecii şi, în primele zile ale lunii septembrie, le urmaseră a cincea şi a şasea divizie.

Nici un vas nu fusese scufundat, nici o viaţă nu fusese pierdută, ceea ce fu salutat de toată lumea drept un triumf pentru Winston Churchill, lider strălucit şi susţinător fervent al Marinei Regale Britanice.

Marea Britanie se mobiliză pentru război cu o intensitate feroce şi o viteză uriaşă. Fiecare cetăţean fu afectat într-un fel sau altul pe măsură ce zilele deveniră din ce în ce mai sumbre. Zile fără sfârşit care păreau fără speranţă.

Armele ce începuseră să se audă bubuind în august continuară să bubuie şi în lunile următoare şi apoi în anul cel nou. Curând se trecu în 1915, iar succesul nu se zărea nici măcar în depărtare, la orizont.

Sute de mii de tineri bărbaţi muriseră pe câmpurile scăldate în sânge din Belgia şi Franţa. Şi în timp ce morţii se adunau în grămezi, răniţii începură să fie trimişi acasă, spre Anglia, ţara pe care o iubeau şi pentru care luptaseră cu atâta vitejie.

Partea a patra

RÂUL DE SÂNGE
Februarie 1916 – Noiembrie 1918

Noi, cei puțini, puțini și norocoși, legați ca frații;
Că toți ce-și varsă sângele cu mine
Sunt frații mei.

William Shakespeare (*Henric al V-lea*, Act IV,
Scena III, traducere de Ion Vinea)

Și de va fi să mor, la mine gândul să te poarte astfel:
Că undeva, pe un tărâm străin, un petic de pământ
pe-un câmp
De-a pururi va fi Anglia. Că în acel pământ mănos
Ascunsă-i o țărână și mai tare,
Ce Anglia a născut-o, ridicat-o și învățat-o,
Și flori i-a dat ca să iubească și de cutreierat, poteci;
Un trup al Angliei, trăgând în pieptu-i aer englezesc,
Spălat de râuri și binecuvântat de soarele de-acasă.

Și inima aceasta, din care orice-i rău a dispărut,
E doar o tresărire în mintea cea nemuritoare,
nimic mai mult,
Ce dă-napoi, pe undeva, gândurile de Anglia date;
Priveliștile și sunetele ei; visurile fericite ca lumina zilei;
Și râsul, deprins de la prieteni; și blândețea,
În inimile împăcate, în paradisul englezesc.

Rupert Brooke

capitolul 51

Daphne stătea la biroul din seră, întocmind lista cu sarcinile ce trebuiau îndeplinite pentru săptămâna care urma. Aruncă o privire spre agenda ei: astăzi era duminică, 28 mai 1916.

„O mie nouă sute şaisprezece", murmură ea, întrebându-se ce se petrecuse cu timpul. Acum trecea atât de repede, încât era pur şi simplu uluită.

Ochii ei dădură peste fotografia lui Guy şi Miles în ramă de argint, amândoi arătând atât de maturi şi de chipeşi. Hugo o făcuse vara trecută pe terasă. Miles era în continuare la Eton, dar Guy era pe front, luptând în Franţa în cadrul Seaforth Highlanders, un regiment pe care îl preferau mulţi dintre bărbaţii din Yorkshire.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii, gândindu-se la fratele ei şi rostind în gând o rugăciune pentru el. Făcea asta în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, aşa cum ştia că făcea şi tatăl ei. El nu dorise ca Guy să se înroleze, dar fratele ei cel mai mare îi explicase tatălui lor de ce trebuia să plece. Ca toţi cei din familia Ingham, era animat de patriotism, îşi iubea ţara şi era mândru de moştenirea lui. În cele din urmă, tatăl lor cedase.

Dar Daphne realiză că tatăl ei nu avusese de fapt alternativă. Guy era major şi putea face ce dorea. Cu toţii îşi făceau griji pentru Guy. Veştile ce soseau de pe front erau îngrozitoare şi păreau să devină cumplite pe zi ce trecea. Mii şi mii de tineri fuseseră măcelăriţi. Şi în timp ce cadavrele se adunau în grămezi pe câmpiile străine, răniţii erau aduşi acasă ca să fie îngrijiţi şi vindecaţi.

Cele două aripi ale clădirii de la Cavendon erau acum pline. Imediat ce războiul începuse în 1914, tatăl ei transformase imediat Aripile de Nord şi de Vest.

Toate antichităţile, tablourile şi celelalte obiecte de valoare fuseseră depozitate în pod şi fuseseră aduse multe paturi în plus. Ba chiar, în cele din urmă, tatăl ei fusese nevoit să cumpere alte şi alte paturi ca să poată primi numărul din ce în ce mai mare de soldaţi răniţi.

Întregul personal de la Cavendon se mobilizase ca să transforme acele camere minunate decorate în stilul secolului al optsprezecelea în rezerve de spital.

Odată ce începuseră să sosească răniţii, femeile din sate veniseră să dea o mână de ajutor, la fel ca toate femeile din familia Swann şi la fel ca ea însăşi. DeLacy făcuse şi ea ce-i stătuse în putinţă, la fel şi Cecily înainte de a pleca.

Era un efort colectiv şi funcţiona foarte bine. Doctorul Shawcross trecea pe acolo din când în când. Tatăl ei angajase câteva femei mai pricepute care să se ocupe de rezerve; angajase şi medici, precum şi asistente şi infirmiere calificate. De asemenea, cumpărase toate echipamentele necesare pentru a face rezervele cât mai eficiente.

Tatăl ei era o adevărată minune. Se ocupa de domeniu cât putea de bine; era o sarcină dificilă, având în vedere că atâţia bărbaţi părăsiseră cele trei sate ca să meargă să se lupte cu duşmanul. Dar soţiile lor preluaseră totul, cu multă pricepere, iar fermele date în arendă continuau să funcţioneze.

Băieţii adolescenţi, prea tineri să meargă la război, ajutau şi ei la fel ca fetele şi tinerele de aici. Daphne se minuna întruna cum de toată lumea reuşise să se mobilizeze pentru a se asigura că toate lucrurile continuau cât se putea de normal.

În sfârşit, Daphne îşi termină lista şi o mai citi o dată. Astăzi era zi liberă şi putea să ia prânzul cu tatăl ei şi cu Hugo. Urmau să fie numai ei trei, căci DeLacy era de gardă în celelalte aripi. La fel şi Cecily.

Zâmbi când se gândi la cele două. Acum aveau cincisprezece ani şi amândouă erau frumoase şi foarte hotărâte să dea o mână de ajutor pentru a contribui la efortul de război. Rulau bandaje, le duceau pacienţilor băuturi reci şi calde, le dădeau reviste şi ziare celor care

doreau, netezeau cearşafuri şi potriveau pernele. Şi se ocupau şi de diverse comisioane.

În acea după-amiază, Alice urma să supervizeze bucătăria din Aripa de Nord. Fusese lărgită şi acum era folosită şi pentru Aripa de Vest. Doamna Thwaites avea să o ajute pe Alice, la fel şi Peggy Swift, care fusese păstrată după căsătorie, căci era nevoie de ea. Îşi folosea în continuare numele de domnişoară, ca să nu fie vreo confuzie între cei doi Lane angajaţi. Peggy reuşise să-l păstreze pe Gordon lângă ea.

Malcolm Smith, celălalt lacheu, plecase de multă vreme, bucuros să nu mai fie slugă şi să se înroleze în armată. Hanson nu era capabil să lupte şi nici Percy Swann, care descoperise că avea nişte probleme la plămâni când încercase să se înroleze.

Walter Swann rămăsese şi el la Cavendon, fiindcă bărbaţii însuraţi nu fuseseră chemaţi la arme încă şi îi promisese lui Alice că nu se va oferi voluntar.

Daphne îi mulţumi lui Dumnezeu că Hugo rămăsese cu ea, deşi ştia că ardea de nerăbdare să se ducă să lupte. Era fericită că el era aici. Întorcând foile în agenda ei, Daphne văzu notiţele pe care le scrisese despre mătuşile ei, Lavinia şi Vanessa.

Surorile tatălui ei se dovediseră a fi nişte adevărate membre ale familiei Ingham, gata să ajute oricând puteau. Vanessa urma să se întoarcă de la Londra marţi, săptămâna viitoare. Avea să rămână aici toată luna iunie, la fel ca sora ei mai mare, Lavinia, amândouă lucrând în rezerve.

Spre surprinderea lui Daphne, Lavinia se dovedise a fi o infirmieră talentată, bună, blândă, eficientă şi îndemânatică. Mătuşa ei era neobosită şi avea o fire atât de caldă şi de iubitoare că soldaţii o adorau. Lavinia reuşea întotdeauna să le aducă zâmbetul pe buze. La fel, Vanessa o ajuta şi ea să-i înveselească şi să îi facă să râdă atunci când era de gardă în rezerve. Nu exista nimic ce acele două femei n-ar fi făcut pentru pacienţii lor.

Daphne era mândră de familia ei şi de familia Swann, de săteni şi de modul în care cu toţii răspunseseră la solicitările războiului şi la condiţiile vitrege cu care

se confruntau. Deşi trebuia să le excludă pe Diedre şi pe Felicity.

Diedre nu-şi mai făcea apariţia. Avea o slujbă la Ministerul de Război. Între timp, Felicity nu mai revenise la Cavendon de prea multe ori de când plecase în mai 1914. Rămăsese la Londra şi nu prea lua legătura cu ei, spre marea surprindere a lui Daphne. Dar mama ei ura ideea de Cavendon ca spital şi era reticentă în legătură cu munca în rezerve.

Spre uluirea ei, Daphne descoperise că fraţilor şi surorilor ei nu părea să le pese că mama lor lipsea. Înainte de a pleca spre Franţa, Guy mersese să-şi ia rămas-bun de la ea la casa cea nouă pe care aceasta o cumpărase în Londra, dar asta doar din politeţe. La urma urmei, fusese crescut şi educat să fie un gentleman. Miles i se confesă lui Daphne că mama lor îl enerva şi că i se părea că era cam nestatornică. Acesta era un cuvânt despre care Daphne nu ar fi crezut vreodată că ar fi putut ajunge să o descrie pe mama lor. DeLacy, în sinea ei, era furioasă din cauza plecării lui Felicity şi o numea „cea mai urâtă dezertare de care am auzit vreodată".

Dar Daphne ştia că DeLacy era învăluită de dragostea caldă a femeilor din familia Swann, aşa cum era şi ea. Dulcie, care acum avea opt ani, era la fel de independentă ca întotdeauna, dar o iubea pe dădaca Clarice, care o învăţase bunele maniere, printre multe alte lucruri. Cum Felicity lipsise atâta vreme când Anne era bolnavă, lui Dulcie nu-i era deloc dor de mama ei.

„Şi nici lui *papa* nu-i este", se gândi Daphne. Ştia cât de ocupat era. Avea atâtea de făcut cu Jim Waters, administratorul domeniului, şi cu lucrătorii din afară; plus că vizita aripile spitalului cât de des putea. Muncă şi iar muncă, se gândi ea, ţuguindu-şi buzele. Muncă, muncă şi nici o distracţie nu avea cum să nu aibă efecte negative, îşi zise. Mai ştia şi că tatăl ei se simţea singur şi îşi făcea griji din pricina lui.

După ce scrise numele tuturor, zilele în care erau de serviciu şi îndatoririle lor pentru săptămâna viitoare, Daphne închise agenda şi se ridică. Acum avea să li se alăture lui Hugo şi tatălui ei să ia masa. Şi după-amiază,

când ea şi cu Hugo urmau să rămână singuri, îi va spune un secret.

Cincisprezece minute mai târziu, când Daphne intră în sufragerie, ştiu imediat că se întâmplase ceva. Hugo şi tatăl ei erau în picioare şi vorbeau aşteptând-o. Aveau feţele sumbre.

– Ce s-a întâmplat? Ce este? strigă ea, uitându-se de la unul la celălalt, temându-se de ce era mai rău, că sosiseră veşti rele despre Guy.

– Guvernul tocmai a dat o nouă lege. Toţi bărbaţii, indiferent dacă sunt singuri sau căsătoriţi, dacă sunt sănătoşi şi apţi, vor fi recrutaţi, spuse Charles. A trecut prin Camera Comunelor noaptea trecută. Este noua lege privind serviciul militar şi a primit şi încuviinţarea regelui.

Daphne îşi mută privirea de la tatăl ei la Hugo, ochii umplându-i-se de lacrimi când îşi dădu seama ce însemna asta exact. Hugo se duse la ea şi o îmbrăţişă. Îi spuse încet:

– Serviciul militar a devenit acum obligatoriu. Va trebui să plec, Daphne. Chiar va trebui.

Lacrimile i se scurgeau pe obraji şi se agăţă de el, dar într-o clipă reuşi să se adune. El îi dădu o batistă şi ea îşi şterse ochii.

– Înţeleg. Ştiu că fiecare bărbat trebuie să-şi facă datoria. Înghiţindu-şi lacrimile, adăugă: Iar femeile Ingham nu bocesc. Stau mândre şi neclintite, se descurcă şi merg mai departe.

– Aşa te vreau! spuse tatăl ei pe un ton admirativ. Hai să ne aşezăm totuşi şi să încercăm să mâncăm ceva... de vreme ce bucătăreasa s-a chinuit să gătească.

– Da, trebuie să mâncăm. Cel puţin, eu trebuie, spuse ea, uitându-se la tatăl ei şi apoi întorcându-se spre Hugo. Am un secret, îi spuse soţului ei. Voiam să ţi-l spun mai târziu, şi ţie la fel, *papa*. După prânz. Dar aş putea la fel de bine să vă spun acum la amândoi. Trăgând adânc aer în piept, forţându-se să zâmbească larg, continuă: Sunt însărcinată, Hugo. Îţi voi mai dărui un copil.

Era evident că vestea îl bucură peste măsură pe Hugo. Sări în sus, o trase și pe ea în picioare, o îmbrățișă, o sărută pe obraz și o îmbrățișă din nou.

- Ce minunat, draga mea. Ce veste extraordinară! Și de data asta cred că va fi băiat.

Și tatăl ei zâmbea și, când Hugo îi dădu drumul din strânsoare, Charles se apropie de ea și o îmbrățișă și el.

- Felicitări, Daphne. Sunt atât de fericit pentru tine și pentru Hugo, și atât de bucuros că în curând voi mai avea un nepot.

capitolul 52

- Lord Mowbray! exclamă Alice, luată prin surprindere și închizând repede ușa cuptorului când Charles Ingham intră în bucătăria din Aripa de Nord. Aveți nevoie de mine? Cu ce vă pot fi de folos, milord?

- Iartă-mă că dau buzna așa, doamnă Alice, dar nu o pot găsi pe domnișoara Charlotte. Se pare că nimeni nu știe unde este. Nici măcar Lady Daphne. Am fost în Aripa de Vest și am trecut și prin rezervele de aici. Nici urmă de ea. M-am gândit că poate mă poți lumina tu.

- Da, mi-a spus vineri că urmează să lucreze în rezerve weekendul acesta. Nu cred că și-a luat liber. Poate a plecat acasă cine știe din ce motiv.

- Am încercat să-i telefonez, doamnă Alice, dar nu a răspuns nimeni, răspunse Charles.

Alice căzu pe gânduri o clipă, apoi spuse:

- Poate că s-a dus să se odihnească puțin, milord. Acasă. S-ar putea să fie în grădină și să nu fi auzit telefonul. Vreți să o găsesc pe Cecily și să o trimit cu un mesaj la ea, milord?

- Nu, nu, spuse el, clătinând din cap. Nu va fi necesar. Trebuie să-i vorbesc despre ceva anume și foarte urgent. Mă duc eu însumi la ea. Dar, îți mulțumesc, doamnă Alice. Îi zâmbi și apoi adăugă: Puiul miroase delicios. Băieților le va plăcea mult cina din seara asta.

– Mulţumesc, milord. Întotdeauna încercăm să le dăm seara o masă bună şi hrănitoare. O merită, după toate prin câte au trecut.

El dădu din cap, plecă din bucătărie şi se duse în holul de la intrarea din faţă. Nu se putu abţine să nu zâmbească în timp ce cobora scările terasei. Alice păruse cu-adevărat şocată când el se năpustise aşa, neanunţat, în locul care era domeniul ei şi asta nu era de mirare. Când îl mai văzuse cineva pe al şaselea conte de Mowbray într-o bucătărie la Cavendon?

Mergând prin parc spre sat, Charles încercă să-şi stăpânească neliniştea. Îşi făcuse griji pentru Charlotte toată săptămâna. Păruse istovită, nu se simţea bine, ba chiar uneori avea impresia că o chinuia ceva, ceea ce îl făcuse să se întrebe ce se întâmpla cu ea. Amândoi fuseseră atât de ocupaţi, încât nu avuseseră ocazia să stea de vorbă. Apoi, sâmbătă, el se dusese să o caute, şi la fel şi în după-amiaza asta. Curios era că nimeni nu părea să se gândească că era posibil ca ea să-şi fi luat liber în weekend. Charles se mulţumise cu ideea că pur şi simplu, din întâmplare, nu reuşea să dea de ea. Astăzi după prânz, când venise în Aripa de Nord, neliniştea în privinţa ei se accentuase. De obicei, Charlotte îi spunea unde va fi în weekend, dar vinerea aceasta nu o făcuse.

Poate chiar era bolnavă şi singură în casa ei din sat. Şi fără nimeni care să aibă grijă de ea.

Mări pasul, convins că ea avea nevoie de ajutor. Din fericire, casa ei era la marginea satului, aproape de parc. Nu primi nici un răspuns când bătu la uşa ei câteva minute mai târziu. Intră în casă.

– Iată-te, în sfârşit! exclamă el când o văzu în picioare pe o scară în sufragerie, îndreptând un tablou de pe perete.

Charlotte nu îl auzise intrând. Se sperie atât de tare când îi auzi vocea, încât se răsuci prea repede şi îşi pierdu echilibrul.

El văzu cum se petrecu totul, cum îi alunecă piciorul, cum se prăbuşeşte înainte. Se repezi spre ea şi reuşi să o prindă în mijlocul căderii, ţinând-o strâns în braţe.

Se clătină uşor, apoi îşi recăpătă echilibrul. Nu era grea, dar impactul corpului ei prăvălit deasupra lui aproape că îi puse pe amândoi la podea.

O ţinu în braţe, uitându-se în jos spre ea. Ea ridică privirea spre el. Rămaseră ochi în ochi, fără ca vreunul să-şi poată dezlipi privirea. Nici unul nu se putu uita în altă parte, vrăjit pur şi simplu de celălalt.

– Mi-am făcut atâtea griji pentru tine, Charlotte, spuse el uşor şi, înainte să se poată opri, fără să mai aibă nici o reţinere, îşi coborî capul şi o sărută pe gură.

Charlotte îl sărută şi ea. Se agăţase de el, cuprinzându-l cu braţele. Într-un fel sau altul reuşiră să se îndrepte, iar apoi el o puse uşor jos. Se strângeau în braţe, sărutându-se cu pasiune, ca şi cum fiecare ar fi încercat să-şi potolească o sete mistuitoare pentru celălalt.

Brusc, Charles se opri şi o lăsă singură în mijlocul camerei cu o expresie uluită pe chip. Din câţiva paşi mari, ajunse la uşă şi o încuie, după care se întoarse la ea dintr-o mişcare, plin de o dorinţă uriaşă de a o poseda, de a o face a lui pe loc, chiar aici în acea cameră.

O luă numaidecât în braţe şi gurile li se uniră. Inima îi bătea nebuneşte, dorind-o cu atâta ardoare că aproape se sperie. O trase mai aproape de el, apăsându-şi trupul de al ei, şi ştiu imediat că nu era impotent. Nu, absolut deloc.

Întinse mâinile şi îi scoase agrafele din păr. Părul ei se revărsă bogat în jurul feţei, greu şi des, plin de lumini roşietice. El se trase puţin la o parte, cu ochii în ochii ei... acei ochi minunaţi, translucizi, un albastru-cenuşiu deosebit, cu irizaţii de culoarea levănţicii, atât de unic şi de caracteristic celor din familia Swann. Şi ceea ce văzu în ei îl mişcă, îi atinse inima. Îşi dădu seama cât de mult îl dorea ea, la fel cum o dorea şi el. Dorinţa pentru el i se reflecta în privirea neclintită din ochii lui.

Ea se întinse şi îi atinse obrazul, mângâindu-l cu dragoste. Lui i se opri inima în piept şi o trase şi mai aproape, împingându-se în ea. Începea să-şi piardă controlul, acum era din ce în ce mai tare şi nevoia lui pentru ea nu semăna cu nimic din ceea ce mai simţise cu alte femei. Era absolut copleşitoare. Începu să-i desfacă nasturii

de la bluză şi se aplecă, o sărută pe gât şi apoi şopti uşor, cu gura lipită de părul ei:

- Nu ar trebui să mergem să găsim un pat? Deja am irosit prea mult timp. Prea mulţi ani.

Luându-l de mână, Charlotte îl conduse în sus pe scări, în dormitorul ei şi spre patul mare cu baldachin.

Pe neaşteptate, Charles se opri, nemişcat în centrul încăperii. Se uită în jos la faţa ei, cu o expresie intensă şi serioasă. În ochii lui apăruse o privire întrebătoare şi spuse:

- Eşti sigur că vrei să continuăm? Căci dacă răspunsul e da, atunci nu va mai fi cale de întoarcere. Nu pentru mine. Îmi dau seama că tânjeşti să fim unul al celuilalt, aşa cum tânjesc şi eu. Văd asta. Dar dacă facem dragoste acum, nu se va sfârşi niciodată. Va fi pentru totdeauna, Charlotte Swann.

- Ştiu că aşa va fi, Charles Ingham. Aşa este şi aşa a fost întotdeauna... între ai tăi şi ai mei.

Îşi puse mâinile pe obrajii lui şi îl sărută adânc, strecurându-şi limba în gura lui şi mişcându-se în acelaşi ritm cu limba lui. Şi pentru prima oară în viaţă, când se agăţă de el, Charles simţi senzaţia aceea unică şi extraordinară de dorinţă reciprocă şi copleşitoare.

O clipă mai târziu, ea se opri din sărut şi începu să se dezbrace. Charles îşi aruncă haina pe un scaun şi în câteva secunde se găseau amândoi întinşi pe pat, goi puşcă.

El se ridică într-un cot şi îi privi faţa frumoasă. Părul i se împrăştiase ca un evantai pe pernă şi bogăţia culorii lui îi făcea şi mai evidentă, şi mai aparte paloarea feţei. Aplecându-se peste ea, îi atinse faţa cu blândeţe, în timp ce se minuna de trupul ei zvelt şi superb, atât de subţire şi de bine făcut.

Îi mângâie sânii şi-şi coborî mâinile pe pântecul ei şi apoi spre coapse. Pielea ei era atât de moale, catifelată ca satinul. Îşi puse gura pe gura ei şi-şi strecură o mână spre triunghiul mătăsos dintre picioarele ei. Când îi atinse miezul feminităţii, ea înţepeni şi apoi se relaxă. Şi îl lăsă să facă tot ce dorea. Căci era în sfârşit al ei şi ştia

că o iubește, așa cum și ea îl iubea pe el, și asta era tot ce conta.

Sub mâinile lui dorința ei crescu în intensitate... îi răspunse atât de repede... Charles o cuprinse cu mâinile și se trase cu tot trupul deasupra trupului ei.

– Vreau să savurez fiecare bucățică din tine, vreau să prelungesc acest moment, dar am nevoie să fii a mea, să mă accepți, să fiu înăuntrul tău.

Avea glasul scăzut, îngroșat de la dorință și de emoțiile crescânde.

– Și eu vreau asta, Charles, spuse ea.

Îi auzi chemarea nerostită din glas și îi simți respirația întretăiată. Era la fel de excitată ca și el, și faptul că era atât de aprinsă îl aprindea și mai tare. Începu să o sărute, își strecură mâinile sub spatele ei și se strecură înăuntrul ei repede și cu putere. Când căldura ei umedă îl învălui, i se păru că intrase într-o menghină de catifea și gemu de plăcere. Rămase nemișcat, savurând-o și apoi, când începu să se miște rapid dintr-odată, ea se mișcă odată cu el. Se căutau cu febrilitate unul pe celălalt, iar trupurile se revendicau cu violență.

Lui Charlotte i se păru că se topea în Charles, că devenea parte din el. Era ca și cum se topeau din cauza propriei călduri. Trupul ei zguduit de fiori se arcui să-l întâmpine pe al lui, brațele și picioarele ei se încolăciră în jurul lui și el începu să tremure la fel ca ea. Inima lui bătea ca un ciocan în același ritm cu al ei. Se înălțară împreună, și el se agăță de ea ca și cum nu ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată. Și știa că nu îi va mai da drumul niciodată. Era parte din el și așa fusese mereu, fără ca el să-și fi dat vreodată seama de asta.

Charles o ținea în brațe pe Charlotte, plin de acea liniște și pace pe care nu le mai cunoscuse niciodată. Era absența completă a durerii... mulțumire și încă ceva, ceva ce nu prea putea defini.

Charlotte vorbi prima când spuse:

– Ești foarte tăcut, Charles.

– Mă gândeam la tine şi la cât de liniştit şi de satisfăcut mă simt, spuse el cu glasul plin de dragoste şi de tandreţe.

– Mă bucur. Se trase mai aproape de el, punându-şi capul pe umărul lui. De ce-ai venit să mă cauţi în după-masa asta?

– Te-am căutat şi ieri. Am vrut să te văd, să vorbesc cu tine, de fapt, pur şi simplu să fiu cu tine. Şi când nu te-am putut găsi, am devenit foarte îngrijorat.

– De ce?

– Pentru că mă tot gândisem la tine şi îmi pusesem o mulţime de întrebări. De săptămâni întregi mi s-a părut că nu te simţi bine şi că te frământa ceva. Nu mi-am putut închipui unde ai fost ieri şi azi când toată lumea îmi spunea de fiecare dată că eşti în rezerve. Iar mie îmi era imposibil să te găsesc. Şi trebuie să-ţi mărturisesc că am devenit agitat, disperat şi înnebunit pur şi simplu de nelinişte.

După un timp, ea spuse încet:

– Am descoperit că nu puteam să vin la Cavendon în weekendul acesta. Nu am vrut să vin, aşa că am rămas acasă.

Dându-i drumul şi ridicându-se în capul oaselor, Charles se întoarse să o privească.

– Ce s-a întâmplat, Charlotte? Eşti bolnavă?

– Nu, nu sunt, răspunse ea, proptindu-se de perne şi întorcându-i privirea.

Îi atinse faţa cu vârfurile degetelor şi pe neaşteptate ochii i se umplură de lacrimi. El îi prinse mâna în mâna lui, se uită lung la ea, părând mai îngrijorat decât oricând.

– Ce Dumnezeu se petrece? Ce este? întrebă el.

– Nimic. Mă descurc eu.

– Trebuie să am mai multă grijă de tine decât până acum. Munceşti prea mult. La fel şi eu. Avem nevoie de o schimbare. Trebuie să mergem la Londra câteva zile, să luăm o pauză de la Cavendon...

Se opri brusc, realizând ce spunea. Întorcându-se uşor, uitându-se la ea, Charles o apucă de umeri.

- Am nevoie de tine. Te vreau lângă mine. Te iubesc, draga mea Charlotte, te iubesc cu-adevărat şi atât de mult.

Ea îi zâmbi palid.

- Ne-am iubit de când eram copii.

- Atunci stai să reformulez asta chiar acum. Ce vreau să spun este că *sunt îndrăgostit de tine*. Şi tu eşti îndrăgostită de mine, nu-i aşa?

- Da. Şi îmi fac griji pentru tine. Ştiu cât de singur eşti şi la fel sunt şi eu. Şi mă tot întreb de ce nu suntem împreună. Şi acesta este motivul pentru care nu am venit în weekendul acesta. Pentru că ştiam că nu mai pot îndura. Era ca o tortură, să te văd în fiecare zi, să te iubesc atât de mult, să vreau să te ating, să te ţin în braţe. Să te mângâi, să te fac fericit. Şi să fac dragoste cu tine. Lacrimile îi umplură din nou ochii şi ea le şterse cu degetele. Şi nu puteam face nici unul dintre aceste lucruri.

- Oh, draga mea, nu plânge. Se întinse după ea, o prinse în braţe şi o ţinu strâns. Suntem aşa de proşti. Am fost atât de proşti atâta timp. Avem mai mult de patruzeci de ani şi ne comportăm ca nişte copii. Trebuie să fim împreună, să profităm de şansa asta de a fi fericiţi, înainte de a fi prea târziu. În orice caz, ţi-am spus mai devreme că nu există cale de întoarcere dacă facem dragoste astăzi, şi tu ai fost de acord. Aşa că mi-e teamă că nu vei mai scăpa de mine.

- Slavă Domnului! exclamă ea, zâmbindu-i.

- Deseori spuneai când se întâmpla ceva că aşa a fost să fie... Şi ăsta e adevărul şi acum: aşa a fost să fie, murmură Charles.

- Ştiu... aşa e soarta noastră, probabil. Se uită la el cu colţul ochiului şi îşi muşcă buzele să nu zâmbească. Am găsit ceva într-unul dintre vechile registre păstrate în familia Swann, cu ani buni în urmă, şi am dat din nou peste notiţa respectivă de curând. E ceva ce nu mi-a mai ieşit din cap.

- Ştiu şi eu despre faimoasele jurnale Swann. Sunt interzise celor din familia Ingham. Dar ce-ai descoperit? Îţi este îngăduit să îmi spui?

Ea dădu din cap.

– Îţi pot spune ceva, da. Era o adnotare făcută de un Swann, un M. Swann, ca să fiu mai exactă, şi era datată 1876. Acest M. Swann avea de mult timp o relaţie cu o femeie din familia Ingham, şi a scris asta: *O Swann se potriveşte mănuşă unui Ingham.* Crezi că este adevărat?

El îi văzu expresia jucăuşă din ochi şi începu să râdă.

– Aş vrea să reformulez asta, draga mea. În cazul acesta, cred că este un Ingham se potriveşte mănuşă unei Swann. Ce zici de asta?

– Cred că este adevărat, răspunse Charlotte, râzând cu el.

Se dădu jos din pat şi se duse la şifonier. Scoase de acolo un halat de mătase şi-l îmbrăcă, după care zise:

– Hai să mergem jos, să aprindem focul şi să bem ceva împreună. Ce zici, ţi-ar plăcea?

– Da, chiar mi-ar plăcea. Mi-ar plăcea şi să am un halat aici. Să-mi aduc mâine unul?

Râdea în continuare când spuse asta, în mod evident foarte fericit; aşa cum şi ea era foarte fericită. Îi răspunse:

– Nu am furat nimic în viaţa mea, dar după ce David a murit, am luat un halat de-al lui din dressingul lui de la Cavendon...

– De ce? întrebă el curios, întrerupând-o şi privind-o de-a lungul camerei, dragostea reflectându-i-se în ochii albaştri.

– Pentru că am vrut să am ceva personal ce i-a aparţinut lui, ceva ce puteam purta.

– L-ai iubit?

– Da.

– Şi el te-a iubit pe tine, nu?

– Cred că da.

– Nu fi prostuţă, draga mea. Ştiu că te-a iubit. Cum ar fi fost posibil să *nu* te iubească cineva? Eu *simţeam* că te iubeşte şi m-am convins foarte de curând de asta. Ai fost cu el toţi anii aceia, cum ţi-ar fi putut rezista? Cu siguranţă ştii că eşti o femeie frumoasă şi inteligentă. El rămăsese de două ori văduv şi era singur, şi tu lucrai cu el şi te-ai apropiat de el.

– Trebuie să-ţi spun ceva, Charles.

– Ce?

– Deşi am lucrat cu tatăl tău de când aveam şaptesprezece ani, abia când am trecut de douăzeci şi unu de ani a început implicarea pe plan personal. S-a purtat mereu cum se cuvine, era mereu un adevărat gentleman.

– Da, ştiu că era. Şi e ceva ce trebuie să-ţi spun, Charlotte. Relaţia ta cu tatăl meu nu m-a deranjat niciodată şi nici acum nu mă deranjează. Vreau să fii conştientă de asta. Mă bucur că a putut să aibă parte de puţină fericire cu tine, chiar mă bucur.

– În cazul acesta, poţi să-i porţi halatul de mătase. Ştiu că ţi se va potrivi.

capitolul 53

Coborâră împreună. În şemineul din sufragerie era rumeguş şi mai erau şi nişte ziare făcute sul, iar Charlotte aprinse un chibrit şi îl apropie de bucăţile de hârtie. Luară foc imediat. După ce aprinse câteva veioze, se duse şi se aşeză pe sofa în faţa focului. Charles i se alătură, aducând două pahare de whisky cu apă. După ce îi dădu unul, se aşeză pe fotoliul de lângă cămin. Când Charlotte îl privi întrebătoare, el spuse:

– Vreau să stau aici să te admir. Măcar atât poate face un biet muritor, nu-i aşa?

Ea dădu din cap şi se aplecă în faţă, ciocni paharul de paharul lui, şi spuseră „noroc" amândoi deodată. Charles se lăsă pe spate pe fotoliu, cu o expresie gânditoare pe faţă, şi în cele din urmă spuse:

– Aş vrea să-ţi zic ceva, dar are legătură cu Felicity. Nu te-ar deranja să-ţi vorbesc despre ea, nu-i aşa, Charlie?

– Nu, e în regulă.

– Mai întâi vreau să-ţi clarific ceva. Ştiu că există multe bârfe aici la Cavendon despre absenţa lui Felicity; în caz că nu ai ghicit deja, ea este cea care m-a părăsit pe mine.

– Da, de asta mi-am dat seama şi eu. Sau cel puţin la un moment dat. Când nu s-a mai întors decât pentru acea vizită scurtă şi bizară, am realizat că probabil v-aţi separat. Dar de ce te-a părăsit? Poţi să-mi spui?

– Sigur că da. Felicity mi-a spus că i-a pierit interesul pentru mine în general şi în special pe plan sexual. A spus că nu mai pot împărţi patul cu ea şi că acela era sfârşitul căsniciei noastre.

– Chiar a folosit cuvintele acelea?

– Absolut. Şi a fost destul de directă şi foarte, foarte rece. Mi-am dat seama că nu mai avea deloc sentimente pentru mine, sau poate doar dispreţ. Am reacţionat ca un prost, cred. Am rămas acolo şocat, holbându-mă la ea, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

Charlotte era şi ea îngrozită şi se uită la el clătinând din cap.

– Nu o înţeleg. De ce ar vrea o femeie să te părăsească *pe tine?*

El râse.

– Tu eşti părtinitoare, draga mea. Cred că ce m-a durut cel mai mult a fost că ea a făcut acest anunţ după seara când Dulcie aproape că a fost răpită. Eu nu doream decât să dorm cu ea, să vorbesc despre teribilul incident, să ne exprimăm gândurile şi sentimentele. Când şi-a început micul discurs am fost pur şi simplu luat prin surprindere şi mai târziu am înţeles că ajunsese la acel punct din viaţa ei în care pur şi simplu nu mai putea suporta să mă aibă aproape de ea. A plecat a doua zi dimineaţă şi nu a mai revenit de atunci, după cum ştii foarte bine.

– Nu pot asculta aşa ceva! exclamă Charlotte, uitându-se la el.

Cât de rănit fusese probabil şi cât de umilit. Şi lovit în bărbăţia lui. Se trezi cuprinsă de un sentiment de furie faţă de Felicity, dar reuşi să se stăpânească. Cu siguranţă el nu ar fi rostit o vorbă rea despre sau împotriva soţiei lui. Acesta era un joc periculos de jucat, indiferent de circumstanţe.

– Când i-am amintit că sunt un bărbat încă tânăr, că nu am decât patruzeci şi cinci de ani şi am întrebat ce se presupune că ar trebui să fac, cu viaţa mea adică, mi-a spus că sunt liber ca pasărea cerului.

Charles râse uşor după ce spuse asta, uitându-se fix la Charlotte. Izbucni şi ea în râs şi spuse:

– Sunt atât de fericită că a fost cuibul meu cel în care ai ales să vii, Charles Ingham. Foarte, foarte fericită.

– Bănuiesc că toată lumea de la Cavendon ştie că soţia mea a fost cea care m-a părăsit. Am dreptate? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană.

– Ea a fost cea care a şters-o de-aici, răspunse Charlotte, folosind o expresie foarte întâlnită în Yorkshire. Şi oricum, tu eşti al şaselea conte de Mowbray, nu uita acest lucru.

– Nu uit, dar ce vrei să spui de fapt? întrebă el în mod evident derutat.

– Că eşti iubit cu adevărat aici, pe domeniu, că eşti admirat, respectat şi stimat. Şi că eşti busola morală a tuturor. Cu alte cuvinte, sătenii şi angajaţii vor fi mereu de partea ta, Charles.

El încuviinţă din cap.

– Voiam doar ca *tu* să ştii că nu îmi înşel soţia, fiindcă ea este cea care m-a părăsit pe mine.

Ochii translucizi ai lui Charlotte sclipiră amuzaţi şi ea remarcă:

– Nu era nevoie să spui asta, ştii, Charlie. Mai ales după ce-ai spus acum câteva minute că sunt o femeie inteligentă.

– Ştiu asta, dar întotdeauna am avut un anume cod moral şi niciodată nu m-am îndepărtat de la el, nici nu am avut vreo amantă. Dar tu ştii foarte bine asta, de vreme ce toţi cei din familia Swann ştiu totul.

Charlotte luă o înghiţitură mare de whisky, pe deplin conştientă că mândria lui Charles Ingham fusese puternic rănită de femeia cu care se căsătorise şi cu care făcuse şase copii. În cele din urmă spuse, deşi îşi dădea seama că lucrurile nu stăteau astfel:

– Poate că problema ei de sănătate cu epuizarea a avut un rol important în decizia ei.

– Nu, nu a avut. M-am gândit şi eu la asta la început, şi la fel şi Daphne. Felicity a devenit extrem de ciudată la un an după naşterea lui Dulcie.

Charlotte observă că afară lumina se schimbase. Amurgul începuse să se instaleze. Se ridică, se duse la uşile de sticlă, trase perdelele şi apoi făcu acelaşi lucru

la celelalte ferestre din cameră. Tot timpul mintea îi funcționă frenetic, întrebându-se ce să facă. Se afla aici cu un bărbat pe care îl știa din copilărie, care era de fapt cel mai bun prieten al ei. Trăise toată viața aproape de el. Se îndrăgostise de el cu ani în urmă. Și în seara asta deveniseră iubiți. Oare nu-i datora ceva? Oare nu-i datora adevărul? Singurul motiv real pentru care ezitase să i-l spună mai devreme fusese teama să nu-l rănească. Fusese și așa destul de rănit în ultima vreme.

Când se înapoie lângă șemineu, el spuse:

- Ce-a fost asta?

- Cum adică?

- Toată agitația asta cu draperiile. Ce-mi ascunzi, Charlie?

Ea clătină din cap, incapabilă să îl mintă, și sorbi din whisky.

- Știu că e vorba de un alt bărbat, îi spuse Charles. Ca să fiu mai precis, știu că există un alt bărbat în viața lui Felicity, spuse el pe un ton egal și ferm.

- De unde știi?

- Mi-a spus sora mea Lavinia, cam acum șase luni. Dar și eu mă gândeam că ar fi posibil. De obicei, este vorba despre un alt bărbat când o femeie pleacă așa cum a făcut-o Felicity, fără să se gândească măcar la copiii ei, chiar dacă soțul nu mai conta. Sexul însuși este un afrodiziac foarte puternic și mai ales cu un bărbat care e cu zece ani mai tânăr. Când el și-a părăsit soția și spitalul din Harrogate și s-a dus să-și deschidă un cabinet particular în Harley Street, ea l-a urmat la Londra.

- Cum a aflat Lavinia?

- L-a văzut împreună, și mai și fuseseră niște bârfe despre asta mai devreme la Londra. După cum ți-am spus, el e mai tânăr decât ea și relația ține de ani întregi, de când Dulcie avea numai un an. Se aplecă mai aproape de Charlotte și își puse mâna pe genunchiul ei, cu ochii lui albaștri și limpezi fixați în ochii ei. Dar tu știi toate astea, nu-i așa, draga mea?

- Nu știam că te-a anunțat așa de dur sau că ți-a vorbit cu atâta răceală sau ce a spus exact. Tot ce știu este

că în viaţa contesei există un alt bărbat şi că acesta este chirurg.

– Cine mai ştie despre asta?

– Walter şi Alice, asta este tot. Walter a fost cel care mi-a spus.

– Oh, Doamne, valetul meu ştie totul despre viaţa sexuală a soţiei mele! exclamă el clătinând din cap. Acum ce-o să mai urmeze?!

Ea ştia că el nu era supărat şi îi explică:

– Olive Wilson a fost cea care i-a spus lui Walter, Charles. Când a venit pe aici ca să ia nişte haine de-ale contesei. Cam acum şase luni.

– Îmi pare foarte rău că nu mi-a spus mie, murmură Charles.

– Există o anumită limită pe care nu o putem trece, iar noi, cei din familia Swann, respectăm asta.

– Deci ne putem culca unii cu alţii. Cei din familiile Swann şi Ingham au făcut-o de ani şi ani, de generaţii întregi, din câte am înţeles. Dar nu ne putem face mărturisiri ori confidenţe?

Charlotte încuviinţă.

– Da, bănuiesc că aşa stau lucrurile, dar nu eu am făcut regulile astea.

Ridicându-se, se duse şi îngenunche înaintea lui şi îi privi faţa.

Era un bărbat foarte chipeş, de-a dreptul irezistibil pentru ea. Faţa lui avea o anumită blândeţe, iar trăsăturile erau clasice, frumos şi ferm desenate. Era bine-crescut, bun şi amabil, iar ea, una, nu auzise niciodată vreo vorbă rea spusă de cineva despre el. De nimeni. Îi zise asta şi apoi continuă:

– Ca să fiu cinstită, Walter nu ştia ce să facă. Mi-a explicat acest lucru. De câteva ori a fost pe punctul de a-ţi spune, dar i-a pierit curajul înainte de a o face. Nici unul dintre noi nu vrea să te rănească.

Aplecându-se în faţă, Charles o sărută uşor.

– Nu sunt supărat pe Walter. Sper că ştii asta. De fapt, nici nu-mi mai aduc aminte de vreun Ingham care să fie supărat pe vreun Swann. Ce altceva a avut Wilson de împărtăşit? Vrei să-mi spui?

– Da, o să-ţi spun. Ea nu este de acord şi acum nu prea îi mai convine să lucreze pentru contesă. Dar are nevoie de o slujbă.

Se opri aici, nedorind să repete detaliile sordide pe care Olive Wilson i le împărtăşise lui Walter.

El doar dădu din cap şi apoi întrebă:

– Îmi îngădui să rămân la cină? Pot?

– Da, dar ce va crede Hanson dacă nu te întorci?

– O să găsesc un băiat să trimit un mesaj în care să anunţ că iau cina aici, cu tine. Aşa, ca să ştie unde sunt în cazul în care e nevoie de mine.

Charlotte realiză, aşa cum stătea acolo în genunchi privindu-l cu atâta dragoste, că de fapt el încerca din răsputeri să se abţină să nu râdă şi într-un târziu nu mai reuşi. Începu să râdă în hohote, scuturându-se, şi atunci ea izbucni în râs, căci era pur şi simplu molipsitor.

Când se potoliră, ea îl întrebă cu multă seriozitate:

– De ce-ai râs în halul ăsta?

– Pentru că acum am patruzeci şi şapte de ani. Sunt al şaselea conte de Mowbray, şi tu mă întrebi cum îi voi explica majordomului meu unde sunt. Nu mai sunt şcolarul de zece ani cu care obişnuiai tu să faci pe şefa, să ştii.

– Nu obişnuiam deloc să fac pe şefa cu tine. Şi mă gândeam numai la discreţie, la faptul că trebuie să avem grijă. Altfel vor apărea bârfele.

– Ei, la dracu' cu bârfele! exclamă el; apoi se aplecă în faţă şi o prinse în braţe, spunând cu gura lipită de părul ei desfăcut: Iartă-mă. Ştiu că nu îţi place să mă auzi înjurând.

– Din partea mea, poţi face orice vrei, spuse Charlotte cât se poate de sinceră.

– O să-i zic lui Hanson că, dacă întreabă cineva unde sunt, va trebui pur şi simplu să spună că sunt plecat. Dar nu şi unde. E omul meu şi îmi este complet devotat.

– La fel este şi Walter, Charles. Nu fi supărat pe el.

– Nu sunt, nu fi copil. Charles lăsă să îi scape un oftat. Am o veste cam proastă pentru tine, Charlie. Toţi bărbaţii apţi de luptă vor fi chemaţi la arme. Acum înrolarea este obligatorie.

Îi vorbi despre noua lege ce tocmai trecuse prin Parlament cu o zi înainte şi îi dădu şi detaliile.

– Tu nu va trebui să pleci, nu-i aşa? întrebă ea, brusc îngrijorată cu adevărat.

El o privi şi spuse încet:

– Eu sunt prea bătrân şi ochii mei deja nu mai văd prea bine.

– După părerea mea, nu eşti deloc bătrân şi ochii tăi sunt minunaţi. Şi sunt extraordinar de mulţumită că nu va trebui să mergi pe front.

– Foarte mulţi dintre săteni şi lucrătorii de pe moşie vor pleca, spuse el cu amărăciune în voce.

Şi chiar aşa se şi întâmplă: grupuri, grupuri plecară la război.

capitolul 54

Ziua de care Daphne se temea de moarte veni în cele din urmă. Hugo urma să plece de la Cavendon ca să se ducă într-o tabără de instrucţie pentru o scurtă pregătire la Catterick, înainte să fie trimis spre Franţa să lupte în tranşee.

Avea câteva lucruri importante să îi spună şi se trezi devreme ca să poată vorbi cu el între patru ochi înainte de a lua micul dejun împreună cu tatăl ei.

Hugo o găsi aşteptându-l în mica bibliotecă pe care o crease cu doi ani în urmă. Când intră şi dădu cu ochii de ea, i se păru că arăta uluitor, mai frumoasă ca oricând. Întotdeauna era frumoasă Daphne a lui, dar astăzi avea ceva aparte care aproape îi făcu inima să-i sară din piept.

Ea se ridică imediat când intră el şi spuse:

– Vrei să mă însoţeşti afară, Hugo? Să mergem la o plimbare foarte scurtă? În grădina de trandafiri.

– De ce nu? Mi-ai spus că vrei să vorbeşti cu mine, şi acela e locul perfect. E foarte retras, draga mea.

– Aşa este.

Daphne întinse mâna.

El i-o luă şi ieşi din bibliotecă cu ea îndreptându-se spre marele hol de la intrare. Ştia că avea să-i spună ceva ultrasecret sau cu implicaţii deosebite, altfel nu i-ar fi sugerat să facă o plimbare. Nimeni nu ar fi putut să o audă din întâmplare în grădină.

De fapt, nu era nimeni în jur. Parcul era părăsit. Mulţi bărbaţi plecaseră deja. Kitchener era disperat după soldaţi; erau trimise trupe de mii şi mii de oameni. Şi acolo mergea şi el. Spre câmpiile morţii din Franţa. Şi spre Bătălia de pe Somme.

Încercă să-şi alunge aceste gânduri din minte în timp ce coborâră treptele şi se aşezară pe unul dintre scaunele de fier din grădină. Ea se agăţă de mâna lui şi când el o privi avu senzaţia că i se va rupe inima în piept. Trebuia să o lase, să plece şi să-şi facă datoria faţă de rege şi ţară, şi era posibil să nu se mai întoarcă. Iar el nu suporta acest gând. Dacă îşi pierdea viaţa nu avea să o mai revadă niciodată. Şi ce-ar fi făcut ea fără el?

Era îmbrăcată în roz astăzi, şi se potrivea de minune cu trandafirii din jurul lor, iar el putu reţine această imagine perfectă într-un ungher al minţii unde urma să o păstreze şi să şi-o amintească atunci când avea să meargă pe front. Asta avea să-i dea tărie, ca şi gândul la copilul lor pe care ea îl purta în pântece.

– Hugo, ascultă, vreau să-ţi spun ceva foarte important, îl anunţă Daphne, venind şi mai aproape de el, cu ochii ei albaştri precum floarea de porumb neclintiţi de la faţa lui.

Nu o auzise şi nu o văzuse niciodată atât de serioasă.

– Da, te ascult, iubita mea, spuse el încet, rămânând nemişcat şi în acelaşi timp căutând să se întărească pentru a primi veşti proaste.

– Când m-ai întâlnit, pentru tine a fost dragoste la prima vedere, spuse Daphne. Aşa mi-ai descris tu ce-ai simţit. Şi când am mers la Paris în luna de miere, şi eu am simţit un *coup de foudre*. Nu pentru Paris. Pentru tine, Hugo. Vreau să ştii că m-am îndrăgostit de tine atunci. Şi te iubesc din toată inima, mereu te voi iubi. Şi te vei întoarce la mine, sunt sigură de asta.

Lui i se umplură ochii de lacrimi, o luă în braţe şi o ţinu lângă el, trăgând în piept parfumul ei, aşa cum făcea mereu, acel amestec de mireasmă de trandafiri şi de zambile atât de unic şi de caracteristic pentru ea.

– Ai dreptate, mă voi întoarce, Daphne. Fiindcă avem o viaţă lungă de trăit împreună şi multă bucurie să împărtăşim. Şi mă face foarte fericit că te-ai îndrăgostit de mine în luna noastră de miere. Aşa mi s-a părut şi mie.

– Vom avea cinci copii, şopti ea.

Desprinzându-se puţin de ea, el zâmbi, dragostea pentru ea umplându-i ochii.

– De ce nu şase? întrebă el.

– Fiindcă Genevra spune că vor fi cinci. Am implorat-o să-mi spună ce însemnau cele şapte inimi de pe bucata aceea de os şi nu a vrut. Dar când i-am spus că pleci la război şi că îmi este teamă pentru tine, mi-a spus. Mi-a zis că o să te întorci cu bine, căci vom avea cinci copii în total. Celelalte două inimi erau pentru tine şi pentru mine. Eu am încredere în puterea ei de a ghici viitorul, Hugo, chiar am.

– Şi eu la fel, încuviinţă Hugo imediat, dorindu-şi să o creadă pentru că asta însemna că va reveni acasă.

– Ceea ce vreau să-ţi spun acum este un fel de mărturisire. Despre ceva ce nu i-am spus nimănui. Trebuie să-mi promiţi cu mâna pe inimă că vei păstra acest secret toată viaţa ta, Hugo.

Vorbea atât de solemn şi era atât de încordată, încât el îşi dădu seama că era vorba de ceva extrem de serios şi nu dorea să fie auzită.

– Nu îţi voi trăda încrederea, spuse el. Sunt gata. Spune-mi ce ascunzi de mine.

Daphne trase aer în piept şi începu:

– Când părinţii mei au aflat că am fost violată şi sunt însărcinată, au tras imediat o concluzie. S-au gândit imediat la Julian Torbett. Fiindcă fuseserăm prieteni atâta timp şi fiindcă eu mă dusesem la Havers Lodge în după-amiaza aceea. El nu era acolo. Ieşise. Şi când m-am întors prin pădurile cu clopoţei, am fost atacată. Bărbatul care m-a atacat avea în jurul capului ceva ce îi acoperea faţa. Când am reuşit să i-l trag în jos mai târziu,

am fost îngrozită. Era Richard, fratele lui Julian. El este cel care m-a violat. Dar i-am lăsat pe părinții mei să creadă că fusese Julian pentru că el murise. Și pe tine te-am mințit când am spus că a fost Julian. Din același motiv.

– O, Doamne! Dar Torbett nu este încă în viață? Daphne, s-ar putea să nu fii în siguranță. S-ar putea să vină din nou după tine. Și Alicia? Noi spunem că este a mea, dar de fapt e a lui, și tu știi asta.

Brusc, Hugo fu cuprins de panică.

– Nu, nu e a lui. E copilul tău, și nimeni nu va spune altceva vreodată. Și nici tu nu trebuie să o faci, căci ești tatăl ei. Povestea e simplă. M-am culcat cu tine prima oară când ai venit la Cavendon în iulie, pentru că nu am putut rezista nici tu, nici eu. Bebelușul a venit prematur.

El dădu din cap, înțelegându-i raționamentul. Hugo Stanton știa că trebuia să susțină această variantă cu orice preț. Dar avea nevoie să știe mai multe despre Torbett și despre locul unde se afla în momentul acela.

– Și omul acesta îngrozitor mai trăiește aici? Sau e la Londra? întrebă el.

– Nici una, nici alta, Hugo. Torbett a intrat în armată cam acum un an. S-a înrolat voluntar și a fost trimis în Franța.

– De unde știi asta, Daphne? Ai făcut cercetări în legătură cu el? Pentru că ar fi periculos să faci așa ceva! exclamă Hugo.

– Nu, nu am făcut. Nu aș face așa ceva, Hugo. Dar din întâmplare bucătăreasa s-a întâlnit cu bucătăreasa lui Torbett, Annie Thorpe. Annie a fost cea care i-a spus bucătăresei că nici unul dintre fiii familiei Torbett nu mai era acasă. Unul era mort, ucis într-un accident de călărie pe domeniul familiei Ingham, iar ceilalți doi au plecat să se lupte cu hunii, după cum i-a numit ea.

– Bucătăreasa ți-a spus asta? întrebă el, privind-o neîncrezător.

Ea nu intra niciodată în bucătărie.

– Nu, nu, i-a spus lui Hanson. Care i-a spus domnișoarei Charlotte. Care i-a spus tatei, care mi-a spus

mie... așa, în treacăt, ca pe o bârfă legată de oamenii din zonă.

Daphne îi luă mâna.

- Nu ne poate face rău.

- Sper că îl va găsi un glonț german, dar dacă dau eu primul peste ticălos o să-l împușc cu mâna mea.

Hugo era atât de furios, că vocea i se ascuțise. Daphne își înfășură brațele în jurul gâtului lui, liniștindu-l, până ce i se păru că își venise în fire.

- Mă poți ierta că te-am mințit și că ți-am ascuns acest adevăr groaznic? întrebă ea puțin mai târziu, privindu-l și mușcându-și buza nervos.

- Sigur că da, draga mea Daphne, frumoasa mea soție. Ai făcut ce-ai crezut că e mai bine. Și, ai dreptate, trebuie să lăsăm lucrurile acestea în urmă. Să privim către viitor și să avem încredere în prezicerea Genevrei.

- Mai e încă ceva. Știu că vrei să-mi explici despre ultimul testament pe care l-ai întocmit și despre afacerile tale și despre Jill Handelsman. Plus toate chestiunile financiare. *Papa* mi-a spus că are o viziune completă asupra tuturor acestor chestiuni. A spus că va face după cum ai sugerat și îi va telefona doamnei Handelsman în fiecare săptămână și se va îngriji de toate astea pentru mine.

- Mă bucur că știi despre toate aceste aranjamente, spuse Hugo. Dar eram gata să îți explic dacă voiai.

- Nu voiam și nici nu vreau. Mai ales în legătură cu testamentul tău. Fiindcă te vei întoarce acasă la mine, dragul meu. Am încredere în Genevra, știu că are acest dar. Pune mâna aici, Hugo, te rog.

Îi luă mâna și o puse pe pântecele ei.

- Uite, aici e burtica mea. E bebelușul, bebelușul nostru, fiul tău, Hugo. Oh, hai să-i alegem numele de acum, ca să vorbim despre el așa cum trebuie, chiar înainte de a se naște.

- Ce idee bună, spuse Hugo, mișcându-și ușor mâna pe pântecele ei. Cum ți se pare Charles? Numele bărbatului care este tatăl tău minunat și prietenul meu cel mai bun.

- Cred că e un nume foarte frumos, şi putem să-i spunem asta la micul dejun.

- Şi dacă se întâmplă să fie fată? întrebă Hugo.

- Cred că ar trebui numită Charlotte, fiindcă domnişoara Charlotte a făcut atâtea pentru mine.

- Dar Alicia poartă numele acesta, îi reaminti el.

- Ştiu, dar nu îi vom spune niciodată astfel. Ea este Alicia şi aşa o vom şi numi mereu, nu?

- Aşa este.

Îşi păstră mâna pe burtica lui Daphne încă puţin în timp ce rămaseră aşa, împreună, visând la viitor, la clipa când se vor reîntâlni. Hugo îşi fixă această amintire în minte şi în inimă, gândindu-se că numai ea îi va da putere în clipele teribile ce aveau să urmeze când îşi va risca viaţa pe câmpiile din Franţa în războiul ce va pune capăt tuturor războaielor.

capitolul 55

Locotenentul Hugo Stanton, comandant de pluton în Batalionul 2 din Regimentul Yorkshire, se aşează pe o cutie mare plină de conserve cu carne de vită. Acestea erau raţiile lor şi singurul lucru care nu se scufunda de tot în noroiul din tranşee. Găsind un pachet de ţigări în buzunar, scoase una şi o aprinse, după care trase adânc în piept fumul cu nicotină.

Era cu adevărat copleşit de griji astăzi. Avea numai treizeci şi şase de ani, dar se simţea de parcă ar fi avut o sută cinci. Şi aşa fusese de mult prea mult timp. De unsprezece luni. Sosise pe câmpul de luptă pe Frontul de Vest în septembrie 1916. Acum era iulie 1917 şi englezii şi aliaţii lor nu înaintaseră nici măcar un pas în vederea câştigării acestui război faţă de situaţia de atunci.

În timpul perioadei de instrucţie de la Catterick anul trecut, primise un telefon de la Charles. Charles era în continuare ferm şi la fel de stăpân pe sine ca întotdeauna, dar avea inima frântă. Primise o telegramă de la Ministerul de Război, care îl informa că fiul său cel mai mare, Guy, era dispărut în misiune, probabil mort.

Cu toate acestea, Charles nutrea speranţe că Guy va fi găsit într-un spital, undeva în Verdun. Sau poate că fusese luat prizonier de nemţi, sugerase Charles.

Hugo vorbise cu Daphne după aceea şi, la fel, şi ea spera şi se ruga ca fratele ei să fie în viaţă. Fusese minunat să îi audă vocea şi să mai primească alte veşti despre familie. Dar când închisese, îl cuprinsese o mâhnire amară.

Hugo scoase un oftat adânc, ştiind în inima lui că cel mai probabil Guy era mort. Toată lumea ştia ce se întâmplase la Verdun şi cum anul trecut nemţii aşteptaseră numeroasele trupe englezeşti să se apropie de porţile acelui oraş.

În faza iniţială a bombardamentului de artilerie, nemţii stătuseră în buncărele săpate adânc în pământ şi lăsaseră gloanţele să şuiere pe deasupra lor. Ieşiseră apoi nevătămaţi să întâmpine soldaţii englezi care fuseseră seceraţi instantaneu de mitralierele germane.

Generalul Haig comandase apoi un al doilea asalt. În prima zi fuseseră 20 000 de morţi şi 40 000 de răniţi sau dispăruţi, totuşi englezii continuaseră să lupte, pierderile lor crescând cu fiecare zi ce trecea şi în cele din urmă totul se transformase într-o cauză pierdută. Până la sfârşitul lui noiembrie, bătălia se terminase, şi preţul plătit fusese uriaş. Aliaţii raportaseră 615 000 de morţi, răniţi, dispăruţi în misiune sau luaţi prizonieri. Şi poate că Guy Ingham fusese acolo.

Maiorul care era în fruntea batalionului îi relatase toate acestea lui Hugo la sosirea lui pe front şi îl şocase de-a dreptul pierderea imensă de vieţi omeneşti, măcelul ce avusese loc. Fusese cu adevărat un act de barbarie. Dacă Guy fusese implicat în acea bătălie, erau puţine şanse să mai fie în viaţă.

Maiorul Thompson îi mai povestise şi alte lucruri ce îţi făceau părul măciucă, iar Hugo văzuse el însuşi destule încât să înţeleagă cât de îngrozitor era acest război. Era fericit că nu intrase într-un regiment de cavalerie, aşa cum se gândise să facă, şi că era la infanterie. Caii erau supuşi în fiecare zi riscurilor din cauza gloanţelor,

bombardamentelor, gardurilor de sârmă ghimpată, bolilor şi noroiului.

Anul trecut se afla în sectorul Somme de câteva zile, când maiorul îl luase să împuşte trei cai ce se înţepeniseră în sârma ghimpată şi să-i salveze pe alţi câţiva ce se înecau în noroi.

După ce crescuse cu o mulţime de cai în grajdurile tatălui lui şi se aflase în preajma lor toată viaţa, i se rupsese inima din cauza acestor scene de groază. Dar împuşcase caii aceia de bunăvoie, ştiind că îi scăpa de o suferinţă agonizantă. Stomacul le fusese sfâşiat de sârma ghimpată şi aveau să sângereze până la moarte. Un glonţ în cap era rapid şi nedureros.

Fuseseră câteva victorii care îi dăduseră speranţă lui Hugo. În aprilie anul acesta, Corpul de Armată Canadian, flancul drept al Armatei 1 Britanice, cucerise înălţimile Vimy lângă Arras, deţinute până atunci de nemţi.

Fusese un asalt plin de curaj din partea canadienilor, şi măcar o dată se soldase ceva cu motive de veselie. Dar Hugo îşi făcuse cu adevărat griji în ultimele câteva săptămâni. Maiorul Thompson îi spusese că guvernul francez întrerupsese luptele din regiunea Somme în mai, fiindcă existaseră episoade de revoltă în multe dintre unităţile franceze. Maiorul explicase că o mulţime de soldaţi francezi ajunseseră la un punct de stres maxim şi aveau moralul extrem de scăzut.

– Acum depinde de noi, îi spusese maiorul lui Hugo şi plutonului lui cu o noapte în urmă. Se pare că noi am fost lăsaţi să ducem povara acestui război. Noi, englezii, va trebui să apărăm singuri Frontul de Vest.

Şi acum iată-l aici, stând într-o tranşee plină de noroi cu puşca pe genunchi la marginea oraşului Ypres. În iunie, generalul Herbert Plumer, în fruntea Armatei a Doua, atacase înălţimile Messines, un punct-cheie şi o fortăreaţă a nemţilor. După ce făcuseră să explodeze mai mult de cinci sute de tone de TNT sub culmi, cele nouă divizii ale lui Plumer cuceriseră reduta, spre marea uşurare a lui Hugo. Dar nu se putea abţine să nu se gândească la faptul că nu avea cum să nu urmeze şi riposta şi se întrebă ce îi va lovi acum.

I se părea că fusese în atâtea bătălii în ultimele opt luni că le pierduse şirul şi era istovit până în măduva oaselor.

Chiar şi în somn auzea sunetul de metal pe metal, cu precizie, în timp ce o voce puternică tuna „fixaţi baionetele" şi numaidecât se năpusteau să lupte faţă în faţă cu nemţii. Ecouri ale loviturilor de tun reverberau în mintea lui, chiar şi atunci când în realitate nu se trăgea.

Hugo se lăsă pe spate pe peretele tranşeei şi închise ochii, străduindu-se să lase războiul la o parte, să se concentreze pe amintirile lui. Şi-o imagină pe Daphne în grădina de trandafiri de la Cavendon în rochia ei trandafirie. Fusese foarte frumoasă în ziua aceea, şi el aproape că putea să simtă satinul fin sub palme, amintindu-şi când ea îi spusese să îi mângâie pântecul. Iar el o făcuse, şi acum micuţul lor sosise, venise pe lume în decembrie. Era un băieţel care acum avea şapte luni. Simţi un val de căldură când îl văzu cu ochii minţii pe Charles Hugo Ian Ingham Stanton.

Îi veni să râdă. Încă un bebeluş cu un nume foarte lung. Dar aceasta era tradiţia, obiceiul în lumea lor, acea lume în care se născuseră el şi cu Daphne.

Câtă vreme avea de trăit, Hugo ştia că acea dimineaţă de iunie, cu un an în urmă, o să rămână în mintea şi în sufletul lui. Ea fusese atât de iubitoare şi de minunată, şi el fusese cuprins de o furie atât de sălbatică atunci când ea îi spusese despre Richard Torbett şi despre cum o înspăimântase ca să nu spună nimic după ce o violase. O ameninţase şi îi spusese că le va ucide pe mama ei şi pe micuţa Dulcie dacă ea dezvăluia cuiva ce îi făcuse el. Chiar şi acum, gândul la nemernicul acela îl făcu să simtă cum îl inundă furia ca gustul amar de bilă din gură.

Aruncă chiştocul de ţigară în noroiul de sub cizme şi îl strivi, dar imediat făcu o grimasă din cauza duhorii oribile ce se ridică în aer, făcându-i greaţă. Noroiul nu era pur şi simplu noroi. Era noroi amestecat cu sângele oamenilor şi al cailor, şi cu măruntaiele vreunui amărât, şi cu balegă de cal şi excremente, şi duhoarea creată de acest amestec era absolut îngrozitoare. Începu să tuşească.

– Este din cauza nenorocitului de noroi, domnule locotenent, spuse soldatul Robby Layton, apărând lângă el în tranşee. Dacă nu ne omoară vreun glonţ, cu siguranţă o va face nenorocitul de noroi. Poftiţi, domnule, v-am adus o cană.

– Mulţumesc, Layton, spuse Hugo şi luă recunoscător cana mare de ceai.

Avea mare nevoie de aşa ceva. Era fierbinte, tare, dulce şi foarte bine-venit.

– Aţi observat ceva, domnule?

Hugo se uită la Layton şi se încruntă.

– Nu, ce vrei să spui?

Se uită în jur; era dimineaţă târziu, era înnorat şi cald.

– Nenorocitele de mitraliere au încetat, domnule locotenent. Brusc nemţălăii s-au oprit.

– Pe Jupiter, Layton, ai dreptate! Hugo îi zâmbi soldatului. Eram preocupat; nici măcar nu am observat liniştea asta.

– Vă gândeaţi la domniţa voastră, nu-i aşa, domnule?

– Aşa e, într-adevăr. Apropo, unde este sergentul Crocker? Nu l-am văzut de o oră sau aşa ceva.

– Nu ştiu, domnule, dar o să mă duc să-l caut dacă doriţi.

Hugo clătină din cap.

– Nu, stai liniştit. Nu am nevoie de el chiar acum. Dar pe maiorul Thompson l-ai văzut?

– Nu, domnule. Cred că s-a dus la cartierul general. A fost o perioadă de acalmie, ştiţi.

– Sper din tot sufletul să nu fie calmul de dinaintea furtunii, murmură Hugo şi se ridică în picioare.

În momentul acela începu. O perdea de gloanţe. Tunuri detonând. Bombe explodând. Ţăcănit interminabil de mitraliere. Peste tot. Şi soldaţi nemţi alergând acum prin zona neutră, traversând fâşia de pământ deschis dintre ei.

– Sfinte Sisoe, urlă soldatul când el şi Hugo priviră pe deasupra peretelui tranşeei în care se aflau. Nemernicii de huni sunt pe tărtiţa noastră.

– Mai degrabă ni se vâră pe gât, răspunse Hugo şi urlă spre oamenii lui care alergau în tranşee spre el. Fixaţi baionetele! Apoi urlă: Şi daţi-i drumul! Sus, băieţi! Şi nu vă daţi bătuţi până la capăt!

Hugo sări în sus şi ieşi din tranşee, cu plutonul lui în urmă. Imediat se treziră în mijlocul luptei, înghiţiţi de nemţi, şi ei cu arma la baionetă.

Lupta era mortală, om la om, într-o încleştare cumplită. Oamenii cădeau seceraţi în jurul lui, sângele lor stropindu-i uniforma. Soldaţii englezi şi nemţi mureau la un loc, împreună, ţipetele lor de agonie răsunând în aerul fierbinte de vară.

Şi bombele, şi exploziile continuară, fără sfârşit. Hugo era cât se poate de conştient că inamicul era aproape de neînfrânt cu numărul uriaş de oameni şi armamentul pe care îl aveau. Aliaţii erau slabi în faţa acestei maşinării de ucis de proporţii.

Se luptă cu mult curaj. Se concentră tot timpul să se apere şi să rămână în viaţă. Hugo se rugă la Dumnezeu sperând că oamenii lui făceau acelaşi lucru, aşa cum îi învăţase el. „Nu vă gândiţi la nimic în afară de supravieţuire", îi instruise el.

Atunci, tocmai când se gândea că nu se va mai ţine pe picioare, că se va prăbuşi din cauza oboselii, Hugo auzi un zgomot ciudat, un zgomot pe care nu îl putu defini din cauza bubuitului care îl asurzea. Se transformase într-un fel de tunet continuu, sau cel puţin aşa i se păru. Brusc tresări. Nemţii se retrăgeau, înapoindu-se în propriile tranşee. Apoi chiar alergând spre propriile tranşee.

Hugo rămase nemişcat din cauza şocului. Auzi vocea sergentului Crocker chiar în spatele lui.

– Sunt doamnele din iad, domnule locotenent.

Aruncând o privire spre stânga, un zâmbet apăru pe faţa lui Hugo. Văzu un contingent numeros de scoţieni din Seaforth mărşăluind spre ei, cu kilturile legănându-li-se în vânt, sunetul cimpoaielor umplând aerul cu un cântec ce îi făcu să-i crească inima de bucurie. Sosiseră salvatorii lor.

– De acum înainte sunt *îngerii* din iad, în ceea ce mă priveşte, strigă Hugo înapoi spre Crocker.

capitolul 56

După sosirea scoţienilor din Seaforth, urmară două zile de respiro. Ambele părţi îşi îngrijiră răniţii, îşi îngroapără morţii şi încercară să-şi revină.

Mereu alert şi pregătit să se confrunte cu orice element neaşteptat, gata să intre în acţiune, Hugo simţi că era posibil ca nemţii să pornească un nou atac. Îl trimise pe sergentul lui, Bill Crocker, cu o echipă de patru oameni să efectueze o recunoaştere.

Într-o oră erau înapoi, sărind în tranşee.

– Ar trebui să începem să vedem ce este de făcut, domnule, îi spuse Crocker încet lui Hugo. Nemernicii se pregătesc încetul cu încetul. Probabil vor lovi mâine sau poimâine.

Hugo doar dădu din cap.

– Fă ce trebuie să faci, sergent.

Mai târziu în după-amiaza aceea, Crocker era înapoi la cartierul general, căutându-l pe locotenentul lui. Când îl găsi, îi spuse lui Hugo:

– Au apărut câţiva soldaţi rătăciţi, domnule, tocmai au intrat în tranşeea noastră. Vreţi să veniţi să-i interogaţi, domnule locotenent?

– Vin, răspunse Hugo, oftând inaudibil. Crezi că s-ar putea să fie dezertori, Crocker? Asta este?

– Nu, domnule. Sau, cel puţin nu ştiu, domnule locotenent, nu sunt sigur. Dar mi se par pur şi simplu trei soldaţi tolomaci care s-au rătăcit de regimentele lor.

– După cum te cunosc, le-ai notat deja gradele şi numerele de identificare, toate astea?

– Da, sigur. Am notat totul, domnule.

– Ce regimente?

– Două din Lancashires şi unul din West Kents.

– Cum se numesc, Crocker?

– Soldat Arthur Jones şi soldat Sam Tyler din Lancashires. Şi un locotenent Richard Torbett din West Kents.

Hugo nu-şi putu crede urechilor ce tocmai auzise.

– Richard Torbett, repetă el şi rămase absolut nemişcat, îngheţat în locul în care se afla.

Inima i-o luase brusc razna şi bătea cu putere; simţea cum sângele i se urcă la cap. Dumnezeule, violatorul era aici! Şi îl avea pur şi simplu în mână. „O să-l omor. Blestemat să fiu dacă nu o să-l ucid pe ticălosul acela nemernic", jură Hugo în sinea lui. Ca răzbunare pentru Daphne.

Vag, Hugo auzi glasul lui Crocker spunând:

– Vă simţiţi bine, domnule?

– Nicicând nu m-am simţit mai bine, Crocker, răspunse Hugo, revenindu-şi, stăpânindu-şi emoţiile. Este vreunul dintre ei rănit?

– Cei doi flăcăi din Lancashires arată ca şi cum sunt gata să se prăbuşească.

– Ia-i pe Layton şi pe Macklin şi să mergem. Şi Torbett ăla? A fost rănit?

– Nu, domnule.

Crocker se întoarse şi ieşi cu paşi mari din cort. Hugo îşi luă revolverul şi şi-l băgă în buzunar. Îl urmă pe sergentul Crocker în tranşee, îndreptându-se spre cea unde se adăpostea de obicei plutonul lui.

Hugo practic îl ignoră complet pe locotenentul Richard Torbett din West Kents. În schimb, vorbi cu cei doi soldaţi şi le puse câteva întrebări edificatoare. Mulţumit că erau cu adevărat soldaţi care se rătăciseră şi nu dezertori, îi trimise cu Layton şi Macklin.

Se puse în faţa lui Torbett şi îl cercetă cu rapiditate. Văzu un bărbat înalt, probabil de treizeci şi ceva de ani, cu o piele oacheşă. Nu arăta bine, era destul de schilod şi cu nişte trăsături absolut obişnuite. Un nimic.

După ce îi puse întrebările obişnuite despre cum de se despărţise de unitatea şi de regimentul lui şi aşa mai departe, spuse:

– Din întâmplare nu vii din Yorkshire, locotenent Torbett?

Pentru întâia dată Torbett se relaxă şi îi apăru o umbră de zâmbet pe faţă. Ochii lui negri se umplură de curiozitate când răspunse:

– Ba da, locotenente, chiar aşa. De ce întrebi?

– Îţi ştiu numele. Nu este casa familiei tale Havers Lodge pe domeniul Havers?

– Ei, ba da, chiar aşa, răspunse Torbett zâmbind din nou.

Hugo făcu un pas în faţă, îl prinse de braţ strâns şi scoase revolverul. Îl lipi de fruntea lui Torbett şi spuse cu o voce joasă, ameninţătoare:

– Nemernicule! Ticălosule! Ai violat o tânără fată, fiu de căţea. O să te împuşc pentru că i-ai făcut atâta rău unei fete tinere şi inocente. Meriţi să mori. De fapt, să te împuşc e prea puţin pentru tine.

– Domnule locotenent! Domnule! Uşurel, strigă Crocker. Lăsaţi pistolul. Vă rog, domnule. Nu merită. Veţi fi trimis la curtea marţială dacă apăsaţi pe trăgaciul acela.

– Să nu crezi că-mi pasă vreun pic. O să moară pentru ce a făcut, urlă Hugo înapoi, fără să se întoarcă.

Torbett tremura din cap până în picioare. Era atât de îngrozit că făcuse pe el. Şi la fel ca orice tip care se dădea dur într-o astfel de situaţie începu să se milogească.

– Nu mă omorî. Nu mă omorî. Te rog, nu mă omorî.

Hugo armă pistolul şi se uită drept în ochii lui Torbett.

– O să te omor.

– Vă rog, domnule locotenent, vă rog, spuse din nou Crocker.

Îl iubea şi îl admira pe comandantul companiei lor şi voia să împiedice să se petreacă ceva ce l-ar fi distrus. Comandantul plutonului era un om extraordinar. Cel mai bun. Nu voia ca viaţa să îi fie distrusă după război.

Torbett ţipă:

– Ea mă tenta întruna! Nu a fost vina mea. Flirta cu mine. Se juca cu mine ca să-mi pierd capul!

– Mincinosule! Ce creatură demnă de dispreţ eşti, răspunse Hugo cu o voce ce vestea pericolul. Te-ai dus să cauţi. Să o cauţi pe ea. Pe alte femei. Chiar şi fetiţe. Tu erai cel care dădea tot timpul târcoale domeniului Ingham. Ştiu asta sigur. Ai fost recunoscut.

Torbett tremura în continuare. Gemu:

– N-am vrut să fac nimic rău.

Era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Dar *ai făcut*, ticălos nenorocit! Ce voiai să faci cu copila? Spune-mi adevărul. Şi nu te voi ucide. Doar pentru informaţia aceea, Torbett, te voi lăsa în viaţă.

– Nimic. Nu voiam să-i fac nimic. Doar să o duc în locul unde erau clopoţeii. Voiam să o las să plece apoi.

– Nemernic mincinos! Nu voiai să faci asta. Voiai să o violezi pe copila aceea aşa cum ai violat-o pe soră-sa. Meriţi să mori.

– Te rog, domnule locotenent, pune pistolul jos, spuse Crocker cu o voce scăzută şi fermă.

Nu îndrăzni să se apropie de locotenent de teamă să nu îl ia prin surprindere. Dacă ar fi făcut un pas spre el numai şi ar fi putut să-l facă să apese pe trăgaci, cum pistolul era deja armat.

Hugo nu răspunse. Lui Torbett îi curgeau mucii.

– Nu merită, domnule, continuă Crocker cu o voce calmă. Lăsaţi pistolul acela. Gândiţi-vă la doamna dumneavoastră. Vă rog, vă rog, nu faceţi asta. Gândiţi-vă la copii. Domnule locotenent, nu vă coborâţi la nivelul lui. Fiţi deasupra acestui laş. Vă rog, domnule.

Hugo rămase în picioare, aproape de Torbett, uitându-se fix la figura celuilalt bărbat. Revolverul apăsa pe tâmpla lui Torbett, iar trăsăturile feţei lui Hugo erau parcă cioplite în piatră. În ochii lui ardea o furie năprasnică.

Crocker vorbi din nou:

– Pentru numele Domnului, vă rog, domnule locotenent, nu faceţi asta. Vă vor duce în faţa curţii marţiale dacă îl omorâţi. Gândiţi-vă, domnule, vă rog, gândiţi-vă. Nu uitaţi că sunteţi ofiţer şi gentleman. Şi nu o uitaţi pe soţia dumneavoastră, şi cât de mult o iubiţi pe Lady Daphne!

Numele lui Daphne îl trezi pe Hugo din transa în care intrase.

Trebuia să se întoarcă acasă, la ea. Ce-ar fi făcut fără el? Avea nevoie de el. Copiii lui aveau nevoie de el. Charles avea nevoie de el. Foarte lent, Hugo Stanton își coborî arma, până ce pistolul ajunse cu țeava spre sol.

– Dați-i drumul la braț, domnule, îi spuse Crocker.

Hugo se conformă.

O expresie de ușurare apăru pe fața lui Torbett, dar ochii îi erau în continuare plini de teamă.

– Fugi, Torbett! țipă Crocker. Fugi să-ți scapi viața. Dă-i drumul! Ieși din tranșee! Găsește-ți o altă unitate!

Torbett făcu ce i se spuse. Se întoarse și o luă la goană pe lângă sergent și locotenentul acestuia. Alergă să-și scape viața și să-și întâlnească moartea.

Hugo se întoarse și se uită lung la sergent.

– Îți mulțumesc, Crocker. Chiar m-ai făcut să-mi vin în fire.

Hugo se încruntă ușor, iar ochii i se îngustară când se uită în josul tranșeei.

– Dar l-ai trimis în direcția greșită. L-ai trimis în liniile germane. Celelalte unități ale noastre sunt acolo, în spatele nostru. L-ai trimis în direcția greșită.

– Ba nu, domnule, răspunse Crocker foarte calm. L-am trimis în direcția cea bună. L-am trimis în iad, domnule locotenent, acolo unde îi este locul.

În acel moment, artileria germană începu să se audă într-un crescendo uriaș. Hugo și Crocker se răsuciră spre liniile germane. Se auzi un tunet asurzitor când bombele începură să explodeze ceva mai departe de ei în tranșee. Și mitraliera își începu inevitabilul țăcănit.

– Ei bine, s-a dus, domnule. Torbett tocmai a fost făcut bucățele, îi spuse Crocker ferm, apoi îl apucă pe locotenent de braț și îl conduse înapoi în cartierul general.

Regimentul Yorkshire rămase în continuare în Ypres. În august se porniră ploile, transformând zona într-o mare de noroi. Divizia lui Hugo se apropie de Passchendaele unde curând lucrurile se înrăutățiră.

Bombardamentele anterioare din regiune distruseseră sistemul de drenare din zonele joase din Flandra şi toate diviziile britanice erau prizoniere în noroi. La fel şi nemţii. Era un fel de armistiţiu ciudat.

Într-o după-amiază, Crocker spuse:

- Vreau să vă spun ceva, domnule. E o mare onoare să lupt sub comanda dumneavoastră. N-am întâlnit niciodată un bărbat ca dumneavoastră. Un adevărat ofiţer şi gentleman. Şi vreau să vă mulţumesc pentru că sunteţi atât de bun cu băieţii. Şi pentru că ne conduceţi atât de bine.

Hugo era impresionat de cuvintele lui Crocker, dar în acelaşi timp şi destul de derutat. Întrebă:

- Mă părăseşti, sergent? Te alături unui alt pluton?

- Nu, domnule.

- Atunci de ce îmi mulţumeşti? După cum vorbeşti parcă ţi-ai lua rămas-bun.

- Într-un fel îmi iau, domnule. Căci nu cred că vom ieşi vii din noroiul acesta blestemat. O să ne înecăm cu toţii în el.

Hugo clătină din cap.

- Nu, n-o să ne înecăm, sergent. Nu uita ce mi-ai spus că trebuie să mă gândesc la soţia mea. Asta fac în fiecare zi. Şi o să mă întorc acasă la ea.

În aprilie 1917, Statele Unite declaraseră război Germaniei, alăturându-se Aliaţilor în lupta lor împotriva Puterilor Axei. Aveau forţa umană să construiască şi să instruiască o armată, dar le luase luni bune să facă asta. În cele din urmă ajunseseră să fie bine pregătiţi. Trupe americane şi armament fuseseră trimise pe Frontul de Vest, spre marea uşurare a lui Churchill şi a guvernului.

Aceste întăriri primite de englezi şi de Aliaţii lor întorseseră soarta războiului. Americanii avuseseră un impact masiv şi distrugător asupra armatei germane şi până în vara lui 1918 deja ajunseseră să deţină supremaţia în luptă. Victoria plutea în aer, ridicând moralul şi dându-le şi mai multă energie celor care luptau.

În octombrie 1918, nemții știau deja că pierduseră Marele Război. În noiembrie se predară Aliaților într-un tren de campanie în pădurea Compiègne în Franța. La ora 11 a.m. în a unsprezecea zi a celei de-a unsprezecea luni, războiul ce avea să pună capăt tuturor războaielor în sfârșit se termină.

Peste tot domnea bucuria, dar totodată și mâhnirea. Mulți soldați se întoarseră acasă relativ neatinși. Mulți alții erau răniți. Alții rămaseră în urmă, mii și mii de soldați căzuți la datorie.

Hugo Stanton era unul dintre cei norocoși, și la fel și sergentul Crocker. Se aflau pe același vas de război împreună, vas care îi ducea în siguranță acasă, înspre țara pe care o iubeau și pentru care se luptaseră cu atâta vitejie. Hugo abia aștepta să o vadă pe iubita lui Daphne.

Walter Swann și fiul lui Harry se întoarseră la Cavendon în brațele deschise ale lui Alice, și Gordon Lane, la Peggy Swift. Și mulți dintre bărbații din cele trei sate de pe moșia Cavendon reveniră și ei acasă nevătămați, fiind întâmpinați cu ușurare și încântare de familiile lor.

Guy Ingham nu se întoarse. Murise la Verdun și era îngropat într-un colț îndepărtat pe un câmp străin. Charles suferi groaznic pentru Guy și îi jeli amarnic moartea. Dar își alină durerea cu Miles, care nu trecuse testul fizic din cauza vederii sale slabe și nu mersese la război. Charles avea moștenitorul său pentru titlul de conte. Viitorul familiei Ingham era asigurat.

Partea a cincea

O CHESTIUNE DE ALEGERE
Septembrie 1920

Şi aşa a început totul: cea mai asiduă luptă pentru succes şi faimă în care s-a angajat cineva vreodată, cel mai intens şi necruţător program de lucru conceput şi asumat de bunăvoie de o tânără femeie.

Preţul succesului

De mine aminteşte-ţi când plecat voi fi,
Plecat departe, pe-acel tărâm tăcut;
Şi când de mână să mă ţii nu vei putea,
Când dau să plec, dar ca să rămân mă-ntorc.
De mine aminteşte-ţi când n-o să mai poţi
Să-mi povesteşti ce planuri gândul ţi-a urzit.
De mine aminteşte-ţi şi atât;
Tardiv va fi atunci pentru vorbe sau planuri.

Christina Rossetti

capitolul 57

Rochia de seară era atât de frumoasă de-ţi tăia răsuflarea. Era făcută din şifon albastru de diverse nuanţe, de la indigo la bleumarin, de la culoarea albăstrelei la culoarea cerului senin, plus o nuanţă cenuşiu-albăstriu ce accentua albastrul viu al celorlalte nuanţe. Din corsajul mulat şi de la talia bine pusă în evidenţă coborau petale de şifon care cădeau până la jumătatea pulpei. Şi fiecare petală era brodată.

Dorothy Pinkerton, născută Swann, mătuşa lui Cecily, nu se putea abţine să nu dea din cap şi să zâmbească. În cele din urmă, spuse:

- E extraordinară, Ceci, e o rochie de vis. De data asta chiar te-ai depăşit pe tine însăţi.

Cecily încuviinţă, plăcut impresionată de aceste aprecieri, şi spuse:

- Mulţumesc. Apoi se întoarse spre DeLacy. Eşti atât de frumoasă, Lacy, arăţi extraordinar. Şi mă bucur că am vopsit pantofii cu acel bleu precum cerul fiindcă arată atât de... uşori, uşori ca aerul.

- Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns pentru că ai făcut ceva atât de special pentru mine, Ceci. Eşti un geniu.

- Nu ştiu dacă e chiar aşa, dar ştiu ce li se potriveşte femeilor şi ţie în particular.

La nouăsprezece ani, Lady DeLacy Ingham era o blondă răpitoare, efervescentă şi uşor aiurită. Îi plăceau mult distracţiile şi se învârtea tot timpul prin Mayfair, prinsă în vârtejul social al societăţii londoneze, uitându-se după tineri şi flirtând cu ei.

Prietena ei cea mai bună, Cecily Swann, care avea şi ea nouăsprezece ani, era acum un designer de modă în plin avânt, cu un mic atelier pe South Audley Street. Era serioasă, muncitoare şi tenace până la obsesie, mânată de o ambiţie enormă de a reuşi şi de a-şi îndeplini

visurile din copilărie. Era sinceră şi loială; onestitatea şi integritatea erau caracteristicile definitorii ale caracterului ei.

– Oriunde vă veţi duce vineri, milady, veţi fi frumoasa balului, spuse Dorothy.

– Îţi mulţumesc, Dorothy, dar nu este bal. Mă duc la petrecerea de logodnă a lui Miles.

Cecily se holbă la DeLacy, nevenindu-i să creadă ce auzea. Dar DeLacy părea serioasă, iar Cecily ştia că nu avea cum să nu fie adevărat. Un fior de gheaţă o traversă şi pe neaşteptate începu să tremure. Făcu un pas spre scaun şi se ţinu de el ca să se liniştească; picioarele i se făcuseră de gelatină. Nu era posibil! Cum ar fi putut Miles să fie logodit? El era al ei şi ea era a lui şi îşi aparţineau unul celuilalt. Vag, în depărtare, o auzi pe mătuşă-sa întrebând cine era norocoasa.

– Clarissa Meldrew, răspunse DeLacy şi îi zâmbi lui Cecily. Nu-ţi aminteşti că toate obişnuiam să-i spunem Mildew[1]?

Cecily nu răspunse. Nu putu. Avea gura uscată ca iasca şi o înecau suspine întretăiate.

Dorothy observă că Cecily se făcuse albă ca varul şi părea lovită de trăsnet, şi un moment nu ştiu ce să facă, ce să spună. Ce prostie din partea lui DeLacy să spună aşa ceva de-a dreptul şi total pe neaşteptate, fără să se gândească ce face!

Dintr-odată, DeLacy îşi dădu seama ce făcuse şi exclamă:

– N-ai ştiut! Miles nu ţi-a spus! Oh, Doamne, Dumnezeule, Cecily. Îmi pare atât de rău că eu am fost cea care ţi-am dat vestea asta. Îmi dau seama că eşti... puţin supărată.

– Nu, nu mi-a spus, reuşi să spună Cecily cu un glas scăzut şi încordat. După un moment, adăugă: Pe *mine* m-a cerut de nevastă.

DeLacy o privi fix.

– Vrei să spui atunci când eraţi mai mici. Pe la doisprezece ani, nu?

[1] Mucegai (n.red.)

Cecily încuviinţă din cap. Apoi adăugă în şoaptă:

– Şi iarăşi nu cu prea mult timp în urmă.

DeLacy scutură din cap.

– Dar ce te-a putut face să crezi că ar exista vreo şansă să se însoare cu tine, Ceci? E moştenitorul titlului de conte. Trebuie să se însoare cu o aristocrată, nu cu o fată obişnuită ca tine. Trebuie să aibă copii de viţă nobilă care să ducă mai departe numele şi moştenirea familiei Ingham.

Cecily rămase pe loc fără să spună vreun cuvânt. Inima i se făcuse de gheaţă în piept şi înţepeni în locul unde se afla, incapabilă să se mişte.

Dorothy era neagră de furie, dar nu voia să o mai supere şi mai tare pe Cecily. Aşa că îşi ţinu gura şi îi dădu lui Lady DeLacy mâna, ajutând-o să coboare de pe platformă.

– Cred că ar trebui să vă schimbaţi, milady. Vă voi împacheta rochia şi pantofii ca să puteţi pleca. Închidem atelierul cam în zece minute. N-aş vrea să vă grăbesc, dar, vedeţi, avem o întâlnire undeva în oraş.

– O, da, desigur, Dorothy. Şi poate vei fi aşa amabilă să îmi trimiţi rochia printr-un curier.

– O, Doamne, Lady DeLacy, Tim nu mai lucrează la noi. În momentul acesta nu avem nici un curier. Mi-e teamă că va trebui să luaţi dumneavoastră cutia.

Câteva minute mai târziu, Dorothy o conduse pe DeLacy afară din atelier. Din prag, DeLacy se răsuci şi îi făcu apoi cu mâna.

– Ne vedem mai târziu, Ceci. Şi îţi mulţumesc încă o dată pentru minunata rochie.

În stradă, Dorothy făcu semn să oprească un taxi, deschise uşa, o ajută pe DeLacy să urce şi apoi băgă şi cutia după ea. Îi aruncă un zâmbet rece şi trânti uşa taxiului cu putere.

Odată intrată din nou în atelier, Dorothy încuie uşa şi se duse la Cecily, care stătea în continuare în picioare lângă scaun, ţinându-se de el ca să se liniştească şi cu o expresie ca şi cum era pe punctul de a leşina.

- Te simţi bine, draga mea? întrebă Dorothy, ştiind foarte bine că nu se simţea. Stai jos şi o să fac eu nişte ceai să bem.

Cecily clătină din cap.

- O să-mi revin în câteva minute, chiar o să-mi revin. Nu te deranja cu ceaiul.

- Mă duc să fac curat. O trimit pe Flossie acasă şi pe urmă ne putem duce la întâlnirea pe care o avem cu Charlotte.

- Da, spuse Cecily automat, dar arăta ca şi cum nu asculta.

Şi chiar nu asculta.

Puţin mai târziu se auzi o bătaie puternică în uşă. Cecily reuşi să se ridice de pe scaun. Se duse să deschidă uşa de la intrare şi îl găsi pe Miles aşteptând acolo.

- Bună, Ceci, spuse el şi intră înainte ca ea să-l poată opri.

Dorothy auzise bătaia şi ieşi şi ea din micuţa cameră de cusut din spatele camerei de probă. Când dădu cu ochii de Miles schiţă un gest de salut, apoi se întoarse pe călcâie şi se făcu nevăzută.

Miles dădu să o apuce de braţ, dar Cecily se scutură nedându-i voie să o atingă şi rămase acolo privindu-l fix.

- Când aveai de gând să-mi spui?

El înţelese la ce se referea. Răspunse imediat:

- Astăzi. De asta sunt aici. Voiam să te invit la un ceai. Trebuie să îţi vorbesc despre problemele mele.

O măsură cu atenţie din ochi şi nu numai că îşi dădu seama că ştia, dar şi că era rănită dincolo de orice limite.

- Cine ţi-a spus? întrebă el rezemându-se de scaun.

- DeLacy. Dar asta nu contează. Ceea ce contează este că *tu* nu mi-ai spus, Miles.

- Uite, Ceci, în chestiunea aceasta mi s-a forţat mâna. Ştiu că s-ar putea să nu mă crezi, dar acesta este adevărul adevărat. Nu am ce face. Presupun că aceasta este consecinţa statutului pe care îl am. Dar nu mi-am dorit asta...

Pe neașteptate vocea i se frânse și începu să clipească foarte repede. Ea îi zări lacrimile din ochi și se uită în altă parte ca să nu vadă el că și ea plângea.

- Trebuie, totuși, să fie o cale prin care să putem rezolva ceva...

- Niciodată! strigă ea întrerupându-l. Nu voi deveni amanta ta.

- Nici nu voiam să sugerez așa ceva. Chiar nu voiam, Ceci. Te iubesc. Mereu te-am iubit și nu aș putea să te înjosesc în felul acesta. Mă gândeam că, peste câțiva ani, după ce voi fi obținut un moștenitor, aș putea să plec. Să obțin divorțul...

- Știu că asta nu se va întâmpla. Nu te prosti, știi bine că nu are cum să se întâmple. Miles, dacă mă iubești așa cum spui, atunci trebuie să pleci acum. Numaidecât. Pur și simplu nu pot continua această conversație. Te rog, fă asta pentru mine. Pleacă de aici și lasă-mă să-mi păstrez demnitatea.

I se părea aproape imposibil să o părăsească. Era ca și cum ar fi trebuit să-și taie o mână sau un picior. Dar o făcu. Nu mai rosti nici un cuvânt și nici nu încercă să o atingă sau să o îmbrățișeze. Ieși din atelier și închise ușa în urma lui foarte încet.

Deși ea nu avea cum să știe, el străbătu împleticindu-se pe South Audley Street, ca un om nebun, cu lacrimi țâșnindu-i din ochi în timp ce se îndrepta spre casa tatălui lui din Grosvenor Square. Intră după ce-și descuie singur și se duse în camera lui fără să-l vadă cineva.

Încuind ușa de la dormitor, Miles se aruncă pe pat. Urlă cu capul în pernă, încercând să-și înăbușe suspinele. Tocmai renunțase la singura persoană din lumea asta care conta pentru el cu adevărat, în afară de tatăl lui. Singura femeie pe care o iubise vreodată și pe care avea să o iubească atâta timp cât va trăi. Știa că intra într-o căsnicie lipsită de dragoste și îi era groază de asta. Dar fusese crescut în spiritul datoriei față de familia lui. Nu avea cale de ieșire.

În timp ce zăcea acolo, pe pat, cu fața băgată în pernă, se trezi că simte cu adevărat durere, o durere fizică.

Durerea de a o pierde pe Cecily Swann era ceva ce putea simți chiar în măduva oaselor. Și știu că acea durere, acea senzație de dor neostoit nu îl va părăsi niciodată. Că avea să rămână cu el pentru tot restul vieții lui.

capitolul 58

Cecily reușise să-și recapete echilibrul într-o oarecare măsură, și ea și Dorothy căzură de acord să meargă pe jos până la Burlington Arcade în Piccadilly. Se întâlneau acolo cu Charlotte la ora cinci, și Dorothy fusese cea care sugerase plimbarea. Îi explică că aerul curat le va face bine amândurora, și mai ales lui Cecily.

– Unde ne întâlnim mai precis cu Charlotte? întrebă Cecily în timp ce intrau prin arcada dinspre Piccadilly.

– Doar puțin mai încolo. Nu departe. Vrea să vezi niște vitrine speciale. Vitrine care consideră că te-ar putea interesa.

– O, bine, bine, de ce nu, răspunse Cecily încercând să își scoată din cap imaginea lui Miles, deși fără prea mari sorți de izbândă.

– Am ajuns, exclamă brusc Dorothy, părând încântată.

O apucă pe Cecily de braț și o conduse spre magazinul mare care avea două vitrine, câte una de fiecare parte a ușii.

– Uită-te la asta, nu ți se pare șic? întrebă Dorothy. Trăgând-o pe Cecily spre vitrina din stânga, adăugă: Cu cât e mai simplă, cu atât mai bine.

În vitrină era un simplu scaun franțuzesc de sală de bal pe care era așezată o pălărie... și câteva nimicuri: dantelă neagră și o floare neagră. În a doua vitrină la dreapta, era un manechin drapat în metri întregi de mătase stacojie care cădea în valuri pe podeaua vitrinei. Lângă această mare de material era o pereche de pantofi stacojii.

– Nu e nimic de valoare în vitrine, îmi dau seama de asta, dar cu siguranță imaginea pe care o oferă este absolut remarcabilă, spuse Cecily, studiindu-le intrigată pe amândouă.

– De acord, răspunse Dorothy şi continuă: Uită-te sus, ridică ochii.

Cecily făcu asta şi rămase cu gura căscată.

– O, Dorothy! O, Dumnezeule!

Cu litere albe pe frontispiciul negru de deasupra uşii şi vitrinelor stătea scris: CECILY SWANN. Tot cu vopsea albă, la fiecare capăt al numelui ei era o lebădă albă. Cele două lebede se uitau una la cealaltă.

Uşa magazinului se deschise şi apăru Charlotte, cu un zâmbet uriaş pe faţă.

– Îţi place, Ceci? întrebă ea, luând-o de mână şi trăgând-o în interiorul magazinului.

– Cum să nu-mi placă? Şi e o surpriză atât de mare, mătuşă Charlotte. Când Dumnezeu ai avut timp pentru toate astea?

– M-am ocupat de tot în ultimele câteva luni. Am vrut să fie o surpriză. Acesta e motivul pentru care numai Dorothy a ştiut. M-a ajutat enorm şi, de mâine, se va ocupa de magazin pentru tine. Asta în timp ce tu vei fi la etaj, în studioul tău, făcând schiţe.

– Mulţumesc, mătuşă Charlotte, mulţumesc foarte mult, şi ţie, Dorothy.

Cecily continuă să dea din cap nevenindu-i să creadă, în timp ce ele o duceau prin magazin ca să i-l arate. Era uriaş, mult mai mare decât celălalt atelier al ei, mititel, care fusese mai degrabă doar un fel de nişă în zid. Noul sediu avea două dressinguri, o cameră de probă, o mulţime de spaţiu în subsolul de dedesubt pentru materiale, plus studioul de deasupra şi un mic birou.

Când coborâră din nou, Dorothy spuse:

– Eu ar trebui să plec, Charlotte, Cecily. Trebuie să ajung acasă să-i pregătesc cina lui Howard. Dar am vrea să vă invităm pe amândouă mâine la cină, să ieşim undeva ca să sărbătorim lansarea Cecily Swann Couture.

– Ar fi minunat, mulţumesc mult, spuse Charlotte.

– Mulţumesc şi eu, adăugă Cecily, zâmbindu-i.

Dorothy o îmbrăţişă pe Cecily şi şopti:

– Capul sus, lumea e mare.

Când se pregătea să iasă din magazin, Dorothy se uită înapoi şi îi prinse privirea lui Charlotte. Charlotte

înţelese imediat că Dorothy voia să îi vorbească între patru ochi şi o urmă până la uşă. Cecily observă această comunicare fără cuvinte ce avea loc între ele, dar nu comentă deloc. În mod evident, Dorothy avea să îi povestească despre Miles în timp ce mergeau înspre arcadă împreună.

– Mi-a spus Dorothy că ai fost supărată azi. Că te-au supărat cei din familia Ingham. Şi DeLacy, şi Miles. Te rog, povesteşte-mi.

Charlotte se lăsă pe spate pe scaun în sufrageria din apartamentul ei de la Brown's Hotel. Îi zâmbi lui Cecily cu căldură, dorindu-şi să îi dea curaj.

– DeLacy s-a trezit dintr-odată să spună că rochia pe care am creat-o pentru ea urma să fie purtată la petrecerea de logodnă a lui Miles. Iar eu am fost şocată, înnebunită.

– Nu ştiai despre logodna lui?

– Nu, nu ştiam. Nu am prea văzut-o pe DeLacy. Eu lucrez şi ea joacă. Încă suntem prietene apropiate, după cum ştii, a insistat să îmi împrumute bani pentru atelier. Dar în momentul de faţă interesele noastre sunt uşor diferite. Nu prea au existat ocazii în care să îmi spună despre asta.

– Înţeleg. Şi nici Miles nu ţi-a spus?

Cecily scuturâ din cap, brusc incapabilă să vorbească. Avea impresia că era gata să izbucnească în lacrimi şi se luptă din răsputeri să nu plângă.

Charlotte se ridică şi merse până la fereastră, de unde se vedea Green Park. Îi trecuse prin cap cel mai groaznic gând şi era speriată... speriată de moarte pentru Cecily. Oare se întâlnise cu Miles toţi anii aceştia de când locuia la Londra cu Dorothy şi cu Howard? Cinci *ani*. De când avea paisprezece ani. În care lucrase la Fortnum's, la început în raionul de modă unde era angajată Dorothy, şi apoi în micul atelier pe care îl închiriase cu ajutorul lui DeLacy.

Miles fusese la Eton, nu prea departe de Londra. Şi nici Oxford nu era prea departe. Cât de uşor le-ar fi fost să se întâlnească şi să aibă o idilă... „O, Doamne,

sper că nu", se gândi Charlotte, simţindu-şi inima grea când se întoarse la scaunul ei şi se aşeză.

Se uită la Cecily, îi văzu lacrimile curgându-i pe obraji şi se sperie. Expresia ei împietrită şi lacrimile ce-i brăzdau faţa erau suficient răspuns la întrebarea ei nerostită.

Ridicându-se, se duse să se aşeze lângă Cecily pe canapea şi îi dădu o batistă.

Cecily îşi şterse lacrimile şi în cele din urmă se opri din plâns. Se forţă să zâmbească şi spuse:

- Îmi pare rău, mătuşă Charlotte, nu am vrut să izbucnesc în felul ăsta.

- Nu-i nimic. Înţeleg. Sau cel puţin cred că înţeleg. Charlotte tăcu un moment şi apoi spuse cu o voce joasă: Eşti îndrăgostită de Miles, nu-i aşa?

Lui Cecily îi tremurau buzele şi acel „da" uşor pe care reuşi să îl scoată era atât de plin de disperare că îi frânse inima lui Charlotte. Aceasta îi luă o mână şi o ţinu strâns în mâinile ei.

- Te-ai întâlnit cu el, nu-i aşa? În toţi anii în care ai locuit aici cu Dorothy?

- Da, şopti ea.

- Şi el e îndrăgostit de tine, nu-i aşa? întrebă Charlotte, mirându-se şi ea de ce întrebase.

Normal că da... doar era un Ingham.

- Da, şopti Cecily cu aceeaşi voce firavă şi disperată.

Charlotte se lăsă pe spate şi închise ochii. De unde venea oare această teribilă obsesie ce exista între familiile Ingham şi Swann? Oare era ceva în sângele lor? „Dumnezeu ştie ce este", se gândi ea. „Dar cu siguranţă ne aduce laolaltă. Suntem irezistibili unii pentru alţii, şi asta se întâmplă de multe generaţii. Oare se va sfârşi vreodată?" Ştia că nu, pentru că aveau nevoie unii de ceilalţi. Oricât de ciudat ar fi părut, acesta era adevărul.

- Vreau să te întreb ceva, Cecily, începu Charlotte şi îi zâmbi uşor. Tu şi cu Miles... Făcu o pauză şi în cele din urmă spuse: Aţi fost împreună? Aţi ajuns la relaţii intime?

- Nu! strigă Cecily. Nu am făcut nimic. Nu e genul care să facă aşa ceva. E un gentleman.

Lui Charlotte i se păru greu de crezut că nu făcuseră dragoste, dar pentru moment nu făcu nici un comentariu. După puţin timp, întrebă:

– Când aveaţi doisprezece ani ai făcut acel jurământ, nu? Mai ţii minte?

– Da, sigur că da. *Voi fi pe veci loială*, asta am spus. Mereu le voi fi loială celor din familia Ingham şi chiar şi lui Miles, fiindcă am făcut acel jurământ.

– Asta mă gândesc şi eu. Acum vrei să-l protejezi? Spui că nu te-ai culcat cu el ca să-l protejezi? De mânia mea? Sau de mânia tatălui lui?

– Nu, în nici un caz, răspunse Cecily destul de vehementă. Şi dacă nu mă crezi, mătuşă Charlotte, mă poţi duce la un doctor să mă examineze. Vei afla curând că spun adevărul, că sunt virgină.

– Nu cred că e nevoie să fac asta, Cecily. Te cred.

– Mulţumesc, spuse Cecily şi îi zâmbi palid, aşa cum făcea de obicei.

– Nu te mai poţi întâlni cu el – în particular, vreau să spun. Sunt sigură că o să dai peste el la Cavendon, dar cu siguranţă nu puteţi continua această... legătură romantică. Nu poţi deveni amanta lui după ce se căsătoreşte.

– Nici n-aş vrea asta! Chiar n-aş vrea! spuse Cecily încetişor.

Charlotte se uită la ea.

– Îmi pare atât de rău, draga mea, îmi pare atât de rău că s-a întâmplat asta. Eu am încercat să te protejez. Te-am trimis aici. Mi-am dat seama de ce se petrecea încă de pe vremea când eraţi copii.

Clătină din cap neputincioasă.

– Ştiu, încuviinţă Cecily şi apoi se uită în ochii lui Charlotte, atât de asemănători cu ai ei înseşi şi întrebă: Ce mă fac fără el? Îl iubesc atât de mult. Pur şi simplu e parte din mine. Parte din inima şi sufletul meu.

Începu să plângă.

Charlotte o îmbrăţişă şi o ţinu strâns lipită de ea. De două ori în viaţa ei se aflase în punctul în care se afla Cecily acum. Iubise doi bărbaţi din familia Ingham

şi pe unul îl iubea încă. Nu avea nici un răspuns la această întrebare. Şi ea plângea.

Zece minute mai târziu, după ce amândouă îşi reveniră cât de cât, Charlotte spuse:

– Hai să schimb puţin subiectul. Aş vrea să discutăm despre afaceri. Ca să fiu mai precisă, despre afacerea ta. În primul rând, despre magazinul din Burlington Arcade. Bine?

– Da, desigur.

– E al tău. Contractul de închiriere e pe numele tău şi e pe cinci ani. Chiria e plătită pentru primul an şi va fi plătită de mine în următorii cinci. Şi...

– Dar, mătuşă Charlotte, nu te pot lăsa să faci asta, exclamă Cecily. Nu până ce nu-mi devii parteneră.

– Tocmai voiam să sugerez şi eu acest lucru. Eu voi fi partenerul financiar, dar nu mă voi amesteca în nimic. Poţi să te ocupi de afacere aşa cum consideri tu de cuviinţă. Şi este a ta. Se mută puţin mai încolo pe sofa şi continuă: Cât ţi-a împrumutat DeLacy ca să deschizi micul atelier?

– Cam o mie de lire şi pe urmă mi-a mai dat alţi bani pentru materiale. În total îi datorez cam o mie cinci sute de lire, îi explică Cecily.

– E parteneră? Ai făcut un contract cu ea?

– Nu, nu. De ce?

– Mă bucur că ţi-a împrumutat banii în calitate de prietenă. Mâine voi calcula dobânda pe care i-o datorezi. Îţi voi da banii ca să îi returnezi totul. Chiar nu vreau să ai obligaţii financiare faţă de nimeni în afara familiei Swann.

– Înţeleg. Şi-ţi mulţumesc din toată inima.

– Voiam să-ţi las banii aceştia prin testament; dar este mai bine să-i ai acum. Charlotte se îndreptă de spate şi îi luă din nou mâna lui Cecily în mâinile ei. Ai nouăsprezece ani şi toată viaţa înainte. Ai două posibilităţi, Cecily. Poţi să apuci bine viaţa asta în mâinile tale şi să faci ceva din ea. Ai frumuseţe şi farmec, dar cel mai important este că ai un dar de la Dumnezeu, un talent aproape de geniu. Sau, dacă preferi, poţi să stai

să tânjeşti după Miles, să devii amanta lui şi să laşi tot restul să se ducă de râpă. Ce alegi?

– I-am spus şi lui că nu-i voi fi amantă, chiar dacă el nici măcar nu mi-a cerut asta. Şi intenţionez să fac exact aşa, spuse Cecily pe un ton vehement.

– El tot nu te va lăsa în pace, Cecily. Îi cunosc pe bărbaţii din familia Ingham. Pur şi simplu nu le pot rezista femeilor din familia Swann. Va trebui să fii foarte puternică.

Cecily nu spuse nimic. Ştia că mătuşa ei spunea adevărul. După un timp, Charlotte continuă:

– Haide, dă-mi un răspuns, Cecily. Ce va fi?

– Alegerea mea este să devin un designer foarte faimos. Să am un mare succes. Făcu o pauză, trase adânc aer în piept şi spuse: Vreau să-mi urmez drumul, să-mi ating visul. Şi aleg să merg de una singură.

Ceea ce şi făcu.

capitolul 59

Miles fu primul din familia Ingham care sosi la casa lordului şi a lui Lady Meldrew din Mayfair, de pe Charles Street, puţin mai departe de Berkeley Square. La urma urmei, era petrecerea lui de logodnă, iar el trebuia să fie acolo înainte de oricine altcineva ca să întâmpine oaspeţii împreună cu familia Meldrew.

Aşa că iată-l, în picioare, lângă Lady Sara şi Lord John, cu Clarissa lângă el. Îşi zugrăvise un zâmbet încrezător pe faţă, dar în sufletul lui era plin de groază când îşi contempla viitorul. Dar nu se putea face nimic în privinţa aceasta, se gândi el, în timp ce zâmbea şi mai larg.

Ştia că Clarissa era emoţionată din pricina sosirii iminente a familiei lui. Nu putea spune că avea de ce să o blameze pentru asta. Adevărul era că familia Ingham era o adevărată apariţie. Mulţi erau intimidaţi de ei, din cauza modului uluitor în care arătau, a bogăţiei lor şi a poziţiei în societate, deşi ei înşişi încercau să se poarte cu cât mai multă modestie.

Întorcându-se spre Clarissa, spuse:

– Le știi pe surorile mele, Clarissa, și e foarte ușor să te înțelegi cu ele, așa că nu-ți face griji. Bine?

Ridică dintr-o sprânceană. Ea încuviință din cap și răspunse pe un ton ușor de glumă:

– Da, le știu pe surorile tale și că DeLacy obișnuia să-mi spună pe la spate domnișoara Mildew.

Miles știa că asta era adevărat, dar nu reacționă prin altceva în afara unui zâmbet larg, ceea ce era de fapt singurul lucru pe care îl putea face. Nimic la Clarissa nu era atât de groaznic. Era o fată drăguță, era plăcută, avea origini aristocratice și niște părinți bogați. Era timidă de fel, dar odată ce se relaxa, era ușor să discuți și să te înțelegi cu ea.

Cei mai mulți bărbați ar fi fost fericiți să se însoare cu ea, s-ar fi luat pur și simplu la întrecere să o ducă la altar. Pentru el era o datorie. El iubea pe altcineva.

Tocmai când se întreba unde era familia lui, sosiră cu toții laolaltă, toți blonzi, zâmbitori și amabili.

Tatăl său traversă cu pași mari holul, arătând imposibil de chipeș și îmbrăcat impecabil, farmecul lui natural copleșindu-i imediat pe cei din familia Meldrew. Era însoțit de DeLacy și de Dulcie, care acum avea doisprezece ani și era o frumusețe. În timp ce DeLacy pluti practic înspre el, încălțată cu pantofii ei de mătase bleu și îmbrăcată cu o rochie extraordinară în diverse nuanțe de albastru amestecate, Miles își ținu răsuflarea. Arăta absolut uluitor. Nu era nici o îndoială, rochia era o creație a lui Cecily. Inima i se strânse în piept. *Nu te gândi la ea*, își spuse ferm și hotărât.

După ce tatăl lui, DeLacy și Dulcie vorbiră cu familia Meldrew și cu Clarissa, merseră mai departe, intrând în salonaș.

Hugo și Daphne fură următorii care intrară. Sora lui era la fel de încântătoare ca întotdeauna și extrem de fericită. Era însărcinată în patru luni cu al treilea lor copil, iar Hugo era mândru ca un păun.

Imediat în spatele lor intră mătușa Gwendolyn, purtând o rochie lungă și unduitoare de satin, în nuanța ei favorită de violet regal, și destule diamante ca să scufunde o navă de război. Dar le purta cu un aplomb

desăvârşit, aşa cum doar ea - figura matriarhală a familiei Ingham - o putea face.

Lady Gwendolyn se sprijinea de braţul lui Diedre, de care era mai apropiată. Diedre era şi ea uluitoare în seara aceasta şi, chiar surprinzător, zâmbea. Miles era chiar mândru de sora lui mai mare, care lucra în continuare la Ministerul de Război şi era foarte devotată slujbei ei, chiar dacă războiul se sfârşise de mai bine de doi ani.

Mătuşa Lavinia şi unchiul Jack sosiră împreună cu mătuşa Vanessa, şi acum toţi cei care fuseseră invitaţi se aflau aici. În afară de mama lui. Gândul acesta tocmai i se strecurase în minte, când în sfârşit apăru şi ea. Era singură, căci lui Miles nu i se păruse potrivit să îl invite pe iubitul ei, Lawrence Pierce, acum faimosul chirurg neurolog. Îl întâlnise numai o singură dată şi îi displăcuse profund. Poate că Pierce era genial, dar era arogant. Diedre îi spusese că toţi chirurgii erau aroganţi pentru că li se părea că sunt Dumnezeu pe pământ.

Miles făcu un pas în faţă, nedorindu-şi să o lase pe mama lui să intre de una singură, dar tatăl lui i-o luă înainte. Charles, mereu un gentleman adevărat, se grăbi să-i iasă în cale lui Felicity, să o salute, şi el fu cel care o conduse spre şirul de oameni care îi întâmpinau pe oaspeţi.

Ea îi cunoştea pe cei din familia Meldrew, aşa că nu există nici un motiv de stânjeneală, şi cu toţii schimbară amabilităţi. Lui Miles i se păru că mama lui arăta şic, dar era foarte slabă şi avea machiajul prea intens, însă măcar părea să fie relaxată.

După câteva clipe, Clarissa îi atinse braţul şi spuse:

- Cei din familia Meldrew şi Foster vor sosi imediat, Miles, şi la fel şi prietena mea Annabelle.

Miles răspunse:

- Mi-a spus tata că îi cunoaşte pe unchiul tău, Sir Malcolm Foster, şi pe soţia lui, Phyllis.

- Da, e sora mamei, şi cei doi fii ai lor vin şi ei; şi la fel şi cealaltă verişoară a mea, Johanna Meldrew, va fi aici. Îi aruncă o privire cam ciudată. Nu suntem prea mulţi, aşa cum sunteţi voi. Şi trebuie să recunosc, îţi invidiez neamurile.

Miles începu să râdă.

– Da, ştiu. Suntem un clan pe cinste, nu?

Trecu cu privirea peste toţi cei din încăpere şi îşi dădu seama că într-adevăr era plină de cei din familia Ingham, lucru care îi făcu multă plăcere. Îi plăcea sprijinul pe care i-l oferea prezenţa lor.

Cina se dovedi excelentă. Mâncarea şi vinul erau de primă calitate, iar Miles se simţi uşurat când conversaţia se axă pe lucruri importante, departe de bârfe şi de vârtejul social pe care îl reprezenta Londra. Detesta din suflet discuţiile despre fleacuri; nu păreau deloc potrivite în zilele acestea. Lumea fusese schimbată irevocabil de războiul cel mare. Acum lucrurile stăteau cu totul şi cu totul altfel. Aristocraţia era afectată simţitor, ceea ce era o situaţie complet nouă.

Satele din Anglia, şi mai ales ale lor, avuseseră mult de suferit. Atâţia bărbaţi fuseseră ucişi în război şi hectare întregi de pământ rămăseseră nelucrate din păcate. Bărbaţii care plecaseră la război, nişte oameni la locul lor şi respectuoşi, se întorseseră cu o atitudine complet schimbată. Nu mai erau aceiaşi. Îşi văzuseră fraţii murind în sânge şi noroi pe câmpiile din Franţa. Luptaseră pentru patria lor şi considerau că acum patria le era datoare. Cu un trai mai bun, cu salarii mai mari, cu mai mult respect. Nu putea să-i condamne pentru că se aşteptau la asta. Cu siguranţă, aveau dreptul la toate acestea.

Apoi se gândi la Guy, care fusese luat de lângă ei pentru totdeauna. Ucis în Bătălia de la Verdun. El şi Guy fuseseră foarte apropiaţi, în ciuda diferenţei de vârstă dintre ei, iar Miles îşi admirase întotdeauna fratele, moştenitorul familiei. Cu siguranţă îi va duce dorul tot restul vieţii lui. Îl va jeli şi îl va iubi până ce el însuşi va intra în pământ.

Violet Lansing îl iubise pe Guy. La sfârşitul războiului îl căutase pe Miles şi îi ceruse detalii despre moartea lui Guy sau măcar puţinul ce se ştia. Apoi plânsese în braţele lui şi îi mărturisise iubirea pentru fratele lui. Miles înţelesese atunci că Violet îi fusese interzisă

lui Guy, căci nu provenea din rândurile aristocraţiei. Oftă neauzit. Diferenţele acestea de clasă socială şi tot ce atrăgeau după ele trebuiau să înceteze curând. Dar oare era cazul să se întâmple asta?

Nu ştia răspunsul. De fapt, la acest moment al existenţei lui, nu părea să aibă răspuns la multe întrebări. „Lumea este într-un impas ciudat", se gândi Miles. Brusc îşi dori să se termine cina ca să poată scăpa de acolo. Să fie singur. Să se gândească la ea. Dragostea lui pierdută. La fel de interzisă pentru el cum fusese şi Violet pentru fratele lui.

Afară, pe trotuar, câteva ore mai târziu, Miles refuză oferta tatălui lui să îl ducă acasă în Grosvenor Square cu Rollsul. Miles îi explică că ar fi preferat mai degrabă să meargă pe jos, să ia nişte aer curat, să-şi dezmorţească picioarele. Tatăl său doar încuviinţă din cap, îl bătu pe umăr şi plecă împreună cu Dulcie şi DeLacy. Toţi ceilalţi aveau propriile lor maşini.

Miles o luă spre Berkeley Square, se îndreptă încet spre Mount Street, apoi se întoarse şi o porni înapoi. O luă spre Charles Street, în direcţia Park Lane.

Era o seară minunată de septembrie, genul de seară de vară indiană, iar aerul era dulce şi parfumat. Ridică capul şi privi în sus. Cerul era negru ca tăciunele şi pe el erau sute de stele, ca nişte vârfuri de ac luminiscente, strălucitoare, în jurul unei luni pline extraordinare. Atunci se gândi la Cecily, dorindu-şi să fi fost cu ea, să o poată ţine în braţe într-o noapte ca aceasta, o noapte făcută parcă pentru iubire şi pentru nişte iubiţi ca ei.

Îşi dădu seama că se oprise pe South Audley Street şi nu reuşi să reziste să nu o ia la dreapta, spre micul atelier, „mica nişă din zid". Era numai o încăpere cu un mic spaţiu pentru cusut. Dar indiferent cum era, ea iubea locul acesta. Ştia că ea nu avea cum să fie acolo la ora aceea, dar voia să îi simtă măcar prezenţa, spiritul.

Când ajunse acolo, lui Miles nu îi veni să creadă când citi cartonul alb pus pe uşă. MAGAZIN DE ÎNCHIRIAT. Citi din nou cuvintele, parcă neînţelegând.

Ea fusese aici luni, iar azi nu era decât vineri. Trecuseră trei zile, şi ea dispăruse.

Oare ce se petrecuse? Unde era? Se simţea bine? Părăsise Londra? Sau doar îşi găsise un alt magazin? Era absolut înnebunit, cuprins de panică şi de griji.

Încercă să se controleze. Oare aşa aveau să stea mereu lucrurile? Oare o să-şi facă griji pentru ea tot restul vieţii? Să se frământe din cauza ei? Să ţină la ea? Da, exact aşa. Nimic nu avea cum să se schimbe vreodată în ceea ce o privea pe femeia pe care o iubea dincolo de orice raţiune şi mai mult decât pe oricine altcineva din lumea asta.

Nu putea să o aibă. Dar inima şi sufletul lui aveau să-i aparţină de-a pururi lui Cecily. Viaţa lui fusese croită deja, şi el, unul, nu putea schimba tiparul. Trebuia să meargă pe drumul pe care îl moştenise din pricina morţii lui Guy, dar va merge de unul singur. Şi se va căsători cu Clarissa. Nu avea de ales.

Zarurile fuseseră aruncate.